

АЙРИС ЙОХАНСЕН

КАЛПАЗАНОВ 402.045-1999

Муртавилят Ездач

АЙРИС ЙОХАНСЕН МУРГАВИЯТ ЕЗДАЧ

Превод: Силвия Ненкова

chitanka.info

Касандра Девил не е очаквала, че опасността, надвиснала над семейството ѝ, ще приеме образа на чувствения натрапник Джеърд Данемон. Смел, страстен, мъжествен, той излиза от сенките на палмите и пристъпва по осветения от луната плаж. Ще устои ли на предизвикателството жената, която се е заклела да го предаде?

ПРОЛОГ

15 септември 1795 година Марсилия, Франция

— Ела тук, адско изчадие!

Каси прескочи едно буре и се втурна покрай моряците.

— Знаеш ли какво ще ти се случи, ако хукна след теб!?

О, да, знаеше. Щеше да ѝ се наложи да изслуша една от досадните лекции на гувернантката си, а после дълги часове щеше да остане заключена в каютата. Но беше видяла как моряците качват на борда два коня, два красиви коня и нямаше да изпусне възможността да ги погледа въпреки заплахите на Клара. Някои неща си заслужаваха да понесе каквото и да било наказание.

Хвърли поглед през рамо. Клара наперено вървеше след нея с разкривено от яд лице. Зави зад ъгъла на бегом и се скри зад купчина денкове. Сдържа дъха си и успя да чуе как шумолят колосаните поли на Клара. Изчака още две минути и едва тогава надзърна иззад денковете. Не видя Клара. Въздъхна облекчено. Тичешком пое по обратния път — към мястото, откъдето беше дошла.

— Какво става тук? — Баща ѝ стоеше до перилата и разговаряше с някакъв мъж. — Ела тук, диваче такава.

Тя рязко спря пред него и въздъхна примирено. Можеше да бъде и по-лошо. Не можеше да разчита, че баща ѝ ще попречи на Клара да я накаже, но той можеше поне да смекчи присъдата. Баща ѝ не беше като другите възрастни. Той не се мръщеше, не крещеше, не поклащаше заканително глава. Може би тя щеше да успее да го убеди да отидат да видят конете.

— Какво сладко дете! — Мъжът, който разговаряше с баща ѝ, гледаше надолу към нея. — На колко е години?

Баща ѝ гордо се усмихна.

— Касандра е на осем години. Каси, това е моят приятел Раул.

Раул коленичи пред нея.

— Очарован съм да се запозная с теб, Касандра.

Той се усмихваше, но очите му бяха студени и не премигваха, също като очите на онзи градински червей, който тя беше сложила в леглото на Клара миналата седмица.

— Ти си щастлив човек, Шарл. Тя е прекрасна, прилича на красивата ти съпруга.

Защо ли лъжеше? Клара непрекъснато повтаряше на Касандра, че е грозна като крастава жаба. Тя казваше, че красотата се гради върху послушанието и лошо момиче като Касандра никога няма да се разхубави и че завинаги ще си остане обикновено и грозничко. Тя вече беше разбрала, че Клара не винаги казва истината, но може би беше права за това, че Касандра е лишена от красота. Мама беше нежна с Клара, слушаше я и никой не отричаше, че тя е красива. Касандра вдигна брадичката си и рече ясно:

— Това не е вярно.

Ослепителната усмивка, разкриваща два реда бели зъби, която беше изписана на лицето на Раул, не трепна дори за миг.

— О, тя е толкова скромна, колкото и хубава. — Той я погали по бузата и се изправи. — Ще трябва да й намерим подходящ съпруг, когато се върнете.

— Съпруг? — Баща й погледна доста озадачено. — Мислиш, че ще отсъствам толкова дълго?

— И двамата знаем, че такава възможност съществува. Естествено, аз ще ти се обадя веднага, след като за теб ще бъде безопасно да се върнеш. — Той стисна баща й за рамото и продължи. — Не гледай така мрачно, приятелю мой. Предполага се, че Таити е много красив остров. Миналата седмица разговарях с Жак-Луи Давид на тази тема и той каза, че с огромно удоволствие би нарисувал това място. Ти може би ще бъдеш вдъхновен да нарисуваш огромно платно.

— Да... — Той взе Каси на ръце и сведе неவிждащи очи към палубата. Добави:

— Но е толкова далече!

— Разстоянието означава безопасност — меко възрази Раул. — Ти беше този, който дойде при мен, изпаднал в паника. Дори се беше преместил от Париж в Марсилия, за да избягаш от него. Да не би сега да си променил намерението си? Разбира се, и тук ще бъдеш в безопасност известно време. Нима искаш да останеш и да му дадеш възможност да те залови?

— Не! — Лицето на баща ѝ пребледня. — Но не е честно Аз нямах намерение да...

— Вече всичко е свършено — грубо го прекъсна Раул. — Сега трябва да се предпазим от последиците. Как мислиш, защо аз смятам да сменя името си и да прекъсна всичките си досегашни връзки? Имаш ли нужда от още пари?

— Не, ти беше повече от великодушен. — Той се опита да се усмихне. — Но нали няма да забравиш да ме уведомиш възможно най-бързо? Моята съпруга е много нежна и деликатна. Не иска да живее в онази варварска земя.

— Тя ще разцъфне в Таити. Климатът там е много по-приятен от този на Лондон и Марсилия.

Раул отново се усмихна.

— Трябва вече да тръгвам. Приятно пътуване, Шарл.

— Довиждане — едва чуто отговори баща ѝ.

— Приятно пътуване и на теб, малка госпожице.

Раул обърна усмихнатото си лице към нея.

— Грижи се за баща си.

Беше точно като градинския червей. Ръцете ѝ здраво стиснаха баща ѝ за врата.

— Ще се грижа.

Те го видяха как мина по мостика и закричи по палубата. Баща ѝ отместа ръцете ѝ с думите:

— Трябва да си поема малко въздух, сладката ми. Няма да можеш да се грижиш за мен, ако ме задушиш.

Погледът ѝ не се откъсваше от отдалечаващия се Раул.

— Той не ми харесва!

— Раул? Ти не разбираш. Той ми е приятел и ми желае само доброто. Нали го чу, като каза, че трябва да се грижиш за мен.

Тя все още не беше убедена. Възрастните обаче никога не ѝ обръщаха достатъчно внимание, когато започнеше да спори с тях. Тя положи глава на рамото му и прошепна:

— Винаги ще се грижа за теб, татко.

— Моето голямо момиче. Знам, че ще го направиш.

Той прехапа долната си устна, погледна още веднъж след отдалечаващия се Раул и добави някак разсеяно:

— Заплахата не идва от Раул, а от дука.

Каси знаеше доста много за херцозите. Клара ѝ беше разказала, с голямо въодушевление, за всички аристократи, които бяха загубили главите си на гилотината. Клара беше англичанка, като мама, и пет пари не даваше за френската аристокрация. Но Каси беше сигурна, че Клара не дава пет пари за никого.

— Като онзи дук, който умрял в палацо „Де ла Конкорд“?

— Не, този е английски дук.

Той рязко се отдалечи от перилата и я спусна на земята.

— Сега трябва да се върнеш при Клара и при майка си. Корабът ще потегли всеки момент.

— Искам да остана с теб.

— Аз също бих искал да останеш с мен, но Клара ще се ядоса и на двама ни.

Очите му проблеснаха дяволито като на малко момче и той запита:

— Къде да се скрием?

Вече беше готова с отговора.

— Долу, където държат товара. Може да видим конете.

Тя вече беше тръгнала натам, когато баща ѝ я съзря. Той се засмя.

— Трябваше да се досетя, че ти ще успееш да намериш коне дори на борда на кораб.

— Много красиви коне. Клара няма да ни търси там. Нали знаеш, че мрази конете. Ще взема триножника ти от багажа, за да ги нарисуваш.

— Превъзходна идея.

Той я хвана за ръката и двамата тръгнаха надолу по палубата.

— Виждаш ли, вече се грижиш за всичко, което ми е необходимо.

И тя реши, че винаги ще прави това. Ръката ѝ стисна по-здраво бащината десница. Веднъж мама ѝ беше казала, че татко не е като другите мъже. Че той е човек на изкуството и има нужда от цялата им любов и грижи, за да бъде свободен и да рисува красиви картини. За да даде всичко, което може, на света. Че той не бива да се безпокои за дребните неща, за които се грижат мъжете, които нямат такова значение за изкуството. На това правило сигурно противоречеше и състоянието, в което той се намираше преди малко. Той не биваше да

бъде така уплашен. Тя знаеше как се чувства човек, който изпитва силен страх. Когато беше по-малка, постоянно се страхуваше от Клара.

Да, тя щеше да го защитава от Клара и онзи червей, който се наричаше Раул. А също и от онзи английски дук. Тя щеше да го защитава от всички хора, които можеха да го наранят.

ГЛАВА 1

4 април 1806 година Кийлакекуа Бей, Хаваи

— Ела с нас, Каноа — извика Лихуа и се гмурна във водата. —
Защо стоиш на брега, когато можеш да отидеш там, където има
прекрасна храна и хубави подаръци? Англичаните са красиви и правят
любов като богове.

Англичани. Каси се втренчи в проблясващите далечни светлини,
които очертаваха контурите на кораба. „Джоузефин“ беше по-малък от
останалите кораби, които спираха в залива, но това не означаваше, че
той не крие заплаха. Тя чувстваше безпокойство още от следобеда, от
момента, в който се беше върнала в селото и Лихуа ѝ беше разказала за
кораба, който пристигнал преди два дни. Тя се беше опитала да
предупреди приятелките си, че тези чужденци може би са опасни.
Жените от селото обаче ѝ се бяха присмели. Щеше да опита още
веднъж.

— Знаеш, че не мога да отида. От доста дълго време съм тук.

Тя започна да кърши ръце, когато видя дузина жени да изтичват
във водата.

— Вие също не трябвала отивате. Нима нищо не сте научили? Не
трябва да правите любов с англичаните. Те носят болести и не се
интересуват от вас.

Лихуа се усмихна.

— Ти прекалено много се тревожиш. Не е сигурно дали
моряците на капитан Кук ни донесоха френската болест. А
англичаните се интересуват достатъчно от мен, за да ми доставят
удоволствие през цялата нощ. Това е всичко, което една жена може да
иска.

Лихуа винаги беше жадна за любовни ласки. Всички те мислеха
само за любов. Удоволствие и подаръци, за които щяха да заплатят
утре. Обикновено Каси не се противопоставяше на тяхната
философия, но този път ѝ се струваше, че подушва опасността във
въздуха.

— Ела с нас — пак започна да я придумва Лихуа. — Освен моряците, там са и двамата водачи: Главният вожд и неговият чичо. Те ръководят кораба и всичко, което се намира на него. Ще ти позволя да легнеш с вожда, който знае много начини, с които да достави удоволствие на жената. Той е много красив и елегантен. Освен това е хвърлил око на любимия ти жребец.

— Капитан? Нима на борда на този кораб има капитан, който е благородник?

— Моряците казват, че той е главният вожд, също като нашите вождове. Те го наричат „Ваше благородие“.

Дук. В паметта ѝ изплува онзи позабравен спомен за отдавна отминалия ден в Марсилия. Глупости! Сегашният кораб не може да има връзка с тогавашните събития.

— Как се казва вождът?

— Джеърд.

— Не, последното му име.

Лихуа сви рамене.

— Кой знае? Защо да питам за тези неща? Не името му ме кара да викам от удоволствие. А неговият голям...

— Хайде, идвай, Лихуа — извика сестра ѝ Калуа от водата. — Няма да успееш да я убедиш. И защо ще ѝ отстъпваш вожда? Ще си го поделим двете, както направихме снощи. Тя няма да знае какво да прави с него.

И добави с надменност и презрение:

— Тя е девствена. Не ляга с никого.

— Грешката не е нейна — защити я Лихуа. — Тя със сигурност няма да откаже удоволствието, ако ѝ го предложат.

Обърна се към Каси:

— Знам, че си решила така, защото се страхуваш да не те накаже онази грозната. Но със сигурност няма да те заболи, ако пробваш веднъж. Доплувай до кораба и изпитай удоволствието с главния вожд, а после се върни на брега. Жената може да подари жребец на първия си любовник.

— Той ще бъде прекалено голям за нея — изрази несъгласие Калуа. — Ако моят първи мъж имаше такъв, никога не бих си взела втори.

— Но тогава ти беше само на тринайсет. А тя язди този огромен жребец и девствената ѝ ципа може и да се е поразкъсала от ездата. На него ще му бъде малко тясно, но няма...

— Какво ли прави той тук? — прекъсна ги Каси с втренчен в кораба поглед.

Тя беше свикнала с подобни искрени и свободни разговори и вече не им обръщаше внимание.

— Току-що ти казах — изкикоти се Лихуа. — Но повече нищо няма да чуеш от мене. И без това не мога да ти опиша умението му. Ще трябва сама да го откриеш.

— Англичаните не влизат в пристанищата само за да доставят удоволствие на жените. Попитай го защо е тук.

— Сама го попитай.

Калуа се извърна и заплува към кораба.

— Аз ще съм заета с други неща.

— Трябва да тръгвам, защото сестра ми може да реши да не го дели с мен.

И Лихуа също се отдалечи.

— Нима не знаете нищо за него? — извика Каси след тях. — На колко е години?

— Млад е.

— Колко млад?

— По-млад е от чичото.

— И какво означава това?

— Аз не обръщам внимание на възрастта на мъжа, ако страстта му е силна. Знаеш, че възрастта не ме интересува.

Но тя беше от значение за Каси. Баща ѝ не беше споменавал за дука от деня на отплаването им от Марсилия. Но щом беше предизвикал такъв ужас у баща ѝ, той трябваше да е поне на неговата възраст.

— Какво повече трябва да знаем? — попита я Лихуа. — Той е англичанин, идва от Таити и говори нашия език. Вероятно иска нещо от крал Камехамена, както и всички англичани, които досега са идвали. А този е истински жребец...

Тя стигна до дълбоките води и заплува енергично след останалите.

— Разбери какво е последното му име — извика Каси, но се съмняваше, че Лихуа е чула.

Вероятно нямаше значение. Споменът за онзи ден беше толкова неясен. Тя дори не си спомняше дали баща ѝ беше споменал някакво име. Освен това вероятността баща ѝ все още да е в опасност беше съвсем нищожна. През годините, които те бяха прекарвали на острова, много английски кораби бяха идвали и си бяха отивали, без това да има лоши последици за тях. Не са много мъжете, които биха прекосили половината земно кълбо, за да унищожат врага си.

Тя чуваше веселото бърбене на жените, което долиташе от мрака. Не трябваше да се скита по брега. Беше ѝ забранено да идва в селото. Ако не се върнеше бързо в къщичката, Клара щеше да разбере, че е нарушила забраната. Но какво значение имаше? Клара вероятно щеше да разбере по някакъв начин, а тя искаше да се наслади на тези прекрасни мигове, в които беше свободна.

Тя видиша соления морски въздух с пълни гърди и зарови босите си крака във влажния пясък. Стори ѝ се, че чува смеха на Лихуа. Приятелките ѝ щастливи плуваха из хладките, нежни като коприна, води. Те скоро щяха да бъдат възторжено посрещнати на борда на кораба и щяха да се отдадат на любовната игра с жар и радост. О, небеса, всъщност зърната на гърдите ѝ се втвърдяваха само при мисълта за любовния акт. Когато осъзна това, тя се разкая. Напоследък тялото ѝ непрекъснато извършваше предателства спрямо нея. Лани казваше, че това е естествено, че тялото ѝ е готово за мъжа и че съзряването е неизбежно като разцъфтяването на цветето. Е, ако това беше истина, защо Лани не ѝ разрешаваше да прави любов с...

— Ти наистина ли си девствена?

Тя се вцепени. Бавно се обърна и се втренчи в мъжа, който беше излязъл от сянката на палмите. Говореше на езика на полинезийците, на който тя беше разговаряла с приятелките си. Обаче нямаше съмнение, че не е един от тях. Беше висок и слаб. Движеше се бавно, с котешка грация, а не с живата и пъргава походка на островитяните. Беше обут в елегантни, прилепнали по тялото, панталони. Жакетът му падаше свободно от широките му рамене. Снежнбялото му шалче беше завързано на доста сложен възел. Тъмната му коса беше завързана на опашка отзад.

„Той е много красив и елегантен. Освен, това, е хвърлил око на любимия ти жребец.“

Лихуа беше права. Той наистина беше красив. Притежаваше екзотична елегантност и грация. Крайниците му излъчваха огромна сила. Скулите му бяха високи, устата му беше добре оформена и чувствена. Лицето му беше толкова привлекателно, че очите не можеха да се откъснат от него. Лекият бриз къдреше черната му коса. Една къдрица падаше над широкото му чело.

Езичник.

Думата се появи като че ли от нищото. Тя веднага я прогони от съзнанието си. Клара използваше тази дума, когато описваше островитяните и щеше да я сметне за крайно неподходяща, когато става дума за млад благородник. Но в непознатия имаше нещо, което говореше за безразсъдство и прекалена свобода — нещо, което не се забелязваше в нито един островитянин. Той сигурно беше англичанин. Идваше откъм селото на Камеха-меха, разбра тя. Лихуа беше права, той сигурно искаше от краля провизии или пък търговски стоки. Също като другите англичани. Не трябваше да се тревожи.

— Е, девствена ли си? — попита я той, уж небрежно, докато напредваше към нея.

Той може и да не представляваше заплаха, но тя му отговори на полинезийски с известна досада в гласа:

— Не бива да подслушвате разговорите на другите. Не е достойно.

— Нямаше как да не чуя. Вие крещяхте.

Погледът му се спусна по лицето ѝ, по голите ѝ гърди, надолу към бедрата ѝ, които се очертаваха под памучния саронг.

— Разговорът много ме заинтересува. Беше извънредно... възбуждащо. Не всеки ден мъжът е сравняван с жребец.

Арогантността и откровеността му я ядосаха.

— Лесно е да се достави удоволствие на Лихуа.

Той, изглежда, се изненада. После бавно се усмихна.

— А на теб не е лесно да се достави удоволствие, щом си още девица, така ли? Какво предизвикателство за мъжа. Как се казваш?

— А ти?

— Джеърд.

Беше дукът, не чичото. Тревогата ѝ изчезна, когато разбра, че този мъж е на не повече от трийсет години. Каква ли заплаха можеше да представлява? Та тогава той е бил още момче!

— Имаш и друго име.

Той повдигна вежди.

— Не играеш честно. Още не си ми казала името си. — Но се поклони и се представи: — Щом трябва да спазваме формалностите, аз съм Джеърд Бартън Данемон.

— И си дук?

— Да, имам тази чест... или безчестие. Зависи как се приема разгулт, на който се отдавам сега. Това има ли значение за теб?

— Не, тук това е само друга дума за „вожд“. А ние си имаме достатъчно вождове.

Той се засмя.

— Разбит съм. И след като вече решихме, че не представлявам никакъв интерес, мога ли да запitam за името ти?

— Каноа.

Това не беше лъжа. Това беше името, което Лани ѝ беше дала. За нея то беше по-важно от рождения ѝ име.

— Кое означава „свободна“ — преведе си той на английски. — Но ти не си свободна. Не и докато онази грозната ти забранява удоволствието.

— Това не е твоя грижа.

— Напротив, аз имам намерение да го направя моя грижа. Тази вечер получих чудесни новини и съм в настроение да празнувам. Ще празнуваш ли с мен, Каноа?

Усмивката му проблесна в мрака, ласкава и съблазнителна, примамваща. Глупости. Той беше просто мъж. Глупаво беше да се впечатлява така от един непознат.

— И защо да го правя? Добрите за теб новини не означават нищо за мен.

— Защото нощта е прекрасна, аз съм мъж, а ти си жена. Това не е ли достатъчно? Не обичам да виждам жени, лишени от... — Той се спря на няколко метра от нея и с отвращение каза: — Господи, та ти си само едно дете!

— Не съм дете.

Обикновено и доста често хората правеха тази грешка. Грешка, която я вбесяваше. Тя беше с крехко телосложение и беше доста дребничка, сравнена с островитянките. Винаги смятаха, че е на по-малко от деветнайсет.

— О, не, сигурно си на четиринайсет или петнайсет — саркастично подхвърли той.

— Не, на повече съм...

— Разбира се, че си.

Той не ѝ вярваше. Глупаво беше да спори с мъж, когото вероятно никога повече няма да види.

— Няма значение.

— По дяволите, има — грубо възрази той. — Чух Калуа да казва, че е имала мъж за първи път, когато е била на тринайсет. Но не се вслушвай в думите ѝ. Следвай съветите на онази грозната, възрастната. Не е твоя работа да плуваш до чуждия кораб и да лягаш с моряците.

— Но за теб е много подходящо да блудстваш с приятелките ми, нали?

— Това е различно.

Тя грозно изсумтя. Той премигна, а устните му се изкривиха в опит да потисне усмивката си.

— Не си съгласна?

— Мъжете винаги смятат, че са изключение на всяко правило. Не е честно.

— Права си, разбира се. Ние сме много несправедливи към жените.

Тя беше изненадана. Не беше свикнала да получава съгласието на мъжете по тези въпроси толкова лесно. Дори баща ѝ заемаше предизвикателна позиция, когато тя се опитваше да обсъжда с него въпроса за мъжката несправедливост.

— Тогава защо не престанеш?

— Защото, когато правим любов с жените, ние гледаме на света като на приятно местенце, в което да прекараме живота си. Обзалагам се, че ще продължим да бъдем несправедливи дотогава, докато не ни принудят със сила да престанем.

— И ще бъдете спрени. Това не може да продължава вечно. Мери Уолстоункрафт дори е написала книга, която...

— Мери Уолстоункрафт. Какво знаеш за нея?

— Лани е бил образована от английските мисионери. Съпругата на преподобния Денсуърт ѝ дала копие на книгата на мис Уолстоункрафт, а тя го даде на мен.

Той простена.

— Мили Боже, мислех, че няма да се сблъскам с проповядването на тези интелектуалки, след като съм напуснал Лондон.

Тя смръщи вежди. Беше озадачена.

— Интелектуалки?

— Образовани дами като мис Уолстоункрафт. Не знаех, че са завзели и райските кътчета, като това тук.

— Истината и справедливостта не могат да останат скрити — каза тя въодушевено.

— Разбирам — отговори той сериозно. — Така ли казва мис Уолстоункрафт?

Заболя я от думите му.

— Ти ми се подиграваш.

Той се намръщи.

— По дяволите, не исках да го приемеш така...

— Не лъжи. Точно това искаше.

— Добре, присмивах ти се. Признавам си, че не съм свикнал да разговарям с толкова млади девойки като теб.

— Е, не е необходимо да разговаряш повече с мен. Няма да стоя тук да слушам твоите...

Тя се обърна и тъкмо щеше да се отдалечи, когато той каза.

— Почакай.

— Защо? За да ми се присмиваш пак?

— Не. Странно, изпитвам разкаяние. Сигурно имам нужда от опрощение на греховете.

Усмихна ѝ се ласкаво и каза:

— Остани при мен и ми го дай, Каноа.

Очите му вече не бяха студени. Цялото му същество излъчваше притегателна сила, която беше почти хипнотизираща. Изведнъж я обзе желание да направи стъпка към него, да се приближи до топлината, която струеше от тялото му.

— Защо... да го правя? — отново го попита тя.

— Защото имаш добро сърце.

— Не знаеш дали е така. Не знаеш нищо за мен.

— Знам, че си загрижена за приятелките си. Това означава, че имаш добро сърце.

— Лесно е да бъдеш загрижен за приятелите си. Но ти си чужденец.

Усмивката изчезна от лицето му и той погледна към морето.

— Да, такъв съм.

Самота. Тя усети, че той говори за постоянното състояние, в което се намира душата му. Усети също, че душите им са сродни. Тя знаеше всичко за самотата.

Отново проява на глупост. Той беше благородник. Лихуа не беше намерила в него нещо, за което да го съжалява. Но Каси каза сърдечно:

— Щом искаш да ти простя, аз с удоволствие ти давам моята прошка.

Той се обърна и я погледна.

— Нима? Каква необикновена щедрост!

Видя, че тя неуверено смръщва вежди, и добави:

— Не, това не е сарказъм. Знам, че така си, си помислила. Но жените, с които съм свикнал да общувам, не дават нищо даром. Но ти още не си жена. Имаш време да се научиш на всички женски хитрости.

Усмивката му вече не беше така приятна.

Съчувствието, което изпитваше към него, изчезна. Беше заместено от гняв.

— Не е чудно, че ти се налага да заплащаш за удоволствията си, след като правиш неправилни преценки и глупави забележки. Езикът ти жили като оса.

Той избухна в искрен смях.

— Езикът ми може да прави и други неща, не само да жили. Трябва да ти покажа... — Той въздъхна. — Все забравям, че ти не си като другите. Може би трябва да се спогодим за нещо, което да представлява интерес и за двамата.

Той хвърли поглед към сянката на палмите, откъдето се беше появил, и попита:

— Това твойт кон ли е?

— Да.

— Хубав жребец. Може да пожелае да го купя, но преди това трябва да го видя как се движи. Не съм виждал много често толкова красиви животни.

— Той не се продава. — И категорично добави: — Никога не си виждал по-красиво животно! Капу няма равен на себе си.

Той отметна глава назад и се засмя.

— Може би трябва да изразя несъгласието си, но оценявам твоята преданост. Не бях чувал, че островитяните отглеждат коне.

— Не си бил тук достатъчно дълго. Как може да знаеш нещо за нас?

— Отново те ядосах.

Наистина я беше ядосал. Но това, че си го призна, я караше да се чувства несигурна. Физическата му привлекателност обаче я объркваше още повече. Тя усещаше топлината на тялото му и мириса на мускус и обработени кожи, който се излъчваше от него. Беше толкова различен от мъжете в селото, които миришеха на сол, риба и кокосови орехи. Беше различен и от баща ѝ, който обикновено миришеше на бренди и коняк с лимон. Всичко в Джеърд Данемон беше различно. Въпреки че беше слаб, той създаваше впечатление за огромна сила. Очите му бяха светли — или сини, или сиви — и много студени. Не, беше направила грешка, бяха много горещи. Не... не знаеше какви бяха те, но не можеше да го погледне в очите, защото щеше да се почувства още по-неудобно. Тя припряно рече:

— Мислиш, че имаш кон, който е по-хубав от Капу?

— Аз имам кон, който е по-хубав от Капу.

Признанието, което той направи с лекота, отново силно я ядоса и тя му отговори:

— Само един глупак би могъл да твърди това, без дори да е огледал коня.

— Напротив, аз имах възможност да го огледам добре и отблизо, докато ти и твоите приятелки играехте на плажа. Никога не съм можел да устоявам на красивите коне. — Той се усмихна и добави:

— Но когато разговорът взе онази интересна насока, аз се заслушах и не обърнах повече внимание на коня.

Тя замръзна на място. Попита:

— Колко се приближи до него?

— Достатъчно, за да отбележа състоянието на копитата, зъбите... и другите неща, на които обикновено се обръща внимание.

— Лъжеш — отрязва го тя — Капу не би допуснал никого на такова разстояние. Щях да го чуя.

— Но не го чу.

— А и сега нямаше да си тук. Последния път, когато един човек се опита да провери зъбите на Капу, остана без пръст на ръката.

— Може би конят ме харесва. Обикновено конете ми имат доверие.

— Лъжеш — повтори тя.

Не можеше да бъде истина. Капу принадлежеше единствено на нея. Усмивката изчезна от лицето му.

— Не лъжа. Мога да бъда обвинен в много неща, но лъжата не е сред тях.

— Докажи го. Иди и ми го доведи.

— Не изпълнявам заповеди на деца.

— Така си и мислех — въздъхна тя облекчено. — Ти се страхуваш от Капу, като всички други.

— Започваш да ме ядосваш. — В гласа му се доловиха стоманени нотки. — Не лъжа и не се страхувам от коня ти.

Тя го изглежда.

— Докажи го.

Той запитва, изучавайки я внимателно.

— Защо това е толкова важно за теб?

— Не обичам лъжците.

— Не, не мисля, че това е причината. — Той повдигна рамене. — Но не трябва да си позволяваш предизвикателства, ако не искаш те да бъдат приети.

Той се обърна и се запъти към гъстата редица палми. Миг покъсно беше изчезнал в сенките им.

Нямаше да успее да го направи, казваше си тя, изпълнена с отчаяние. В целия свят Капу беше единственото нещо, което принадлежеше само на нея. Той нямаше да я предаде, нямаше да се подчини на един непознат.

Тя чу тихите думи на англичанина, отправени към коня. Гласът му беше нежен и любящ, той говореше на коня така, както би говорил на любимата си. Беше съвсем различен от гласа — едновременно и копринено мек, и стоманен, — с който разговаряше с нея още от залез слънце. А после той излезе от редицата палми и се отправи към нея. Водеше... Капу.

Първо изненада, а след това и болка завладяха Каси. Капу се движеше толкова смирен и доволен, все едно че тя държеше юздите.

Джеърд продължаваше да му говори тихо. Спря пред нея и ѝ подаде юздите.

— Това е твоят кон, надявам се.

Тя не можеше да повярва на очите си. Не искаше да им повярва Преглътна, защото гърлото ѝ беше като стегнато в здрава хватка. Глупаво беше от нейна страна да реагира по този начин, но ѝ се искаше да заплаче, защото Капу се беше доверил на чужденеца и му беше позволил да хване юздите. Та Капу невинаги позволяваше дори на Лани да го води. Той все още беше конят на Каси.

— Задачата беше лесна.

— Но когато ми каза да го доведе, ти не мислеше така.

Мили Боже, с муцуната си Капу приятелски галеше Джеърд по гърба.

— Искам да го яздиш.

Той поклати глава.

— Страхувам се, че дрехите ми не са подходящи за езда.

— Хайде, язди го! — извика тя с дрезгав глас и премигна, за да задържи напирашите сълзи.

Той погледна надолу към нея и бавно рече:

— Мисля, че всъщност не искаш да направя това.

— Не можеш да го направиш. Знам, че не можеш.

— Но искаш да опитам.

Не, тя не искаше той да направи такъв опит, но искаше да бъде сигурна. Искаше да се увери, че предателството на Капу не е пълно.

— Качи се на гърба му!

Той се колебаеше. Отстъпи настрана, съблече жакета си и го пусна на пясъка. Развърза шалчето си и го запрати върху жакета.

— Както искаш.

Застана пред коня, неподвижен.

— Какво чакаш?

— Бъди спокойна — нетърпеливо избухна той — и пази тишина. Не е правилно. Имам нужда от... — Прекъсна изречението по средата. — Проклятие!

Той беше скочил на гърба на коня!

За миг Капу остана напълно неподвижен. Сърцето на Каси беше разбито. Ръцете ѝ се свиха в юмруци.

А после Капу се разбесня! Изправи се на задни крака, рязко ги спусна надолу и силно удари земята с копита, след което се спусна в див галоп. Като по чудо, англичанинът беше успял да се задържи на гърба му.

Той стискаше здраво гърба на коня между бедрата си и ругаеше. Косата се развя около лицето и раменете му. Устните му бяха здраво стиснати и представляваха само една рязка черта. Очите му бяха присвити. Той излъчваше нещо варварско, примитивно. Нищо не беше останало от елегантния благородник, който беше излязъл от сянката на палмите преди малко. Капу рязко зави и се отправи бързо към палмовите дървета. Сърцето на Каси спря да бие.

— Внимавай! Дървото!

Англичанинът вече беше предугадил намерението на коня. Спусна краката си от едната му страна и се прилепи към гърба му, като по този начин успя да се размине с опасността само на няколко сантиметра. Преди Данемон отново да заеме стойката на ездач, Капу бясно препусна.

Данемон беше хвърлен през главата на коня и падна върху пясъка няколко метра по-нататък. Капу триумфиращо зацвили, а после се спусна към падналия мъж. Каси се досети какво ще последва и се ужаси.

— Не — прошепна тя, — о, не... — Изтича към палмите. — Не, Капу! — Каси застана пред англичанина, между него и коня — Не!

— По дяволите, не заставай на пътя му! — Данемон се претърколи и се опита да се изправи на крака. — Той няма да ме смачка...

Капу рязко спря пред нея и отново зацвили.

— Шшт! — зауспокоява го тя. — Тихо, Капу. Той няма да те нарани. На никого не бих позволила.

Капу отново изцвили, но тя долови, че започва да се успокоява. Той се отдръпна настрани, но се спря и изчака момичето да го последва. Тя сложи ръката си на врата му.

— Всичко е наред. Всичко е наред.

Изминаха няколко минути, докато успее да го успокои напълно. Едва тогава тя се обърна да види дали Данемон не е ударен лошо.

— Наранен ли си?

— Само гордостта ми! — Той се подпря на лакът и се сви от болка. — И може би някои части на тялото ми.

— Ще се оправиш. Падането не беше особено опасно. Пясъкът е мек като възглавница. Стани.

Той не се помръдна. Изведнъж тя изпита загриженост за него и бързо се приближи да види какви са раните му. Чувствата ѝ бяха така объркани, че през главата и не мина мисълта, че може наистина да е ударен лошо.

— Е, може би ще е по-добре да полежиш неподвижно известно време. Ще видя дали имаш счупени кости.

Той легна по гръб на пясъка.

— Намирам това предложение за много по-привлекателно от онези, които направи досега Забавляваш ли се, като караш непознатите да яздят това дяволско изчадие, което наричаш кон?

— Капу не е дяволско изчадие.

Тя коленичи до мъжа и сръчно започна да опипва крайниците му. Бедрата му бяха стегнати и мускулести, разсеяно отбеляза, като на човек, който редовно язди.

— Той само е малко особен — добави тя.

Погледна към Капу и изведнъж я заля вълна от щастие. Той все още беше само неин.

— Не допуска никого на гърба си, освен мен.

Погледът на англичанина не се отместваше от лицето ѝ.

— И сам разбрах това.

Сега вече тя можеше да си позволи известно великодушие.

— Ти се справи много добре.

Тя не откри счупвания по краката му и започна да опипва ръцете и раменете му. Гладки, изпънати, мускулести. Може би му причиняваше болка, защото тялото му се напрегна под ръцете ѝ.

— Боли ли?

— Нещо повече от болка — промълви той.

— Изкълчване?

Тя нежно докосна рамото му.

— Тук?

— Не, определено не е там.

— Къде?

— Няма значение. Ти не можеш да ми помогнеш.

— Разбира се, че мога Доста добре се справям с навяхванията и изкълчванията. Аз се грижа за всички травми на Капу.

— Аз нямам изкълчване и не съм кон, дявол да го вземе.

Тя изпита болка и се опита да я прикрие с нападка:

— Да, Капу е по-учтив от теб, когато се опитвам да му помогна.

— Помощта може да бъде доста по-неприятна от лечението. Аз не...

Видя решителността, която очите ѝ излъчваха, и се предаде:

— Господи, прави каквото искаш.

Тя седна на петите си.

— Не че много искам да направя нещо за теб. Но мисля, че такъв е дългът ми, след като...

Тя спря, преди да направи признанието.

— След като ме накара да яздя жребеца — довърши той.

Тя не се опита да отрече.

— Беше грешка. Не бях помислила добре. Лани казва, че това е един от главните ми недостатъци и че понякога може да бъде много опасен.

— И коя е Лани? Сестра ти?

— Моя приятелка.

— Значи твоята приятелка е много наблюдателна. — Погледът му обходи лицето ѝ. — Защо го направи? Знаеше, че конят ще се опита да ме хвърли.

— Не бях сигурна — прошепна тя. — Той те хареса. Той е мой, но теб те хареса.

— А това му е забранено? Колко егоистично от твоя страна!

— Аз го обичам — простичко каза тя. — Той е всичко, което имам. Страхувах се.

— Знам.

Той се усмихваше леко и тя разбра, че по някакъв начин е успял да усети какви чувства я вълнуват. Нима бе толкова лесно да се прозре в душата ѝ? Вероятно. Не се беше научила да крие чувствата си. Бързо извърна глава и премести ръцете си от ребрата към корема му.

— Когато те видях как го извеждаш от палмовата горичка, помислих, че трябва да си Кахуна.

— Кахуна? — Той поклати глава. — Не, не съм един от вашите островни жреци и магията не ми е подвластна.

— Никога преди, с никого, той не се е държал така. Седем месеца изминаха, докато ми разреши да оставам в конюшната при него.

— Значи ти си свършила трудната работа. За мен остава само да те следвам.

Той не беше от мъжете, които биха могли спокойно да следват някого. Тя изпита топло чувство към този човек. Той явно можеше и други неща, освен да се присмива.

— Аз притежавам дарба. Казах ти, конете ме обичат. Може би разбират, че имам същите животински инстинкти като тях, че сме сродни души. — Той се усмихна накриво. — Кое то ми напомня да ти кажа, че може би ще е по-мъдро да не ме докосваш повече.

— Защо? Не съм свършила.

— Но аз вече съм започнал. — Той я погледна право в очите и грубо ѝ каза: — Ти може и да си девствена, но не си някоя невежа госпожица. Знаеш какво възбужда мъжа. Започвам да забравям колко си малка и да си мисля за това, колко тясна трябва да си. Махни ръцете си от мен!

Изведнъж тя осъзна, че коремните му мускули са стегнати и неподатливи на натиска на дланите ѝ. Руменина заля бузите ѝ. Отдръпна ръцете си.

— Ти си грубиянин. Аз просто се опитвах да ти помогна.

— Ако не ти вярвах, щеше да бъдеш под мен, а не над мен. — Той седна и уморено добави: — Тичай обратно до селото си и остани там.

Обидена, тя скочи на крака.

— И аз не искам да остана с теб. Вече доста дълго време прекарах тук. — Тя се доближи до коня си. — И Капу щеше да има право, ако те беше стъпкал в пясъка. Трябваше да го оставя.

— Но не го остави. — Той също се изправи на крака. — Както вече казах, ти имаш нежно сърце. Това е много опасен недостатък за жена, която иска да запази своята независимост. — Той срещна погледа ѝ и продължи: — Да не говорим пък за нейната девственост.

Гневът ѝ отново започна да се надига. Тя впи поглед в него. Защо ли продължаваше да стои там? Трябваше да го остави сам, както той ѝ

беше наредил. Сигурна беше, че не иска да бъде повече в неговата компания.

Топлият бриз повдигна черната му коса и откри челото му, прилепи ризата по тялото му. Това беше същият вятър, който беше галил голите й гърди и рошил косите й над слепоочията. Изведнъж тя ясно усети соления дъх на морето, ритмичния шум на вълните, разбиващи се в брега, песъчинките под босите си крака. Въздухът беше станал гъст и тя едва дишаше.

— Тръгвай! — остро й каза той.

Ръцете й трепереха, докато се качваше на гърба на коня. Капу щеше вече да потегли в галоп, когато тя забеляза колко бледо е лицето му. Поколеба се, но все пак запита:

— Сигурен ли си, че не си ранен сериозно?

Той си пое дълбоко дъх и отговори, като особено старателно изговаряше думите:

— Не съм ударен лошо, Каноа.

Неочаквана усмивка прогони мрачността от лицето му, после той сведе глава и й се поклони:

— Не бих казал, че освен удоволствието от срещата ми с теб не е имало и други чувства, но със сигурност ми беше много интересно да се запознаем. Хайде, тръгвай.

Той подплаши Капу и конят, изненадан, рязко потегли.

— И, дяволите да те вземат, ако мислиш да ходиш полугола, не се приближавай до брега, преди да сме си заминали — извика той след нея. — Някои от моите моряци може и да не те попитат на колко си години.

Тя измина няколко метра надолу по брега и едва тогава се осмели да погледне през рамо. Той все още стоеше там, където го беше оставила, и гледаше след нея.

Джеърд се усмихна и вдигна ръката си за сбогом.

Тя не отвърна на жеста му. Отправи взор напред и смушка с пети Капу, за да върви по-бързо. Това, което се беше случило, я беше обезпокоило и тя искаше да се отдалечи на сигурно разстояние от англичанина. В живота й нямаше място за него, но за миг й се беше сторило, че той притежава необходимата сила, за да се наложи.

Още по-обезпокоително...

— Е, виждам, че си намерил нещо, което те е заинтересувало.

Джеърд отвърна поглед от момичето, което препускаше по брега, яхнало черния жребец и срещна очите на Брадфорд, който се приближаваше към него.

— Предполагам, че чакането те е уморило.

— Довърших бутилката бренди — оплака се Брадфорд. — Това ме опечали силно. Трябваше да забележа, че е пълна само до половината.

— Три четвърти от нея бяха пълни — поправи го Джеърд. — Чудя се как успяваш да стоиш на краката си.

— Не, не се чудиш. Знаеш, че трудно се напивам.

Вярно беше. Чичо му притежаваше необикновена способност да пие, без да се напива. Той постоянно беше леко пиян, но случаите, когато Джеърд го беше виждал паднал под масата, се брояха на пръсти.

— Вместо да оставаш на борда, трябваше да дойдеш с мен при крал Камехамеха. Почерпиха ме с упойващо питие, което щеше да ти хареса.

Той се усмихна.

— Било е прекалено примитивно. Предпочитам добрия френски коняк.

— На мен питието ми хареса.

Брадфорд кимна.

— Но това е така, защото твоята природа също е примитивна. Забелязах това, докато бяхме в Таити.

Погледът му се премести към фигурата на Каноа, която почти не се виждаше вече.

— Хубав кон. Красива походка.

Джеърд трябваше да се досети, че Брадфорд ще забележи първо коня.

— Мислех, че се справяш прекрасно. Какво толкова й каза, че я накара да избяга?

— Тя не е жена, тя е дете — отговори му Джеърд.

— Тук, на островите, те бързо се превръщат в жени.

— Но аз нямах желание да пробвам дали вече е достигнала зрелост.

Веждите на Брадфорд подскочиха нагоре.

— Господи, звучиш ми като някой непорочен младеж.

— Тя е просто дете — отговори той.

Но дете, което притежаваше много и различни качества — беше досадно и нетърпеливо, импулсивно и загрижено, смело и все пак неуверено.

— Ами тогава защо те галеше?

Господи, беше се надявал, че Брадфорд не е забелязал. Обяснението, което трябваше да даде, не би му доставило удоволствие.

— Тя не... — Спря, а после си призна: — Конят ѝ ме хвърли. Изненадата на Брадфорд беше много силна.

— Наистина ли?

— Да.

Той започна да се смее.

— Забележително. Не те е хвърлял кон, откакто беше момче. Намери ли се най-сетне животно, което да не е във възторг от теб?

— Вероятно. — Той сви рамене. — Не бях го подготвил.

— И защо не го направи?

— Какво значение има? Не внимавах.

— Ти винаги внимаваш. Поне с конете.

Той замислено го погледна и настоя:

— Защо?

— Откъде да знам?

Брадфорд беше прав — импулсивните действия не му бяха присъщи. Беше очевидно, че конят е силен и опасен. Трябваше да му говори по-дълго, да го успокоява непрекъснато, да го остави да свикне с допира на ръцете му, преди да го възседне. Заслужаваше си падането и имаше късмет, че се е отървал без сериозна контузия. Ако момичето не беше там, можеше да заплати скъпо за невниманието си.

Погледът на Брадфорд отново се върна на коня и ездачката.

— Хубава ли е?

Хубава? Не мислеше, че е. Гъстата черна коса, която стигаше почти до кръста ѝ, беше прекрасна, но чертите на лицето ѝ бяха твърде силни и смели, за да се нарече красива. Брадичката ѝ беше прекалено твърда и решителна, устните ѝ бяха пълни и малко нацупени, веждите ѝ приличаха на криле над огромните черни очи, които почти изцяло заемаха малкото ѝ остро лице. Тези очи го бяха предизвикали. Но

когато го беше погледнала загрижено, той беше видял в тях уязвимост и нежност.

— Тя е дете — повтори той.

И все пак не беше дете. Макар и малки, гърдите ѝ имаха съвършена форма, зърната им бяха тъмни и настръхнали...

Брадфорд глухо се засмя.

— Не за това те питах. Сигурно е била красива като Венера, щом така ти е замаяла главата, че не можеш да отговориш на един обикновен въпрос. Намери ли я в двора на Камехамеха? Може би трябваше да дойда с теб.

— Не отидох при Камехамеха, за да търся някаква си жена.

— Е, да, но все пак намери една. — Брадфорд блажено въздъхна — Трябва да ти призная, че това наше пътуване из рая ми доставя огромно удоволствие. Красиви жени, които те задоволяват и не те карат да изпитваш чувство за вина. Може ли мъжът да иска нещо повече?

— Изглежда, че може. Френски коняк.

— А, да. Във всеки рай има по една змия. Тази поне е безвредна.

Погледът му отново проследи отдалечаващата се Каноа.

— Но ти не трябва да бъдеш такъв егоист. Защо не я покани на кораба, така че и двамата да можем да ѝ се насладим?

Силният гняв, който завладя Джеърд, беше много изненадващ, защото нямаше причина, която да го е предизвикала. Той и Брадфорд често споделяха леглото на една и съща жена, а тези островитянки бяха направо нетърпеливи да изпитат разнообразието, което смяната на мъжете предлагаше.

— Защо, за Бога, не ме слушаш? Това дете не иска нищо друго между краката си, освен своя кон. — Той се завъртя на пети и се запъти надолу по брега към заливчето. — Забрави я. Има по-важни неща, с които трябва да се заемем.

— Не толкова бързо — оплака се Брадфорд. — Може и да не съм пиян, но не съм и толкова трезвен, че да мога да тичам.

С усмивка, която показваше разбиране, Джеърд намали крачка.

— Мислех само за това, колко отчаяно се нуждаеш от бренди. Колкото по-бързо се върнем на кораба, толкова по-скоро ще прегърнеш новата бутилка.

— Е, вероятно ще мога и да потичам малко. — Той изравни крачка с Джеърд. — Каза ли ти Камехамеха онова, което искаше да знаеш?

— Да.

Той отново изпита вълнението, което го завладя в онзи миг — мигът, в който Камехамеха, без да иска, му беше дал информацията, която той търсеше отдавна, още от онази нощ в Данжо. Беше предприел пътувания и до Париж, и до Марсилия, а след това беше прекарал почти година в Таити. Вървеше по следите на Девил, докато най-после пристигна на Хаваите. Изглеждаше невероятно, че дългото търсене и преследване най-после е приключило.

— Той е тук.

— Девил? — Брадфорд тихо подсвирна. — Сигурен ли си?

— Шарл Девил, французин, който живеял кратко време в Таити, а после пристигнал тук. Трябва да е той. Всичко съвпада толкова точно с онова, което открихме, че едва ли е възможна грешка.

— Отговаря ли той на описанието?

— Съвсем точно.

— А съпругата и дъщерята?

Джеърд кимна.

— Съпругата му, англичанка, умряла година след пристигането му тук и той си взел полинезийка за любовница. Има дъщеря, Касандра, но тя никога не е посещавала двора на Камехамеха.

— А Девил?

Джеърд отново кимна.

— Изглежда, той е нещо като домашен любимец за Камехамеха. Девил е нарисувал няколко портрета на Камехамеха и неговите жени. Разрешено му е да скита навсякъде из острова, да рисува всичко, което намери за красиво, и да живее където намери за добре.

— Ще ти разреши ли кралят да го отведеш?

— Няма да има избор — Той се усмихна, но усмивката му криеше жестокостта на тигър. — Щом съм го открил, той е мой.

— Не се съмнявам, че ще бъде. Само се надявам, че Камехамеха не е много привързан към него. Не искам воините му да изпробват върху теб онези свои отвратително грозни бойни тояги.

— На мен тази вероятност също никак не ми се нрави. Ще трябва да го отведе, без кралят да разбере.

Помисли малко и каза:

— На няколко пъти кралят намекна, че много би искал да има английски пушки. Може би ще успея да го убедя да си затвори очите и да не види, че отвеждам Девил. В замяна ще получи каквото иска.

— Все пак, много по-лесно ще бъде да убиеш Девил, отколкото да го вземеш със себе си като заложник.

— Но тогава няма да мога да се добера до Раул Камбре. И двамата ги искам мъртви.

Брадфорд поклати глава.

— Надявам се, че ще получиш каквото искаш, Джеърд. Мина много време и следата вече не е гореща.

— Точно затова ще трябва да оставя Девил жив, докато изстискам от него желаната информация. Девил е бил само оръдието. Камбре е бил ръководещата го ръка.

— Има ли Девил къща тук на острова?

— Да, малка къщурка в подножието на хълмовете. Разбрах обаче, че не се задържа там. Предпочитал мястото, откъдето можел да рисува вулканите. Мисля, че ще е най-добре утре сутринта да отидем в селото на Лихуа и да наеме водач, който познава планините. Ще отидем първо в къщурката, но искам да бъда готов и за другата възможност.

— Предполагам, че аз ще съм този, който ще отмъсти за смъртта на Джон. Той ми беше брат и това е мой дълг. — Брадфорд се усмихна криво. — Аз винаги съм имал затруднения с чувството си за дълг. Винаги ми се е искало да тръгвам единствено по пътя на удоволствията.

— Никога не съм те обвинявал.

— Вярно е — Брадфорд направи кратка пауза и продължи: — Също така никога никого не съм мразил. Мисля, че в характера ми няма такава черта. Трудно е да убиеш някого, когото не мразиш — погледна косо към Джеърд. — Както и да е, ти не си лишен от тези чувства.

— Да, не съм. Имам ги в изобилие, достатъчно и за двама ни.

— Точно така. — Бяха стигнали до дългата лодка, която бяха изтеглили на пясъка. Брадфорд започна да я бута, за да я спусне във водата. — Ето защо, аз искам да оставя работата в твоите ръце.

А и всичко друго също, помисли си Джеърд ядосано. Когато Брадфорд се видя натоварен с отглеждането на тринайсет годишния си

племенник, който беше останал сираче, той не знаеше какво да прави. И просто се беше държал с момчето като с равен, като с вече възмъжал мъж, а не като с малко момче. Веднага след пристигането си в лондонското жилище на чичото Джеърд беше присъствал на поредната оргия. През следващите години никога не му беше липсвало пиене, нито пък жени. Брадфорд го беше бил само един единствен път — когато беше решил, че е яздил прекалено дълго най-хубавия му кон. Предполагаше, че Брадфорд обича много повече конете си, отколкото което и да е човешко същество.

Но това беше страст, която и двамата споделяха и точно там, може би, беше спасението на Джеърд.

Той не споделяше страстта на Брадфорд към брендите и коняка, защото скоро беше открил, че не може да седи стабилно на седлото, ако е пиян. Значи разумно беше да се въздържа от пиене на алкохол. Също така беше научил, че ако слагаш рога на прекалено много съпрузи, си заплашен от опасността да бъдеш изключен от двора. А там единствено можеш да уловиш най-хубавите жени, ето защо връзките си създаваше много предпазливо, след старателно избиране на дамите.

До тази вечер.

Беше прав, като не се поддаде на страстното желание, което изпита в момента, в който го докоснаха ръцете на момичето. Смяташе се за доста развратен женкар, но тя беше успяла да докосне някаква нежна струна в душата му. Нейната самота и уязвимостта ѝ му бяха напомнили за онова момче, което той самият беше преди няколко години — момчето, което се беше върнало от Франция и беше използвало безразсъдността и жестокостта, за да прикрие болката и отчаянието. А сега, след като беше открил Девил, можеше да си позволи да покаже и малко нежност.

Освен това девствениците можеха да създадат проблеми дори в това общество, където на девствеността се гледаше с приятелска снизходителност и учудване. Трябваше да се задоволи с жените, които плуваха до „Джозефин“ и сами се предлагаха. Довечера щеше да потуши страстта си с Лихуа или с нейната сестра и щеше да забрави за Каноа.

А утре ще намери Девил.

Лани посрещна Каси пред групичката дървета в подножието на хълма, точно на пътя, който водеше към малката къща.

— Ела бързо — подкани я тя, — старата прилича на разярен тигър.

Каси скочи от Капу, загърна плътно саронга си и забърза.

— Какво те задържа толкова? — попита я Лани.

Каси избегна погледа ѝ.

— Нищо.

Лани присви умните си очи и изгледа Каси.

— Мисля, че твоето „нищо“ сигурно означава „нещо“, но сега нямаме време да говорим. Старицата няма никаква представа, че си ходила до моето село. Казах ѝ, че си отишла горе при вулкана, за да бъдеш с баща си. Може и да е много ядосана, но няма да те накаже, ако мълчиш.

— Ще мълча.

Каси обу ботушите си и се опита да потисне надигания се гняв. Какви усилия полагаше да се облича и съблича, само за да угоди на някаква си стара жена!

— Винаги така казваш — отговори Лани, — но рядко успяваш да замълчиш.

— Изгубвам търпение.

— Ето защо опитваш жилото на старицата. — Лани загрижено се намръщи. — Бъди внимателна тази вечер. След като баща ти го няма, аз може и да не успея да те защитя.

Понякога Лани не успяваше да предпази Каси, дори и баща ѝ да беше там, но винаги се опитваше. Каси изпита прилив на топла привързаност, когато погледна към Лани. Тя беше облечена в колосана синя рокля, а косата ѝ беше вързана високо. Може би животът на Лани беше дори по-труден от нейния. След като шестнайсет години беше скитала на воля из острова, Лани беше дошла в леглото на баща ѝ и в домакинството, ръководено от Клара Кидмън. Каси много добре си спомняше онези първи дни, изпълнени с конфликти и гняв. Горката Лани, тя трябваше да се бори не само с Клара, но също така и с Каси, която се държеше като малко дяволче. След време настана относително спокойствие, което и двете страни преднамерено поддържаха. Лани беше тази, на която по-често се налагаше да прави компромиси. Шарл

Девил рядко защитаваше Лани и Каси, рядко заставахе на тяхна страна срещу Клара. След смъртта на майката на Каси, Клара беше станала стопанката на къщата и се налагаше над всички от семейството. Решението, което Шарл беше намерил, беше много просто и много удобно: той просто не беше там. Рядко прекарваше в къщицката повече от седмица. Връщаше се чак другия месец.

— Побързай — подкани я Лани. — С времето гневът ѝ само нараства.

Каси намъкна и другия си ботуш, вдигна косата си на кок и се изправи на крака.

— Върни се в къщата. Аз трябва да заведа Капу до конюшните.

Лани поклати глава.

— Завържи го до дървото. Предполага се, че си ходила пеш при баща си. Аз ще се върна, докато ти разговаряш с Клара и ще го заведа до яслата.

Каси завърза Капу и тичешком се отправи към къщата.

— Чакай! — Лани забърза след нея, махна цветята от косата ѝ и ги пусна на земята.

Каси погледна към цветята. Спомни си прекрасното чувство за свобода, което беше изпитала сутринта, когато ги втъкна в косата си. Не това беше начинът да се чувства свободна, тя го знаеше. Красотата не трябваше да бъде стъпквана на земята и не трябваше да се крие като нещо грешно и забранено.

— Това не е правилно.

— Не е, но е необходимо.

— Не бива да бъде необходимо. — Тя рязко се извъртя към Лани. — Защо стоиш тук? Ще бъдеш много по-щастлива, ако се върнеш в селото си. Тук няма нищо за теб.

— Ти си тук и баща ти също. — По лицето на Лани се появи лъчезарна усмивка. — Това е достатъчно.

— Той рядко е тук и дори когато е, само те използва, а после те оставя сама да се оправяш с проблемите.

— Това няма значение.

— Има значение. Трябва да го напуснеш.

Лани повдигна вежди.

— Щом е толкова ужасен, защо и ти не го напуснеш? Защо не вземеш прекрасния си кон и не отидеш да живееш в долината от

другата страна на планината. Нали постоянно ми повтаряш, че ще го сториш? И говориш, че ще отглеждаш цяло стадо първокласни жребци.

Тя вирна брадичка.

— Ще го направя.

— Кога?

— Трябва да намеря кобила, която да е равна на Капу.

— И нима ще я намериш в тази къщурка в подножието на хълмовете?

— Разбира се, че не.

— Защо тогава не зарежеш този ужасен човек, когото наричаш „татко“, и не започнеш свой собствен живот?

— Той не е ужасен Той просто... не е вече същият. Ти не си свързана с него така, както аз. — Тя избухна: — Той има нужда от мен!

— Ти го обичаш — нежно каза Лани. — Лесно е да се обича Шарл. Той е нежен и мил. Не е негова вината, че не е надарен със способност да се противопоставя на обстоятелствата. Много трудно е да зарежеш човек, който има нужда от теб, нали?

— Затова ли оставаш? — Погледът ѝ се зарея към къщата, в която ги чакаше Клара. — Защото той има нужда и от теб?

— Тази връзка е много силна. Аз съм жена, която иска някой да има нужда от нея.

Тя докосна рамото на Каси. В жеста ѝ се криеше топло приятелско чувство.

— Чувството, че съм необходима, ме изпълва и ме прави богата. Чувствам се като благословена, защото ми беше разрешено да дойда тук.

Каси премигна, за да прогони сълзите.

— Ти нямаш ум.

Тя се отпусна в ръцете на Лани и здраво я прегърна.

— Ние сме тези, които сме благословени. Ние не те заслужаваме.

— Това вероятно е вярно — искрено каза Лани, а след това се засмя. — Особено ако и тази вечер ще ми създаваш ядове със старата.

— Ще бъда послушна. — Каси направи крачка назад, а после бързо тръгна по пътеката. — Няма да ти създавам проблеми. Обещавам ти.

— Ти винаги така казваш.

Каси се засмя. Това беше самата истина. Опитваше се да се държи добре заради Лани, но почти никога не успяваше.

— Защо е ядосана? Защото избягах днес и те изоставих, също като баща си?

— Знаех, че повече не можеш да издържаш. Още вчера го разбрах. Видях как гневът назрява в теб, докато тя се заяждаше и не спираше да бърбори с острия си език. Твоят нрав не е кротък. Чувствата ти са много силни и ти никога не успяваш да ги подчиниш на волята си. Страстта у теб винаги побеждава.

„Страстта у теб винаги побеждава...“

Разбира се, Лани нямаше предвид плътската страст, но внезапно в съзнанието на Каси изплува образът на англичанина, изправил се на плажа. Той я беше ядосал, но и възбудил. Нима това беше част от неспокойната ѝ натура? Това ли искаше да каже Лани? Споменът за онзи странен, бездиханен миг, точно преди да избяга от него, накара кръвта ѝ да закипи. Да, това беше крайно смущаващо. Не трябваше да мисли за него.

— Няма да бягам вече. Не е честно спрямо теб.

— Ще правиш онова, от което имаш нужда. Знаех, че ще се върнеш, когато гневът ти утихне.

— Някой ден няма да се върна. Някой ден и това ще се случи. Ще заведа теб и Капу в другата част на острова и никога вече няма да стъпим тук.

— Някой ден. — Лани се усмихна. — Но не и докато той има нужда от нас. Нали?

— Хайде, не бъди толкова мрачна. Добре ли прекара деня? Как е Лихуа?

— Добре. — Направи пауза и после каза: — В залива има английски кораб. Тя и другите заплуваха към борда му, за да легнат с моряците.

Лани се намръщи.

— Това не е добре. Може да прихванат болестта.

— Казах им. Не ме послушаха.

— Да, щом кръвта закипи, думите са безполезни — каза Лани. — Спомням си, когато бях само на четиринайсет, кораб от Русия спря в залива. Майка ми, ми каза, че наоколо се носи мълвата, че от кораба се разпространява някаква зараза, но аз не обърнах внимание. Заплувах с

другите и си избрах моряк, който ми харесваше. Той беше много силен и ми достави огромно удоволствие. — Тя се засмя. — Каква глупост! Имах късмет, че той не беше заразен.

— Можеш ли да изпиташ истинско удоволствие с непознат? — попита Каси.

— Разбира се. Ако няма жестокост и мъжът е опитен.

— Тогава защо все ми казваш, че не бива да лягам с мъжете от твоето село? Те дори не са непознати и сигурно ще бъдат мили с мен. Това лошо ли ще бъде?

— Лошо? — Лани се усмихна криво. — Сега говориш като възрастните. Нима не съм те учила? Любовта никога не е лоша. Просто това ще бъде глупаво от твоя страна.

— Защо?

— Може да родиш дете и възрастните ще бъдат много жестоки с теб, а също и с него. Ще трябва да избираш между баща си и детето. — Тя поклати глава. — Ти имаш много обичливо сърце и изборът ще ти причини болка независимо от това, кого ще избереш. По-добре е да изчакаш, докато положението се промени. Разбираш ли?

— Да.

Лани я погледна с любопитство.

— Защо никога преди не си ме питала за това? Нима си намерила мъж, на когото искаш да доставиш удоволствие?

— Не! — Каси се опита да вдигне пренебрежително рамене. — Просто се чудех. Понякога ми е трудно да отивам до селото. Не се чувствам като чужденка там, но и не съм една от тях. Не принадлежа към никое място.

— Значи трябва да си намериш свое собствено място.

— Ще го намеря. — Тя се усмихна на Лани и повтори: — Някой ден.

Лани кимна.

— Може и да не бъде... — Погледът ѝ попадна на верандата и лицето ѝ промени изражението си, а думите замряха на устата ѝ. — Ето я старата. Трябва да те оставя тук, иначе ще помисли, че съм я излъгала. — Тя се шмугна в храстите. — Ще се върна и ще доведа Капу. Но може да не успея да дойда при теб до сутринта. Казах на старата, че си лягам. Вечеряла ли си?

— Да — излъга Каси.

Лани беше рискувала достатъчно заради нея днес. Ако си признаеше, че от сутринта не е яла нищо, освен малко плодове, Лани щеше да преобърне света, за да ѝ осигури храна.

— Върви.

Лани ѝ се усмихна окуражаващо и се скри. Каси се стегна и бързо тръгна към жената, която я чакаше на верандата. Клара Кидмън стоеше изправена и страшна. Светлината, която идваше от стаята зад нея, очертаваше силуета ѝ в мрака.

— Добър вечер, Касандра. Вярвам, че си прекарала добре деня — студено каза тя. — Как е баща ти?

— Добре. — Каси бързо тръгна към бамбуковата врата. — Ще се върне у дома след няколко дена. Изпраща ти много поздрави.

— Ти каза ли му, че си била груба с мен?

Каси не отговори.

— Каза ли му за безобразното си поведение? — мрачно запита Клара — Мисля, че не си. Сигурно си се усмихвала сладко и си му наговорила куп лъжи за мен. Това няма да ти донесе добро. Когато се върне, аз ще му кажа истината и той ще ми разреши да те накажа така, както намеря за добре.

— Може би.

Тя почувства познатия гняв да стяга гърдите ѝ. Беше обещала на Лани. Трябваше да избяга в стаята си, преди Клара да успее да проникне под бронята ѝ.

— Той знае, че такова поведение не е допустимо за една девойка. Ти се превръщаш в езичница, също като тази курва, която той използва, за да задоволява страстта си.

Каси се спря, но не я погледна.

— Тя не е курва.

— Курва — повтори Клара. — Курва е и е загубена за рая.

— Тя е добра, мила и великодушна и...

— Отново ли ме предизвикваш?

Каси искаше да избухне и да се противопостави на Клара, но разбираше, че тя точно това очаква от нея. Тя знаеше, че Каси устоява на обидите, отправени по неин адрес, но винаги възразява, когато нападките засягат Лани. Този път нямаше да загуби контрол. Беше обещала на Лани.

— Не те предизвиквам — отговори тя, като се опита да запази гласа си равен и безизразен. — Но на баща ми няма да хареса това, че говориш за Лани по този начин. Той е истински привързан към нея.

— Богохулство. Мъж, който беше женен за такава светица като майка ти, не може да чувства нищо друго, освен похот, към курва, която показва гърдите си на целия свят.

— Тя вече не го прави.

— Само защото аз убедих баща ти, че нейното влияние върху теб е грешно. Казах му, че ако ѝ позволява подобно поведение, ти самата ще започнеш да тичаш наоколо полугола.

Каси изведнъж се почувства много доволна, че днес беше съблякла роклята си. Лани я беше научила, че човешкото тяло е най-красивото от всичко съществуващо на света и че тя не бива да се срамува от голотата. Испита силно изкушение да каже на Клара, че не е спечелила тази битка. Явно, твърдото решение, което беше взела, беше започнало да се разколебава и тя трябваше да избяга от стаята, преди да избухне.

— Много съм уморена. Лека нощ, Клара.

— Ако ще разсъждаваш за греховете си, мисля, че нощта няма да е лека за теб.

„Не ѝ отговаряй“ — помисли си Каси, и изпълни обещанието си.

— Касандра.

Тя хвърли поглед през рамо към Клара. Старата, грозната, така я наричаха полинезийците, но Клара не беше нито едното, нито другото. В черната ѝ коса, вдигната на кок, имаше само няколко бели косъма. Лицето ѝ беше свежо, без бръчки. Чертите ѝ бяха правилни и тя дори можеше да мине за красива, ако изражението ѝ не беше толкова мрачно и напрегнато. Ако нямаше толкова неприятно усещане.

— На това неподчинение трябва да се сложи край — каза Клара. — Няма да ти позволя да тръгнеш по стъпките на тази курва. Време е да се завърнеш в цивилизования свят. Няколко години учение в някой манастир ще се отразят добре на поведението ти.

И друг път беше чувала тази заплаха, но винаги изпитваше известно безпокойство.

— Това е моят дом. Баща ми няма да ме изпрати надалеч.

— Така ли мислиш? Всеки път, когато му говоря по въпроса, той проявява все по-малко несъгласие. — Тя отново се усмихна. — Лека нощ, Касандра.

Клара се обърна и пак излезе на верандата. Беше доволна, че беше успяла да причини неспокойствие у Каси. Какво караше някои хора да бъдат толкова отмъстителни и лоши, че да извличат удоволствие от чуждата болка? Когато Лани беше дошла за първи път, се беше опитала да обясни на Касандра, че хората не се раждат лоши, че преживяванията и опитът ги правят такива, каквито са. Но сега дори на Лани беше трудно да бъде мила. Клара, изглежда, разцъфваше от силата, която положението ѝ тук ѝ даваше. Всяка година тя ставаше все по-алчна.

Каси потрепери и извърна поглед от жената, която сега стоеше неподвижно като дървена статуя и гледаше към Луната. Тя отиде в стаята си и затвори вратата. В безопасност. Клара беше изхвърлила къдриците на майка ѝ, когато тя умря, но иначе рядко нахълтваше в стаята ѝ. Каси отиде до прозореца и отвори дървените капаци. Беше ли дала на Лани достатъчно време да прибере Капу?

С облекчение видя Лани да се приближава към къщата откъм конюшната. Тя щеше да избягва приближаването до верандата. Щеше да се промъкне през задната врата и щеше да се скрие в стаята си, преди Клара да я открие. Всичко беше протекло както трябва.

Но Каси не се чувстваше в безопасност. Беше развълнувана и несигурна. Имаше странното предчувствие, че тази вечер всичко ще се промени. А всъщност нищо не се беше случило. Просто беше срещнала един англичанин, който беше възбудил у нея странни и обезпокоителни чувства.

Е, ще трябва да го забрави. Неговият свят беше далеч от нейния и тя не го разбираше. А нейният свят щеше да бъде в красивата долина в другата част на острова. Тя, баща ѝ и Лани щяха да отглеждат коне и да бъдат свободни — като Лихуа и другите хора от нейното село.

Лихуа вероятно беше в леглото на англичанина, вероятно се извиваше и крещеше...

Тя стисна дървото толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха. Внезапният прилив на гняв ѝ беше съвсем непонятен. Ревност? Невъзможно. Никога преди не беше изпитвала ревност и със сигурност не завиждаше на приятелката си за удоволствието, което изживяваше.

Беше живяла дълго време с островитяните и споделяше тяхната вяра, че всичко, което притежаваш, трябва да споделяш с останалите.

Беше изпитала ревност, когато беше видяла англичанина да води Капу за юздата — ревност и отчаяние. Беше си помислила, че ѝ е отнето единственото съкровище, което притежава — привързаността на Капу. Може би не беше така великодушна като Лани и островитяните въпреки надеждите ѝ, че се е поучила от тях.

Затвори капаците и се извърна от прозореца. Щеше да си легне и да забрави всичко, което беше преживяла тази вечер. Без съмнение, когато си отпочине, няма да изпитва такова странно безпокойство.

ГЛАВА 2

Съобщението на Камехамеха стигна до къщичката малко преди зазоряване.

Каси се събуди и чу почукване на предната врата, а после леките и бързи стъпки на Лани.

Татко!

Тя скочи от леглото и изтича до вратата. Отново прояви глупост. Почукването със сигурност не представляваше заплаха за баща ѝ. Страховете ѝ бяха последица на онази странна среща на морския бряг.

Лани вече беше отворила вратата. Светлината от фенерчето, което носеше островитянинът, огромен и с голи гърди, падна на намръщеното ѝ лице.

— Какво има? — попита Каси. — Съобщение от татко? Нещо важно ли е?

— Не — отговори Лани, а после тихо заговори на островитянина.

Той се поклони, усмихна се, а в следващия момент го нямаше. Беше побягнал бързо с босите си крака и вече се спускаше по хълма. Лани се обърна към Каси.

— Съобщението не е от Шарл. От крал Камехамеха е. Той иска да уведоми баща ти, че може да има посетител. Английски вожд е бил снощи в двора му и е разпитвал за баща ти. Тъй като англичанинът бил много важен вожд, а нашият крал говори английския, той сметна, че ще е по-разумно да му каже всичко, каквото знае.

— Какво?

— Казал му за тази къща и за навика на Шарл да рисува в близост до вулкана. — Тя направи пауза и продължи: — Поведението на англичанина било любезно и не криело заплаха, но кралят иска да кажем на Шарл, че понякога тайфунът започва със съвсем лек бриз.

Ледени тръпки полазиха Каси.

— Какво е било името на англичанина?

— Джеърд Данемон, дук на Морланд.

Очите на Лани се присвиха, когато тя чу как Каси рязко си поема дъх.

— Това ли е той? Врагът?

— Татко ти е разказвал за него?

Лани кимна.

— Знаеш, че Шарл винаги споделя всичките си проблеми. Но ми каза само, че се страхува от пристигането на някакъв англичанин. Може ли това да е той?

Каси се опита да си спомни какво беше казал баща ѝ през онзи ден в Марсилия, но не можа.

— Не знам. Не съм сигурна.

Преди това беше почти сигурна, че това не може да е същият англичанин, от който баща ѝ се криеше.

— Изпрати ли пратеника до хълмовете да предупреди татко?

— Да не би да съм глупачка? Разбира се. — Тя прехапа долната си устна. — Ако той е мъжът, заплахата голяма ли е?

— Не мога да бъда сигурна.

Отчаяно се опита да си спомни всяка една от чертите на мъжа, който беше срещнала на брега, за да прецени дали е опасен. Власт, сила, безразсъдност. Какво щеше да стане, ако те се обърнат срещу баща ѝ?

— Да, мисля, че той е много опасен и заплахата е голяма.

— Тогава не бива да разчитаме на пратеника. Казах му за някои от любимите места на Шарл, но той може и да не го открие. А може и да не е достатъчно упорит. Моите хора не се чувстват сигурно на чужда земя.

— Аз ще отида — каза Каси и тръгна обратно към спалнята си. — Ако англичанинът дойде първо тук, опитай се да се отървеш от него.

— Какво има? — Клара Кидмън се появи на прага на стаята си. Светлината на свещта, която държеше в ръка, освети мрачното ѝ лице. — Кой почука на вратата?

— Пратеник на краля — подхвърли Каси през рамо. — Трябва да намеря татко.

— Нищо подобно няма да правиш — каза Клара. — Хората, които притежават себеуважение, не хукват да изпълняват командите на езичниците. Може да почакаш, докато той се върне...

— Отивам.

Каси затръшна вратата след себе си. Бързо навлече дрехите за езда и ботушите, от които се беше отървала само преди няколко часа. Дрехите щяха да бъдат добра защита срещу храстите и скалистата почва. Щеше да ѝ се наложи да върви пеш. Местността беше прекалено дива и през нея не можеше да се мине на кон.

След няколко минути тя бързо изхвърча от стаята, но се спря с досада, когато видя Лани и Клара още в коридора.

— Всичко е наред. Каси — бързо каза Лани — Обясних на Клара, че и желанието на Шарл би било да отидеш при него.

— А аз не съм сигурна дали да ти вярвам. Очаквам те, преди да се спусне мрак — студено каза Клара. — С бележка от баща ти, че пътуването ти е било необходимо, а въпросът — важен.

Каси дори не знаеше дали ще успее да го намери, преди да падне мрак. Баща ѝ се носеше по хълмовете като пепел от вулкан. Тя не можеше да каже къде е той днес.

— Ще направя каквото мога, за да го открия възможно най-бързо.

— Преди мръкване — повтори Клара.

У Каси отново припламна гняв. Какво всъщност очакваха от нея? Напрежението и тревогата, които изпитваше, я накараха да избухне.

— Казах, че ще направя...

— Ела с мен, ще те изпратя до хълмовете. — Лани хвана Каси за ръката и я отведе далеч от Клара. — Не мисля, че ще ти е необходим фенер. Вече се зазорява. Дрехите ти достатъчно топли ли са?

— Да.

Лани, както обикновено, се беше намесила в отношенията между двете. Отново се беше опитала да възпре злобата на Клара и гнева на Каси. Каси знаеше, че Лани е права, тя не биваше да губи време в схватки с Клара, докато баща ѝ може би беше в опасност. Веднага щом се отдалечиха от верандата, тя се отдръпна от Лани.

— Съжалявам, вече съм спокойна. Просто се тревожа за татко.

— Аз също се тревожа — тихо каза Лани — И няма за какво да съжаляваш. Разбирам.

Лани винаги разбираше другите.

— Връщай се в къщата — рязко рече Каси. — Нямах нищо върху себе си, освен една тънка рокля, а навън е студено.

Лани покорно кимна.

— Върви и Бог да ти помага, приятелко моя.

Шарл не би могъл да се мери с този мъж, помисли си Лани, когато видя лицето на англичанина. Миг, след като отвори вратата, тя вече беше разбрала, че Джеърд Данемон притежава хладнокръвие, увереност и смелост, които са смъртоносни за другите. Тя и Каси бяха направили добре, като бяха взели всички възможни предпазни мерки.

— Съжалявам, че сте изминали толкова много път за нищо, ваше благородие. Шарл не е тук.

— И къде е той?

— Отиде с лодка до остров Мауи. Там има повече места, които може да нарисува.

— Наистина ли?

Изражението на лицето му не се промени, но в учтивия му тон се прокраднаха стоманени нотки.

— Чух, че бил доволен и от онова, което можел да нарисува тук — Погледът му се зарея към хълмовете и пътя, който водеше към вулкана Мауна Лоа, и той довърши мисълта си: — Или близо до вулкана.

— Той е човек на изкуството, а те никога не са доволни. — Тя започна да затваря вратата. — Сега, ако ме извините, имам задължения, които трябва да свърша. Желая ви щастлив и ползотворен ден. Ваше благородие.

— Чакай! — Той подпря вратата с крак. — Трябва да намеря...

Кой е този? — попита Клара и пристъпи към Лани. — Само ни безпокоят. Още един от онези езичници ли?

Не можеше да избере по-неподходящ момент за своето появяване. Лани се беше надявала, че ще успее да се отърве от англичанина, преди Клара да излезе от стаята си.

— Не, този е англичанин, но вече си заминава.

— Не, още не. — Данемон рязко и силно отвори вратата. — Имам още няколко въпроса. — Погледът му се премести върху Клара. — Аз съм Джеърд Данемон, дук на Морланд. А вие сте...?

— Аз съм Клара Кидмън, икономката тук. Вие нямате... — Тя не довърши изречението, а смръщи вежди. — Дук? Британски дук?

Наистина?

Той кимна.

— Искам да разбера къде се намира мосю Шарл Девил. Разбрах, че е напуснал острова?

— Разбира се, че не е напуснал острова — отговори Клара. — Отново отиде при вулкана.

Студеният поглед на Данемон се отмести към Лани. Той тихо каза:

— Така ли? Сигурно не съм разбрал правилно.

Но може би скоро ще се върне. По-рано днес дойде пратеник на краля и дъщеря му отиде при него да му занесе съобщението.

Лани беззвучно скърцаше със зъби. Ядоса се, когато видя сянка на досада да преминава през лицето на Данемон.

— Може да го почакате тук — доста неохотно го покани Клара, за голяма изненада на Лани. Клара рядко предлагаше гостоприемство на някого.

— Не, не мисля, че ще го направя. Работата е спешна. — Той присмехулно се поклони на Лани. — Довиждане, дами.

За последен път тя се опита да го отклони от вярната следа.

— Планините са опасни за сам човек. Можете да се загубите.

— Не съм сам. Долу на пътеката ме чакат чичо ми и един водач. — Устата му се изкриви в злобна усмивка и той добави: — Но ви благодаря за загрижеността.

Тя го наблюдава как слиза по стъпалата на верандата, а после бързо крачи по пътеката, от двете страни на която растяха палми. Гледа след него, докато той се скри от погледа ѝ.

— Не беше добро онова, което направи — измърмори тя.

— Точно това се очакваше от тебе — отговори Клара. — На езичника, който дойде тук посред нощ, каза къде може да намери мосю Девил, но излъга цивилизования британски джентълмен.

— Този джентълмен може да се окаже...

Тя прекъсна мисълта си по средата, защото разбра, че Клара не я слуша. Търпение, каза си. Когато дойде в тази къща, разбра с какво бreme се натоварва, но още тогава реши, че на всяка цена ще издържи и ще си носи товара.

— Не беше добро — повтори тя и прекоси верандата.

— Къде отиваш?

— Да работя в градината си. — Имаше нужда от успокоението, което ѝ носеше ровенето в почвата. Това беше единственото нещо, в което Клара не се намесваше и срещу което не възразяваше, защото то осигуряваше пресни зеленчуци за трапезата. — Освен ако не съм ти необходима в къщата?

— Казах ти вече, че тук въобще нямаме нужда от теб.

Да, беше го казвала много пъти и по много по-груби начини. Но тя беше необходима на Шарл и на Каси, ето защо щеше да издържи срещу нападките на старата жена.

И тя коленичи в лехата със зеленчуците и отправи взор към планините. Вече беше почти пладне. Каси беше заминала преди много часове. Дали вече беше намерила Шарл?

Каси намери баща си едва по здрач. Беше рисувал мястото, което наричаше „Дъхът на Бога“, толкова много пъти, че тя дори не помисли, че може да се е върнал там, за да го рисува отново. Но той беше там, изправен пред триножника на най-високото място, откъдето можеше да обхване с поглед всички тези голи хълмове, над които от черната почва се издигаха облаци пара и се носеха като фантоми из въздуха.

— Татко!

Каси първо му махна с ръка и едва тогава внимателно прекоси скалистата ивица земя, която водеше до платото. Почвата навсякъде беше хлъзгава. Парата, която извираше от пукнатините в почвата, непрекъснато обвиваше черната лава. Още първия път, когато баща ѝ я беше довел тук като дете, тя се беше уплашила от чудатостта на мястото. Тишината, нарушавана само от вятъра и свистенето на бликащата пара, изглеждаше много по-заплашителна от оранжево-червения огън в сърцето на вулкана. Винаги ѝ се беше струвало странно, че баща ѝ, който докосваше нервно дори гривата на Капу, се чувства съвсем спокойно в това загадъчно място. Когато стигна върха на платото, тя каза:

— Трябва да говоря с теб.

— Добър ден, Каси — разсеяно отговори баща ѝ. — След малко ще мога да бъда с теб. Трябва да поставя светлосянката на тази

вулканична скала. Виждаш ли как по нея проблясват водните капки? Наистина е много...

— Пратеникът стигна ли до теб?

— Пратеник? — Погледът му нито за миг не се отдели от платното. — Изпратила си пратеник? Не вярвам, че...

— Крал Камехамеха изпрати пратеника. Някой иска да те намери. Англичанин.

Четката на баща ѝ спря по средата на движението, което беше започнала да прави.

— Англичанин?

— Кралят казва, че не вярва мъжът да представлява заплаха, но че трябва да знаеш за него. Той му казал къде се намира къщата ти, а също така, че обичаш да рисуваши край вулкана.

Баща ѝ гледаше право напред.

— Името му?

— Данемон.

Баща ѝ затвори очи.

— Мили Боже! — прошепна той.

Тя вече не се питаше дали Данемон е заплаха. Баща ѝ беше изпаднал в ужас. Не го беше виждала уплашен от онзи ден в Марсилия, когато се бяха качили на кораба. Той направи крачка напред.

— Защо те търси?

Той отвори очи.

— За да ме убие — каза той безизразно. — Искан да ме убие.

— Но защо?

— Ръката на мъртвия — прошепна той. — Знаех си, че ще дойде. Такава е била волята Божия.

— Не е волята Божия — ядоса се тя. — За какво говориш? Бог няма да подтикне този мъж да те убие.

— Волята Божия — повтори той, а после поклати глава. — Не искам да умирам, Каси. Вършил съм лоши неща, но не съм лош човек. Не заслужавам да умра.

— Разбира се, че не заслужаваши. И не може да си направил нещо наистина грешно. Ще слезем долу, ще се изправим лице в лице с англичанина и ще му кажем...

— Не! — Той се обърна толкова рязко, че прекатури триножника. — Как мога да се изправа лице в лице с него? Какво мога да му кажа? Грешката не беше моя. Раул ми каза, че нищо няма да се случи и аз му повярвах. Поне си мислех, че му вярвам. Раул винаги и за всичко беше дяволски сигурен, а аз никога не се чувствах достатъчно уверен. Да, вината е на Раул.

Раул. Мъжът, който ги беше изпратил на пристанището, също се казваше Раул. Каси озадачено се намръщи.

— Тогава ще кажем на англичанина, че каквото и да се е случило, не ти си виновен.

— Той няма да ми повярва. Не и без доказателства. Няма да ме изслуша. Защо, мислиш, избягах? Чичото беше онзи, който разпитваше за мен, но знаех, че момчето ще дойде да търси отмъщение. Спомням си очите му... изгарящи, втрени в мен. — Той вдигна от земята недовършената рисунка и тръгна надолу по склона. Бързаше толкова много, че се препъваше. — Трябва да изчезна. Трябва да се крия. Знаех, че ще дойде...

Каси тичаше след него.

— Но къде отиваш?

Той се спря и замаяно, като в несвяст, се огледа наоколо.

— Не знам. Трябва да има място...

— Ако мислиш, че те заплашва опасност, иди при крал Камеха-меха. Той ще те защити. Англичанинът не означава нищо за него.

— Може би — несигурно рече той. — Не знам. Изглежда, не мога да разсъждавам.

Ако продължаваше да се щура наоколо в това състояние, Данемон щеше да пристигне, преди тя да е отвела баща си на сигурно място. Тя го хвана за ръката и го разтърси.

— Аз знам. Слушай ме. Иди при краля и му кажи, че англичанинът представлява голяма опасност за теб. Той ще изпрати войните си да те отърват от него.

— Не мога да направя това. Не искам да цапам ръцете си и с неговата кръв.

— И? — Побиха я студени тръпки и тя попита: — Нима предпочиташ да се пролее твоята кръв? Ще се самоубия, за да не видя как ще се случи това.

Страхът изчезна от лицето му и то се озари от лека усмивка.

— Моята неукротима Каси! — Той нежно я погали по бузата. — Ти си моята по-добра част, нали знаеш. Но не си спомням досега да си била толкова вярна, войнствена и смела. Никога не съм бил добър баща, но винаги съм те обичал.

Тези думи звучаха злокобно, като че ли той се прощаваше с нея.

— Не ставай глупав. Винаги си бил прекрасен баща.

Той поклати глава.

— Винаги само съм създавал ядове. Трябваше да...

Той спря да говори и се вцепени.

— Какво е това?

Тя също го беше чула. Острото тропане на ботуши по скалистата почва. Не можеше да бъде пратеникът на краля. Островитяните не носеха ботуши. И двамата се извърнаха към пътеката.

Никого не видяха, но тъй като вече се мръкваше, Каси не беше сигурна в зрението си. Парата се беше превърнала в гъста мъгла, която зловещо жълтееше в спускащия се здрач. Ръката ѝ стисна по-здраво бацината.

— Слушай ме — заговори тя бързо и убедително. — Изкачи се на платото и се спусни от другата страна. Тръгни през планините, а после, като стигнеш брега, се върни по обиколния път. Аз ще се спусна надолу и ще се опитам да го заблудя. В мрака той може и да ме вземе за теб.

— Не!

— На мен нищо няма да ми се случи. Нима този Данемон ще убие невинна жена?

— Много малко знам за... Не мисля... Не.

— Тогава отиди при Камехамеха. Ще те намеря утре там и ще направим планове си.

Тропотът на ботуши по камениста почва се чу отново, този път — по-отблизо.

— Побързай!

Тя грабна платното от ръцете му и нарочно го запрати отляво на пътеката.

— Какво правиш? Рисунката ми...

— Може да рисуваеш и други рисунки. Ще трябва да оставим следа. — Тя го избута нагоре към платото. — Върви!

Тя прескочи платното и се запуска надолу, като ту тичаше, ту се плъзгаше по влажните от парата скали.

Дрезгавото му възклицание беше отекнало високо в това странно място. След няколко минути тя хвърли поглед през рамо и с облекчение видя, че той почти е стигнал върха на платото. Страхуваше се, че ще я последва. В следващия момент се изгуби от очите ѝ.

Сега стъпките се чуваха още по-близо, идваха отзад, през мъглата, от подножието на хълма. Ако англичанинът беше чул възклицанието на баща ѝ, още по-добре. В здрача и в изпаренията тя би се виждала само като неясна фигура и всеки можеше да я обърка с баща ѝ. Тя трябваше само да му осигури преднина от четвърт час и те нямаше да могат да го настигнат, докато той не отиде при краля.

Отби се встрани от пътеката и внимателно започна да заобикаля пукнатините, от които струеше пара. Сърцето ѝ подскочи и я завладя паника, когато разбра, че са я видели.

Глупава реакция. Та нали искаше да я видят! Погледна назад, но забеляза само три тъмни силуета, които приличаха на привидения. Бяха застанали на пътеката. Добре. Сигурно и тя беше като привидение за тях. Започна да върви по-бързо.

— Девил! — Гласът на англичанина се понесе над голите скали като рога на Габриел. — Спри, дяволите да те вземат!

Тя дори не се огледа, а започна да се изкачва по билото на планината.

Мракът се спускаше бързо.

Парата се извиваше и свистеше.

Скалистата пътека ставаше все по-стръмна и все по-хлъзгава.

Ботушите силно тропаха след нея. „Бързай! Продължавай да се движиш!“

Почти не виждаше вече. Това отпред още една пукнатина ли беше?

Внезапно, от земята пред нея, изригна облак пара!

Тя извика и инстинктивно се отдръпна. Господи, подхлъзна се...

Започна да губи равновесие.

Падаше!

Тя се търкаляше надолу по склона, протягаше ръце и отчаяно се опитваше да забие нокти в скалите.

Мрак.

— Той падна!

Ликуващ, Джеърд бързо закричи по черните скали към сгърчената фигура, която се виждаше в подножието на хълма. Найсетне, след години издирвания и преследвания, той щеше да хване копелето.

— Господи, хванахме го!

— Внимавай — извика му Брадфорд, който бавно и внимателно вървеше след него. — Или и ти ще свършиш там долу, до него.

— Лакоа, запали този фенер — нареди Джеърд на островитянина водач.

Той измъкна ножа, докато се приближаваше към падналата фигура. Девил лежеше неподвижно, но това не означаваше, че не е опасен. Отчаяните хора винаги са заплаха за другите.

— Джеърд, чакай — каза му Брадфорд. — Мисля... Джеърд вече беше спрял на няколко метра от Девил. Само че това не беше Девил. Това беше едно момиче, чиято черна коса покриваше лицето му, а черните му дрехи за езда бяха разкъсани.

— Това дъщерята ли е? — попита Брадфорд, когато двамата с Лакоа се изравниха с Джеърд.

— Кой друг, по дяволите, може да е?

Силното разочарование, което изпитваше, беше примесено със загриженост. Джеърд коленичи до неподвижната фигура.

— По дяволите, нали извиках неговото име? Тя трябва да е знаела, че преследваме него.

— Предполагам, че Девил отдавна е избягал — промърмори Брадфорд. — Тя ни накара да я преследваме повече от двацет минути.

Момичето простена и неспокойно замята главата си. Поне беше жива, с облекчение разбра Джеърд. Той отметна назад косата, която закриваше лицето. И замръзна.

— Какво не е наред? — попита Брадфорд.

— Това не е дъщерята на Девил.

— О, да! — Лакоа направи крачка напред. — Тя е. Познавам я. Тя е приятелката на моята сестра Лихуа. Това е Каноа, дъщерята на онзи, който рисува. — Той повдигна загрижено вежди. — Лихуа е много привързана към нея. А това не е добре.

— Не, не е добре — прошепна Джеърд.

Нищо в създалата се ситуация не беше добре. Нито нараняването на Каноа, нито неговата заблуда, нито бягството на Девил.

— Да я отнесем при Лани — каза Лакоа. — Тя ще знае какво трябва да се направи.

Лани сигурно беше полинезийката, която беше видял в къщата, любовницата на Девил, реши Джеърд. Лакоа беше прав. Къщата не беше близо, но беше по-близо от селото. Той провери раната на слепоочието на Каноа. Беше престанала да кърви, а и не беше много дълбока. Безсъзнанието ѝ беше причинено от самото падане.

Той я взе на ръце и се изправи.

— Да вървим.

Брадфорд се намръщи.

— Сигурен ли си? До къщата има много мили. Може да направим лагер тук и да изпратим Лакоа за помощ.

— По-бързо ще стане, ако ние я занесем. — Той тръгна надолу по хълма. — Ти показваш пътя, Лакоа. Мракът по тези места е толкова черен, все едно сме в дъното на пещера.

Татко я носеше на ръце, притискаше я до себе си. Тя беше в безопасност. Мракът вече не я плашеше.

Не, не можеше да е татко. Не беше я носил на ръце, откакто беше малко момиченце. От времето, когато Клара му казваше, че глезенето ще я развали. Сигурно е някой друг...

Опита се да повдигне клепачи, но се отказа. Беше прекалено трудно.

— Аз ще я понося малко. Сигурно вече си се уморил.

— Ужасно съм уморен. Искан ми се да пусна да се търкаля по склона.

— Тогава защо не я оставиш? Още преди час ти казах, че ще е ужасно трудно да я носиш и ще ти коства голямо напрежение. Трябваше да направим така, както първо предложих.

Никакъв отговор, освен една тиха ругатня.

И двата гласа бяха дълбоки, мъжки, но нито един от тях не беше на татко.

Опасност. Имаше нещо, което трябва да си спомни...

Този път успя да вдигне клепачи. Е, този, който носеше фенера, беше Лакоа. Познаваше го от дете. Беше играла с него в селото.

— Лакоа — прошепна тя.

— Не говори. — Думите достигнаха до нея отчетливо. Като че ли вибрираха във въздуха.

Погледна нагоре и срещна погледа на мъжа, който я носеше. Сини очи, ясни и студени като езерните води в долината от другата страна на планината. Спомняше си тези очи, но не можеше да си спомни защо те я караха да изпитва такава несигурност.

— В съзнание ли е?

Тя видя още едно лице. Твърди черти, къдрава, прошарена коса, очи с цвят на силен чай. Ръцете я хванаха по-здраво.

— Едва ли може да се каже.

До нея достигна мирисът на тялото му — на мускус и обработена кожа. Мирисът също ѝ беше познат... Защо не можеше да го свърже с образа на мъжа? Веднъж той беше близо до нея и ѝ беше говорил, а думите му бяха смущаващи...

— Кои са... — прошепна тя.

Той я погледна. Очите му просветнаха като острие на нож. Светеха от гняв... и още нещо.

Тя затвори очи, за да прогони образа му. Не можеше да се справи с обърканите чувства, които присъствието му я караше да изпитва. Мракът бързо се спускаше върху нея и тя трябваше да концентрира усилията си да го държи далеч от себе си.

Само след няколко секунди битката беше изгубена. Мракът беше победил.

Още при първото почукване на Джеърд вратата се отвори.

— Какво сте ѝ направили? — попита ги полинезийката, отчаяно впила поглед във фигурата на Каси. — Защо сте я наранили? Тя не ви е сторила нищо...

— Аз не съм я наранил. — Джеърд мина покрай нея и се отправи към дневната стая. — Тя сама се удари. Това проклето момиче падна по склона на планината и си удари главата.

— И вие нямате нищо общо с това? — саркастично запитва Лани.

— Тя подскачаше по скалите в мрака. Опитваше се да ни заблуди, че е Девил.

Той положи Каси на дивана.

— Предполагам, че това е дъщеря му?

Лани коленичи до Каси.

— Разбира се, че е дъщеря му.

Потвърждението ѝ не го изненада, но се беше надявал, че Лакоа е направил грешка.

— Дойде ли в съзнание по пътя дотук? — попита Лани.

— Само веднъж. Но като че ли умът ѝ беше объркан. Изпратих Лакоа и чичо си при крал Камехамеха, за да доведат лекар.

— Виждала съм много рани по главата и преди. Щом е дошла в съзнание, опасността не е много голяма. Сънят е лекарството, от което има нужда.

Лани го погледна:

— Шарл?

— Не го заловихме — Той я погледна право в очите — Но ще го заловим.

— За да счупите и неговата глава, нали?

— Аз не съм счупил... — Той си пое дълбоко дъх и се опита да контролира чувствата си — Нямам навикала чупя главите на момичетата, дори на тези, които го заслужават.

— Защото се е опитала да спаси живота на баща си.

Ръцете му се свиха в юмруци.

— Да, това не е престъпление, но е много глупаво. Можеше да умре.

Тя наклони глава и с любопитство го изгледа.

— Ти си загрижен за нея.

— Не съм загрижен Всеки, който е достатъчно глупав да рискува всичко заради мъж... Защо просто стоиш там на колене? Направи нещо! Поне измий кръвта от лицето ѝ.

— Ще го направя — Тя направи кратка пауза и каза: — Ако искаш да помогнеш, дръж Клара настрани от мен. Ще ме чуе, а мисли, че никой, освен нея, не върши нещата, както трябва.

Клара? Той смътно си спомняше жената.

— Икономката? Много добре.

— Занеси Каси в нейната стая. Там ще се чувства много удобно.

Джеърд отново вдигна Каси и последва Лани по късия коридор. След като положи Каси на тясното легло, той отстъпи назад. Господи,

тя беше толкова бледа!

— Сега излез от стаята — нареди Лани. — Тя ще се почувства обърквана, ако види непознат, като дойде в съзнание.

Джеърд се колебаеше. Не искаше да си отива, дявол да го вземе.

— За теб няма място тук — В нежния глас на Лани се криеше студенина. — Ти си врагът, а аз не искам тя да се плаши, докато не е добре.

Разбира се, той беше врагът. Нима тази жена мислеше, че той го е забравил?

— Докато не намеря Шарл Девил, за мен тук ще има място. — Той се завъртя на пети. — Ще те оставя да правиш каквото искаш, но не забелязах Каноя да е обременена със страх.

Когато той затвори вратата след себе си, Клара Кидмън се появи в коридора.

— Какво става? — остро запита тя. — Какво правите тук?

Той отвори уста да отговори също толкова грубо, но после промени намерението си. Жената беше кисела като неузряло грозде, но в къщата на врагове не можеше да се държиш както и да е. В усмивката си той вложи цялата убедителност, на която беше способен.

— А, тъкмо идвах, за да ви разкажа всичко, мис Кидмън. Изглежда, сме изпаднали в отчайващо положение и се нуждаем от някой, който притежава вашата интелигентност, за да се справим с него.

Ароматът на лавандула, който се носеше от сапуна, и ароматът на джинджифил се смесиха и достигнаха до обонянието на Каси още преди тя да отвори очите си.

— Лани.

Красивото, спокойно лице на Лани. Лани, която обтриваше челото ѝ със студена кърпа. Всичко беше наред. Тя беше в безопасност, беше обградена с любов... После, още в следващия миг, разбра, че не всичко е наред, тъй като пулсираща болка затупка в слепоочието ѝ.

— Боли ме главата — простена тя.

Лани се усмихна.

— Не е изненадващо, след като ти си положила доста усилия да я разбиеш. Боли ли те гърлото?

Тя преглътна.

— Малко.

— Успях да наля в него само малко вода. И това е всичко, което си приела през последните няколко часа.

Тя взе една чаша от масичката до леглото.

— Пий.

Не беше вода, а подправено със захар кокосово мляко, позна Каси. Май беше болна. Още от детството ѝ, Лани винаги ѝ даваше една и съща напитка, когато не се чувстваше добре. Беше измислила цяла история заради Клара, на която беше казала, че питието е горчиво, но е много лековито. Каси си спомняше как се бяха смели тайно, когато тя проявяваше неохота и не искаше дори да вкуси млякото. Устните ѝ се извиха в усмивка и сега, но после чертите на лицето ѝ застинаха.

— Каква отвратителна течност!

Лани премигна.

— Но то е полезно за теб.

Тя отпи още една глътка.

— Болна ли съм?

— Нима не помниш? Отишла си в „Дъхът на Бога“. Паднала си и си ударила главата си. Но не се тревожи, докторът беше тук само преди няколко часа и каза, че не е опасно. — Тя сбърчи нос. — Аз нямах нужда той да ми казва това.

„Дъхът на Бога“. Какво ли е правила там?...

Тя рязко се изправи до седнало положение.

— Татко!

— Лягай долу! — каза Лани. — Всичко е наред Поне така мисля аз. Англичанинът още не е намерил Шарл. Знаеш ли къде е той?

— Да.

Пренебрегвайки нареждането на Лани, тя отметна завивките и спусна крака на пода. Но трябваше да се хване за дюшека, тъй като главата ѝ се замая. Когато пред очите ѝ се проясни, тя внимателно и бавно легна и попита:

— Откога съм тук?

— Данемон те донесе късно миналата нощ. Сега е малко след обяд. Намерил те е да лежиш в безсъзнание в подножието на планината. Ударила си главата си в някаква скала.

Каси изведнъж си спомни как беше вървяла по острите ръбове на скалите.

— Той беше много ядосан...

— Беше извънредно ядосан — каза Лани. — Първо дойде тук и когато не откри Шарл, тръгна към вулкана.

Тя здраво стисна устни.

— Опитвах се да го задържа, но Клара му каза, че си тръгнала сутринта и си бързала да му занесеш съобщението на кралския пратеник.

— Прекрасно.

Лани сви рамене.

— Тя е много очарована от Негово благородие. Предполагам, че не трябва да се изненадваме. Той е английски дук, а за нея дори английските селяни са за предпочитане пред кралете на чуждите държави.

— Ти не й ли каза, че той е враг на татко?

— А нима тя ми е вярвала някога? Аз съм езичница.

Въпросът наистина беше глупав. Каси се съмняваше, че Клара би изслушала и нея.

— Но той наистина ли е враг на баща ти? — попита Лани — Какво ти каза Шарл?

— Каза, че Данемон иска да го убие.

Лани пребледня.

— Защо?

Каси поклати глава.

— Той непрекъснато повтаряше, че такава е волята Божия.

— Данемон не е ангел, слязъл от небесата. Напротив, доколкото мога да съдя. Но може да бъде много чаровен, когато пожелае и полага особени усилия, за да завърти главата на Клара.

Тя замълча за момент.

— Той е много хитър, нали?

Каси не можеше да отрече, че този въпрос е много важен. Лани подозираше, че нещата не са такива, каквито изглеждаха на пръв поглед, и Каси знаеше, че ще трябва да й разкаже за онази среща на брега. Но не искаше да го направи. Искаше просто да забрави онези минути.

— Откъде мога да знам?

Лани повдигна вежди.

— Когато те донесе тук, той те нарече Каноа. Разбира се, Лакоа може и да му е казал твоето име, но начинът, по който Данемон изрече името... Като че, ли то му е особено скъпо. Какво знаеш ти за Данемон?

Тя извърна глава и неохотно рече:

— Аз... го срещнах на брега. Говорихме няколко минути — после избухна. — Той е чужденец. Не знам нищо за него.

— Но сега знаеш, че той е врагът на баща ти.

— Разбира се, сега знам — гневно рече тя. — Нима мислиш, че аз бих...

— Шшт! — Лани сложи пръстите си на устните на Каси. — Ти не ми разказа за тази среща, а аз трябва да бъда сигурна. Той е мъж, който знае как да подчини жените на своята воля. Дори Клара се топи пред него. Вярва на всичко, което той й каже.

— Не мога дори да си представя, че това е възможно.

— Ще видиш. — Лани седна на леглото. — Трябва да поговорим за баща ти, преди те да са разбрали, че си дошла в съзнание.

Очите на Каси се спряха на вратата.

— Англичанинът е още тук?

Лани кимна.

— Тук е още откакто те донесе. Каза ми да му предам, когато дойдеш в съзнание. — Тя се усмихна — Има още двама моряци от неговия кораб, които обикалят наоколо, за да „ме защитават“.

— Значи, мислят, че татко ще се върне.

— А той ще се върне ли?

Каси поклати глава.

— Казах му да отиде при Камехамеха и да ме чака там. Може ли да разчитаме, че кралят ще ни отърве от Данемон?

Лани смръщи вежди.

— Камехамеха е силно привързан към Шарл, но няма да му помогне срещу англичанина. Иска да получи британски пушки, за да води успешни войни.

— Но ще скрие татко, докато англичанинът напусне острова?

— Ще го крие, докато е удобно за него. Но откъде знаеш, че Данемон ще замине? Рядко съм виждала по-решителен мъж.

— Ще се умори да търси татко — каза тя с увереност, която всъщност не чувстваше. Мъжът, когото беше срещнала на брега, не беше от онези, които лесно се предават.

— Ами ако Шарл започне да се тревожи за теб и дойде тук?

— Тази възможност безпокоеше много и самата Каси.

— Можеш ли да му изпратиш съобщение?

Лани поклати глава.

— Съмнявам се, че съобщението ще успее да стигне до Шарл, без да заведе и Данемон до него. Англичанинът внимателно следи действията ни.

— Значи аз трябва да отида при него.

— Та ти дори не можеш да се изправиш на крака.

— Тогава ти ще наблюдаваш англичанина, докато аз се оправя. Мисля, че утре ще бъда по-добре.

— Аз ще отида при Шарл.

Каси поклати глава.

— Той очаква мен. Трябва да говоря с него и да решим какво ще правим.

А после прошепна:

— Той е много уплашен, Лани.

Лани хвърли поглед към вратата.

— Има право да се страхува от този човек — изправи се на крака. — Ще ти донеса вода да се изкъпеш и малко супа. Ще се опитам да задържа Данемон — да не идва при теб чак до вечерта. Опитай се да си починеш.

Почивка?

Каси отпусна глава на възглавницата. Щеше да се опита, но едва ли щеше да успее да си почине. Щеше да ѝ е необходима цялата ѝ сила, за да води битката и напред. От това, което Лани беше казала, излизаше, че Данемон ще ги държи като затворници тук, в къщата. А това щеше да се окаже опасен капан за баща ѝ, ако той се опиташе да дойде да я види.

След като се изкъпа и нахрани, Каси се почувства много по-добре. Но все още не можеше да става от леглото. Вече беше късен следобед. Високи мъжки гласове се чуваха под прозореца на стаята ѝ и

това я накара да се опита да се изправи. Тя бавно седна и спусна крака на пода. Нямаше световъртеж. Добре.

Облече една тъмносиня рокля върху нощницата си и се изправи. Прилоша ѝ малко, но се овладя. Бавно и внимателно тръгна към прозореца и вдигна капаците.

Двама мъже, доста неугледно облечени, вървяха из градината на Лани. Реши, че са моряците от „Джоузефин“, за които Лани беше споменала.

— Виждам, че си много по-добре, отколкото ми беше предадено.

Тя рязко се извърна от прозореца и видя Джеърд Данемон да стои на прага. Той имаше малко разпуснат вид и липсата на елегантност го караше да изглежда още по-заплашителен. Беше без жакет, ризата му беше разгърдена, а по бузите му тъмнееше набола брада.

Очите му бяха толкова студени, колкото ги помнеше. Тя инстинктивно стисна с ръка предницата на роклята и я придърпа плътно около себе си.

— Добър вечер, ваше благородие.

— Нима мислеше да избягаш през този прозорец? — Той влезе в стаята и затвори вратата. — Не бих те посъветвал да го правиш.

— Това е моят дом. Защо да излизам през прозореца като крадец?

Започваше да чувства слабост в коленете, затова прекоси стаята и седна в края на леглото.

— Просто гледах тези нахални хора, които тъпчат градината ни. Стъпкаха зеленчуците на Лани.

— Ще ги компенсирам.

— Ще можеш ли да ѝ компенсираш мъката и разочарованието, часовете, които е прекарала в копане, садене и плевене?

— Златото може да успокои повечето разочарования.

Тя поклати глава.

— Може би в твоя свят. Не тук.

— Е, тогава ще ѝ се наложи да остане разочарована. — Той се приближи към нея. — Не съм дошъл тук да обсъждам зеленчукови градини.

Тя предизвикателно го погледна.

— Това е всичко, което съм съгласна да обсъждам с теб.

— Къде е баща ти?

Тя мълчаливо продължи да го гледа.

— Съветвам те да ми кажеш. Ще бъде по-лесно за теб.

— Не искам нещата да бъдат лесни за мен. Ти нямаш работа тук.

Върни се в Англия.

— Напротив, имам много важна работа тук.

— Убийство?

Той остана мълчалив, но само за миг.

— Отмъщение.

— Познавам баща си. Той никога не би направил нещо, което да му заслужи смъртната присъда.

Чертите на лицето му се втвърдиха.

— Да, наистина, той трябва да е много мил и жертвоготовен баща. Избяга като страхливец и те остави да ни заблуждаваш. Можеше да умреш в планината.

— Не беше негова грешка, че се подхлъзнах. Той не искаше да ме остави. Аз го накарах.

— Но ти не беше така важна за него, както неговият собствен живот.

— Баща ми ме обича. Казах ти, че аз го накарах да се скрие.

— Обича те толкова много, че изчезва в хълмовете и те оставя да тичаш полугола из острова, където всеки мъж може да те обиди или дори да те изнасили — ядосано рече той.

— Голотата не е срамна, а и нито един островитянин не би ме взел насила.

Тя го изгледа презрително и добави:

— Те не са като вас, англичаните.

— Аз не съм те взел насила. Въобще не съм те вземал. Помислих, че си дете. Още една лъжа. Според онова, което ми казаха, ти си била на осем години, когато сте напуснали Марсилия. Значи сега приближаваш двайсет.

— Аз не съм те излъгала.

— Но не направи опит да ме разубедиш.

— Защо трябва да ме интересува какво мисли някакъв си чужденец?

— Имаш късмет, че точно този чужденец повярва, че си невинно дете, а не полугола развратница, каквато всъщност си.

— Какво искаш да кажеш?

— Много добре знаеш какво искам да кажа.

Тя рязко си пое дъх, а бузите ѝ почервеняха.

— И какво щеше да направиш? Да ме изнасилиш? Да убиеш бащата и да обезчестиш дъщерята? Какъв прекрасен човек си.

— Аз не изнасилвам жените. — Устните му бяха здраво стиснати. — А и откъде можех да знам, че си детето на онова копеле? Уважаваните жени не скитат по брега през нощта, преоблечени като туземки.

— Аз не бях преоблечена. Бях с приятелките си, които са също толкова уважавани, колкото и твоите англичанки. Ти си нашественикът, чужденецът. И си като всички чужденци. Идваш тук и спиш с жените, даваш им шепа мъниста и после отплаваш.

— Тези жени, за които твърдиш, че стават мои жертви, са не само нетърпеливи, но дори агресивни. А аз не съм дошъл тук, за да се възползвам от техните качества. Знаеш защо съм тук.

— Аз няма да ти позволя да го направиш — гневно изсъска тя. — Баща ми има приятели тук. Дори кралят го обича.

— Но той обича много повече английските пушки, с които ще може да воюва срещу вождата от съседния остров.

Каси се беше надявала, че той не е успял да разбере това. Лани беше права, той беше много хитър.

— И ти ще му дадеш пушките?

— Да кажем, че съм съгласен на почти всичко, за да получа баща ти.

Мъртъв. Искаше да каже, че ще убие баща ѝ, разбра тя и се почувства зле.

— Защо? Ти не го познаваш. Той е мил човек, който иска да живее спокойно и да рисува.

Погледът на Данемон беше безмилостен.

— Той е касапин и заслужава да бъде заколен на свой ред. — Обърна се и тръгна към вратата. — Връщай се в леглото и избий от главата си всички надежди, че ще успееш да отидеш при него. Моите хора имат заповед да попречат на когото и да било от вас да се измъкне.

— Значи е вярно? Ще бъдем затворници тук?

— Аз не бих използвал точно тези думи. Капанът е заложен. Ще видим колко те обича баща ти.

Тя гледа, докато вратата се затвори след него и потрепери.

Капанът е заложен. Това не трябваше да се случва. Трябваше да намери начин да се измъкне от къщата и да отиде до селото на Камехамеха.

Когато Джеърд излезе на верандата, Брандфорд вдигна поглед към него и го попита:

— Как е тя?

— Инаги се — тросна се Джеърд и седна на стола срещу чичо си.
— А иначе, бих казал, се възстановява доста бързо.

— Тя обича ли баща си?

— Да. — Джеърд си наля малко уиски. — Само Господ знае защо. Той явно я пренебрегва през по-голямата част от времето и я възпитава така, все едно е дивачка.

— Животът на диваците може да бъде и много приятен. — Брандфорд се облегна и вдигна чашата си. — А и за жените не е нетипично да обичат мъже, които не заслужават това, и на всичкото отгоре да им бъдат предани. Макар че повечето от тях не биха стигнали чак до такива крайности като нея. Тя сигурно е много смела. Аз не бих искал да бягам по онзи склон в тъмното — потрепери той.

Джеърд отпи доста голяма глътка.

— Общо взето, не беше чак толкова тъмно.

— За мен мракът беше достатъчно гъст. — Брандфорд наклони глава. — Ти все още си й ядосан. Защо? На нейно място и ти щеше да постъпиш така.

— Но не съм на нейно място. Моят баща не е касарин.

— Той също не беше ангел — тихо каза Брандфорд. — Джон беше смелчага, но си имаше своите недостатъци. Макар че ти беше само на тринайсет години, трябва да си разбрал, че той беше арогантен и проклет като дявол. Беше и женкар, много по-развратен дори от мен.

— Това не означава, че е трябвало да го убият. — Той пак отпи от чашата. — Беше в Данжо, за да спаси живота на няколко души, а Девил го предаде. — Ръката му стисна силно чашата. — Ти не беше там. Не видя как го нарязаха на късчета, иначе и ти щеше да се научиш да мразиш силно като мен.

— Може би. — Очите на Брадфорд изразяваха съчувствие. — Бих искал аз да съм този, който е бил свидетел на това, момче. Но не трябва да мразиш дъщерята заради греховете на баща ѝ.

— Не трябва ли? — Той сведе очи към кехлибареното питие в чашата си. — Стой настрана, Брадфорд. Не искам да се бъркаш в тази работа. Тя е ключът, който ще ме заведе при Девил.

— А какво ще стане, ако не иска да ти сътрудничи?

— Ще направя онова, което трябва.

Брадфорд се намръщи.

— Това не ми харесва. У теб се е насъбрал прекалено много гняв. Довърши брeндитo в чашата си и си наля още.

— Чаках прекалено дълго.

— Не бива да наказваш невинните наред с виновните.

— Само ако невинните помагат на виновните.

— Изглеждаш ми много по-ядосан на нея, отколкото на него.

Защото така трябваше да бъде, дявол да го вземе. Гневът, който изпитваше към Девил, беше студен и остър, подхранван през годините. Но гневът, който изпитваше към момичето, трябваше да бъде силен и горещ, непрекъснато поддържан. През последните двацет и четири часа тя беше предизвикала в душата му гняв, съжаление, страх. Но и възхищение — такова, каквото не изпитваше дори към чичо си. Гневът беше безопасен. Ако се поддадеше на някои от по-нежните чувства, щеше да бъде изгубен.

Но страстта не беше нежно чувство. Тя можеше да бъде гореща, бясна и твърда като стомана.

Мисълта изникна бързо в съзнанието му. Ясно беше, че през цялото време се е таяла в главата му. Тя не беше дете, не беше забранено да проявява влечение към нея. Можеше да се протегне и да я вземе...

Господи, за какво мислеше? Коя друга можеше да бъде така недостъпна, като дъщерята на Девил? Той беше неин враг и не се преструваше, че е нещо друго. Отчаянието се върна и предизвика буря в душата му. Трябваше да прогони тези недостойни мисли.

— Пиеш вече трета чаша уиски — отбеляза Брадфорд, изпълнен с любопитство. — Нима отново ще изпаднеш в поквара?

Дори не беше усетил кога си е налял още една чаша уиски. Не, сега не биваше да пие повече. Беше прекалено близо до целта и главата

му трябваше да е бистра през следващите няколко часа. Бутна чашата настрани.

— Не.

— Лошо — въздъхна Брадфорд. — Тъжно е, когато човек трябва да пие сам.

— Справяш се добре — каза Джеърд и се изправи. — Хайде, идвай.

Къде отиваме?

— До конюшната.

Брадфорд засия, а Джеърд очакваше точно това от него.

— Има ли нещо, което си заслужава да се види?

— Снощи мислеше, че има. Има прекрасна походка...

Челото на Брадфорд се набръчка от усилието да мисли. Беше озадачен.

— Казал ли съм? Кога... — Очите му се отвориха широко — На брега? Жената?

Джеърд не му отговори. Слезе по стъпалата и закрачи към конюшната.

— Идваш ли?

Брадфорд подсвирна тихо и го последва.

— Започвам да разбирам. — Той приглушено се засмя. — Казал си истината, когато твърдеше, че той я възпитава като дивачка. Мисля, че това се отнася за нейните маниери.

— Не искам да говоря за нея повече. Отиваме да видим коня.

— А, да, конят. — Но трябва да признаеш, че онази среща е била интересно съвпадение. Много необичайно. Като че ли предопределено от съдбата.

Джеърд даде крайно неприличен отговор.

— Не бъди толкова груб. На този свят има много хора, които вярват в съдбата.

— Ти не си един от тях.

— Не съм, но бих искал да бъда. Искане ми се да вярвам в нещо — замечтано рече Брадфорд. — Ще бъде приятно, не мислиш ли?

— Мисля, че си пил прекалено много бренди.

— Вероятно си прав. Винаги изпадам в меланхолия след петата чаша. Ти въобще изпадаш ли понякога в меланхолия, Джеърд?

— Не.

— Разбира се, че не. Никога не си позволяваш такива сладникави чувства. Позволяваш си само животинска страст, възхищение от красотата, глад за знания... и дори привързаност към самия себе си. — Той отвори вратата на конюшната. — Но нищо, което да достигне до дълбочините на душата ти. Никакви сантиментални глупости.

— Ти ме научи на това!

— Не, аз те учих единствено на предпазливост. Някога, когато съм трезвен, ще трябва да поговоря с теб за опасността от... О, какво е това тук?

— Нещо, което не ви принадлежи. — Лани се извърна от яслата на коня и пусна кофата с овес на пода. — Не е ли достатъчно, че наранихте Каноа? Нима искате да откраднете и коня й?

— Аз не съм я наранил — каза Джеърд, сдържайки се да не избухне. — И дойдохме само за да огледаме животното на дневна светлина. Нима мислиш да излезеш да пояздиш и да отидеш при любовника си?

— Не, просто хранех коня. — Тя тръгна към вратата. — Никой, освен Каноа, не язди Капу.

— Колко жалко — прошепна Бранфорд и нетърпеливо се приближи към коня. — Джеърд, той е прекрасен. Погледни извивките му... — Протегна ръка, за да докосне бялата звезда между очите на коня. — И се движи с...

— Не го докосвай! — Лани бързо отиде до него и дръпна ръката му.

— Нямаше да го нараня.

— Знам — мрачно отговори Лани. — Но нямам желание да превързвам ръката ти. Той ще те ухапе. Капу не обича непознатите.

— Но очевидно харесва теб. — Бранфорд я погледна с интерес, а след това леко й се поклони. — Аз съм Бранфорд Тиндейл Данемон.

— Знам кой си. Ти си чичото.

Той въздъхна.

— Това е моята доста досадна роля в живота. Братът, чичото, никога Бранфорд Данемон необикновеният, смелият рицар, мъдрецът и...

— Стои далеч от Капу — прекъсна го Лани. — Пил си прекалено, а Капу много обича пияниците.

— Ако е така, с него ще се разбираме великолепно.

Усмивката на Лани беше злорада.

— Но Капу обича пияниците само когато са мъртви. Стъпкал е предишния си господар толкова жестоко, че не са могли да го разпознаят.

— Кой е бил предишният му господар? — попита Джеърд и направи няколко крачки към жребеца.

— Един англичанин, който беше спрял тук по пътя си към Австралия. Когато се напиел, биел безмилостно Капу. Един ден бил особено невнимателен и Капу също се отнесъл безмилостно с него. Кралят се опита да го вземе за себе си, но конят беше злобен. Решиха да го убият, но Шарл отиде при Камехамеха и го помоли да му продаде коня.

— Нищо от онова, което съм чувал за Девил, не показва привързаност към конете — каза Джеърд.

— Но той е привързан към Каси, а тя много обича жребеца. А това е ужасният мъж, когото вие искате да убиете.

Джеърд се придвижи и застана точно пред жребеца. Лани добави:

— Прекалено си близо Казах ти...

Тя прекъсна изречението по средата и изумено загледа как Джеърд протегна ръка и помилва коня по муцуната. Капу тихо изпръхтя и нежно побутна ръката му.

— Чудо!

— Не! — Джеърд не отделяше очите си от тези на коня. — Ние просто се разбираме.

— Джеърд е много добър с конете — каза Брадфорд.

— Кахуна — прошепна Лани.

Това беше същата дума, която Каси беше произнесла на брега, спомни си Джеърд. Тя го беше погледнала, а в погледа ѝ се четяха отчаяние и страх. И той се беше почувствал така, сякаш е проявил жестокост към безпомощно дете. Дразнещият спомен накара гласа му да прозвучи грубо:

— Глупости.

Брадфорд тихо се засмя.

— Той със сигурност не е свещеник. Макар че, като го гледам как се справя с конете, си мисля, че черпи уменията си от някое свято място. Но той се справя блестящо и на игралните маси...

Джеърд му хвърли поглед, пълен с изненада.

— Интелигентност.

— Късмет — отговори Брадфорд.

Лани гледаше ту единия, ту другия и най-накрая сви рамене.

— Нито едната, нито другата дарба ще ти помогнат тук. Онова, което искаш да сториш на Шарл, е лошо и Господ няма да е с теб. — Тя тръгна към вратата. — Пробвайте докога късметът ще бъде с вас, Ваше благородие. Оставете пияния да милва Капу.

Брадфорд я следи с очи, докато тя излезе от конюшната.

— Необикновена жена. Чувствам се странно ободрен. — Той се засмя — Но се чувствах така и преди да я срещна, затова ми е трудно да преценя... — Обърна се пак към жребеца и рече: — Великолепно животно.

— Да.

— Ти го искаш.

— О, да.

Сега, след като го беше огледал отблизо и на дневна светлина, той не беше сигурен, че неговата Моргана би могла да се мери с него. Още едно разочарование се прибави към многото, които го бяха сполетели в последно време.

— Трудно положение.

— В това няма ни най-малко съмнение. — Той помилва жребеца за последен път и се отдалечи. — И ще става все по-трудно. Искам да отидеш при краля и да направиш дискретни запитвания за Девил. Искам кралят да знае, че сме тук, в къщата на Девил.

— Ако Девил е под неговата закрила, може и да ме застрелят, преди да ми дадат какъвто и да е отговор. Той сигурно знае, че намеренията ти далеч не са приятелски.

— Не мисля, че съществува някаква опасност. Той няма да се откаже от възможност да се сдобие с английски пушки. Ако предпочиташ, да отида аз?

— Не, аз ще го направя. Това, че смело съм се изправил срещу диваците, ще е прекрасна история, която ще мога да разказвам в Лондон. Ти ще останеш тук да наблюдаваш момичето.

Джеърд кимна.

— Щом Девил си е направил труда да моли за този кон заради дъщеря си, значи изпитва някакви чувства към нея. Ако си помисли, че

тя е в опасност, може и да дойде тук.

— Започваш да говориш за него така, като че ли притежава някакви човешки качества.

— Винаги съм знаел, че той е човек. Обикновено у всеки човек съществува равновесие между доброто и злото. Когато бях момче, намирах, че Девил е прекалено изненадващ като личност.

Внезапно в съзнанието му изплува споменът за Шарл Девил, изпънат на стола в онази стая в Данжо. Моливът на Девил се движеше бързо по листа, а брадатото му лице беше оживено и радостно, докато той се шегуваше с Джеърд.

— Това не означава, че не съм разбрал какъв всъщност е той.

— Но е трудно да убиеш човек, който не е отявлен негодник.

Усмивката му беше много тънка.

— Аз ще се опитам.

Той се обърна и закричи към вратата.

— Ако откриеш нещо, осведоми ме. В противен случай ще те очаквам да се върнеш тук утре вечер.

ГЛАВА 3

— Данемон беше в конюшната и оглеждаше Капу — каза Лани, докато вчесваше косата на Каси. — Справя се учудващо добре с конете.

Каси се вцепени.

— Не се е опитал да го язди, нали?

— Не. Казах ти, че само го оглеждаше. — Тя спря по средата на движението, за да срещне погледа на Каси в огледалото. — Не трябва толкова много да се тревожиш за Капу. Той е само едно животно. Не можеш да очакваш от него абсолютна вяност.

— Той е предан. Знае, че принадлежи на мен.

— Но той няма да... — Тя сви рамене. — Защо да споря с теб? Само си хабя думите.

Каси се протегна и докосна ръката ѝ.

— Защото не искаш да ме видиш наранена. Няма да бъда, Лани.

— Да, ще бъдеш. Неизбежно е. — Лани се усмихна. — Но благодари на Бога, че притежаваш достатъчно душевни сили, които да ти позволят да се съвземеш. Това е прекрасно качество. — Тя стисна ръката на Каси. — Как се чувстваш сега? Искаш ли да вечеряш?

— Да.

Челото ѝ се набръчка от усиленото мислене.

— Клара приготвя ли храна и за англичаните?

Лани кимна.

— Разбира се. И храната е превъзходна — като за крале, а не като за дукове.

— Тогава ще дойда да седна на масата.

— Искаш да се храниш с тях? Защо?

Тя бързо извърна очи от Лани.

— И за двете няма да бъде добре, ако остана цяла нощ сама в стаята си. Може да науча нещо, което да ни помогне. Не можем да победим враговете, без да познаваме силата им. Къде са сега англичаните?

— Пият бренди на верандата. — Тя направи гримаса. — Чичото пие като риба. Жалко.

— Защо да е жалко? Подобна слабост е добре дошла за нас.

— Но аз не мисля, че той е слаб. Той е просто... Мразя излишествата. Но ти си права, всяка информация ще ни помогне. Но и у двамата няма слабости, които можем да използваме. — Тя се отправи към вратата. — Ще кажа на Клара, че ще вечеряме с тях. Сигурна съм, че тя ще бъде очарована.

— Не, почакай. — Каси бързо се изправи на крака. — Аз ще ѝ кажа. Ти иди се преоблечи.

— Защо? Мога да ѝ кажа, а после да отида в стаята си. Ти самата трябва да се облечеш, а това ще ти отнеме доста време, защото все още си много слаба.

— Отиди да се преоблечеш — отново каза Каси.

Лани се обърна и замислено я изгледа.

— Това е първият път, когато те виждам така нетърпелива да се изправиш срещу Клара. Какво ще правиш?

Каси не искаше да замесва и приятелката си, като ѝ каже истината, но и не искаше да я излъже. Така че просто потрети:

— Отиди да се облечеш, а аз ще предупредя Клара.

Лани се колебаеше. Най-после се обърна и излезе от стаята.

Мили Боже, но дали щеше да има сили да го направи? Трябваше да сложи край на това глупаво положение, нямаше друг избор. Трябваше да отиде при баща си, преди той да попадне в капана. Сега ѝ се виждаше невъзможно и смешно, че само преди няколко дни единственият ѝ проблем е бил как да се справи с потисничеството на Клара. Сега трябваше да изпълни задача, която я изпълваше с отвращение.

Не мисли затова. Просто направи онова, което трябва да се направи.

Тя си пое дълбоко дъх и бързо прекоси стаята, за да стигне до гардероба.

— Каква очарователна изненада! — прошепна Джеърд, когато той и Брандфорд бутнаха столовете си назад и се изправиха на крака. — Нима на провидението дължим удоволствието от вашето присъствие?

— Гладна съм. — Каси безцеремонно нахлу на верандата. — Все забравяте, че това е моят дом. Защо да не мога да дойда за вечеря?

Това не беше нито момичето, което беше срещнал на брега, нито предизвикателното дете, което беше видял в спалнята, помисли си недоволно Джеърд. Тя все още му приличаше на дете, но сега всичко у нея беше плътно прилепнало и плътно закопчано. Носеше сива копринена рокля, закопчана до врата и стигаща до пода. Роклята скриваше всичките ѝ форми. Тъмнокестенявата ѝ коса беше прибрана на кок на тила и изглеждаше прекалено тежко бреме за крехката ѝ шия. Изведнъж Джеърд беше завладян от желанието да извади фуркетите от косата ѝ и да я остави да падне свободно — така, както беше през онази нощ на брега.

— Въобще не е необичайно, Джеърд. Тя е права — каза Бранфорд и бързо тръгна да донесе стол и за Каси. — Но, както каза той, изненадата е очарователна. Мислехме, че раната на главата ще те накара да стоиш в стаята си и днес. Моля те, седни.

Тя поклати глава.

— Дойдох само за да ви кажа, че отказвам да се крия в стаята си като някоя престъпничка.

— Както и да е, седни. Трябва да пазиш силите си — усмихна се Бранфорд. — Може ли да ти донеса чаша вино?

— Не! — Тя седна на крайчеца на стола, гърбът ѝ беше вдървен и изправен. — И нямам нужда да пазя силите си. Вече съм много по-добре.

— Виждам — топло рече Бранфорд. — Бузите ти са приятно розови.

Джеърд видя как цветът на бузите ѝ започна да става по-наситен. Бранфорд беше прав — бузите ѝ бяха зачервени, а тъмните ѝ очи светеха, бяха почти като трескави. Очевидно не беше толкова добре, колкото твърдеше. Защо, по дяволите, не стоеше в стаята си, където можеше да си почине?

— Ти си чичото? — попита тя.

Бранфорд кимна.

— Прости ми. След падането ти се чувствам така, като че ли те познавам много отдавна. Аз съм Бранфорд Тиндейл Данемон.

Тя го изучаваше с поглед.

— Аз си спомням за теб... или поне така мисля.

— Смятам, че това е обещаващо. — Той хвърли кос поглед към Джеърд. — Виждаш ли, дори след травми по главата жените ме намират за незабравим.

— Тогава те сигурно не са с всичкия си — невъзмутимо му отговори Джеърд.

Брадфорд трепна.

— Какъв жесток удар! — обърна се към Каси. — Виждаш колко много страдам. Отгледал съм го още от дете, а той само ме обижда. Ще имаме ли честта да се радваме на присъствието и на красивата дама, която срещнах в конюшната? Лани...

Той въпросително я погледна.

— Името ѝ е Лани Калнараи И, разбира се, тя ще бъде тук. Какъв глупав въпрос. Тя също живее в този дом.

— И тя така ни каза.

— А нима вие се съмнявахте? — попита ги тя грубо. — Нима мислите, че понеже не е омъжена за баща ми, той я уважава по-малко? Лани е по-силна, по-мила и по-умна от всички жени, които досега сте срещали. Може и да е възпитана като островитянка, но това не означава, че е в неведение за вашите обичаи. Тя непрекъснато чете и учи. Може дори да е по-образована от вас.

— Не исках да кажа...

— В Англия не е обичайно любовницата да живее в една и съща къща с дъщерята — прекъсна го Джеърд. Срещна погледа ѝ и продължи: — А и във Франция не е прието да се живее така.

— Това нищо не означава. Ние не сме във Франция.

— Баща ти е френцузин. Ако той уважава и цени жената толкова много, колкото я уважаваш ти, щеше да се ожени за нея.

Тя го погледна втренчено.

— Означава ли това, че не искате да седите на една и съща маса с Лани? Добре, аз няма да...

— Не съм казал това — отговори Джеърд. — Това е твой дом, а ние сме твои гости. — Той отново седна и взе чашата си с бренди. — Аз само защитавах чичо си така, както ти защитаваш своята приятелка. Той не искаше да ви обиди, но ти явно си свикнала да подскачаш всеки път, когато ти се стори, че някой говори против Лани. Чудя се защо... — Той погледна замислено към вратата и добави: — Твоята икономка?

Тя се вцепени.

— Да не би Клара да ти е разказвала някакви лъжи за нея?

— Не съм чак толкова интимен с дамата. Нима мис Кидмън говори неверни неща?

Той помисли, че тя няма да отговори, но тя рязко каза:

— Тя мрази Лани.

— Тя като че ли не се разбира с по-голямата част от света.

— Лани казва, че Клара те намира за много приятен човек — горчиво рече тя. — Това не ме изненадва.

— Защото ние сме две отвратителни същества?

— Да.

— Тогава защо си решила да вечеряш с нас? Неприятната компания със сигурност не е полезна за храносмилането.

Тези думи като че ли я обезпокоиха. Той видя колко бързо тупка сърцето ѝ, пулсът ѝ се виждаше в трапчинката между ключиците.

— Този дом е мой.

— Защо? — повтори той.

Тя срещна очите му.

— Не печеля нищо, като избягвам присъствието ти.

— А, значи това е нападение с изследователска цел?

— Можеш да го наричаш както пожелаеш.

— А може би искаш да ме убедиш да се откажа от плановете си по отношение на баща ти?

Очите ѝ се разтвориха широко.

— Не ставай смешен. Как бих могла да направя това?

Изненадата ѝ беше съвсем искрена и лишена от престорена скромност. Тя не знаеше нищо за сексуалните игрички, които играеха жените от неговия свят. Той почувства прилив на раздразнение и разбра, че е очаквал от нея познатото му кокетство. То би му дало повод да се впусне в познатата игра. Не, не повод, поправи се той с отвращение. Извинение.

— Това беше само едно предположение.

— Много глупаво предположение — грубо рече тя.

Брадфорд се засмя.

— Да, къде е удивителната ти съобразителност, Джеърд?

Джеърд не обърна внимание на забележката.

— Защо ми каза, че името ти е Каноа?

— Защото това е името ми. Лани ми го даде, когато дойде тук. Каза ми, че след като ще бъдем сестри, иска да ми даде хавайско име.

— Не това имах предвид. Ти знаеше, че те помислих за хавайка.

— Защо би трябвало да поправам грешките ти, след като ти стигаш до глупави заключения? — Тя вирна брадичка. — Освен това аз съм хавайка, макар и да не съм родена на острова. Аз принадлежа на това място и би трябвало да имам островно име.

— Нима? Забелязах, че приятелката ти Лани рядко го използва.

Червенина заля бузите ѝ.

— Тук срещаме известни затруднения. Клара може да бъде... Всъщност не искам дати давам никакви обяснения.

— Предполагам, че нямаш никакво желание да се върнеш във Франция? — бързо се намеси Брадфорд.

— И какво бих правила там? — протичко отвърна тя. — Тук имам всичко.

— Включително и един великолепен кон — каза Брадфорд. — Сигурно няма да искаш да го продадеш?

— Никога — И после добави: — И със сигурност не бих го продала на теб.

— Не съм си го и помислял, но трябваше да се опитам да те убедя, все пак. Великолепно животно. — Той вдигна чашата си — И наистина бих искал да имам животното, което насмалко не стъпка Джеърд там, на брега.

Лека усмивка цъфна на устните ѝ.

— Признавам, че го обичам много повече сега, след тази негова безпогрешна преценка. — Тя се изправи и бързо тръгна към вратата.

Каси спря на верандата, за да възвърне самообладанието си. Не трябваше да позволява на неговите критики да я засегнат толкова много. Нямахме смисъл да се интересува от мнението му за нея.

— Болна ли си? Може би трябва да се върнеш в стаята си.

Каси вдигна поглед и видя Лани да идва към нея. На лицето ѝ беше изписана загриженост. Тя се усмихна, но усмивката ѝ коства доста усилия.

— Чувствам се добре. Просто идвах да видя защо се бавиш.

— Бях в кухнята, където се опитвах да убедя Ума да не удря Клара с тигана, а да се върне в селото си. — Тя направи весела физиономия. — Не беше лесно. Клара полага особени усилия в приготвянето на храната за англичаните и е много трудно да се разбереш с нея. Гневеше се на слугите езичници и на хората, които ѝ се пречкат в краката, докато тя изпълнява задълженията си. Предполагам, че последните думи бяха насочени против теб.

— Аз не стоях дълго в кухнята.

— Било е достатъчно дълго, за да се ядоса тя. — Лани погледна над рамото ѝ. — Ако не си болна, значи си ядосана. Какво ти казаха?

Трябваше да се досети, че няма да успее да заблуди Лани.

— Нищо важно. — За да отвлече вниманието ѝ, тя бързо каза: — Готово ли е яденето?

Лани кимна.

— Клара ме изпрати да уведомя нашите високопоставени гости.

Стомахът на Каси се сви поради лошите предчувствия и страха, които изпитваше.

— Тогава хайде да го направим.

— Чакай. — Погледът на Лани се спря на лицето ѝ. — Сигурна ли си, че се чувстваш добре?

— Разбира се. — Тя се обърна и тръгна. Това е само един обяд. Ще приключи още преди да сме се осъзнали.

Но атмосферата по време на обяда беше доста напрегната и той като че ли беше безкраен. Нито Каси, нито Лани изпитваха желание да говорят. Джеърд беше учтив, но студен като Полярната звезда. Брадфорд беше мил и приветлив, но след няколко опита да завърже разговор се отказа от приказките и се посвети на храната.

Клара Кидмън наперено влезе в трапезарията, след като Ума беше отнесла чиниите.

— Надявам се, че храната ви е харесала, ваше благородие.

Каси я погледна, силно изненадана. За първи път виждаше Клара в присъствието на Данемон и беше объркана от сервилността, която се долавяше и в думите, и в държанието ѝ.

— Храната беше великолепна — усмихна се Джеърд. — Не съм опитвал толкова добро ядене, откакто напуснах Лондон. Но точно това и очаквах. Още от първия път, когато ви видях, си помислих, че държите здраво юздите на домакинството.

Лека руменина оцвети бузите на Клара.

— Знам, че храната не беше онова, на което сте свикнали, но това е всичко, което мога да сторя с помощници като тези езичници, които живеят на острова.

— Ума не е езичница — тихо възрази Лани. — Тя е учила с мен в училището на мисис Денсуърт.

Клара срещна погледа на Лани.

— Необходим е повече от един урок, за да издялаш свирка от което и да е дърво.

— Имате превъзходна готвачка — бързо се намеси Джеърд. — Но съм сигурен, че вашето нещо ръководене е допринесло немалко за справянето с домакинските задължения.

— Храната беше задоволителна — недоволно рече Клара. — Но не можех да оставя приготвянето на десерта на друг. Трябваше да го приготвя сама. Ей сега ще го донеса.

— Благодаря ви, но рядко ям десерт.

Клара разочаровано се намръщи.

— Но това е моят специалитет — лимонов млечен крем, подправен с вино.

Каси повдигна вежди в престорена изненада. Всъщност искаше да се подиграе с Клара.

— Може би неговото храносмилане се доверява повече на езичниците, Клара.

Джеърд здраво стисна устни и срещна предизвикателния поглед на Каси.

— Глупости. — Той се обърна към Клара с лъчезарна усмивка. — С удоволствие ще опитам вашия специалитет.

Клара хвърли на Каси поглед, изпълнен с триумф и бързо излезе, за да донесе десерта.

— Очарователна жена — каза Брандфорд, като продължаваше да гледа към вратата, през която Клара беше излязла. — Предполагам, че ще трябва да й направим комплимент за десерта?

— Да и то с горещ ентузиазъм — отговори Джеърд. — Комплиментите могат да се окажат полезни.

Брандфорд отмести поглед в посока към Лани.

— Аз не мисля така. Ти го направи, Джеърд. Комплиментът ще заседне на гърлото ми.

— Защото старата жена ме обиди? — студено запитва Лани. — Тя не успя да ме нарани. Аз съм свикнала с нейната отрова.

— И Девил го допуска?

— Тя не го прави, когато той е тук.

— Но той не знае ли? — Брадфорд предпазливо опита почвата.
— В това е въпросът.

Лани сви рамене.

— Защо трябва да го безпокоя за нещо, което няма да се промени?

— Тя е само слугиня — внезапно избухна Джеърд. — Ако иска, той може да промени нещата. Защо го защитаваш?

Той бясно се извъртя към Каси.

— Защо и двете непрекъснато го защитавате, дявол да го вземе?

— Ето го и десерта! — Клара величествено влезе в трапезарията, следвана от Ума, която носеше таблата. — Обзалагам се, че дори в Брайтън не бихте опитали нещо по-вкусно. Има прекрасен тръпчив вкус.

Когато Ума сложи чинията пред него, Джеърд отдели поглед от лицето на Каси.

— Сигурен съм, че имате право — тихо рече той. — На този остров тръпчивостта като че ли е правило.

— Едва ли можете да очаквате нещо друго — каза Каси.

— Нищо не очаквам. — Той гребна с лъжичката от крема и го опита, а след това се усмихна на Клара. — Превъзходно.

Тя засия.

— Казах ви. Рецептата е от моята майка. Тя беше главна готвачка на граф Белкърн.

Каси отново беше изненадана. Никога преди Клара не беше говорила за произхода си. Каси рече:

— Не знаех това.

Усмивката на Клара изчезна и изражението ѝ стана предпазливо.

— Нима си мислила, че съм била приета в домакинството на майка ти без необходимите препоръки? Отгледана съм в добро семейство и съм възпитана да служа на господарите си.

— Чудесно — каза Джеърд и хвърли многозначителен поглед на Брадфорд. — Опитай го. Превъзходен е.

Брадфорд се колебаеше, но вдигна рамене и опита от десерта. Клара го загледа в очакване.

— Много добре — каза той, но лицето му беше безизразно. Гледаше недокоснатия десерт на Каси. — Ти не ядеш.

— Тя и Лани не харесват онова, което приготвям аз — отговори Клара. — И нямат необходимото възпитание, за да се престорят, че го харесват.

— Вече сме свикнали с храната, която приготвят тук, на острова — каза Каси. — Ти рядко си правиш труда да готвиш за нас.

— Без съмнение, вие вече сте забелязали липсата на добро възпитание у нея. Направих всичко, на което бях способна, но напразно. Казах на баща ѝ, че трябва да я изпрати в някой манастир в Англия.

— Интересно решение — безучастно каза Джеърд. — Но не смятам, че е особено удачно.

— Баща ми отказва да се раздели с мен. — Каси предизвикателно срещна погледа му през масата. — Той ме обича толкова, колкото и аз него.

Той се усмихна студено.

— Ще видим.

Искаше да каже, че ако баща ѝ наистина я обича, ще падне в капана, разбра тя и потрепери. Това нямаше да се случи. Тя нямаше да позволи да се случи.

— Още крем? — запита Клара, засуетила се край Джеърд. Каси спря дъха си. Той довърши крема в чинията си и отрицателно поклати глава.

— Опасно е. Страхувам се, че няма да харесам нито едно блюдо, като се върна в Англия.

Каси рязко си пое дъх и скочи на крака.

— Отивам в стаята си. Изведнъж се почувствах уморена. Лани, ще дойдеш ли да ми помогнеш?

— Разбира се.

Лани се изправи и последва Каси до вратата. И двамата мъже се изправиха на крака.

— Лека нощ — каза Брадфорд. — Приятни сънища.

Джеърд направи лек поклон. Каси каза през рамо:

— Клара, може би ще можеш да сервираш брендите на господата на верандата? Изглежда, на тях им харесва да седят на чист въздух.

— Нямам нужда от твоите нареждания. И без това щях да постъпя така.

— Разбира се, че щеше да постъпиш така — прошепна Каси и избяга от стаята.

Каси я настигна пред вратата на стаята ѝ.

— Какво става? — попита тя. — И не ми казвай „нищо“, след като трепериш така. Не би ни накарала да прекараме такава неприятна вечер без причина.

— Ела! — Каси я дръпна в стаята и тръшна вратата. Затисна я с гръб и си пое дълбоко дъх. — Трябва ми помощта ти.

— Точно затова съм тук. — Тя сбърчи нос. — И със сигурност не ти трябва помощ, за да си легнеш, нали? Тази вечер ще отидеш при баща си?

— Ще можеш ли да отвлечеш вниманието на двамата моряци, които наблюдават къщата?

Лани кимна.

— Но ти няма да успееш да стигнеш до пътя, без да те забележат от верандата.

— Ще мога — прошепна тя. — Надявам се. Ако съм им дала достатъчно.

Лани се вцепени.

— Достатъчно?

— Лауданум. Онзи, който остана, след като боледувах от треска миналото лято. Спомняш ли си? Беше в чекмеджето с лекарства в моя гардероб.

Очите на Лани широко се отвориха.

— Майко Божия!

— Сложих от него в лимоновия крем, докато бях в кухнята и разговарях с Клара. Знаех, че никога не ядеш от този крем и се надявах, че силният мирис на лимон ще прикрие вкуса на лауданум.

— Защо не ми каза?

— Не знаех колко трябва да сложа. Стори ми се, че си спомням в какво количество ми го беше изписал докторът, но не можех да бъда сигурна. Опитах се да бъда внимателна, но се страхувах, че... — Тя

прекъсна изречението по средата, защото не искаше да опише ужаса си с думи.

— Можеш да ги убиеш!

Тя потрепери.

— Трябваше да се възползвам от възможността.

— Но не искаше да замесваш и мен. — Лани поклати глава. — Не трябваше да го правиш. Можеше да намерим друг начин.

— Нямаме време. Ами ако татко дойде довечера?

Тя сви рамене.

— Е, вече нищо не може да се направи. Аз ще отвлека вниманието на моряците, а ти отиди при баща си.

Каси взе шала си от леглото.

— Лани...

Лани се усмихна с разбиране.

— Знам. Не се тревожи. Ще наблюдавам англичаните, за да бъдем сигурни, че сънят им няма да бъде прекалено дълбок.

Каси почувства облекчение.

— Знам, че са врагове на татко, но не искам да умрат. Не искам никой да умира.

— Тогава намери баща си и му кажи, че трябва да се крие, докато англичаните си заминат.

— Ще го направя. — Каси набързо прегърна Лани. — Ще се върна, преди да се събудят. Няма да те оставя сама, изложена на техния гняв.

— Години наред успявам да се боря срещу гнева на Клара. За мен тези англичани са нищо.

Тя отвори вратата, огледа се и на двете страни и едва тогава избута Каси по коридора, в посока към верандата.

— Предай на Шарл, че го обичам. Кажи му... Няма значение. Този път ще трябва сам да вземе решение.

— Какво решение?

— Този път ние няма да можем да свършим всичко вместо него, Каноа — нежно рече тя и бързо тръгна към задната врата. — Идва време, когато мъжът трябва да се справи сам.

Каси изненадано гледаше след нея. Те винаги и по всякакъв начин бяха защитавали баща ѝ, а сега Лани казваше, че всичко си имало граници. Е, може би имаше граници за Лани, но не и за нея.

Каси се стегна и бавно тръгна към верандата, изпълнена с ужас от онова, което можеше да завари там. Ако им беше дала малко лауданум, всичките ѝ планове щяха да пропаднат. Ако им беше дала много... Не, дори не искаше да мисли за тази възможност.

Застана на прага на верандата. И двамата бяха заспали на столовете си. Заспали? Господи, бяха ужасно неподвижни. Мъртви?

Тя бавно се приближи до Джеърд и застана пред него. Не, той дишаше, помисли си тя с дълбока благодарност.

Тогава той отвори очи и се взря в лицето ѝ. Завладя я неописуем ужас. Очите му бяха леденостудени, студени като острието на меч, насочен към нея.

— Лук... реция — прошепна той, — какъв... глупак...

Клепачите му отново се спуснаха.

Тя бързо се отдалечи от него. Страхуваше се, че може отново да се събуди и да я обвини с този втренчен поглед. Нямаше причина да се чувства така. Тя не го беше предала. Той беше врагът и тя беше направила единственото възможно нещо.

Изтича по стъпалата на верандата, а после бързо по пътеката, която водеше към пътя.

ГЛАВА 4

— Касандра!

Тя се препъна, а сърцето ѝ спря да бие, изпълнено с ужас. Към нея, по пътеката, идеше мъж.

— Не!

Баща ѝ се спря пред нея.

— Добре ли си, Касандра? Лакоа ми каза, че си паднала горе, в планината.

— Само си ударих главата. — Тя хвърли поглед през рамо към къщата. — Не трябваше да идваш тук.

— Ти си се ударила — каза той простичко. — Нима можех да не дойда?

— Англичаните са тук.

— Знам.

Тя го дръпна в храстите, които растяха от двете страни на пътеката.

— Трябва да заминеш. Върни се в селото.

— Не мога да направя това — каза той тихо. — Не мога да се крия повече. Единайсет години, прекарани в страх и криене, са достатъчни. Аз съм страхливец.

— Не, не си. Не е страхливец онзи, който се мъчи да избяга от някакъв луд, който иска да го убие.

— Той не е луд. Той просто търси справедливост. — Погледна към къщата. — Много ли ме мрази той, Касандра?

Тя потрепери, като си спомни леденостудения поглед на Данемон.

— Не трябва да оставаш тук.

Той се усмихна.

— Толкова много ли ме мрази?

Тя го хвана за ръката и го поведе през храстите към пътя.

— Мисля, че трябва да напуснем острова. И без това исках да замина за Мауи и да остана по-дълго време, за да потърся кобила за

Капу. А и ти сигурно си отегчен от рисуването на вулкана. Може да заминеш първи и да намериш място, където да живеем.

— Имаш предвид място, където да се скрием?

— Само за малко. Когато Данемон замине, ще се върнем тук.

— Ти вярваш, че той ще се откаже? Какво те кара да мислиш, че няма да ни последва?

Тя знаеше, както и баща ѝ, че той ще ги последва.

— Ами, има и други острови.

— Не и за мен.

Когато стигнаха пътя, той се спря и се обърна с лице към нея.

— Прекара ли много време с момчето?

Тя се намръщи.

— Момчето?

— Данемон. — Той сви рамене. — Грешка на езика. Аз все още си го спомням като момче. Трудно ми е да проумея, че сега той е мъж. Но дори когато беше момче, той беше страшен. Същият ли е и сега?

Тя самата не би могла да измисли по-точно описание на Данемон.

— Да.

— А справедлив ли е? Би ли казала, че е справедлив?

— Не и след като иска да те убие.

— А в нещата, които не са свързани с мен?

— Да, предполагам, че да — нетърпеливо рече тя. — Защо ми задаваш тези въпроси?

— Защото искам да съм сигурен, че ти и Лани ще бъдете в безопасност, когато се върна във Франция. Справедлив човек не би си отмъстил на невинните.

Тя застина.

— Франция?

— От другата страна на острова е спрял американски кораб, който ще отплава за Бостън в полунощ. Кралят ми запази място и ми даде пари, за да стигна от Бостън до Париж. Той също така ми обеща, че ще се погрижи за всичките ви нужди, докато се върна. — Тъжно добави: — Изглежда, той се радва да се отърве от мен. Моето заминаване ще разреши дипломатическите му проблеми.

Тя не чу нищо повече от първите няколко изречения.

— Защо отиваш във Франция?

— Раул Камбре е там. Трябва да го намеря. Трябва да знам...

— Какво?

— Предполагам, че съм бил голям глупак. Докато чаках в селото, дълго размишлявах. Мислех, че Раул е мой приятел, но ако беше така, за Данемон щеше да бъде невъзможно да ме намери. Прикрих следите си в Марсилия много внимателно.

— Мислиш, че Камбре те е предал?

— Не знам. Трябва да разбере. Само Раул знаеше, че заминавам за Таити. — Той се намръщи. — Не, не е истина. Той може да е казал на Жак-Луи Давид.

— Кой е той?

— Художник... — Тонът му показваше, че е разсеян. — Да, може и да е казал на Давид. Те бяха близки приятели.

— Какво значение има това сега? Всичко е останало в миналото.

— Не и за мен. — Той пак погледна към къщата. — Не и за него.

— Тогава, трябва да забравиш за Камбре и да мислиш само за това, как да се скриеш от Данемон.

— Уморен съм от криенето. — Той отново обърна лицето си към нея. — Уморен съм и от това, че карам и теб да се криеш. Ти трябва да се върнеш в Париж, да ходиш на балове, да бъдеш обкръжена от млади мъже, които да те ухажват.

— Аз не се крия. Обичам това място. Няма да знам как да се държа на баловете.

— Точно така. — Той докосна бузата ѝ. — Бедна, малка моя, страхувам се, че съм ти причинил голямо зло. Клара е права, този живот не е за теб.

Защо той говореше за балове, когато имаше толкова неотложни неща, които трябваше да решат?

— Отиди до Мауи — каза тя отчаяно. — Няма нужда да търсиш този Камбре.

— Напротив, необходимо е. Това може да спаси живота ми. Ако Камбре ме е използвал за своя собствена изгода, аз не бих имал угризения да го предам на Данемон — и додаде полугласно: — Макар че, само Господ знае дали един живот би му бил достатъчен след онова, което се случи в Данжо.

— За какво говориш?

Той поклати глава.

— Няма време. Трябва да вървя. Иначе капитанът ще отплава без мен.

— Почакай! — Тя го сграбчи за ръката. — Какво можеш да направиш, дори и да намериш Камбре?

— Казах ти: ще го предам на Данемон.

— Луд ли си? Той няма покорно да чака англичанинът да го убие. — Потрепери, като си спомни очите на Камбре, очите на влечуго. — Ще се опита да те нарани.

— Може би. А може би и той се е уморил от играта на криеница — наведе се и я целуна по челото. — Пази се, Касандра. Грижи се и за Лани.

— Ако заминеш, ще дойда с теб.

— За да ме защитаваш от Раул? — Той поклати глава. — Не и този път.

— Но ти ще имаш нужда от мен.

— Прекалено е опасно. Раул е умен. Аз дори не съм знаел колко е умен. Не се и съмнявам, че си е възвърнал всичката изгубена власт с връщането на Наполеон на престола.

— Още една причина да дойда с теб. — Тя се обърна към къщата. — Чакай ме тук. Ще изтичам само да кажа на Лани и...

— Не, Касандра.

Тонът му беше спокоен, но показваше, че решението му е окончателно.

— Ако ме оставиш тук, ще те последвам на кораба — извика тя след него.

— Ще кажа на капитана да не те допуска на борда.

Той тръгна, но обърна глава през рамо и лицето му се озари от нежна прощална усмивка.

— Не се тревожи, малка моя. Нищо няма да ми се случи. Ще се върна още преди да си осъзнала, че ме няма.

— Татко!

Той не се обърна вече.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци, докато го гледаше как се отдалечава от нея. Защо не искаше да я послуша? Никога преди не го беше виждала така изпълнен с решимост. Винаги беше успявала да му повлияе, когато въпросът беше важен. А ето сега, когато може би ставаше въпрос за живот и смърт, той беше взел твърдо решение.

Трябваше ли тя да го последва на кораба? Не, щеше да бъде загуба на време.

Но тя не можеше просто така да го остави да се изправи сам срещу онази змия. Баща ѝ беше мечтател, а мечтателите лесно стават жертва на измама. Ловецът лесно можеше да се превърне в плячка.

Когато той се скри от очите ѝ, тя бавно затътри крака по пътеката към къщата. Не можеше да го пусне сам да се срещне с опасността, но не можеше и да го спре. Не и този път. Междувременно трябваше да се погрижи Данемон да не попречи на заминаването на баща ѝ. Камбре беше далечна заплаха, англичанинът беше близка и надвиснала опасност.

Лани седеше на верандата. Изправи се на крака, като видя Каси.

— Какво не е наред? Защо си тук?

— Срегнах татко на пътеката.

Тя хвърли изпълнен с тревога поглед на англичаните. Лани ги беше завила с одеяла и беше сложила възглавници под главите им. Не изглеждаха зле. Бяха мирно заспали.

— Добре ли са? Лауданумът не беше...

— Не е бил в голяма доза — увери я Лани. — Сънят им не е дълбок. Аз дори се тревожех, че ще се събудят, преди да се върнеш и ще те последват до селото.

— Наистина ли? — Тя смръщи вежди. — Не бива да ги пускаме да заминават, преди да е настанало утрото. Татко ще отплава в полунощ.

Лани не изглеждаше изненадана.

— Значи си права, ние трябва да се погрижим той да стане недосегаем за тях.

Изведнъж Каси осъзна, че може би Лани е наранена от това, че баща ѝ е бил толкова близо и не е направил опит дори да поговори с нея.

— Той много бързаше. Ще се върне веднага щом това стане възможно. Трябва да намери мъжа, който...

— Шшт — усмихна се Лани. — Не трябва да извиняваш Шарл пред мен. Знам, че той няма да ме изостави. Той е добър човек и е загрижен за моето щастие.

Каси почувства облекчение. Разбира се, че той няма да изостави Лани. Досега не беше осъзнала колко много са я разтревожили думите

на Данемон за отношението на баща ѝ към Лани. При подобни обстоятелства, тя не би била така толерантна като Лани.

— Уредил е крал Камехамена да се грижи за нас.

— Кое то няма да бъде необходимо — доста остро каза Лани. — Нали?

Тя поклати глава.

— Но той не иска да замина с него, а Франция е далеко. Ще му бъде трудно.

— Ние ще намерим друг начин. — Лани тръгна към вратата. — Ще ида да кажа на старата, че англичаните са заспали на открито и не трябва да ги безпокои. Цяло щастие е, че тя не иска да влиза в пререкания с тях. Вероятно ще ми се подчини. Ще се върна скоро и ще се редуваме да ги следим.

— Не, аз ще ги наблюдавам. Ти остани вътре и се постарай да държиш Клара на разстояние от верандата.

Данемон внезапно се размърда.

Каси изтръпна от тревога, но той не отвори очи. Слава на Бога Тя още не беше готова да му се противопостави.

— Лани, дали ще можеш да намериш някакво въже в конюшната?

Лани кимна.

— Добра идея. Ще се опитам да се промъкна край охраната, която сега е в градината.

След като Лани тръгна, Каси бавно се отпусна на тапицирания стол и се взря в лицето на Данемон. Дори докато спеше, той изглеждаше много опасен. А какво ли щеше да бъде, ако беше буден?

Но за това щеше да се тревожи по-късно. Точно сега имаше други грижи. Подпря глава на облегалката на стола и се опита да се отпусне. Оставаше ѝ още малко време, докато се събудят англичаните и тя щеше да го използва. Щеше да търси решение на проблема, пред който бяха изправени.

В последвалите часове на три пъти се размърда. При всеки един от тези случаи Каси изпитваше огромно напрежение, но се отпусна отново, като видеше, че той продължава да спи. Беше вече близо три

часът сутринта, когато те най-после отвориха очи. Тя сдържа дъха си. Сънливостта беше изчезнала веднага от лицата и на двамата.

— Боже мой, ти си ме отровила.

— Не съм — бързо каза тя. — Само те приспах.

— Само?

— Беше необходимо.

— Сигурен съм, че Лукреция Борджия е произнесла същите думи, след като е използвала отровния пръстен.

Лукреция. Ето какво е имал предвид, като е произнесъл това име.

— Лани каза, че съществувало съмнение дали Лукреция Борджия въобще е използвала отрова. А аз със сигурност не съм. Аз сложих само няколко капки лауданум в крема, за да ви приспя.

— Лауданум? Той може да бъде опасна отрова. Откъде знаеше каква доза е безопасна?

Тя изправи рамене, готова за битка.

— Не знаех Но внимавах.

— Трябва да приема, че съм късметлия, след като въобще съм се събудил — каза той меко, но гласът му криеше заплахата. Погледна към все още спящия Брандфорд и попита:

— Той жив ли е?

— Разбира се, че е. Ще се събуди скоро.

— По-добре ще е за теб, ако се събуди. Или и ти ще заспиш като него.

Мили Боже, той беше ядосан. Гласът му беше тих, почти копирен, лицето му беше безизразно, но под това привидно спокойствие тя долавяше леденостуден гняв.

— Заплахите няма да ти помогнат. Не се страхувам от теб.

— А трябва. Ако познаваше моята... Какво, по дяволите? — Беше започнал да се изправя и беше открил, че краиците му са завързани. — Завързала си ме!

Той не можеше повече да контролира гнева си и тя се опита да потисне страха, който я завладяваше.

— Да, завързах китките и глезените ти — и весело добави: — Сега си като прасенце, което се готвят да пекат на шиш.

Той престана да се съпротивлява.

— Или за ножа на убиеца? Кога очакваш баща си, мадам Борджия?

— Аз не... — Тя прекъсна отговора по средата и дълбоко си пое дъх. — Баща ми никога не би убил безпомощен човек.

— Да, също като дъщеря му, която се възползва от възможността да отрови невинен човек.

— А ти би ли стоял спокойно, докато някой залага капан на човека, когото обичаш? Няма ли да се опиташ да го спреш?

— Бих се опитал да намеря... — Той уморено поклати глава. — Не, предполагам, че щях да направя същото.

Неговата искреност проби защитната ѝ броня и част от гнева ѝ се изпари.

— Много внимавах с лауданума — несигурно рече тя.

— Каква утеха! — Устните му се изкривиха. — Ти не ми отговори. Кога очакваш баща си?

— Не го очаквам. Вече се видях с него. — Тя направи пауза. — А и той вече не е на острова.

— И очакваш да ти повярвам?

— Не, ти сигурно ще отидеш при Камеха-меха, ще разпитваш островитяните и ще загубиш много време. Но това няма да ти помогне много. Камеха-меха иска баща ми да бъде в безопасност и е уредил заминаването му.

Той я изучаваше.

— Господи, вярвам, че казваш истината. Сега, защо ми казваш, че той вече не е тук? Щеше да му осигуриш преднина, ако първо претърсех острова, а после се отправех към другите острови.

— Защото не искам той да има голяма преднина.

На лицето му се изписа силна изненада.

— Би ли ми обяснила?

— Исках от него да отиде на остров Мауи, но той не пожела. Отплава за Бостън в полунощ. Оттам ще замине за Франция.

— Наистина — прошепна той. — И защо ще направи това?

— Раул Камбре.

Чертите на лицето му се изостриха.

— А, да, всичко си идва на мястото. Отишъл е да търси помощ от другия конспиратор.

— Той не е такъв човек — каза тя гневно. — И не отиде да търси помощ. Отиде да провери дали е преценил Камбре погрешно. Искане да знае дали...

Престана да говори, като видя скептичното изражение на лицето му. Не би могла да го убеди в нещо, в което той отказваше да повярва.

— Какво значение има защо е заминал? Теб не те интересува.

— Но ме интересува къде се крие той. Къде във Франция?

— Не знам.

— Но имаш някаква представа.

— Може би. — От онази отдавнашна среща с Камбре ѝ беше останал слаб спомен и оскъдна информация. И само едно име — Жак-Луи Давид. Тя дори не беше сигурна, че художникът е още жив. И добави: — А може би не.

— И сега вечният въпрос. Защо въобще ми казваш тези неща? Защо?

— Защото не искам да губиш времето си тук. Искам по-бързо да заминем за Франция.

Известно време той не проговори, а после каза:

— Ние?

Тя си пое дълбоко дъх и после бързо каза:

— Ще замина с теб.

Лицето му остана безизразно.

— Нима имам интерес да те вземам със себе си?

Тя знаеше, че той ще зададе този въпрос и беше подготвена.

— По същата причина ти ме държа като заложничка тук. Ще бъда заложница, която ще доведе баща ми при теб.

— Боже мой, колко удобна си станала. Искаш да бъдеш примамката, която ще бъде заложена в капана?

— Не, ще избягам при първа възможност. Просто ти казвам какви предимства би имал, ако ме вземеш със себе си. Но не съм казала, че предимството ще ти бъде дадено доброволно.

Той изглеждаше силно изненадан. Лека усмивка изкриви устните му.

— Разбирам. Искаш да ме използваш и после да избягаш.

Тя кимна.

— Малко кораби спират тук и могат да минат месеци, преди да успея да последвам баща си във Франция.

— И защо искаш да го последваш?

— Не искам да пострада. Нямам доверие на Камбре.

— Нито пък аз.

— Разбира се, че нямаш.

— Искаш да го отървеш и от двамата ни — поклати глава. — Няма да успееш.

— Ще успея.

— Да ти позволя да опиташ? — Той наклони глава, като че ли обмисляше предложението ѝ. — Развържи ме и ще обсъдим предложението ти.

Тя поклати глава.

— Защо не? — кротко попита той. — Ако баща ти наистина е напуснал острова, ти няма от какво да се страхуваш.

— Не и до зазоряване. Искам да бъда сигурна, че той е далече и едва тогава да те пусна.

Отговорът, очевидно, не му хареса.

— Никак не ми харесва да бъда овързан така — каза той през стиснати зъби. — Не обичам да се чувствам безпомощен.

И сама можеше да види това. Мъж с неговата власт сигурно не обичаше да го лишават от нея. Но яростта на отговора му я уплаши. Той като че ли мразеше въжетата повече и от наркотика.

— Когато се зазори.

— Не, за Бога. Сега. Аз няма да... — Като видя решителността, изписана на лицето ѝ, той не се доизказа.

— Мога да извикам охраната от градината.

— А аз мога да сложа възглавницата върху лицето ти и да задуша всеки звук. — И после тя отчаяно добави: — Не бих искала да го правя, но щом ме предизвикваш...

— Изглежда, аз съм пълен негодяй. Първо те карам да ме тровиш, а сега — да ме задушаваш.

— Няма да задушавам теб, а само звуците, които би могъл да издадеш. И не съм те отровила... Но да, ти си негодник.

— Наистина мога да бъда — облегна се на възглавницата. — Нямах представа какъв негодник мога да бъда. Но вярвам, че ще имаш възможност да научиш.

Сърцето ѝ прескочи един удар.

— Значи ще ме вземеш със себе си?

— О, да. — Очите му безразсъдно проблеснаха на лунната светлина. — Ако Девил е на път за Франция, определено имам нужда от заложница.

— Казах ти истината.

— А може би искаш да ме заблудиш, докато той избяга, както направи в планината.

Тя примирено въздъхна.

— Ще загубиш време да разпитваш островитяните.

— Извини подозрителната ми натура, но бих проявил глупост, ако се доверя на жена, която веднъж ме е заблудила, направила е опит да ме отрови и е заплашила да ме удуши.

Тя се намръщи.

— Предполагам, че си прав.

Той изненадано я погледна, а после започна да се смее.

— Предполагаш? — Погледна към завързаните си ръце и крака и усмивката му изчезна. — Ще запомня това, така да знаеш. Аз съм мъж, който вярва в отмъщението.

Тя навлажни устни.

— Щях да съм глупачка, ако досега не го бях разбрала и сама.

— Ще седя тук и ще гледам тези въжета... — Вдигна очи към лицето ѝ. — И ще мисля за всички начини, по които един мъж може да направи една жена безпомощна. Няма да пропусна нито един. А знам много, Каси. Да спомена ли само няколко?

Тя почувства как руменината изгаря бузите ѝ.

— Не.

— Предпочиташ да бъдеш изненадана?

Тя не отговори.

— Няма да проявиш мъдрост, ако тръгнеш с мен. Нямам намерение да се отнасям към теб с уважение. Разбираш ли?

— Нямам избор. Трябва да тръгна с теб.

— Разбираш ли? — настоя той.

— Не съм глупава. Искаш да кажеш, че ще блудстваш с мен.

— При първа възможност.

— Защото искаш да ме накажеш.

— Отчасти. — Погледът му обходи лицето ѝ, а после и гърдите ѝ. — И отчасти защото, откакто те видях на брега, все си мисля за това, че ще ме обгръщаш доста плътно.

Тя почувства как се свиха коремните ѝ мускули. Като че ли онемя за миг. Той пак погледна въжетата, които стягаха китките му.

— Ако сега ме развържеш, ще ти бъде по-лесно, когато потеглим заедно. Въжетата ме ядосват и аз ще ги запомня, Каси. — Вдигна очи и нежно каза: — Ще запомня колко безпомощен съм се чувствал, ще запомня разочарованието и гнева си. Повярвай ми, ти не искаш това.

— То няма да се случи. Аз няма да ти позволя... — Тя срещна очите му и поклати глава. — И няма да смъкна въжетата. Не и докато не настъпи утрото.

— Както искаш. — Той затвори очи. — Но вярвам, че ще съжаляваш.

Мълчание. Никакъв звук, освен песента на нощните птици. Изглеждаше невъзможно, но й се стори, че той е задрямал за момент. Как можеше той да се отпусне, след като тя беше така напрегната, та й се струваше, че ще се пръсне на парчета с поемането на всяка глътка въздух?

— Не си заслужава, така да знаеш.

Тя подскочи. Погледът ѝ обходи лицето му. Клепачите му се бяха повдигнали и разкриваха студените му очи. Колко глупаво от нейна страна — да повярва, че е заспал. Той само се беше опитал да потисне разочарованието и да събере сили за още една битка. Грубо добави:

— Той е страхливец и убиец. Забрави го. Остани тук, в този тропически рай и отглеждай проклетите си коне.

— Той не може да убие.

— Не и със собствената си ръка. Както казах, баща ти е страхливец. Юда. Колко сребърника получи той. Каси?

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Имам предвид онова, което се случи в Данжо. Какво друго бих могъл да имам предвид? Защо той... — Като видя изражението на лицето ѝ, той се отказа да продължи. — Боже мой, ти не знаеш! Той не ти е казал.

— Сигурна съм, че е нямало какво да ми разкаже.

— Господи, не ти е казал! — Той се засмя недоверчиво. — Остави те да рискуваш живота си в планината, а не си е направил труда да ти каже.

— Щеше да ми каже — защити го тя, — но нямаше време.

— Четиринайсет години.

— Искаше да остави всичко, което се е случило във Франция, зад гърба си. — И бързо добави: — Но не защото е направил нещо лошо.

— Ти сама не си вярваш.

„*Волята божия.*“

Опита се да изтрие от паметта си бащините думи. Не вярваше, че той е способен да извърши истински грях.

— Не е възможно. Той е мил и нежен.

— Юда.

— Не!

— Видях го. — Гласът му беше безмилостен. — Знам го.

— Грешеш.

— Как можеш да съдиш, след като не знаеш нищо за Данжо? Да ти разкажа ли?

— Няма да ти повярвам. Всичко ще бъде лъжи.

— Аз никога не лъжа. — Той се усмихна криво. — И, за разлика от твоя мил татко, мисля, че трябва да познаваш мъжа, когото така предано защитава.

„*Справедлив човек ли е той?*“ — беше попитал баща й.

Тя беше отговорила утвърдително, но сега не искаше да признае честността на Данемон, защото тя беше придружена от безмилостна решителност.

— Страхуваш ли се да чуеш истината? — присмя й се той.

— Онова, което ти наричаш истина.

— Тогава отсъди сама.

Очите му не се откъсваха от нейните, а думите се ронеха от устата му — безмилостни, но правдиви.

— В Данжо беше домът на братовчедата на баща ми, Пол Бразьер, господар на Таласар и неговата съпруга, Габриела. По време на онази лудост, когато на всеки ъгъл падаха заклани аристократи, той вярваше, че това ще се случи и с него. Искеше да остане в земите, където се беше родил и се надяваше, че лудостта ще приключи, без да се е докоснала до него. Преди две години жена му го беше дарила с рожба и настояваше, че детето е невръстно и няма да издържи едно дълго пътуване. Баща ми реши да отиде във Франция и да ги убеди да избягат в Англия, преди да е станало късно. Пристигнахме в Данжо в същата нощ, в която съседното имение беше опожарено и изравнено със земята, а господарите му — оковани във вериги и отведени в Париж, където да бъдат екзекутирани.

Усмихна се сардонично и продължи:

— Това беше достатъчно, за да отрезви братовчеда Пол. Той се съгласи на бягство и позволи на баща ми да се погрижи за транспорта. Преди да напусне Англия, баща ми беше взел известни предохранителни мерки. Беше се сдобил с името и адреса на един френски художник, който преди година беше помогнал на друго семейство да избяга. Шарл Девил. Изпрати да го повикат. Междувременно ние се скрихме в една тайна стаичка в подземната тъмница на замъка. Девил дойде. Обеща да ни помогне и да задвижи плана за бягство. Баща ми беше уредил някакъв кораб, който трябваше да хвърли котва в близкото заливче. Ние трябваше обаче да стигнем до него. Минаха две седмици, докато Девил изфабрикува нужните документи. Два дена ни трябваше, за да подкупим крайбрежната охрана. Вече бяхме готови за отпътуване.

Направи пауза. И добави:

— Спомням си, че погледнах назад от прозорчето на каретата и ми се стори, че Девил е много мрачен. Помислих, че това е просто загриженост. Защото баща ти беше очарователен човек. Нито един от нас не го заподозря в предателство. Никой не се досети, че е негодник.

— Той не е негодник.

— Не е ли? Не би могла да убедиш в това братовчед ми и неговата съпруга, които паднаха на колене пред гилотината. Каретата беше спряна на не повече от двайсет мили от замъка от агенти на Комитета за обществена безопасност. Войниците знаеха доста точно кой е в каретата. Братовчед ми и неговата съпруга бяха отведени като затворници в Париж, като по време на цялото пътуване бяха строго охранявани. Войниците щяха веднага да убият детето, но баща ми се намеси. За нас те имаха други инструкции, които не включваха незабавното ни унищожение и на него му беше разрешено да вземе детето със себе си.

— Сигурна съм, че те не биха убили едно невинно дете.

— Така ли мислиш? През онези дни не беше нещо необикновено да използват аристократите за храна на животните.

Тя потръпна ужасена. Тогава беше много малка и не схващаше каква трагедия се разиграва около нея. Беше чувала само историите, които Клара ѝ разказваше и които разкриваха нейното мрачно неодобрение. Те обаче не ѝ се струаха истински, приличаха ѝ на лоши

сънища А сега историите от миналото оживяваха и ставаха съвсем реални.

— Баща ми не е имал нищо общо с тяхното залавяне.

— Юда — твърдо повтори той. — Когато аз и баща ми бяхме върнати обратно в замъка, Девил беше в двора му и разговаряше с един мъж, който очевидно беше член на отряда войници.

— Значи и той е бил един от затворниците.

— Той пребледня, когато видя колко втренчено го гледам. Бързо отстъпи, възседна коня си и напусна двора на замъка. Свободен — добави той горчиво. — И вероятно доста по-богат отпреди.

— Това сигурно си има своето обяснение — прошепна тя.

— Аз ти давам обяснението. Но ти отказваш да го приемеш.

Тя поклати глава.

— Не може да бъде. Сигурно има и друг отговор. Кой беше мъжът, който е разговарял с него?

— Раул Камбре.

— И той беше един от войниците?

— Не, по-късно открих, че е бил само прикрепен към Комитета по обществена безопасност и е бил натоварен със задачата да преследва враговете на държавата. Връзката му с Комитета беше доста слаба. Той избягваше да привлича вниманието на обществеността. Събираше аристократите от техните имения и ги изпращаше на гилотината. Носеше се по гребена на вълните докато е възможно, а после се скриваше. След обезглавяването на Робеспьер, когато дойде краят на ужаса, той просто изчезна. — Той срещна погледа ѝ и добави: — Също като баща ти.

— Продължавам да твърдя, че той въобще не е като баща ми.

Изведнъж тя разбра, че трепери, че цялата се тресе. Обгърна тялото си с ръце, за да не види той.

— Щом непременно искаш да убиеш някого, убий Камбре. Очевидно е, че той е виновен.

— Нима другите са били по-виновни от Юда?

Тя си пое дълбоко дъх и несигурно каза:

— Съжалявам, че твоите братовчеди са били убити, но аз...

— Не бяха само братовчедите ми. Баща ми беше заклан.

— Но ти каза, че войниците са имали нареждане да не го нараняват — каза тя, шокирана.

— Баща ми беше много безразсъден човек и имаше нахалството да заговори Камбре с по-малко уважение, отколкото той мислеше, че заслужава. Раул Камбре издаде нареждането да завлекат баща ми в гората и да го насекат на парчета. Аз видях как го направиха.

— Моля те! — Тя затвори очи, за да прогони образите. — Не искам да слушам повече.

— Нямам намерение да ти разказвам всички кървави подробности. Мисля, че вече чу достатъчно.

— Повече от достатъчно.

Ясните, студени думи на Данемон още звънтяха в ушите ѝ. Бяха я разтърсили по-силно, отколкото би го направил и най-прочувственият разказ.

— Все още ли мислиш, че лъжа? — попита той.

Тя се насили да отвори очи и да го погледне в лицето.

— Мисля, че ти вярваш, че говориш истината.

— Господи — той разгневено се втренчи в нея, — никога ли не се предаваш?

— Понякога истината не е чиста и ясна — каза тя, изпълнена с отчаяние. — Ти нямаш доказателства.

— Видях Шарл Девил.

— А аз вярвам в него — прошепна тя. — А и дори да не вярвах, той ми е баща. Не мога да те оставя да го убиеш. Всичко онова трябва да е било някаква грешка. Всеки греша. Трябва да им простим.

— Не бива да се правят грешки от такава величина. — Устните му бяха здраво стиснати. — Не прощавам грешките, докато за тях не се плати.

— Не прощавааш дори грешките на баща си?

Той изненадано я погледна.

— Моят баща?

— Ти каза, че тогава си бил само едно малко момче. Какво право е имал той да те постави в опасност, да те заведе в страна, където знае, че царят размирици?

— Аз исках да отида.

— И това е било грешка. Можело е да те убият и грешката щеше да бъде негова. Той е бил глупак.

— Сега не говорим за баща ми.

— Аз въобще няма да говоря повече. — Облегна се и се опита да възвърне самообладанието си. — Няма смисъл. Не можем да постигнем съгласие.

Той замълча за малко, а после грубо каза:

— Права си. Още когато подхванах разказа, знаех, че ти няма да промениш мнението си. Защо, по дяволите, трябва да се опитвам да те спасявам, когато ти самата не искаш да се спасиш? Уверявам те, че това не е в характера ми. Винаги съм приемал онова, което съдбата ми донесе. И сега предусещам този особен деликатес — той се усмихна цинично. — На всяка цена ела с мен. Търсенето беше дълго и уморително и аз трябва да получа наградата си. Така е правилно.

Лани излезе на верандата почти веднага след като слънцето изгря. Каси въздъхна облекчено. Добре беше да има съюзник около себе си. Данемон не беше проговорил повече, но тя усещаше гнева и напрежението му, макар да лежеше на няколко метра от него.

— Добро утро. — Данемон студено поздрави Лани. — Мога ли да приема, че и ти си замесена във всичко това?

— Толкова дълбоко, колкото Каси позволява. Тя не ми каза нито дума за лауданума.

Лани отиде до Брадфорд, отметна главата му назад и се взря в лицето му.

— Очаквах вече да е буден. Сигурно е от брендите...

— Буден съм — прошепна Брадфорд. — Но се страхувам да отворя очите си. Усещам главата си като разбит кокосов орех. — Той предпазливо отвори едното си око. Беше кръвясало. — А, струва си болката, щом като те виждам. Твоето лице наистина е като лицето на ангел.

— Твоето мнение няма никакво значение. Ти със сигурност не си се срещал с нито едно от небесните същества.

Брадфорд потрепери.

— Жестока си... — Той озадачено се намръщи. — Като че ли нещо ме възпира. Ти ли го направи?

— Вярвам, че можем да обвиним мадмоазел Девил — каза Джеърд. — А също така и лауданума.

— Лауданум. Нищо чудно, че главата ми пулсира така.

— Сигурен съм, че тази сутрин се чувстваш малко по-зле от обикновено. — Лани се обърна към Каси. — Време е да ги развържем. Клара скоро ще се събуди.

Каси нетърпеливо кимна. Слава богу, че тази нощ най-последно беше свършила.

— Да, сега вече е безопасно.

— Греша — меко възрази Данемон. — Никога не си била в по-голяма опасност.

Като избягваше погледа му, тя се наведе и взе ножа, който беше поставила под стола си. Първо преряза въжетата на Брадфорд.

— Благодаря — учтиво каза той. — Макар да се съмнявам, че тези извънредни мерки са били необходими в моя случай. Аз не съм войнствен човек.

— Не си струва усилието? — попита го Лани.

Той лъчезарно ѝ се усмихна.

— Точно така. Колко е приятно е да бъдеш разбран.

Каси се стегна, преди да се доближи до Данемон. Той мълчаливо ѝ протегна ръцете си. Тя се поколеба за миг. Той вече не изглеждаше напрегнат, беше почти отпуснат. Слабото му тяло беше грациозно, крайниците бяха отпуснати свободно, но той все пак излъчваше опасност. Почувства се така, като че ли щеше да освободи завързана пантера.

Той повдигна вежди:

— Е?

Трябваше да го направи. Тя разреза въжето, което стягаше китките му, после отметна одеялото и преряза онова, с което беше завързала глезените му. И бързо отскочи назад.

— Не се страхувай — присмя ѝ се той и се изправи на крака. — Аз съм търпелив човек. Мога да чакам. Хайде, Брадфорд. Да се връщаме на кораба.

— Сега? — залита го той, докато се опитваше да се надигне от креслото. — Малко съм объркан. Пропуснал ли съм нещо?

Ще ти обясня, докато вървим по брега. — Джеърд се спря в началото на стълбите и погледна назад, към Каси. — Ще ми трябва един ден да се уверя дали казваш истината. Охраната ще остане тук през това време. — Той направи кисела физиономия и додаде: — Не че

досега ми бяха много полезни. Със същия успех можеше и да не са тук.

— Не бива да пилееш времето си — нетърпеливо рече Каси. — Можем да заминем веднага.

— Ако реша, че не се опитваш отново да ме заблудиш, ще заминем довечера. Ще изпратя съобщение до охраната да опаковат нещата ти и по залез слънце да те доведат на брега.

Каси чу как Лани рязко си пое дъх, но не отдели поглед от Данемон.

— Не бива да се тревожиш. Ще бъда там.

— Това не би ми създавало никакви проблеми. — Той се усмихна саркастично. — Оценявам твоята нетърпеливост, но има изисквания за това, как да се отнасяме със заложниците. Страхувам се, че охраната е наложителна.

Той слезе по стъпалата, последван от Брадфорд. Тя и Лани гледаха след тях, докато се скриха от погледа им.

— Какво е това? — Лани попита Каси.

— Трябва да замина с тях. Няма кой друг да ме отведе оттук — отговори Каси. — Не точно това искам, но поне в същата част на света, в която е и татко. Ще трябва да намеря начин да избягам от тях, щом стигнем във Франция.

— Винаги има подходящи начини. Ще ги намерим.

Каси не я погледна. Не искаше Лани да знае какво облекчение е почувствала при тези думи, които разкриваха топлото отношение на Лани към нея. Преди това се беше чувствала самотна и изпитваше страх.

— Няма нужда да идваш с мен — неуверено рече тя. — Не бих те молила за това.

— Добре. Тогава да не губим време в празни приказки, а да опаковаме нещата си и да изслушаме проклятията на Клара. Шарл ми остави малко повече от сто лири за спешни нужди. Не са много, но ще ни бъдат от полза. — Лани тръгна към вратата. — Предполагам, че разполагаме с още четвърт час преди събуждането на Клара. Нека се възползваме от него.

ГЛАВА 5

— Този ход не е мъдър — каза Брадфорд, когато лодката им наближи „Джоузефин“. — Трябва да оставиш момичето тук.

— Имам нужда от нея като заложница. — Джеърд се усмихна присмехулно. — Както ми изтъкна самата дама.

— Тя не е дама. Тя е почти дете.

— Няма още дълго да остане такава — каза Джеърд. — Животът си има начини да ни принуди да пораснем по-бързо, отколкото искаме.

— Животът на Джеърд Данемон?

Джеърд не отговори.

— Имаш намерение да я вкараш в леглото си. Заради въжетата ли? Тя не е знаела, Джеърд.

— Не само заради тях.

— Да, страхувах се, че има и нещо друго. — Той въздъхна. — Виждах как чувствата у теб се натрупват.

— Колко си наблюдателен.

— Не е мъдро това решение — повтори Брадфорд. — Ще съжаляваш.

— Защо мислиш така?

— Защото си справедлив човек и ще ти е трудно да накараш дъщерята да плати за греховете на бащата.

— Ще закалявам чувствата си. И трябва ли да ти напомням, че тя самата извърши доста грехове, като ни се противопоставяше?

— Достатъчно ли бяха, за да ти дадат извинение за онова, което мислиш да й сториш?

— Не съм казал, че ще я насилвам — каза той, ужилен от думите на чичо си. — Никога не карам жените насила да лягат с мен.

— Да, досега не си го правил — замислено каза Брадфорд. — Има и други начини, разбира се. Тя ще бъде изцяло в твоята власт. Може би, ако отказваш да й даваш храна, ще я принудиш да ти се подчини.

— Нямам намерение да я държа гладна — каза Джеърд, здраво стиснал зъби.

— А може би ще я завържеш на палубата, под гладните погледи на моряците. Мисля, че твоето легло ще ѝ се стори много привлекателно, сравнено със заплахата от изнасилване.

— Знаеш, че не съм... Господи, никога преди не съм те виждал така загрижен за някоя жена.

— Тя е много смела. Аз харесвам смелостта, независимо у кого ще я видя. Това е единственото качество, което проявяваме, независимо от възпитанието си. То извира от сърцето, а не от ума. — Той се усмихна. — Но не се тревожи за мен. Когато се напия достатъчно, ще забравя галантното си държание и нейната безпомощна невинност. Мисля, че загрижеността ми е само временна. — Хвърли поглед към брега и продължи: — А може би говоря така под влиянието на това място. То е като златен рай, то е чисто, няма и намек за грях...

— А кралят на това място прави всичко възможно да се снабди с пушки, за да убие най-близките си съседи. Наполеон събира армия. Същото прави и Камехамеха.

— И сега как ще успееш да запазиш пушките, след като размаха моркова под носа на Камехамеха?

— Ще отплаваме, преди той да се е досетил за намеренията ни. Ето защо, каквито и въпроси да задаваме, трябва да бъдем много внимателни.

— Мислиш, че тя казва истината?

— Всъщност сигурен съм, че не лъже. Мисля, че е готова на всичко, за да спаси Девил — каза Джеърд. — Но не може да направи нищо от хиляди мили разстояние. Исква да бъде там, за да е сигурна в неговата безопасност.

— Виждаш ми се много добре осведомен за душевното състояние на дама, която познаваш едва от няколко часа.

Да, той я разбираше много добре. Дори му се струваше, че я познава много отдавна. Той разпознаваше у нея смелостта, която Брандфорд толкова високо ценеше. Познаваше нейната импулсивност, нейната упоритост, която граничеше с безразсъдство и най-вече, познаваше нейната преданост.

— Познавам я достатъчно добре. През тези дни се случиха доста неща.

— И мислиш, че е толкова отчаяна, че би рискувала всичко, за да помогне на баща си?

— А ти не мислиш ли така?

Брадфорд сви рамене.

— Аз предпочитам въобще да не мисля. При създадените обстоятелства това е много по-удобно. Сам вземай решенията си... Сам прави изборите си...

— Такова е и намерението ми.

— Но помни, че трябва да ми осигуриш бутилка бренди в нощта, в която решиш да я изнасилиш. Писъците ми пречат да мисля.

— Ще запомня — каза Джеърд, отново здраво стиснал зъби.

Господи, нима Брадфорд нямаше да престане да го измъчва с тези приказки?

Брадфорд лъчезарно се усмихна:

— Отлично.

— Ще ме изоставите сама тук, в тази дива земя? — запита Клара зад гърба на Каси.

Каси внимателно сгъна сивата си нощница и грижливо я постави в огромната пътна чанта. Още откакто ѝ казаха за заминаването си, Клара все си мърмореше под носа. През целия ден Каси беше очаквала атаката ѝ. Може би трябваше да бъде благодарна на Клара, че си беше държала езика зад зъбите, докато почти стана време за заминаване.

— Кралят ще те закриля. Ако искаш да се върнеш в Англия, помоли да ти осигури място на кораб, който да те откара там.

— Предполагам, че точно това е трябвало да очаквам от вас. Къде е твоята благодарност за часовете, които съм прекарала в услуга на теб и баща ти?

— Баща ми не е тук. Ако искаш благодарност, почакай, докато той се върне.

— А ти?

Каси я изглежда безизразно.

— Никога не си била мила с мен, нито си проявявала разбиране. Понякога ми се струваше, че ме мразиш. Нима трябва да ти бъда благодарна за омразата?

— Ти имаш нужда от мен. Вземи ме със себе си.

— Никога не съм имала нужда от теб. Трябва да помогна на баща си. Ти само ще ми пречиш. — Тя затвори пътната чанта. — Това, което ни предстои, няма да не е нито лесно, нито приятно.

— Заради тази езичница, нали — обади се Клара. — Ако не беше тя, щеше да ме вземеш. Още откакто дойде тук, тя ти влияе, оформя характера ти така, както на нея ѝ е угодно.

Не трябваше да губи контрол. Само още няколко минути и вече ще е заминала.

— Искрено се надявам, че си права. Не мога да имам по-добър пример от Лани. Бих била щастлива, ако съм наполовина толкова добра, колкото е тя.

— Тя е курва!

— Мълчи! — Каси не се сдържа и избухна. Завъртя се към Клара с блеснали очи. — Няма повече да позволявам такива приказки в къщата си. Не можеш да принизиш Лани в моите очи.

— Не мога ли? — Усмивката на Клара беше злобна. — Тогава ще отида при тази курва и ще ѝ кажа в очите какво мисля за нея. Мислиш, че тя е добър пример? Почакай, докато се озовете в света, който не е населен от диваци. Те ще ти се присмиват и ще изпитват презрение към теб заради нея. Бих искала да видя това. — Тя тръгна към вратата. — Да, мисля, че ще отида при скъпоценната ти Лани и ще я накарам да опита остротата на езика ми. Тя ще... Какво правиш?

Тя впи пръсти в ръката на Каси, която здраво я стискаше изотзад за врата. Изпищя:

— Пусни ме!

Каси стегна хватката и завлече Клара към отворения гардероб. Не беше лесна задача. Клара беше изненадващо силна, а и бясно се съпротивляваше.

— Какво си мислиш, че правиш?

Клара издаде лакът назад и ръгна Каси в стомаха. Тя загуби дъх, но скоро започна да диша отново равномерно. Само още няколко крачки... Напрегна всичките си сили и бутна Клара в гардероба.

— Касандра!

Каси затръшна вратата и завъртя ключа.

— Пусни ме да изляза!

— Не, вече не, Клара. На Лани и без това няма да ѝ е лесно да напусне острова, където се е родила и да се раздели с хората, които са

й близки. Няма да ти позволя да правиш положението още по-тежко за нея.

Каси отметна един кичур коса назад и отново се отправи към леглото. Морякът вече беше натоварил другите куфари. С тази пътна чанта трябваше да се справи сама, ако не искаше да открият Клара преждевременно. Сигурно нямаше да ѝ тежи. Чувстваше се така силна и уверена! Само с един жест беше разкъсала оковите, които цял живот я бяха стягали.

— Може да умра тук вътре — извика Клара. — Какво ще стане, ако никой не ме намери?

— Каква приятна мисъл — прошепна Каси. Искаше да остави Клара насаме с тази ужасна мисъл, но после я съжали. — Ще кажа на Ума да те пусне, след като заминем.

О, дявол да го вземе. Защо пък да не я остави малко да се тревожи?

— Но ти май и с Ума невинаги си била любезна, нали? Снощи също я обиди, а знаеш какви могат да бъдат диваците. Тя може и да реши да те остави известно време там.

Усмихна се щастливо, като чу гневния писък на Клара. Солидните дъбови врати на гардероба бяха дебели и писъкът на Клара нямаше да стигне по-далеч от един два метра. Ако Каси успееше да се измъкне от стаята, преди Лани да дойде да я потърси, Клара щеше да остане затворена там часове наред. За нещастие, Лани нямаше да се интересува от това, дали Клара заслужава наказание или не и вероятно щеше да я освободи.

Каси влачеше пътната чанта по коридора, когато Лани се появи.

— Прекалено е тежка, за да я носиш сама. Защо не ме извика?

— Не е чак толкова зле. Мислех, че ще мога да се справя и сама.

— Тази последната ли е?

Каси кимна.

— Къде е Ума?

Лани посочи с ръка.

— Стои до колата и чака, за да ни каже „довиждане“. Почти е време да тръгваме. Сбогува ли се с Клара?

— Да.

— Тя ври като вулкан, откакто ѝ казахме, че ще заминаваме. Трудно ли се оправи с нея?

Каси се усмихна.

— Не, всъщност тя беше твърде... покорна.

— Тя води и коня! — прошепна Брадфорд, с поглед, към малката група, която вървеше по брега към тях. Каси яздеше Капу, а зад нея моряците теглеха товарната кола.

Джеърд също не го беше очаквал. Червените лъчи на залязващото слънце хвърляха отблясъци върху атлазения гръб на Капу и осветяваха вдигнатата нагоре коса на Каси. Тя беше облечена в черен костюм за езда и изглеждаше ужасно строга — също както и предната вечер.

Той направи крачка напред, когато тя спря пред него.

— Имаш намерение да вземеш и коня?

— Разбира се. Кой ще го храни, след като мен и Лани ни няма. Той няма да позволи на никого да го доближи.

— Как, по дяволите, ще го качим на борда? Тук няма док и корабът е хвърлил котва на половин миля навътре в залива.

— О, по същия начин, по който са го качили на борда, когато е дошъл тук. Все още пазя неговия оглавник.

Тя отиде до задната част на колата и измъкна от багажа кожени ремъци и железни обръчи.

— Ще прекараме обръчите през средата на тялото му. Ти ще завържеш въжетата за скрипеца на кораба и ще го изтеглим на палубата.

— Колко просто — саркастично подметна той.

— Не е толкова просто, но ще свърши работа.

— Ако приемем, че ще накараш коня да плува чак дотам, а после ще предотвратиш възможността да убие себе си или нас, докато се опитваме да завържем всичките тези ремъци и обръчи.

— Този е единственият начин. — Тя развърза седлото и го свали.

— Мога да го направя. Когато си играем, двамата с Капу плуваме дори още по-навътре в морето, отколкото е корабът.

Слънцето се беше спуснало ниско над хоризонта, но все още не беше настъпил мрак, когато Каси видя Джеърд да ѝ маха от борда на

„Джоузефин“. Това е добре, каза си тя. Капу щеше да е по-спокоен, ако не плуваше на тъмно.

Може би.

Каси съблече костюма си за езда, пое дълбоко въздух и се хвърли на гърба на коня. Той нервно изцвили. Тя мигновено се наведе напред и пошепна в ухото му:

— Спокойно. Всичко ще бъде наред. Няма да позволя нищо да ти се случи. Просто ще поплуваме малко. — Нежно го насочи към водата. — Ти обичаш водата, нали?

Изтеглянето на коня беше по-трудно, отколкото си бе представляла. Тя чуваше ужасеното цвилене, докато плуваше към корабната стълба и се молеше всичко да свърши по-скоро. Успокои се едва когато и тя, и Капу бяха на палубата.

— За Бога, излез от яслата! Нима искаш да те стъпче?

Каси вдигна глава от сеното и видя Джеърд да стои на входа на трюма. Свещта, която той държеше в ръка, хвърляше сенки по лицето му. Сенки... Половината от него винаги беше в сянка, помисли си тя. Черупката му беше елегантна и лъскава, а вътрешността... загадъчен мрак. Тя се подпря на лакът.

— Няма да ме смачка.

— А какво ще стане, когато отплаваме? — Той се приближи и застана на вратата на яслата — Дали ще стои спокоен, когато корабът престане да се полюшва като люлка и започне да се мята и подскача?

— Точно затова съм тук.

Тя седна и отметна косата от лицето си. Беше твърда от солената вода и висеше на кичури. Беше прекалено суха. Кожата ѝ също беше прекалено суха. Като че ли цялата беше опъната, навсякъде чувстваше напрежение и сърбеж. Помисли си с копнеж за кокосовото масло, което бяха пъхнали в куфара на Лани.

— Чаках да вдигнете котва. Защо не го направихте?

— Моите извинения. Глупаво беше, но си помислих, че ще ти е необходимо малко време, за да може конят да свикне с кораба. — Окачи фенера на стълба. — Наредих на Брадфорд до четвърт час да вдигне котва. Надявам се, че това те задоволява?

— Да.

Беше много уморена и дори не забеляза сарказма в думите му. Освен това, той ѝ беше направил огромна услуга, като ѝ беше помогнал да качат Капу на кораба.

— Просто се чудех.

Той изненадано повдигна вежди.

— Добре ли си? Може би си ударила не рамото, а главата си?

— Не винаги съм настроена за препирни. Ти си този, който... —

Не довърши изречението Помълча и после каза: — Виждаш ли ти си този, който все гледа да ужили другия. Аз се опитвам да не проявявам неудоволствие.

— Защо, за Бога?

— Капу. — Тя сведе очи и неуверено добави: — Не че нямаше да се справя и сама, но ти направи усилията ми много по-лесни.

— Благодаря.

— Аз не те мразя.

Думите се бяха изплъзнали от устата ѝ, но тя разбра, че такава беше истината. Чувствата, които изпитваше към Данемон, бяха объркани, но омразата не беше измежду тях.

— Още не. Но ако навредиш на баща ми, ще те намразя. И ще ти отмъстя.

— Око за око? Изненадан съм, че си толкова великодушна и че проявяваш такова благородство.

— Ти вярваш, че постъпваш правилно. Лани ме научи да се опитвам да виждам нещата от различни гледни точки. Тя намира извинения дори за Клара.

Лицето му се вкамени.

Аз не искам да намират извинения за мен.

— Защото животът винаги е бил безупречен и винаги си проявявал справедливост и честност? — жегна го тя. — Сигурно е чудесно да бъдеш този, който ще хвърли първия камък.

— Баща ти беше този човек.

— Не можеш да бъдеш сигурен. Нямах доказателство. — Тя дълбоко си пое въздух. — Повече няма да разговарям за това с теб. Няма никаква полза.

— Напротив, тези разговори те пречистват от благодарността към мен, която май те вбесява. Сега сигурно се чувстваш по-добре. Ти можеш да бъдеш като...

Корабът изведнъж се залюля. Капу изцвили и почти се изправи на задни крака!

— Стани и излез от яслата! Отплаваме.

Каси се изправи, но се приближи до животното.

— Шшт, всичко е наред. — Тя го прегърна през врата. — Ще свикнеш.

— Продължавай да му говориш. — Джеърд също влезе в яслата. — Но се пази от копитата му.

Той започна да гали Капу по главата и да му говори също така тихо и нежно като Каси.

Измина четвърт час, докато жребецът се успокои напълно. Едва тогава Джеърд пристъпи назад.

— Предполагам, че тази вечер няма да се осмелиш да го оставиш сам и да се прибереш в каютата си?

Тя поклати глава.

— Ще остана тук. Сламата е мека. Когато го получих, спях с него в конюшната повече от месец.

Той повдигна рамене и седна в далечния ъгъл на яслата.

— Какво правиш?

— Ще остана още малко. — Той ѝ се усмихна. — Не цял месец. Не съм чак такъв спартанец. Само няколко часа, за да се уверя, че напредъкът, който постигнахме, няма да бъде провален от влошаване на времето, например. Седни. — Когато тя не се помръдна, той нетърпеливо и гневно добави: — За Бога, седни, преди да си паднала. Точно в този момент ни най-малко не се изкушавам да те изнася.

— Знам. — Тя се настани в ъгъла, който беше най-далеч от него. — Трябва да си напълно лишен от вкус, за да желаеш жена, която прилича на жилави, но лепкави водорасли.

— А може би аз харесвам водораслите. — Той се облегна на стената. — Известен съм с това, че някои от склонностите ми са по-перверзни от това.

— Наистина ли? — запитва тя, изпълнена с любопитство. — Какви? — Като го видя да се усмихва, бързо добави: — Лихуа казва, че повечето чужденци са ужасно перверзни и би трябвало да проумеят, че традиционният начин е най-добър.

— Нима? — Той повдигна вежди. — Не си спомням да съм чувал Лихуа да се оплаква от моите перверзни.

— Знаеш, че тя те мислеше за...

Тя спря да говори, като видя, че усмивката му става по-широка.

— Бог?

— Лихуа не можеше да дава правилни преценки.

Той изстена и се хвана за сърцето. Жестът беше силно присмехулен.

— Какъв остър и болезнен удар. — Усмивката му изчезна. — Макар че съм склонен да се съглася. Сигурно, когато е разговаряла с теб, е проявила по-добра способност да преценява нещата.

— Защото и ти самият мислиш, че нещата, които правиш, са грешни? Може би е хубаво да се правят подобни неща, но не бива дори да се говори за тях на дневна светлина.

— О, аз дори обичам да ги правя на дневна светлина. Сутрините са най-подходящото време за...

— Много добре знаеш какво искам да кажа — прекъсна го тя. — Ти мислиш, че Лихуа и всички островитяни са грешни, но се възползваш от тяхната склонност да извършват грях.

— Ти ми отправи това обвинение и преди. — И тихо попита: — Нима ме наричаш лицемер?

— А какво друго да те нарека?

— Не знам. Може би си права — каза той уморено. — Аз се възхищавам на островитяните, завиждам на тяхната честност и прямота. Но всички хора са така възпитани, че смятат единствено собствения си начин на живот за правилен. Може би една част от мен ги осъжда заради това, че са различни от мен. Но тази част не е нито моят ум, нито моята воля.

С отправянето на обвинението тя целеше само да издигне бариера между себе си и него. Не искаше от него да отговаря и то с такава простота и неподправена искреност. Отначало му беше благодарна, после почувства онази странна свързаност с него, която беше предизвикана от споделената опасност. А сега дори започваше да го разбира. А това беше опасно. Много опасно. Отчаяно затърси възможност да го отдалечи от себе си. Остро го сряза:

— Е, сигурна съм, че не долните ти части осъждат тази разлика.

Мрачният израз изчезна от лицето му. Той отметна глава назад и се разсмя:

— Не, за Бога, долните ми части не притежават никакъв разум. Те приемат всичко без предразсъдъци. — Той срещна погледа ѝ: — И твоите ще се научат да го правят.

Тя почувства как нещо стяга гърдите ѝ и отнема дъха ѝ. Неуверено рече:

— Но не ти ще бъдеш този, който ще ги научи. Ти всъщност не ме желаеш. Ти искаш само да накажеш баща ми.

— Дяволски те желая. Девил няма нищо общо с това.

Тя беше разтърсена от несдържаността, която се долавяше у него.

— Разбира се, че има. Иначе всичко губи смисъл.

— Плътските удоволствия рядко имат някакъв по-дълбок смисъл. Би трябвало да знаеш това, след като си го наблюдавала всеки ден на твоя остров.

Да, беше виждала това. Но то винаги се случваше с Лихуа и останалите, не с нея. Тя недоверчиво поклати глава:

— Не е вярно. Аз не съм красива като Лихуа и Лани. Не съм жена, към която мъжете могат да изпитват такава страст.

— Да те убедя ли в обратното? — Той се наведе напред, в очите му светеше безразсъдство. — Излъгах, нали знаеш. Права си, изглеждаш като раздърпани водорасли. Ти си уморена и мръсна. В косата ти има сламки, а солта покрива тялото ти от главата до петите. Би трябвало да не ми се виждаш привлекателна. Но знаеш ли какво ми се иска да направя с теб, и то веднага?

Тя навлажни устни.

— Не.

— Искам да сваля шемизетата и да оближа солта от гърдите ти. — Очите му бяха приковани в мокрия памучен плат, който едва забулваше гърдите ѝ. — Искам да те вкуся. Искам да гриза зърната ти. Искам да си направя угощение от теб. — Погледът му все така не се откъсваше от тялото ѝ. — А и мисля, че и ти искаш да го направя.

Кръвта бушуваше във вените ѝ. Изгаряше я огън, кожата ѝ пламтеше.

— Не — прошепна тя.

— Погледни надолу към тялото си.

Нямаше нужда да поглежда. Усещаше как гърдите ѝ се напрягат под погледа му, как зърната ѝ се втвърдяват и издуват памучната

шемизета.

— Това нищо не означава. То е просто защото... съм изненадана.

— Ти си готова — поправи я той нежно. — И твоята готовност е красива.

— Не мога да бъда готова. — Тя преглътна, защото гърлото ѝ беше пресъхнало и сковано. — Не и за тебе.

— Защото ме мислиш за твой враг? Това няма никакво значение. Не и за тези неща.

— Разбира се, че има значение — разгневи се тя. — Аз не съм животно. Мога да контролирам тялото си. Няма да си позволя да... — Изведнъж спря, а после добави: — Отивай си. Не те искам тук.

— За нещастие — той пак се облегна на стената, — няма да си тръгна, докато не се уверя, че жребецът се е успокоил напълно. Все пак, нищо не се е променило. Вече ти казах, че нямам намерение да те изнасилвам тази вечер. На теб не ти беше лесно напоследък. А аз, кои знае защо, съм изпълнен до краен предел със загриженост и хуманност. Крайно необичайно.

Той грешеше. Нещо се беше променило. Тялото ѝ започваше да я предава. Чувстваше се слаба и уязвима.

Трябваше ѝ време, за да възвърне самообладанието и увереността си.

— Нямам нужда от теб. Върви си.

Той не се помръдна.

Тя затвори очи, но все още усещаше погледа му върху себе си.

— Но не съм чак толкова изпълнен със съчувствие, че да не ти кажа нещо, върху което да мислиш. — Гласът му беше нежен и чувствен. — Поне един път ще те обладая в конюшната. Ти ще бъдеш гола и ще чувстваш как сламата гъделичка гърдите ти. Ще я чувстваш да гали и корема ти, докато аз прониквам в теб. Виждала ли си някога как жребецът възсяда кобилата?

Тя не отговори.

— Разбира се, че си. Нали искаш да имаш коневъдна ферма. Съвкуплението възбужда ли те? Проникването, силните тласъци, взаимността...

Като си представи това, което той описваше, тя почувства топлина между бедрата. „Не мисли за това.“ Тя не беше животно, не беше кобила за разплод.

Сеното миришеше на свежест. Тя усещаше как то я гъделичка през тънкия памучен плат. Много осезателно усещаше и него, застанал само на няколко метра. Мъж... жребец...

— Изцвили ли кобилата, когато той влезе в нея?

— Да — дрезгаво отговори тя.

— Но тя го искаше, нали? Притискаше се в него, нали?

— Разбира се. Тя беше в периода си, беше разгонена.

— Като теб. И на теб ти е време, нали?

— Не...

Бързо повдигна клепачи и видя очите му, все още приковани в нея. Те силно блестяха. Въздухът ѝ се струваше тежък. Дишаше трудно.

— Казах ти вече, аз не съм животно.

— В този върховен миг, ние всички сме животни. Гарантирам ти, че няма да се тревожиш дали съм враг, или приятел, когато вляза в теб и...

Тонът му беше толкова уверен, че я уплаши повече и от образа, който думите му извикваха в съзнанието ѝ. Джеърд в нея, яздейки я така, както беше яздил Капу. Тези твърди, мускулести бедра, които ще я обгръщат и ще я направляват, докато той...

— Върви си — прошепна тя.

Той поклати глава.

— Тогава не ми говори. Не искам да слушам.

— Мисля, че вече казах достатъчно.

Беше казал прекалено много. Не биваше да мисли за думите му, нито за ефекта, който имаха върху нея.

„И на теб ти е време, нали?“

Беше отрекла, но може би това беше причината отговорът ѝ да е така настойчив. Още преди да го срещне, тя беше разбрала, че тялото ѝ се събужда за чувствеността. Да, това беше, тя с нетърпение се впримчи в това обяснение. Не той беше причината. Можеше да бъде всеки друг мъж. Просто ѝ беше дошло времето за съвкупление. Той беше по-чувствен от всички мъже, които беше срещала досега. Естествено беше тялото ѝ да отговори по този начин. Но това не означаваше, че тя ще се подчини на неговия зов.

— Не ме интересува. Въобще няма да ти обръщам внимание.

Той се усмихна.

— Нима?

Тя отмести очи от него и ги прикова в Капу. Дяволите, да го вземат. Беше толкова уверен, толкова хубав. Дори когато не го гледаше, тя осезателно усещаше присъствието му. Спомняше си извивката на бедрата му, пристегнати в панталоните, неговата грациозност, неговата уста...

„Искам да оближа солта по гърдите ти.“

Не, не отново. Не бива да се чувства така. Не той беше причината. Тя отчаяно си го повтаряше, като заклинание против дявола. Просто ѝ беше време.

Причината не беше той.

ГЛАВА 6

— Тя все още ли е там долу?

Джеърд се обърна. Яркото утринно слънце го накара да премигне. Бранфорд идваше към него по палубата. Чичо му се беше обръснал, беше извънредно елегантен в бежови панталони и сако, купени от „Уърт“. Очите му бяха изненадващо живи и блестящи.

— Защо си станал толкова рано? По времето на цялото пътуване нито веднъж не те видях да ставаш преди обяд.

— Преувеличаваш. Обикновено, когато има нещо интересно, ти позволявам да ме събудиш и по-рано.

— Но рядко ставаш от леглото по собствено желание.

— Вярно е. Но всички ние често полагаме повечко усилия, ако на хоризонта се появи нещо, което представлява интерес за нас.

Джеърд се вкамени.

— И мога ли да те запitam какво толкова те е заинтригувало?

Бранфорд се засмя.

— Господи, колко ядосан изглеждаш. Какво съкровище пазиш от моята сластолюбива жажда? Момичето или коня?

Джеърд се прокле заради тази своя реакция, която беше чисто инстинктивна. Насили се да се усмихне.

— Коня, разбира се. Знам какви са твоите страсти.

— Нима? Колко жалко, че е толкова лесно да бъда прозрян — каза Бранфорд. — Ти не ми отговори. Момичето още долу в трюма ли е? Още ли стои при нашия прекрасен приятел?

— Вероятно. — Той отмести поглед, но когато наближиха вратата, водеща към трюма, ускори крачка. — Освен ако конят не я е стъпкал.

— О, не мисля, че би го направил. Дори когато беше почти обезумял от страх, й позволи да се приближи до него. — Той замислено сбърчи чело. — Тя ми даде надежда.

— Надежда?

— Винаги съм ти завиждал заради начина, по който се справяш с конете. Като че ли използваш магия. — Той направи гримаса — Но магията не е по силите на обикновените смъртни. Това, което толкова лесно ти се удава, не е по моите сили.

Джеърд се втренчи в него силно изненадан. Брадфорд никога преди не беше говорил така Сигурно и сега не беше ядосан.

— Глупости. Ти си най-добрият ездач, когото някога съм срещал.

— Но не съм Кахуна — Той се усмихна. — А и може би не трябва да бъда. Това младо момиче в трюма също не е Кахуна, но си има своята сила.

— Каква сила?

— Колебая се дали да го кажа. — Той направи пауза. — Любовта. — Той сви рамене и продължи: — Господи, какво старомодно и глупаво чувство. И все пак то ѝ дава сила, която едновременно ни привлича и ни се струва съвсем непозната. Ние и двамата не я разбираме. Вероятно и тя не я разбира. Но се срамувала изпитва това чувство. Когато я наблюдавам заедно с жребеца, като че ли пред мен се отваря врата, която води към нови, непознати земи.

— И какво има зад тази врата? — подигра му се Джеърд.

— Не знам Както казах, мисля, че там е надеждата. Въпреки че надеждата също е старомодно понятие и аз може и да не успея да я разпозная. Но мисля, че може би си заслужава усилието да се опитам да я изуча.

Той престана да говори, защото бяха стигнали до вратата, водеща към трюма.

— Ще слезеш ли долу с мен?

Той поклати глава.

— Ще те почакам тук. Трюмът мирише неприятно.

Джеърд отвори вратата.

— Там има много неща, които чакат да бъдат изучени.

— Не съм казал, че приличам на Христофор Колумб. Знаеш ли, тя ми напомня малко за Жозет.

Джеърд застина.

— Тя никак не прилича на Жозет.

— О, не по външен вид, но у нея има същата безразсъдност, същата упоритост. Мисля, че при определени обстоятелства може да бъде също така примамлива и измамна.

— Тя и Жозет нямат нищо общо.

— Защото ти не искаш да допуснеш никакви сравнения? — меко запита Брадфорд. — Те ще те накарат да се почувстваш неудобно?

— Ни най-малко. — Джеърд се усмихна язвително. — Макар че, сигурен съм, че ти точно това целиш.

— Може би. Може би аз искам сам да отворя няколко врати. Както и да е, сравненията могат да почакаат, докато тя и Жозет застанат една до друга. Господ да ни е на помощ.

— Те няма да се срещнат — каза Джеърд. — Жозет няма нищо общо с това.

— Тя може и да не се съгласи с теб. — Той се извърна и се облегна на перилата. — Ще видим, нали?

— Не, защото Жозет не се вписва в тази картина.

Джеърд затвори вратата и бързо заслиза по стъпалата в тъмното. Беше радостен, че се отърва от странното настроение на Брадфорд. Не, не само от настроението му. Кой знае защо, Брадфорд като че ли нарочно се стремеше да го нарани. Но той не знаеше. Е, и какво, по дяволите, щеше да направи, ако знаеше? Сигурен беше, че Брадфорд не би искал той да се лишава от таланта, който имаше по отношение на конете. Понякога му се струваше, че Брадфорд е във възторг от него. Струваше ли му се? Разбира се, че беше във възторг. Джеърд поставяше под въпрос всичко и то само защото Каси Девил беше влязла в живота им и излъчваше тревожни вълни.

Виждаше Капу като тъмна сянка, която неспокойно се движи из яслата.

— Спокойно — тихо каза той и запали фенера, който се намираше до стълбата. — Няма от какво да се страхуваш. — Наближи бавно яслата и добави: — Ти ме познаваш.

Къде, по дяволите, бе момичето?

Тя спеше, свита на кълбо в ъгъла. Беше силно изтощена и дори гласът му не наруши съня ѝ. Господи, колко безпомощна изглеждаше. Косата ѝ беше объркана и я обвиваше като одеяло, на бузата ѝ имаше петно, което можеше да е от мръсотия, но можеше и да е рана, а тялото ѝ беше така крехко и чупливо. Когато беше будна, той усещаше само досадата, нервността и предизвикателността ѝ, но сега му се струваше, че тя няма с какво да се защити. Беше толкова млада и невинна, като Жозет...

Не, дявол да го вземе, въобще не приличаше на Жозет. Брадфорд нарочно беше подхвърлил тази реплика, за да вкара мисълта в главата му. Каси ги беше упоила, беше ги заблудила и дори сега търсеше начин да го използва за своите собствени цели. Но той също щеше да я използва. Това не беше...

Тя въздъхна и се размърда. Премести се по-близо до Капу. В следващия миг това идиотско момиче щеше да се намери под копитата на коня. По дяволите!

— За Бога, вече е сутрин. Прибери се в каютата и си лягай!

Каси сънено отвори очи и видя Джеърд, който ѝ се мръщеше. Беше се върнал. Искаше ѝ се да не беше го правил. Беше се уморила от постоянната му загриженост. Чувстваше се така, като че ли някой постоянно я наблюдава и охранява. Прекалено много усилия...

Сега у него нямаше и намек за чувственост. Беше недоволен, груб и ядосан. Добре. Тя се справяше много по-лесно с неговия гняв, отколкото с другите страни на сложната му природа.

— Ще правя това, което аз искам. Ще отида, защото аз го искам.

Тя бързо изкачи стъпалата и тръшна вратата след себе си. Излезе горе на палубата. Ярката светлина я заслепи. Тя политна и се хвана за вратата в очакване очите ѝ да привикнат.

— Може ли да ти помогна?

Обърна се и видя Брадфорд, който стоеше на няколко метра от нея. Той се поклони и каза:

— Изглеждаш ми малко раздърпана и уморена. Може би е по-добре да отидеш в каютата си и да се освежиш.

— Къде е Лани?

— В каютата си, предполагам. Джеърд ви даде две съседни каюти. Може ли да те придружа до там?

— Няма нужда...

Но всъщност се нуждаеше от помощта му. Нямаше представа в коя част на кораба се намира каютата на Лани и нямаше желание да се скита из кораба и да я търси.

— Да.

Той учтиво ѝ показва пътя:

— Насам.

Тя се изравни с него. Докато Брадфорд беше любезен, тя щеше да се възползва от услугите му.

— Трябва да се изкъпя — неуверено каза. — Ще се погрижиш ли и за това?

— За мен ще бъде удоволствие. — Той се усмихна. — Обичам жените да се чувстват длъжни към мен. Никога не се знае под каква форма може да бъде върната услугата.

— Няма значение — сръза го тя. — И сама мога да го уредя. Усмивката му изчезна.

— Шегувах се. Не бива да се страхуваш от мен. Аз не съм твой враг.

— Лъжеш. Ти си чичото. Ти си брат на неговия баща. Нима твърдиш, че не си му предан?

— О, да, аз съм предан на Джеърд. Напълно съм му верен. Но това не означава, че ти си мой враг. Много е уморително да се поддържа тази омраза. Предпочитам да бъдем приятели.

— Приятели? — Тя го погледна изненадано. — Не можем да бъдем приятели.

— Защо не? Пътуването ще бъде дълго. Ще ти бъде много по-удобно, ако имаш приятели.

— Вече си имам Лани.

— Тогава, съжали се над мен — продължаваше да я убеждава той. — Аз нямам никого, освен Джеърд. Не се съмнявам, че по време на пътуването той ще бъде в лошо настроение и неспокоен като тигър в клетка. И тъй като за това ще си виновна ти, ще трябва поне понякога да ме удостояваш с компанията си.

— Не аз ще бъда виновна. Не аз съм тази, която отиде на острова и...

— Вярно е — прекъсна я той. — Но ти си тази, която причинява на Джеърд неспокойствие на духа. Така че трябва да приемеш част от отговорността.

— Неспокойствие на духа?

— Опитах се да го кажа не съвсем направо. Но, предполагам, че няма подходяща дума за онова, което Джеърд изпитва в момента — направи пауза. — Може би страст?

Тя отново почувства руменина да изгаря бузите й.

— Не, тази дума никак не ми се струва подходяща.

— Аз съм си изградил навика никога да не се бъркам, но сега искам да те предупредя. Възхищавам се на смелостта и ти заслужаваш

да ти дам поне едно оръжие в схватката.

— Схватка?

— Е, битка, борба, наречи го както искаш. — Той сви рамене. — Онова, каквото и да е то, което става между теб и Джеърд.

— Между мен и твоя племенник няма абсолютно нищо.

— Ще има. — Той тъжно поклати глава. — Не биваше да го завързваш. Преди да го направиш, той се опитваше да се бори със страстта. Но подивява, когато го завържат. Спомня си...

— Какво?

— Нищо.

— Какво си спомня?

Той сподавено се засмя.

— Колко си упорита. Този въпрос е болезнен. Нямам намерение да предавам Джеърд. — Той спря пред вратата. — Това е твоята каюта. Ще се погрижа да ти донесат вана и гореща вода. Ще се присъедините ли двете с Лани към мен за обяд в два?

— Не.

— Колко тъжно! — Той отново се поклони. — Когато часът наближи, ще изпратя някого да провери дали не сте променили решението си.

— Аз няма да го променя.

Изражението на лицето му стана много тъжно.

— Много по-добре ще бъде, ако поомекнеш малко. Ти и Джеърд много си приличате. Упорити, импулсивни, неспособни на компромиси. Но той притежава повече оръжия от теб и ще те нарани, ако му се противопоставяш открито. — Тя не отговори и той с въздишка добави: — Не мисля, че думите ми стигнаха до теб.

— Не са.

Каси и Брадфорд се обърнаха и видяха Лани, застанала на вратата на съседната каюта.

— Така че, защо не си вървиш по пътя? — продължи тя. — Сигурно някъде те чака твоята бутилка.

— Винаги ме чака някоя бутилка. Колко любезно, че ми го припомнихте. — Отново се поклони. — Говорете с вашата Лани, госпожице. Тя ми изглежда като жена, която има известен опит и силно вътрешно чувство.

Той бавно и с небрежна походка се отдалечи по палубата. Лани дори не го погледна.

— Изглеждаш ужасно. — Лани огледа Каси от главата до петите. — Как е рамото ти?

— Чудесно — отвори вратата на каютата. Нямам много време. Трябва да се върна при Капу. Сега той е спокоен, но не съм сигурна колко дълго...

— Кой е при него?

— Данемон.

— Тогава имаш време. Той като че ли се разбира с жребеца — Тя се усмихна. — Освен това, ще ти достави огромно удоволство да използваш врага си за коняр.

Тя последва Каси в каютата и разкопча копчето на пелерината ѝ.

— Заела си се с трудна задача и можеш да нямаш много такива случаи за тържество. Наслаждавай им се винаги, когато можеш.

Беше се уморила от всички тези напразни напътствия.

— Защо говориш така? Думите ти звучат като тези на лорд Брадфорд.

— Нима очакваш от мен да те лъжа? Да ти кажа, че Данемон ще ти позволи да го използваш и ще те заведе при баща ти, без да поиска да му платиш подходяща цена? И двете знаем, че това не е вярно.

— Той вече ме има като заложенница.

Лани повдигна вежди.

— И ти вярваш, че за това ти е позволил да се качиш на борда? Или ти си глупачка, или мен мислиш за такава. Той иска да те вкара в леглото си — и остро добави: — И се обзалагам, че вече работи по въпроса.

Тя не отрече.

— Аз няма да го допусна.

Приближи се до шкафа и отвори едно от чекмеджетата. Не погледна към Лани. Извади чисто бельо и нощница.

— И той е луд, ако мисли, че ще се подчиня.

Лани замръзна.

— А той така ли си мисли?

Каси кимна.

— Казах ти, че е луд. Луд, арогантен и без...

— Не е луд. — Лани замислено я гледаше. — Според мен той е човек с богат опит и усещания. Което означава, че има някаква причина да мисли, че може да те убеди. Какво изпитваш към него?

— Какво изпитвам? Той иска да убие баща ми.

— Но го намираш привлекателен?

— Не, разбира се, че не.

— Защото това ще бъде предателство към Шарл? — предположи Лани — Изпитваш страст и тя те кара да се срамуваш?

— Не изпитвам...

Спря и започна да хапе долната си устна. Никога не беше лъгала Лани. Нямаше сега да започва.

— Не искам да изпитвам тези чувства — прошепна тя. — Не е заради него. Ти самата каза, че ми е дошло времето да позная сексуалните ласки. Това, което чувствам, няма нищо общо с него.

— Тогава престани да се срамуваш.

Тя неуверено рече:

— Той казва, че страстта е безразсъдна и сляпа, но не трябва да бъде така. Не и за мен. Аз ще успея да я контролирам.

— Ти си прекалено строга към самата себе си — сръза я Лани. — Колко пъти съм ти казвала, че дали ще легнеш с мъж, е без значение, освен ако не изпитваш чувства към него? Всичко свършва само за няколко мига и когато и последните тръпки отшумят, то вече нищо не представлява. Но е съвсем естествен акт. И страстното желание е съвсем естествено. Не може да избираме моментите, когато то ще се обади. А може би ще започнеш да говориш за греха, като Клара.

— Не мислиш, че... Не е... — Гласът на Каси заглъхна. — После тя каза: — Татко.

— Ти не извършваш предателство към него само защото изпитваш плътско желание. Данемон е прекрасен и привлекателен мъж. А за жената най-желани са забранените плодове. — Лани постави ръка на рамото ѝ и погледна в очите ѝ. — Няма значение какво изпитваш. Нима не направи всичко необходимо, за да спасиш баща си?

Тя изненадано я погледна:

— Разбира се.

— Тогава престани да се държиш като глупачка.

Както винаги, Лани беше успяла да преодолее всички объркващи я съмнения и се беше добрала до истината. Каси развълнувано се засмя

и бързо я прегърна.

— Ще престана. Само понякога... се обърквам.

Лани мрачно кимна.

— Това не ме изненадва, след като и Клара, и баща ти, са се опитвали да ти натрапват мнението си по различни въпроси. А тяхното мнение е мнението на чужденци.

— Не и татко — бързо възрази Каси. — Как можа да го кажеш?

— Защото е вярно. Мнението на Шарл винаги се е струвало странно на мен и островитяните.

И простичко добави:

— Няма значение. Аз все още го обичам. Доволна съм.

„Ако той уважаваше Лани толкова, колкото и ти, щеше да се ожени за нея.“

Думите на Лани бяха близо до обвинението, което Данемон беше отправил към баща ѝ. Но Лани винаги беше казвала, че за нея брачните церемонии нямат значение. За първи път Каси се усъмни в това нейно твърдение.

— Той те обича, Лани.

— Но той не ме разбира и не ме приема.

За миг лицето на Лани прие замислено и замечтано изражение, а после тя с усилие се усмихна:

— Той ми даде приятелка, която... Но понякога тя забравя на какво съм я научила и започва да се държи като глупачка.

— Ще се опитам да поумнея. — Тя лъчезарно се усмихна на Лани. — Не знам какво не е наред с мен.

— Израстваш. Когато си дете, всичко е просто и ясно. А после всичко става като зацапано с кал. Слава на Бога, че чистотата и яснотата се връщат навреме. Трябва да разсъждаваш трезво и да се държиш смело, ако искаш да спасиш Шарл. — На вратата се почука и тя погледна към нея през рамо: — Ваната ти. Ще говорим по-късно. — Отвори вратата и пусна вътре моряка, който носеше ваната. — Ще донеса кокосовото масло и ще те намажа, след като се изкъпеш. Суха си като риба, която се мята на пясъка.

— Хайде, обърни се — каза Лани и коленичи до ваната. — Ще намажа гърба ти и удареното рамо.

— Не трябва да стоиш тук и да ме чакаш — запротестира Каси, но се обърна по корем.

Колко прекрасно беше да е отново чиста. Нежното докосване на Лани беше силно, любещо и я караше да се чувства като дете, за което се грижат.

— Мога и сама.

— За мен е по-лесно. Обичам ръцете ми да са заети, работата ми помага да мисля. — Ръцете на Лани се движеха бавно, нежно, вкарваха ароматното масло в кожата ѝ. — Мускулите ти са обтегнати. Отпусни се.

Да, щеше да се отпусне, заобиколена от добри грижи, привързаност и аромата на кокосовото масло. Беше готова да задряма, когато Лани, някак разсеяно, каза:

— Може би ще ми се наложи да легна с англичанина.

Каси се вцепени, шокирана.

— Какво? Лорд Брадфорд?

— Не, с дука. Чичото не представлява опасност за нас. — Пръстите на Лани леко масажираха гръбнака на Каси. — Още не съм решила, но това може да е най-мъдрото решение.

— Говориш глупости — замаяна каза Каси.

Сигурно не беше разбрала. Тонът на Лани беше толкова небрежен, като чели току-що беше казала, че през пролетта е време да се засадят домати.

— Защо искаш да го направиш?

— Не съм казала, че искам. Казах само, че може би това е най-мъдрото решение. — Пръстите ѝ описваха окръжности нагоре и надолу по гръбнака на Каси. — Ако се борим срещу англичанина по време на пътуването, няма да спечелим нищо. По-добре ще бъде да използваме времето и да търсим слабости. Дори да се опитаме да променим намеренията на Данемон.

— Невъзможно.

— Нищо не е невъзможно. В леглото жената често успява да промени мъжките решения. — Лани грижливо и нежно втри маслото в нараненото ѝ рамо. — Раната не е толкова лоша, колкото си помислих, като те видях да се удряш в борда. Щастие е, че не си счупи някоя кост.

Каси едва я чуваше. В главата ѝ се въртяха различни мисли.

— Не бива да правиш това. Няма да промениш намеренията му. Той ще вземе тялото ти и пак ще преследва татко.

— И какво ще загубя? Тялото ми все още ще си бъде моето собствено, ще забравя англичанина и ще продължа по пътя си. А ти може и да грешиш. Чужденците имат странни разбирания за съвкуплението. То оставя следи и в ума им, не само върху телата им. Данемон е безмилостен, но не е напълно лишен от нежност. Той се отнася с привързаност към лорд Брадфорд. — Тя направи гримаса. — А той може да се окаже пробен камък за много по-търпеливи хора. Да, има си много предимства. Ако легна с него, ще имам много по-големи шансове да разбера какво ще прави той във Франция, отколкото ако остана заключена в стаята си и от него ме делят няколко врати. Тази информация може да ни потрябва. Може и да не успее да го убедя да остави Шарл жив. Но понякога е трудно да убиеш човека, с чиято любовница сме били интимни. Това не би било лошо нещо.

— Много е лошо — остро каза Каси. — Знаеш, че то няма да се хареса на татко.

— Вярно е — въздъхна Лани. — Шарл също има странни представи за гордост и притежание. Точно затова не съм отстъпвала пред молбите на други мъже, след като дойдох при него. Ако реша да го направя, ще бъде най-добре да не му казваме.

— Няма да го направиш. — Каси се обърна и седна. — Знам, че няма да го направиш.

Лани спокойно се усмихна.

— Ще го направя, ако сметна, че е разумно.

— Правиш го заради мен.

Лани се засмя, изправи се и потърси одеяло, в което да загърне Каси.

— За да те предпазя от ухажванията на този порочен негодник? Не ставай смешна. Ти си достатъчно силна и можеш сама да се спасиш от тях. А и точно сега, нито една от нас не е от значение. Ще го направя заради Шарл. — Наведе се и целуна Каси по челото. — Хайде, поспи няколко часа. Ще отида при лорд Брадфорд и ще му кажа, че ще бъдем очаровани да му правим компания на обяд. Може и да научим нещо, което ще се окаже полезно.

— За това как да доставим удоволствие на племенника му? — заядливо попита Каси. — Ти си много по-красива от Лихуа. Няма да

имаш проблеми.

— Може би ще имам дребни затруднения. — Лани се изправи на крака. — Сега той изпитва желание към теб и ще е необходимо интересът му да се промени. Но мъжете рядко отказват покана за такива неща.

Сигурно не отказваха на жени, красиви като Лани, помисли си Каси. Кой знае защо, изпита силна и необяснима болка.

— Приятни сънища. — Лани грациозно се отправи към вратата. — Ще те събудя, когато стане време да се преоблечем за обяд.

— Лани!

Лани ѝ хвърли въпросителен поглед през рамо.

— Не го прави. Ако татко разбере, ще бъде толкова ядосан, че ще...

Тя не довърши изречението.

— Ще ме захвърли? — Лани кимна. — Понякога рисковете трябва да се приемат. Досега ти поемаше всичките рискове. Може би трябва да поема част от товара. Ти няма да кажеш на Шарл и не мисля, че Данемон е мъж, който ще си отмъсти по този начин.

— Ти не знаеш нищо за него — каза тя с отчаяние в гласа.

— Може и да науча много неща за него, като се има предвид... — Лани спря да говори и погледна изпитателно Каси — Не се ядосвай толкова. Всичко ще бъде наред.

Тя се усмихна за последен път и излезе от стаята.

Да не се ядосва? Каси усети, че трепери, и се загърна по-плътно в одеялото. Трепереше от страх, шок... и гняв. Да, гняв. Лани грешеше. Не този беше начинът да помогнат на баща ѝ. Те може и да нямаха много оръжия, но тя не трябваше да се жертва и...

Но за Лани това нямаше да бъде жертва. За нея сексът и любовта бяха две различни неща и съвкуплението с Джеърд нямаше да означава нищо. Тя дори можеше да му се наслади.

Гневът ѝ стана още по-силен, когато си представи Лани в прегръдките на Данемон, неговите ръце на нейните гърди, неговите бедра да се движат...

Не!

Тя си пое дълбоко дъх и се опита да прогони видението и мисълта, която то ѝ беше натрапило. Не искаше да допусне, че гневът ѝ може да бъде основан на нещо различно от чувство за безизходност и

неудовлетворение. Но трябваше да признае пред самата себе си. Или щеше да се обвини, че избягва истината.

„Трябва да разсъждаваш трезво и да действаш смело.“

Много добре — отчасти, причина за гнева беше ревността. Тялото ѝ се чувстваше измамено, защото беше пренебрегнато. Чувствата ѝ бяха породени от примитивен инстинкт, който нямаше нищо общо с разума. Но Лани казваше, че този инстинкт не е срамен, че действията на тялото са нещо различно от ума, волята и от душата. Трябваше да се придържа към тази истина.

Тя затвори очи и принуди обтегнатите си мускули да се отпуснат. Трябваше да забрави за онова видение: Лани и Джеърд — заедно, телата им — вплетени едно в друго...

— А, дами, значи сте решили да ме съжалите. — Брадфорд се изправи на крака и настани Каси и Лани до масата, която беше застлана с чиста покривка. — Надявах се, че ще го сторите.

— След като си поръчал още два прибора, бих казала, че си го очаквал — сухо отбеляза Лани и разтвори салфетката си. — А и съжалението няма нищо общо с това.

— Няма ли? Мислех, че сте склонни да изпитвате нежни чувства към цялото човечество. — Брадфорд кимна на слугата, който стоеше до вратата, да започне да сервира. — Защо иначе би удостоила с внимание леглото на мъж, който може да ти бъде баща?

— Според Клара това няма нищо общо с моите добри чувства. Казва, че съм го съблазнила с моите варварски хитрини — Тя се усмихна — Моите хора вярват, че възрастта не променя нещата. Тя само прави акта по-изискан и по-красив.

— Лани обича баща ми — каза Каси. — Твоята забележка беше много груба.

— Да, беше — призна Брадфорд и се протегна към бутилката бренди, която стоеше недалеч от лакътя му. — Беше извънредно груба. А обикновено съм най-любезният сред смъртните. Необичайно.

Лани впери поглед в бутилката.

— Нима си спомняш такива неща?

— Искаш да кажеш, че умът ми не си е на мястото? Не, още не. Умът ми е остър като меч, който е точен цял ден. — Той се усмихна

извънредно нежно. — Например, повече от ясно ми е, че не сте дошли тук заради моята очарователна компания, но ви прощавам.

— Прощаваш ни?

— Имате намерение да изтръгнете информация от мен, нали?

Лани се поколеба, а после остро каза:

— Да.

— Ще бъде удоволствие за мен да ме подложите на нападки, но в известни граници. — Той отпи дълга глътка от брендите. — Както казах и на твоята приятелка, обижда ме това, че Джеърд се бори с враг, който разполага с толкова малко оръжия. При други обстоятелства и Джеърд би бил обиден. Той е справедлив човек.

— Не го вярвам. — Каси беше категорична.

— Ще повярваш. — Той отпи още една глътка. — Ще откриеш, че е честен и коректен. Виждал съм го да губи надбягвания, които особено силно е искал да спечели, само заради вероятността да съществува измама. В тези среди е известен с честността си и е много уважаван. Сами ще се уверите, като стигнем в Англия.

— Англия? — Каси се вкамени. — Нямам намерение да ходя в Англия.

— Това е истинско нещастие, тъй като този кораб се е отправил натам — каза Бранфорд. — Джеърд реши, че ще мине известно време, преди Девил да стигне до Франция и че ще е най-разумно да останем в Морланд, откъдето той ще може да следи връзките си във Франция. Когато баща ти се появи там, ще заминем.

— И се предполага, че и ние ще стоим в този Морланд и ще чакаме? — попита Каси.

— Такъв е планът Съжалявам, че той не се покрива с вашите очаквания и не среща вашето одобрение.

— Да, наистина е така.

Решението на Джеърд я беше сварило неподготвена. Щеше да ѝ бъде много по-лесно да избяга от него на френска земя. Беше решила да избяга веднага щом хвърлят котва. А сега как щеше да прекоси Ламанша и да стигне до Париж?

— Ние ще направим някои поправки във вашия план — каза Лани. Пресегна се и окуражително стисна ръката на Каси — Нали?

Каси кимна.

— Разбира се.

Обърна се към Брандфорд:

— Колко близо е този Морланд до морето?

Той избухна в смях.

— Нима имате намерение да плувате? Не бих ви посъветвал. Нашите северни води са много по-студени от вашето топло море.

— На какво разстояние е?

— Твърде близо е. — Той все още се смееше — Морланд е разположен върху скала, която е надвиснала над Ламанша.

Едно предимство А може би щяха да открият още, когато стигнат в Англия. Не трябва да се обезкуражава още с първото препятствие.

— Колко дълго, според теб, ще трябва да чакаме?

Той сви рамене.

— Месец. Два. Кой знае?

Месеци. Дълго време, но може би щяха да успеят да използват забавянето. Данемон сигурно щеше да получава съобщения от свързките си във Франция. Ако успееше да залови някоя от тях, можеше да научи много повече, отколкото би успяла сама.

— Негово благородие ще се присъедини ли към нас за вечеря? — попита Лани.

Каси я погледна и изведнъж бе обзета от напрежение. Обезпокоителните новини, които току-що беше научила от Брандфорд, я бяха накарали да забрави за също толкова обезпокоителните намерения на Лани.

— Ако жребецът е достатъчно спокоен, за да бъде оставен сам — каза Брандфорд. — Нима отново ще ни удостоите с присъствието си?

Устните на Лани се разделиха и оформиха лъчезарна усмивка.

— О, да.

Брандфорд се обърна към Каси:

— А ти?

Разбира се, че тя нямаше да седи на една и съща маса с Джеърд и да гледа как Лани го пленява. Щеше да остане при Капу, там и беше мястото, там беше необходима.

— Да, ще бъда тук.

Думите се изплъзнаха от устата ѝ и силно изненадаха и нея самата, както и Брандфорд. Но тя знаеше, че не може да ги вземе обратно. Не можеше да остане в трюма и да бъде в неведение за онова, което Лани ще успее да направи с Джеърд.

— Ако Капу може да се справи без мен.

— Да се надяваме, че той няма да ни лиши от твоето ободрително присъствие.

Погледна към Лани и видя, че приятелката ѝ замислено я наблюдава. Едва ли можеше да я обвинява. Самата Каси вече не знаеше какво може да направи в следващата минута. Лани отново се обърна към Брадфорд:

— Разкажи ни за този Морланд. Искам да знам нещо повече от температурата на водата.

Тази вечер Лани беше облякла жълтата си рокля, в която изглеждаше като райска птица. По време на вечерята тя се усмихваше, сияеше и разказваше забавни истории и островни легенди, а също така и някои неща от ежедневието на островитяните, които предизвикваха веселие у останалите. Никога преди Каси не беше виждала Лани да се държи така. Освободена от потискащото присъствие на Клара, тя беше разцъфнала като орхидея. Забавляваше и двамата мъже, без никакви усилия ги подчиняваше на чара си. Брадфорд с удоволствие и нетърпение отговаряше на репликите ѝ. Дори Джеърд, изглежда, се беше отпуснал и се забавляваше. Той показваше хапливо чувство за хумор.

Каси го наблюдаваше с възхищение — тъмнокос, циничен и напълно спокоен. Погледът му бе впит в лицето на Лани. Може би точно така изглеждаше той в своя собствен свят, помисли си тя, докато седи край масите, наредени за обяд, в Брайтън или Лондон.

В края на вечерята Джеърд се обърна към Каси, докато Лани разговаряше с Брадфорд:

— Ти си много тиха. Просто седиш, гледаш и не казваш нито дума. Трябва ли да се тревожа, че отново си направила опит да ме отровиш?

— Не.

„Тиха“ беше много подходяща за нея дума, помисли си тя с отвращение — тиха и прилична на мишка, незабележима в сянката на Лани. Кисело каза:

— Не ми се говори.

Той присви очи:

— И не искаш да бъдеш тук, нали? Защо дойде?

— Трябва да се храня някъде.

— Затова ли избра моята маса?

— Лорд Брадфорд ни покани.

Той я погледна недоверчиво, а после пак обърна очи към Лани:

— Твоята приятелка се държи великолепно тази вечер. Очевидно се опитва да бъде... любезна и внимателна.

— Да.

— Хубава рокля.

— Татко ѝ я купи.

— Колко мило от негова страна — и рязко добави: — Можеше да си направи труда да купи нещо хубаво и на теб. Роклята, с която си облечена, никак не е приятна. Нямах ли нещо друго?

— Имам, но те всички са еднакви — беше облечена в същата сива рокля, която носеше и онази вечер на верандата. Колко необичайно беше това, че неговото неодобрение по толкова тривиален въпрос можеше да я нарани. — Клара ги избираше. Татко знаеше, че за мене това няма значение.

— Но за него е трябвало да има значение. — Той отпи от виното си. — Изглеждаш като монахиня, наметната с плащеница. Грозно е.

— Никой не ме гледа — каза тя.

— Аз трябва да те гледам — Той рязко постави чашата на масата и част от виното се разля върху покривката. — И защо, по дяволите, не ми се противопоставяш? Болна ли си?

— Не.

Но може би беше болна, все пак. Чувстваше, че се задушава. Всеки път, когато погледнеше към Лани, остра болка я пробождаше в ребрата. Във всеки случай, тази вечер не би могла да понесе повече. Краката на стола силно изскърцаха, когато тя го бутна рязко назад.

— Грешка беше, че дойдох. Не трябва да бъда тук. Трябва да отида да видя дали Капу е добре.

— Не, няма нужда да ходиш. Оставих един от мъжете да го наблюдава. — Като видя, че очите ѝ се разшириха от тревога, поклати глава. — От разстояние. Трябва само да наблюдава и ако конят стане неспокоен, да дойде и да ми съобщи.

Тя облекчено въздъхна. Нещата и без това не вървяха добре и щяха да станат още по-сложни, ако Капу стъпчеше някого.

— Не трябва да се безпокоиш и за него. Ще се преоблека и ще отида в трюма.

— Казах вече: няма нужда да ходиш — процеди той през зъби.

Без да му обръща внимание, тя се обърна към Брандфорд и тихо и бързо му пожела „лека нощ“, после пожела същото и на Лани и почти избяга от стаята.

Данемон се изравни с нея още преди да е стигнала до вратата на каютата си. Ръката му се спусна върху рамото ѝ. Той рязко я завъртя към себе си.

— Защо? — запита мрачно и остро.

Ръката му беше тежка, топла и допирът ѝ я смущаваше. Тя се измъкна от хватката му и отстъпи назад.

— Казах ти защо отивам при Капу — каза тя, с поглед, насочен към шалчето му. — Защото той има нужда от мен.

— Знаеш, че не това имам предвид. Защо твоята приятелка Лани свети като кристален полилей, защо ни се усмихва сладко и ни говори още по-сладки думи?

— Какво значение има? Тя, изглежда, се забавлява.

— Разбира се, че се забавлява. Тя е очарователна жена... а също така и честна. Точно по тази причина не разбирам поведението ѝ тази вечер.

— Не се тревожи, няма да те отрови. Тя не одобри, че сложих лауданум в крема на Клара. — Каси се опита да избяга, но ръцете му отново здраво стиснаха рамото ѝ. — Пусни ме.

— След миг. Погледни ме.

— Не искам да те гледам. Вече достатъчно те гледах тази вечер.

— Без съмнение, предпочиташ да си при коня си?

— Да.

— Господи! — Той си пое дълбоко дъх и каза с добре премерен тон; — Много добре, няма да говорим за Лани. Кажи ми причината, поради която ти вечеря с нас.

— Беше грешка.

— И каква причина имаше да допуснеш грешка?

— Не разсъждавах трезво. Исках да видя...

Какво? Лани — съблазнителна като Венера. Данемон — привлечен въпреки желанието си. Ако такова беше намерението ѝ, тя

със сигурност бе получила онова, което търсеше. А защо то така я беше объркало и защо се чувстваше толкова нещастна?

— Не знам.

— Мисля, че знаеш.

— Не искам да говоря за това. Остави ме на мира! — Тя се отскубна от него.

Той дълго я гледа, а после каза:

— За Бога, бих искал да можех.

Обърна се и се отдалечи.

Върна се при Лани — прекрасната Лани, която щеше да му даде много повече от сладки усмивки, ако той я помолеше.

Каси пробяга късото разстояние до каютата си. Лани правеше онова, което мислеше за най-добро. Лани беше най-умната жена, която познаваше. Тя мислеше, че по този начин ще помогне на баща ѝ, а коя беше Каси, та да ѝ противоречи?

А защо тогава се чувстваше така измъчена? Нямаше никакъв смисъл в това...

Тътнеж, тих и заплашителен...

Тя бързо повдигна глава и се загледа към хоризонта. Гръм? Луната светеше ярко над главата ѝ, но на хоризонта се напластяваха облаци.

— Не, моля те, не се приближавай — прошепна тя.

Бурята означаваше, че палубата ще се клати силно. Капу щеше да полудее. За него съществуваше дори още по-голяма опасност, защото беше затворен в яслата. Ако беше във водата, щеше да му е по-лесно. Ако той се уплашеше, можеше да си счупи крак или...

По дяволите, нямаше време да сменя роклята си.

Обърна се и тичешком се спусна към трюма.

ГЛАВА 7

Гръм. По-близо. Не тътнеж, а силно бучене. Джеърд се обърна по корем и впери поглед през прозореца. Видя как светкавици прорязват небето на две.

По дяволите, беше се надявал, че бурята ще ги отмине. Не искаше пак да слиза в трюма и да се изправя лице в лице с Каси. Искаше да се държи на разстояние. Да си даде време, през което да забрави думите на Брадфорд, които той умело му беше втълпил и които му пречеха да действа свободно. Ако сега отидеше при нея, отново щеше да се прояви като приятел, който е готов да сподели с нея опасността. Не искаше проклетата жена за приятел, искаше я в леглото си.

Още една светкавица освети небето.

Не беше задължен да отиде при нея. Беше го уверила, че и сама може да се справи с Капу.

Вятърът се усили и корабът започна да се тресе.

Можеше да изпрати един от моряците да наблюдава и да му каже, ако съществува истинска опасност.

Още един гръм разтърси кораба!

— Проклятие!

— Не, момче, не се съпротивлявай. Бурята скоро ще отмине. — Ръцете на Каси като в треска обгърнаха врата на Капу.

Мили Боже, колко молитви беше отпредила, искаше бурята скоро да свърши. Всеки гръм предизвикваше у нея прилив на паника и по гърба ѝ започваха да пълзят тръпки.

Капу се опита да отстъпи назад. Корабът рязко се спусна надолу и ноздрите му се разшириха. Не трябваше да допуска той да се изправя на задните си крака, нито пък да се блъска в стената.

— Спокойно. Просто се успокой. Знаеш, че ако се удариш, ще разкъсаш сърцето ми.

— Стой по-далеч от него.

Каси хвърли поглед през рамо и видя Джеърд, който стоеше на най-горното стъпало. Вратата на трюма беше отворена. Беше бос, ризата му беше закопчана само до половината, косата му беше рошава, а изражението на лицето — строго.

Тя вече не беше сама. Джеърд щеше да ѝ помогне.

— Не мога. Той се страхува. Ще се успокои, ако продължавам да го докосвам.

Джеърд тихо изруга, а после затвори вратата на трюма. Това не беше лесно, защото вятърът я блъскаше в обратна посока. Миг по-късно той вече беше в яслата, от другата страна на Капу. Конят щеше да се успокои и опасността да отmine.

Жребецът доволно изцвили и притисна муцуна към гърдите на Джеърд. Той се засмя и го отблъсна, а след това се обърна към нея:

— Нещо друго?

— Какво?

Очите му безразсъдно светеха. Тя застина, защото той направи крачка към нея.

— Има ли някакви други задачи, които да изпълня? — Той коленичи пред нея. — Лани е казала, че трябва да се възползваш от моите услуги. Не правиш ли винаги онова, което Лани казва?

— В повечето случаи. — Каси навлажни устни. — Тя обикновено е права.

— Нима? Тогава, използвай врага — нежно я подкани той.

Хвана я за ръката. Палецът му нежно галеше дланта ѝ.

— Както аз мисля да го направя.

Тя чувстваше как всяка ласка причинява леки тръпки в дланта ѝ. Гърлото ѝ се сви и пресъхна. Тя едва дишаше. Той беше толкова близо, че можеше да долови чистия и свеж аромат на тялото му, топлината, която то излъчваше...

— Остави ме да си вървя — прошепна тя.

— Аз не те спирам. — Той се усмихна. — Не те задържам. Не и по начина, по който искам да те държа. Само този лек допир до дланта ти. — Палецът му бавно се придвижи нагоре към ямката на лакътя. — И тук...

Не беше вярно. Той я държеше. Чувстваше се така, като че ли вериги стягаха краката ѝ. Тръпките се придвижваха към рамото и

гърдите ѝ. Странна топлина пробягваше по цялото ѝ тяло. Той вдигна китката ѝ. Тя чувстваше топлината на дъха му, докато той бавно изричаше думите:

— Видя какво добро конярче съм. На Капу му харесват моите докосвания. Искаш ли да докосвам и теб?

Тя беше шокирана. Отвори широко очи.

— Първо щете освободя от тази рокля. — Дъхът му галеше кожата ѝ. — След това ще те положа на сеното... Имаш толкова нежна кожа...

Тя трепереше, като че ли имаше треска.

— Не...

„Искам да обليжа солта от гърдите ти.“

Споменът за думите му изникна в съзнанието ѝ. Тя чувстваше топлия му език по кожата си. Какво ѝ ставаше? Защо не можеше да се помръдне? Като че ли я беше омагьосал. Кахуна. Красив, съблазнителен Кахуна...

— Мога да бъда груб или нежен. Ти ще ми кажеш. — Руменина обагреше бузите му, гласът му беше плътен и чувствен. — Позволи ми да разтворя бедрата ти и да те докосна, да пъхна пръстите си в теб. Ще те накарам да изпиташ неща, които досега са били непознати за теб. Ще харесаш допира на ръцете ми също като Капу. Обещавам ти. Каси. Само ми позволи...

— Не.

Искаше отказът ѝ да прозвучи твърдо, но гласът ѝ беше слаб, недоловим почти като дъха ѝ. Но тя не беше слаба, помисли си ядосано. Можеше да развали магията му. Изскубна ръката си и се отдалечи от него.

— Как можа да си помислиш, че ще го направя? — попита развълнувано. — Не искам да правя такива неща.

Той протегна ръка, като че ли щеше да я докосне отново, но после я остави да падне.

— Нима мислиш, че аз искам? — Гласът му изведнъж прозвуча грубо. — Но то е тук. То е истинско. — Направи пауза и се опита да се успокои. — Трябва да се правят компромиси. Израснах и през годините свикнах с компромисите. Не можем винаги да имаме онова, което искаме. Ти сигурно също си го разбрала, след като си израснала с баща си и сладката Клара Кидмън.

А той беше живял живота на привилегированите и задоволени хора. Онова, което не можеше да купи с богатството си, можеше да получи с този опасен, съблазнителен чар.

— Не мисля, че някога си правил компромиси — каза му тя.

— Тогава значи грешиш. — Той се усмихна накриво. — Направих един преди две минути, когато се въздържах да те бутна върху сеното и да извърша с теб онова, което искам.

Тя рязко си пое дъх.

— Не ме гледай така. Не искам да те насилвам. Но, по дяволите, не съм свикнал на въздържание. Няма да мога дълго да устоявам на... — Той се изправи на крака, тялото му трепереше от незадоволени страсти. — Така че, ще бъде по-добре, ако се научиш да правиш компромиси. Още малко и щеше да ми разрешиш да те имам тази вечер. Ако не искаш да го признаеш на мен, бъди честна поне със себе си.

— Аз няма... — Гласът ѝ едва се чуваше, тя агонизираше. — Не мога.

— Свикни с тази мисъл. Преди пътуването да приключи, ти ще се озовеш в леглото ми. Самата ще искаш да бъдеш там. Не ме интересува как ще се оправдаеш пред себе си. То просто ще се случи. — Той спря и жадно пое въздух. — Помисли затова. — Тръгна към стълбата и добави: — Господ ми е свидетел, че ще те имам!

Вратата се тръшна след него.

Тя скръсти ръце на гърди, за да спре треперенето. Той грешеше. Нямаше да се предаде на неговата съблазнителна сила. Вярно е, че беше замаяна, че беше като пленена за миг, но само защото беше изтощена, напрегната и...

„Ако не искаш да го признаеш на мен, поне бъди честна със себе си.“

„Трябва да разсъждаваш трезво.“

„Използвай ме. Аз имам намерение да те използвам.“

„То просто ще се случи.“

Думите на Лани. Думите на Джеърд. Думите на двамата се въртяха в ума ѝ, преплитаха се, бяха мощни като бурята.

Тя подпря глава на стената и затвори очи. Това, което се случи тази нощ, разкъса защитната ѝ обвивка. Тя се чувстваше така, като че ли беше гола... Болеше я.

„Помисли за това.“

Мили Боже, как ще успее да се противопостави?

Когато Каси излезе от трюма на следващата сутрин, Лани се разхождаше по палубата. Когато видя Каси, тя направи недоволна гримаса.

— Изглеждаш ужасно. Спа ли въобще?

— Малко. Бурята беше ужасна.

Лани кимна.

— Аз самата спях малко. Нямам доверие на Брадфорд, който е вечно пиян. — И недоволно добави: — Макар че през изминалата нощ той показва, че умее да владее и да направлява кораба. — Отказа се да говори за капитана, като огледа изпитателно Каси от глава до пети: — Какво има? Какво не е наред? Нима Капу се е ударил?

Каси положи усилие и се усмихна.

— Не, той е добре.

— Щях да дойда при теб, когато гръмотевиците започнаха, но видях, че нашият любезен домакин е тръгнал към трюма. Знаех, че той ще ти е по-полезен.

— Той много ми помогна.

Лани се намръщи.

— Тогава защо изглеждаш така, като че ли... — Каси извърна поглед — Хайде, кажи ми. Каси.

— Няма какво да ти кажа. — Тя бързо закри. — Имам нужда да се изкъпя и най-после да си легна.

А също така трябваше да се примири с ужасяващото решение, което беше взела през тези дълги часове, в които беше се вглеждала в чувствата си. Беше търсила истината и като че ли я беше намерила. Точно сега не искаше да бъде с никого, дори с Лани. Чувстваше се така, като че ли ходеше по тънко въже и можеше да падне, и при най-лекия шепот на вятъра.

— Ще те потърся, като се събудя, Лани.

Побърза към каютата, но през цялото време чувстваше учудения поглед на Лани, впит в гърба ѝ.

— Тази вечер изглеждаш превъзходно.

Джеърд се поклони над ръката на Лани, а после, уж небрежно, огледа трапезарията.

— Твоята приятелка ще вечеря лис нас?

— Мисля, че не. — Лани се усмихна пленително. — Както знаеш, тя е прекарала цялата нощ при Капу и е много уморена. Предпочита да се нахрани в стаята си.

— Не съм я виждал цял ден — каза Брадфорд и се настани до Лани. — Добре ли е тя?

— О, Каси никога не боледува, нито пък се чувства неразположена.

— Освен ако не падне от някой връх или не направи опит да се удави, докато укротява подивелия си жребец — сухо отбеляза Джеърд.

— Преди да дойдеш на острова, тя не е правила нито едното, нито другото — върна му удара Лани, после се обърна към Брадфорд. — Надявам се, че ти си избрал виното тази вечер. Имаш такъв богат опит с вината.

Изглежда, тази вечер Лани нямаше да бъде само сладка и нежна, помисли си Джеърд, докато неотлъчно я следеше с поглед. Тя все още ослепително светеше, все още беше забавна, но настроението ѝ беше малко по-различно от онова, което беше демонстрирала снощи.

И все пак, усмивката, която му даде след вечеря, беше топла като слънчевата светлина.

— Ще ме придружиш ли до каютата ми? Трябва да говоря с теб.

— И двамата ще те придружим — каза Брадфорд и бутна стола си назад.

— Не. — Тя дори не погледна към него. Изправи се на крака — Остани тук и се наслаждавай на брендите си. Очевидно е, че то означава много за теб.

Брадфорд трепна.

— Отхвърляш ме? — протегна се към бутилката. — Е, защо не?

Джеърд я последва. Излязоха навън. Тя погледна към небето и дълбоко вдъхна нощния въздух.

— Прекрасно е, нали? Напомня ми за нощите, когато бях момиче и бягах по брега с приятелките си.

— Да, прекрасна нощ — съгласи се той някак разсеяно.

Нощното небе беше ясно. Нямаше и следа от снощната буря. Морето се люлееше спокойно, като люлката на новородено. Тази вечер жребецът нямаше да създава проблеми. Дали Каси беше долу при него сега? Вероятно. Тя не беше там, когато по-рано, през следобеда, той беше отишъл да провери как се чувства конят. Но не можеше дълго време да страни от проклетия жребец.

Изведнъж Лани се обърна към него и остро го запита:

— Какво си направил с нея снощи?

Той застина.

— Моля?

— Когато тази сутрин Каси се върна в каютата си, беше... — Лани се поколеба — различна. Тиха, спокойна. Не знам. — Тя поклати глава в недоумение. — Не искаше да говори с мен. Като че ли не беше тя. — Не ми хареса. Каси е моята малка сестра. Тя си мисли, че е жена, но е още полудете. Не искам никой да я наранява.

Той изненадано я погледна.

— Да предположа ли, че ме питаш за моите намерения?

— Не, знам какви са намеренията ти. Те са като на всички мъже. Просто ти казвам, че няма да ти позволя да я насилваш.

Той отново се вцепени.

— Нямам навик да насилвам жените.

— Не мисля, че обикновено го правиш, но Каси беше много... — Не довърши. Вместо това, каза: — Много е объркано. Имах намерение да... Не ми харесва, когато не съм сигурна.

— Не си само ти. Аз също нямам ни най-малка представа за какво говориш.

— Щеше да имаш много ясна представа, ако Каси не беше... — Тя не доизказа мисълта си и бързо измина последните няколко метра до каютата си. — Може би утре...

Вратата се затръшна след нея.

Джеърд остана за миг загледан във вратата, а после се завъртя на пети и тръгна обратно към каютата си. Какво, по дяволите, искаше да каже тя? Лани не беше жена, която изпитва несигурност по отношение на каквото и да било, но тази вечер поведението ѝ беше повече от несигурно. Е, нямаше време да се тревожи за настроенията на други жени, защото Каси го измъчваше достатъчно.

Намали ход, преди да стигне до каютата си. Погледът му беше прикован във вратата, която водеше към трюма. Знаеше, че снощи тя беше на крачка от отдаването. Беше по-близо до него, отколкото той смееше да мечтае.

„Тя не прилича на себе си.“

„Няма да позволя на никого да я нарани.“

По дяволите, той нямаше намерение да ѝ причинява болка. Искаше просто да... Щеше да се погрижи да ѝ достави удоволствие. Тя го искаше, а той имаше достатъчно опит и усещаше кога една жена е готова да го приеме. Нямаше да бъде по принуда.

Господи, защо спореше сам със себе си? Беше прекарал отвратителна нощ. Мяташе се неспокойно в леглото, тялото му тежеше и го болеше. Защо просто да не слезе долу и да вземе онова, което иска?

Направи крачка напред и спря. Тя можеше и да е при Капу. Лани беше казала, че е много уморена. Може би това не беше само извинение, както си беше помислил той. Изпитанията, през които беше преминала през последните няколко дни, биха уморили и поиздръжлив човек.

Отново се беше разчувствал, разбра той и се ядоса. Това момиче го караше да се колебае и да се чуди, все едно беше малко момче, което се е влюбило за първи път.

Тръгна към каютата. Нямаше да бъде зле, ако минеше още един ден, преди да поднови лова. Това не беше съвсем вярно, поправи се той и широко отвори вратата. Щеше да прекара още една мъчителна нощ и скоро щеше да започне да проклина решението, което беше взел, и глупавия импулс, който...

— Добър вечер. — Каси стана от стола и се обърна с лице към него. Изражението ѝ показваше, че си беше наложила да се държи храбро. — Вече си мислех, че никога няма да дойдеш.

Той замръзна на прага с широко отворени очи.

— Мили Боже!

Тя беше боса, беше гола до кръста, а бедрата ѝ бяха обгърнати от саронга, който беше носила и на брега онази нощ. Погледът му бавно обходи тялото ѝ от свободно падащата коса до розовите зърна на гърдите, още по-надолу, а после се върна на лицето ѝ. Бузите ѝ горяха, но в очите ѝ светеше предизвикателство.

— Дълго време те чаках — каза тя.

Желанието, което го обзе, беше толкова силно, че го накара да затрепери. То незабавно беше последвано от ликуваща радост. Господи, тя беше негова. Пристъпи вътре в каютата и затвори вратата.

— Казват, че хубавите неща се случват на онези хора, които успяват да ги дочакат. Ще се постарая да те възнаградя за търпението ти.

Когато той влезе в каютата, тя изведнъж се почувства гола. Преди това нямаше такова усещане. Гърдите ѝ набъбнаха, когато погледът му попадна върху тях. Той се приближи до нея и коленете ѝ омекнаха. Но тя трябваше да му покаже, че е силна. Или щеше да бъде загубена. Пое си дълбоко дъх. Нещо тежеше в гърдите ѝ.

— Аз не съм търпелива. Очакването не ми допада.

— Е, сега вече съм тук. — Той направи пауза, погледът му се спусна към саронга. — Сега си Каноа, предполагам? Казах ти, че мразя онази рокля, но съм изненадан, че си отишла толкова далеко само за да ми угодиш.

— Не съм облечена така, за да ти угодя, а защото да нося тези дрехи ми доставя удоволствие. В тях се чувствам по-удобно. — Тя гордо вирна брадичка. — За мен няма значение какво искаш ти.

— Тогава защо си тук?

Тя навлажни устни.

— Ти как мислиш? Не съм първата островитянка, която идва в каютата ти.

— Но ти си най-интересната. — Той се облегна на вратата и кръстоса ръце на гърди. — Но искам да ми кажеш с думи, с ясни думи.

Не можеше да го изрече. Не беше си и помисляла, че ще ѝ бъде толкова трудно. Втренчи поглед в него през късото разстояние, което ги разделяше.

— По дяволите думите. Знаеш защо съм тук.

— Решила си да ми позволиш да те имам? — попита той тихо.

— Не — спря се пред него и погледна право в очите му. — Реших да те използвам.

Усмивката му изчезна. Стори ѝ се, че е видяла гневно пламъче в очите му.

— Разбирам. Предполагам, че трябваше да очаквам такъв отговор. Мога ли да запитам по какъв точно начин ще ме използваш?

Погледът ѝ се отмести към койката.

— Всичко изглежда много ясно.

— Между нас нищо не е ясно.

Тя отново си пое дълбоко дъх и бързо изрече.

— Стигнала съм до възраст, в която тялото ми има нужда от мъж. Ти си точно толкова добър, колкото и всеки друг.

— Благодаря — саркастично отговори той. — Колко ласкателно.

Той може би не беше доволен, но тя не можеше нищо да направи. В такъв случай, грешката беше негова — той я беше помолил за обяснение.

— Мислих върху онова, което ти каза. По някаква причина те намирам... — Тя се колебаеше, търсеше думите. — Ти ме привличаш. Не мога да го проумея.

— О, аз мога. Аз съм много чаровен.

— Ти си враг на баща ми — каза тя решително. — Мисля, че тялото ми трябва да прави по-добър подбор. Но тъй като не е особено придирчиво, аз трябва да намеря начин да угодя на него, а също така да помогна на баща си.

— Значи, чакай... — Той отново се усмихна саркастично. — Изкушението да те излъжа е много силно. Вярвам, че мога да бъда много по-добродетелен, отколкото си мисли Брандфорд. Ще ти кажа истината. Ако си мислиш, че като се правиш на Далила, ще помогнеш на баща си, лъжеш се. Ще бъда повече от щастлив да доставя удоволствие на тялото ти, но това няма да промени намеренията ми спрямо баща ти.

— Не ставай смешен. Първо ме нарече Лукреция, а сега пък — Далила. Аз не те отрових и не зная как да се правя на Далила. Но Лани мисли...

Тя прекъсна изречението по средата.

— Какво мисли Лани?

Тя сви рамене.

— Мисли, че не си толкова твърд, колкото ти се иска да бъдеш. Казва, че може и да размислиш дали да убиеш татко ако...

— Ако легнеш с мен? — подсказа ѝ той.

— Казах й, че това не би помогнало, но тя мисли, че ти си... — Тя отново не довърши изречението и красноречиво махна с ръка. — Няма значение какво мисли тя. Знам, че у тебе няма милост и състрадание. Но ако съм близо до теб, все ще намеря някакъв начин да те използвам.

— Предизвикателство — тихо каза той.

— Не, не искам да те предизвиквам. Ти поиска обяснение. Дадох ти го.

— С обичайните за теб прямота и острота. Мисля, че ще трябва да те науча на дипломация.

— Пет пари не давам за уменията ти.

Той повдигна едната си вежда.

— И все пак искаш да ми се отдадеш.

— Ти продължаваш да твърдиш така. Аз никога няма да ти се отдам. Не за това съм тук.

— Не е ли все същото?

— Не и за мен. Мисля, че и за теб не е същото. Ти би предпочел да си мислиш, че кротко съм отстъпила пред теб, че съм се подчинила на желанието ти.

Той бавно поклати глава.

— Грещиш. Щях да бъда силно разочарован, ако се беше подчинила. Не мога да си го представя, още по-малко пък — да го направиш кротко. — Очите му се спряха на гърдите й. Усмивката му стана чувствена. — Искрено се надявам, че въобще няма да бъдеш кротка.

Заля я гореща вълна и й беше необходим кратък миг, за да си възвърне дар слово:

— Значи няма да бъдеш разочарован. Идвам при теб, защото това е удобно и за мен. След като приключим, ще стана и ще си отида. Това няма да означава нищо за мен.

По лицето му премина ярост, но той весело каза:

— Колко странно е твоето отношение. Жените обикновено не мислят така.

— Може да се види странно само на мъжете. Вие всички искате да бъдем кротки и верни и да ви позволяваме просто да си отивате. Думите ти никак не са справедливи. Няма да живея по твоите правила.

— Повечето от тези неща, без съмнение, си научила от Лани. Знаеш ли, мисля, че аз оценявам твоята девственост по-високо и от теб самата. Всъщност щях да се чувствам дори малко виновен.

Тя повдигна рамене.

— Защото си чужденец и начинът ти на мислене е странен.

Тази демонстрация на смелост ставаше все по-трудна с всеки изминал момент. Защо не спреше да говори и не започнеше да действа? Всичко би било по-добро от това напрежение.

— Защо просто си стоиш там? Не искам повече да говоря.

— Но аз искам. Намирам за много забавно да търся причините за това твое решение.

— Защо? Каза ми да те използвам по същия начин, по който ти ще използваш мен. Каза също така, че ще започна да мисля като теб.

— Но не и толкова бързо. — Погледът му пак се отмести към саронга. — И не по този очарователно варварски начин. Сега се чудя защо си се маскирала така?

— Не съм се маскирала. Както вече ти казах, така се чувствам по-удобно.

— Каноа би се чувствала по-удобно така — поправи я той. — Не Касандра Девил. Каноа би носила такива дрехи. Каноа не би се поколебала да дойде в леглото ми. Обзалагам се, че си дошла при мен така, защото в този момент ти е по-удобно да се преструваш, че си малката сестра на Лани.

— Не се преструвам. — Беше действала по инстинкт, когато се беше спряла на този саронг. Дори не се беше замислила. — Не се нуждая от извинения, че постъпвам така, както съм решила.

— Каноа не се нуждае от извинения, но какво ще кажеш ти за обвиненията на Клара Кидмън?

Тя започваше да си мисли, че той може и да е прав. Чувстваше се неудобно, че я познава толкова добре.

— Какво значение имат тези неща? Не ме ли искаш?

Присмехулността му изчезна.

— Господи, да, искам те — каза той с плътен глас.

Тя рязко си пое дъх.

— Тогава, престани да спориш. Казах ти защо дойдох.

— За да ме използваш. — Той повтори думите ѝ и направи неопределена гримаса. — Не знам защо, но тези думи ме безпокоят.

— Противоречиш си. Ти ги използва, за да опишеш онова, което мислиш да сториш с мен.

— Знам. — Той свали ръце от гърдите си, но все още не я докосваше. — Но е трудно да се разсъждава хладнокръвно в момент като този.

Внезапно дрезгаво се засмя.

— Господи, не мога да повярвам, че все още стоя тук, вместо да съм вътре в теб.

Протегна ръка и докосна горната ѝ устна с показалеца си. Тя се вцепени от нежното му докосване — все едно че я беше ударил силно по главата. Струваше ѝ се, че устните ѝ се подуват, че стават по-меки, че разцъфтяват под неговата ласка. Неволно отдръпна главата си назад.

— Не. — Той направи крачка напред, а показалецът му започна да очертава контурите на устните ѝ. — Не, Каноа, позволи ми... Нали за това си тук.

Тя го погледна с безмълвно очарование. Продължаваха да я заливат горещи вълни — една след друга.

— Не мисля, че това е всичко, заради което дойдох.

Той приглушено се засмя.

— Дяволски си права. Това не е всичко, но трябва да започна от някъде. Никога преди не съм имал девственица. Тази ласка ми се струва напълно безвредна.

Не и за нея. Всичко, което той правеше и казваше, всичко у него беше извънредно чувствено — миризмата на тялото му, чертите на лицето му, напрежението му. Струваше ѝ се, че ще се удави в неговата чувственоост. Впи поглед в очите му, за да потърси опора. Но и те бяха опасни — в тях светеше чувствено обещание.

Пръстите му милваха горната част на гърдите ѝ. Тя потрепери. Мускулите на корема ѝ се свиха в отговор на ласката му.

— Ти ще ме вземеш, а после ще станеш и ще си отидеш? — прошепна той.

— Да.

Пръстите му бяха върху възела на саронга.

— И това няма да означава нищо за теб?

Гърлото и устните ѝ бяха пресъхнали. Думите не излязоха лесно от устата ѝ.

— Нищо.

Саронгът падна на пода. Беше гола.

Той разкопча ризата си и я захвърли настрани.

— Хич не ме интересува. — Джеърд зарови ръце в косите ѝ и отметна главата ѝ назад. — Не искам да бъда нищо за никого, по дяволите.

Привлече я между бедрата си. Беше възбуден. Напълно, безсрамно, безмилостно твърд.

— Това нищо ли е?

Дланите му обхванаха задните ѝ полукълба, повдигнаха я, бедрата му се потъркаха в нейните. Тя беше изненадана, шокирана. Космите по гърдите му гъделичкаха зърната ѝ, които ставаха все по-чувствителни и твърди с всяка изминала секунда.

— Нищо ли е? — отново попита той.

Тя дори не си спомняше въпроса му.

— Мисля, че е... много приятно.

— А това?

Той се наведе. Езикът му докосна зърното ѝ. Тя извика, гърбът ѝ се изви в дъга. Той вдигна глава и ѝ се усмихна.

— Приятно? Мисля, че ще намериш тази дума за твърде слаба и неизразителна.

Устните му жадно засмукаха гърдите ѝ.

Огън. Глад. Празнота. Изглеждаше невъзможно, че могат да съществуват едновременно. Но тя изпитваше всички тези чувства. Зарови ръце в косите му. Притискаше го към себе си. Мили Боже! Дори само усещането за косите му между пръстите ѝ изпращаше горещи вълни по тялото ѝ. Искеше да вика, да стене...

Сега той засмука другата ѝ гърда. Смучеше силно и я ближеше. Ръцете му започнаха да стискат и отпускат полукълбата ѝ. Натиск. Топлина. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че ѝ се струваше, че ударите му изпълват каютата. Мрак и пламък, и... глад.

Той повдигна глава и погледна в очите ѝ. Тя беше замаяна.

— Не издържам вече — каза с дрезгав глас. — Трябва да вляза в теб. — Хвана я за ръката и я поведе към койката. — Ела.

Тя покорно го последва. В този момент би го последвала навсякъде.

Изведнъж осъзна, че той е върху нея, че разделя бедрата ѝ и се намества между тях. Ръцете му бяха точно на извивката на ханша ѝ

Милваха я нежно.

— Толкова си мека!

Притискаше я, милваше я, целуваше я. Мускулите на корема ѝ се свиха, тялото ѝ изгаряше.

— Харесва ли ти? Ще ти дам още, след като аз...

Изведнъж той престана да се движи.

— Господи! — Погледна надолу към нея. — Не знам нищо за това.

Тя го погледна недоумяващо. Беше замаяна от силното желание, което изпитваше и което той беше предизвикал у нея. За какво говореше той? На нея ѝ се струваше повече от ясно, че той знае всичко за тези неща.

— Но нали ти си... много опитен.

— Нямам опит с девственици, по дяволите. Не знам... Предполага се, че боли. Ще ми трябва повече време.

Повече време? Когато всяка частица от тялото ѝ изгаряше от непоносима топлина?!

— Не!

— Но аз не искам да...

Той не довърши, защото тя беше взела нещата в своите ръце. Беше направила движение напред и нагоре, към него. Той затвори очи, когато бедрата ѝ го обгърнаха.

— Проклятие!

Гмурна се силно и дълбоко! Болка. Пълнота. Съединяване.

Тя прехапа долната си устна. Застигна я буря от различни усещания, които бързо се редуваха. Чувстваше се разкъсана, сигурна беше, че не би могла да понесе повече. Но болката утихна и тя отново почувства пулсиращата празнота, която трябваше да бъде задоволена.

Той стоеше неподвижен в нея. Всичките му мускули бяха напрегнати до краен предел.

— Да се движа ли? — попита я тихо.

Щеше да умре, ако не го направеше.

— Да.

— Благодаря ти. Господи!

Част от напрежението му се разсея, но той изглеждаше така, като че ли го подлагат на мъчение. Размърда се неуверено. Първите няколко тласъка бяха бавни и леки.

— Ще се опитам да... — прошепна той. — Няма полза. Съжалявам. Не мога...

Той се задвижи бясно — тласъците му бяха ту по-бързи, ту по-бавни, понякога влизаше надълбоко, понякога — не.

Тя впи ръце в раменете му. Държеше се отчаяно за него. Празнотата ставаше по-голяма, гладът се изостряше. Опита се да му помогне. Започна да повдига бедрата си нагоре. Инстинктивно го обгърна, за да го задържи, но той като че ли искаше да я изостави.

— Не, недей! — задъхваше се тя. — Не мога...

Трябваше да го направи. Трябваше да го има целия. Главата ѝ, положена на възглавницата, започна бясно да се мятая наляво надясно. Чувстваше влагата по бузите си. Разбра, че от очите ѝ текат сълзи. Лани беше казала, че този глад най-после ще бъде задоволен. Защо не изчезваше? Защо продължаваше да нараства и да се променя, защо превръщаше тялото ѝ в свой роб? Защо можеше само инстинктивно да следва ритъма, наложен от Джеърд?

— Моля те, направи го...

Дори не знаеше за какво го моли. Да спре това мъчение. Или да го накара да продължи вечно. Те си принадлежаха. Всеки тласък, всяка ласка ги приближаваше все повече един към друг. Джеърд. Той ѝ принадлежеше. Мрак. Глад. По-бързо, по-силно.

Чуваше стенания. Кой стенеше — тя или Джеърд? Нямахше значение, те бяха едно цяло.

— Сега! — каза той през стиснатите си зъби.

Гмурна се дълбоко и стигна до сърцевината ѝ.

Тя извика, когато черният глад избухна и се превърна в светлина, която не приличаше на нищо, познато ѝ досега. Джеърд се отпусна върху нея.

— Мили Боже!

Струваше ѝ се, че дълго време са лежали с преплетени тела. Дишането на Джеърд все още беше рязко и неритмично. Той се обърна на една страна и докосна с устни клепачите ѝ.

— Мисля, че ще е най-безопасно, ако приемем, че ме намираш за „приятен“. Определено си повече Каноа, отколкото предвзетата девственица Касандра.

Гласът му беше мек и кадифен, нежно вибрираше в мрака. Каси мързеливо си помисли, че е съблазнителен като летен бриз. Това беше красиво, но тя искаше още веднъж да изживее другото. Скоро, той щеше да я докосне, да я погали и пламъците отново щяха да започнат да я изгарят.

Тя отвори очи. Той беше съвсем близо до нея, сърцата им биеха в съзвучие. Очите му бяха толкова сини и ясни, че ѝ се струваше, че никога няма да отдели поглед от тях. Искаше да остане при него, докато забрави всичко, докато престане да съществува „утре“.

— Куайхелани — прошепна тя.

— Моля? — Той целуна връхчето на носа ѝ — Не вярвам да знам значението на тази дума.

— Това не е дума, а наименованието на едно място. Мястото, където... — Изведнъж се събуди. Не довърши започнатата мисъл. Това не можеше да продължава вечно. Това не беше Куайхелани. За какво мислеше тя? — Няма значение.

— Но за мен има. Аз съм много любопитен.

Той нежно загриза връхчето на ухото ѝ. Натискът беше добре отмерен и предизвикваше копнеж у нея.

— Искам да знам всичко за Куайхелани. Искам да знам всичко за теб.

За да притежава ума ѝ така, както притежаваше тялото ѝ. Когато споменът за съединяването на техните тела се върна, тя беше обзета от паника, Мили Боже, какво я беше прихванало? Тя знаеше отговора. Той я беше притежавал. Имаше власт над нея и я беше накарал да забрави всичко, освен онова, което той искаше тя да чувства.

Отблъсна го с цялата сила, която притежаваше. Свари го неподготвен. Скочи от койката и диво се заоглежда наоколо. Търсеше саронга.

— Къде, по дяволите, отиваш? — Джеърд се повдигна на лакът. — Върни се в леглото.

— Защо? — Тя вдигна дрехата от пода и бързо се загърна в нея. — Всичко свърши. Връщам се в каютата си.

— Не е свършило. Едва сме започнали.

Тя се завъртя към него.

— Свърши. Аз реших да дойда тук. Сега си тръгвам. Ти нямаш нищо общо с това.

Той стисна устни.

— Не съм съгласен. Само допреди десет минути имах доста общо с това. Нямам желание да ме отхвърлят по такъв начин.

— Казах ти, че ще си тръгна. Казах ти, че съвкуплението няма да означава нищо за мен. — Тя отметна косите си назад с трепереща ръка. — Нищо.

Той я загледа с присвити очи.

— Тогава защо бягаш?

— Не бягам.

— Мисля, че бягаш.

Той ѝ протегна ръка. Канеше я, викаше я — гол, силен, невъобразимо привлекателен.

— Докажи ми, че не бягаш — нежно каза той. — Остани. Тъкмо започнах да ти показвам някои неща. Удоволствието има много лица.

Той беше най-съблазнителният мъж, когото беше виждала. Пристъпи крачка напред, но осъзна какво щеше да направи. Навлажни устни с език.

— Ще дойда пак... Когато искам.

— Сега.

Под кадифения глас се криеше стоманено острие. Тя го погледна.

— Само когато аз искам.

— По дяволите! Само си мислиш така. — Той бързо спусна крака на пода. — Забравяш къде се намираш. Мога да правя каквото си искам с теб. — Прекоси каютата. — Връщай се в проклетото... — Но като видя лицето ѝ, той каза. — Господи, мисля, че се страхуваш.

— Не се страхувам.

— Нима те нараних? — Той докосна бузата ѝ с невъобразима нежност. — Знам, че бях груб, но не мислех, че...

— Не си ме наранил.

Допирът му отново я караше да трепери. Искаше да се притисне в него, да го докосне и... Отстъпи крачка назад.

— Защо трябва да се страхувам от теб?

— Не знам. — Той я гледа изпитателно един кратък миг и грубо добави: — Значи излиза, че никога не знам какво мислиш. Все забравям какво дете си. Господи, може би всички девственици отговарят така на... — извърна се от нея. — По дяволите, изчезвай оттук.

Тя стоеше неподвижно, изненадана от рязката промяна на настроенията и думите му.

— Изчезвай — повтори той с дрезгав глас. — Преди да съм променил решението си. Ти може и да си взела достатъчно от мен, но аз не се задоволявам толкова лесно.

Нито пък аз, разбра тя и изпита отчаяние. Обърна се към вратата.

— Чакай! — Грабна ризата си от пода и ѝ я подаде. — Наметни се с това.

Тя поклати глава. Трябваше напълно да се освободи от него. Не искаше нищо да ѝ напомня за чувството на притежание, което беше изпитала.

— Проклетата да е езическата липса на срам — промърмори той и насила пхна ризата в ръцете ѝ. — На кораба има дежурни моряци.

— Знам. Видях ги, като идвах насам.

— И без съмнение, и те са те видели. — Започна да закопчава ризата. — Не искам вече да идваш при мен, облечена по този начин. Намятай си поне пелерината.

— Много е топло за пелерина.

Ризата пазеше мириса на неговото тяло. Мекият памучен плат като че ли милваше гърдите ѝ.

— Не искам това. Махни го от мен.

— Ако го направя, няма да те пусна да излезеш от тук до утре сутринта — каза той мрачно. — Господи, няма да позволя на друг мъж да те види гола. На теб много ти харесва да бъдеш тази, която диктува нещата. Предупреждавам те, взemi правилното решение сега.

Тя отвори уста, готова да спори, но после промени намерението си. Искаше единствено да се махне от него.

— Не си струва да си хабя думите — отвори вратата. — Лека нощ.

— Съмнявам се, че ще бъде лека — недоволно измърмори той — Ще се видим утре вечер.

Тя почувства напрежение, но не го погледна.

— Не съм сигурна... Утре вечер може да реша да не дойда.

— Тогава аз ще дойда при теб.

— Не! Аз решавам.

— Няма да стане така. Тази вечер ще те пусна да си отидеш, но не съм домашно кученце, което ще ти позволи да си играеш с него. —

Поклати глава — Бедната Каси, нещата не се развиват така, както очакваше, нали? Не се развиха и така, както мислех аз. Мислех, че ще мога да те забравя, след като те взема. Но, изглежда, ще ми трябва повече от една нощ. — Гласът му звучеше категорично, когато повтори: — Ще се видим утре вечер. Ще те чакам до полунощ.

— Няма да дойда.

Тръшна вратата след себе си.

Свободна. Но не се чувстваше свободна. Мирисът на тялото му се беше запазил в ризата, по кожата ѝ. Все още усещаше допира на ръцете му. Бързо тръгна по палубата, към каютата си. Щом веднъж остане сама, ще трие кожата си, докато не изчезне всяка следа от неговия допир.

Но споменът щеше да остане, споменът за това, как той я гледаше, споменът за това, как я изпълваше... Света Богородице, отново започваше да трепери. Лани не беше ѝ казвала, че след това ще се чувства така. Щом съвкуплението нищо не означаваше, защо тя се чувстваше така, като че ли здрави вериги я привързват към Данемон дори когато не е с него? Имаше странното чувство, че ако някой от двамата се отдалечи малко повече, веригите ще ги разкъсат.

Въображение. Фантазия. Тази нощ беше загубила девствеността си. Може би беше обръщала по-голямо внимание, отколкото мислеше, на думите на Клара. Клара твърдеше, че жената трябва да влезе девствена в брачното ложе, иначе ще гори в ада. Е, Каси беше горяла в адски пламъци тази нощ. Беше горяла, беше треперила, беше викала, докато на тласъци влизаше и излизаше, излизаше и пак влизаше в нея...

Не мисли за това. Утре тя ще бъде добре. Утре ще осъзнае, че през изминалата нощ нищо не се е случило с нея. Че всичко това се е случвало на стотици, на цели поколения жени преди нея. Ще се смее на паниката, която я владееше сега. Отвори вратата на каютата. Утре ще прилича на себе си и...

— Добре ли си? — тихо я запита Лани. Седеше на койката. — Не те е наранил, нали?

Каси се спря на прага.

— Не — шепнешком отвърна тя. — Как разбра?

— Дойдох да те видя след вечеря. Ти не беше тук. — Тя се усмихна и поклати глава. — Не ми беше нужен много ум, за да разбера

къде си.

— Но не дойде след мен.

— Знаеш, че никога не се бъркам в твоите решения. Но щях да бъда доволна, ако ми беше казала — Протегна ръце към нея: — Ела.

Каси се втурна, бързо прекоси стаята и коленичи пред приятелката си. Ръцете на Лани я обгърнаха — топлина, сигурност, любов. Зарови лице в рамото ѝ.

— Трябваше да го направя — прошепна тя.

Лани я погали по косата.

— Защо?

— Ти беше права. Разумно е една от нас да е близо до него, за да помогне на татко. Трябва да разберем, когато получи съобщение от Франция. Но защо ти да го правиш, след като татко ще побеснее, ако разбере?

— С радост щях да поема риска.

— Но нямаше нужда ти да рискуваш, след като аз... — Тя се притисна в Лани, думите ѝ звучаха приглушено. — Исках го.

— Шт, знаех го, разбрах го. Защо се чувстваш виновна? Казах ти, че ако страстта е само плътска, това не е предателство.

— Но не мислех, че ще бъде така, че ще се чувствам така.

Лани отново я помилва по косата.

— И как беше?

Не можеше да го опише, дори на Лани.

— Не беше както ти си ми казвала. Аз... не исках да си тръгна. То ме уплаши.

— Но си тръгна?

— Да.

— Тогава това не е предателство — въздъхна Лани. — Но ми се иска да не беше го правила. През цялото време се надявах, че първият ти мъж ще бъде истинска радост за теб. Чиста радост. Беше ли той мил с теб?

Мил. Нима имаше нежност в тази буря от страст? Искаше да отрече, но имаше нежност в неговото колебание, в момента, преди да я вземе.

— Той беше мил. — Повдигна глава. — Иска да отиде при него и утре.

— И ще отидеш ли?

— Ще бъде глупаво да не отида, нали? Тогава тази вечер ще бъде напразна и безполезна. — Направи кратка пауза. — Но няма да... Защо се страхувам, Лани?

— На този въпрос ще трябва да си отговориш сама — усмихна се тя — Ще ти кажа какво мисля, ако искаш. Подозираш, че не си чак толкова силна. Ще видиш, ще разбереш. Ще направиш това, което е необходимо.

— Дали? — Изведнъж почувства силна увереност. — Разбира се, че ще постъпя както трябва. — Седна на петите си и добави: — Страхувах се само защото съвкуплението беше различно от онова, което очаквах.

Лани се наведе и я целуна по челото.

— Ако искаш да му откажеш, направи го. Ще измислим и други планове. — Изправи се на крака. — Ще те оставя да се напиш. Почини си добре. Ще се видим утре сутринта.

— Да.

Вратата се затвори след Лани. Глупаво беше да чувства страх. Имаше необходимата сила да държи ума и душата си разделени, когато е с Джеърд. Изправи се на крака, бързо разкопча ризата и я съблече. Щеше да вземе онова, което иска от него и да си тръгне. Развърза саронга и го хвърли върху ризата, а после зашляпа с боси крака към легена с вода. Следващия път щеше да бъде по-лесно. Ще бъде по-подготвена.

Ще се научи да си тръгва, без да поглежда към него.

ГЛАВА 8

Нямаше за какво да се тревожи, каза си Каси, когато на следващата вечер влезе в трапезарията и видя Джеърд да говори с Брадфорд. Имаше време да премисли нещата, които се случиха. Беше стигнала до заключението, че паниката ѝ беше абсолютно безпричинна. Лани казваше, че не съществува вина, а Лани...

Джеърд се обърна и я погледна. Тя инстинктивно се стегна, пригответи се за борба. Изражението му беше безизразно. Каза нещо на Брадфорд, а после бавно тръгна към нея.

— Мисля, че тази рокля е по-ужасна и от онази, сивата. — Джеърд направи недоволна гримаса, като видя червеникавокафявата рокля с висока яка и дълги ръкави. — Май онзи дракон, Клара, е смятала, че от кожата не бива да се показва нито сантиметър.

— Не ти харесва?

— Отвращава ме.

Тя се усмихна спокойно.

— Добре — и махна грациозно с ръка. — Май не знаеш какво ти харесва и какво — не, нали? Снощи беше ядосан, защото се виждаше по-голямата част от кожата ми.

— То беше различно. — Загледа я с присвити очи право в лицето. — Ти като че ли си в добро настроение.

— Нима очакваш вечно да се крия в каютата си? Вярно е, че след това почувствах леко неразположение, но то не трая дълго. След като поговорих за него с Лани, се почувствах много по-добре.

Той се намръщи.

— Говорила си за мен с приятелката си?

— Разбира се. И двете бяхме съгласни, че не се е случило нищо важно. — Огледа трапезарията. Брадфорд сега беше застанал до илюминатора на каютата, но от Лани нямаше и следа. — Къде е тя?

— Нямам представа — каза той, здраво стиснал зъби. — И не давам пукната... — Не довърши мисълта си, а внезапно отметна глава

назад и се засмя — Господи, може и да те хвърля зад борда, преди да сме стигнали в Англия. Всеки път нанасяш удар върху моето его.

Тя не искаше той да показва този свой горчив хумор. По-лесно щеше да бъде да се запазят преградите между тях, ако той не се присмиваше сам на себе си.

— Аз просто казвам истината.

— Истината рядко ни харесва. Може ли да отбележа, че това определено не е начинът да се очерни мъжът, който се е потрудил да направи твоето обезчестяване колкото се може по-приятно.

Знаеше, че думата е прекалено слаба и не може да опише неговата бурна страст. Цял ден се беше опитвал да забрави подробностите на тяхното сливане.

— Мисля, че няма обществени правила за това, какво да бъде поведението на дамата, след като е загубила девствеността си — промени тя темата. — Ще ме придружиш ли до масата, или ще стоиш тук и ще дрънкаш глупости?

— Да, ще те придружа, на всяка цена — прошепна той. — Очевидно имаш нужда от храна, за да поддържаеш езика си остър като острието на шпага — Хвана я под ръка. — Промених намерението си. Мисля, че одобрявам тази рокля.

Тя го погледна изненадано.

— Така ли?

— Знам, че ще бъдеш разочарована, но очаквам, че тази вечер с радост ще те наблюдавам. Знаеш ли защо?

Тя поклати глава. Той гледаше право пред себе си, гласът му беше нежен.

— Защото си мисля за онова, което е под роклята. Ще си представям, че под нея си гола, толкова гола, колкото беше снощи. Ще мисля за роклята като за извънредно грозна опаковка, под която има прекрасен подарък. Винаги ми е доставяло удоволствие да развивам хартията на подаръците си. Снощи ти ме лиши от това удоволствие.

Тя почувства, че бузите ѝ пак са пламнали. Толкова по-зле за нея. Като че ли постоянно губеше увереност в себе си. Сърцето ѝ биеше лудо. Изведнъж се почувства разтърсена и несигурна.

— Ще те гледам през масата и ти ще знаеш, че мисля за онова, което се случи снощи. — Гласът му ставаше все по-дълбок. — Някой ден ще те убедя да не носиш нищо под тази рокля. Ще вечеряме сами и

ти ще ми позволиш да смъкна роклята до кръста ти, така че да виждам прекрасните ти гърди. По-късно, докато пием кафето си, ще дойдеш и ще седнеш в скута ми. Аз ще вдигна полата ти, ще погледна под нея и ще притисна дланите си в...

— Престани — изсъска тя.

Беше се изчервила до корените на косата си. Това бяха само думи, помисли си тя. И все пак картината, която беше нарисувал, още стоеше пред погледа ѝ. Можеше да почувства коравите мускули на бедрата му, втренчения му поглед.

— Ядосах ли те? Мислех, че може би ще искаш да знаеш какво ти предстои. — Когато стигнаха до масата, той добави с кадифен глас: — Макар да разбирам, че моето внимание е абсолютно без значение за теб.

Трябваше да се досети, че той ще намери начин да обърне думите против нея. Никой не можеше да ужили Джеърд, без самият той да бъде ужилен.

— Не си ме ядосал. Въобразявай си каквото искаш. Нищо не може да ме обезпокои.

— О, мисля, че може да вмъкна няколко малки... А, ето я и прекрасната Лани.

Каси се обърна и с облекчение видя Лани да влиза в трапезарията. Брадфорд вече беше прекосил половината стая. Лицето му изразяваше нетърпение и желание да се наслади на компанията ѝ. Той бързаше към нея. Изглеждаше забележително подмладен, помисли си тя някак между другото. Джеърд беше този, който изглеждаше по-възрастният, по-опитният.

— Брадфорд е направо омагьосан от приятелката ти — каза той. — Не може да обвиняваме бедния човек. Тя прави всичко възможно да му завърти главата.

Тя каза, без да се замисли:

— Не, не е така. Искаше да завърти твоята глава.

— Какво?

Всъщност тя не искаше да му казва истината. Думите се бяха изплъзнали от устата ѝ. Е, сега вече това нямаше значение.

— Лани беше тази, която щеше да легне в леглото ти.

Той замръзна.

— Наистина ли?

— Но това нямаше да се хареса на татко.

Той меко каза:

— И затова си решила ти да се жертваш. Не мога да изразя с думи колко съм очарован да науча този факт. Кажете ми, теглихте ли жребий, за да видите на коя ще се падне честта да дойде в леглото ми?

Такова дребно нещо, а го беше ядосало толкова много!

— Не. Казах ти, на татко нямаше да се хареса, ако го беше направила тя.

— Вече се уморих да слушам за мненията и разбиранията на Девил. — Той тръгна към челното място на трапезата. — Брадфорд! Чакаме те.

— Идвам — каза Брадфорд през рамо. — Не бъдете нетърпеливи. Само казвам на дамата колко е прекрасна.

— Аз също съм нетърпелива. — Лани не му обърна никакво внимание и тръгна към масата. — Нямам време за комплименти. Гладна съм.

— Възхищавам се на жените, които имат апетит — каза Джеърд и хвърли кос поглед към Каси. — Това е качество, което притежавам и аз. Между другото, тъкмо казвах на Лани колко интересна намирам роклята ѝ.

Каси замръзна на място. Той сигурно нямаше да я засрами, като разкаже всички интимности, които беше изрекъл. А може би можеше да го направи. Очевидно беше, че ѝ е много ядосан.

— Луд ли си? — попита Лани, докато Брадфорд се настаняваше до нея. — Много е грозно.

— Колко си жестока. Откривам, че гневът има неограничени възможности. — Джеърд даде знак на моряка, който стоеше до вратата, да започне да сервира.

Смени темата:

— Вино?

Каси въздъхна облекчено. Джеърд се обърна към нея и се засмя с усмивката на гладен тигър. Може и да ѝ беше спестил срама, но тя знаеше, че няма да ѝ позволи да избяга.

Но по време на обяда изглеждаше, че ще направи точно това. За първи път, откакто го беше срещнала, Джеърд играеше ролята на очарователния, любезен домакин. Беше учтив с Лани, шегуваше се с Брадфорд. Само към Каси показваше ледена учтивост.

Точно това беше начинът, по който тя искаше той да се държи, мъчеше се Каси да убеди себе си. Докато се държеше студено, онази ужасна интимност нямаше да се прояви. Когато вечерята беше почти приключила, Джеърд се обърна към Лани и небрежно подхвърли:

— Между другото, знаеш ли къде се намира Куайхелани?

Каси бързо се извърна към него и впи поглед в лицето му. Изглежда, беше настъпил краят на примирието. Тя обаче не очакваше, че ще бъде нарушено по този начин. Лани озадачено се намръщи.

— Куайхелани?

— Не си ли чувала за него?

— Разбира се, че съм чувала за него. Просто въпросът ти ме изненада. — Очите ѝ заблестяха. — Обикновено хората не питат по кой път да стигнат до рая.

— Рая? — Той не погледна към Каси, а вдигна чашата си с вино. — Това ли представлява мястото? Рай? Просто някъде дочух тази дума.

От нейната идиотска уста, помисли си Каси с раздражение. Искаше да изтръгне езика си, който беше позволил на думата да се изплъзне.

— Куайхелани е легендарно място, взето е от митовете — каза Лани. — И не мога да ти кажа къде се намира, защото, според древната митология, той е плаващ остров. Непрекъснато се движи и никога не остава на дадено място достатъчно дълго, за да бъде покварено или унищожено.

— Рай. — Колко интересно — прошепна Джеърд. Обърна се към Каси и учтиво запита: — Не смяташ ли и ти така?

Искаше да му зашлеви шамар, но любезно отговори:

— Не особено.

Бутна стола си и се изправи на крака.

— Трябва да отида да видя Капу. Лека нощ.

— О, да, Капу. — Джеърд се изправи и леко ѝ се поклони. — Не бива да забравяме прекрасния ти жребец. Но внимавай за роклята. Не искам да съсипеш и тази като другата, сивата.

„Ти ще ми позволиш да я смъкна до кръста ти.“

Раздразнението ѝ изчезна, удавено в топлината, която я заля на вълни. Обърна му гръб, за да не види лицето ѝ и бързо тръгна към вратата.

— Чакай! — Джеърд беше до нея и ѝ отваряше вратата. — Ще те придружа до трюма.

— Нямам нужда от придружител. Върни се при Лани и Брадфорд.

Той сниши гласа си.

— Ще те чакам по-късно.

Тя гледаше право напред.

— Ще дойдеш ли? Няма причина да не дойдеш, нали? След като това означава толкова малко за теб. Да ми откажеш, означава, че придаваш доста голямо значение на нещата — добави той присмехулно. — Не искаш да си помисля, че се опитваш да избягаш още след първата битка, нали?

Тя не отговори.

— Аз съм мъж, който има нужда от постоянно внимание. Ако не дойдеш, може да потърся утеха при Лани, а това няма да се хареса на татко ти.

Погледът ѝ се насочи към лицето му.

— Ще го направиш ли?

— Няма да узнаеш, докато не ми откажеш своята... компания.

— Дяволите да те вземат.

Лицето му се вкамени.

— Не биваше да ми даваш оръжието, щом не искаш да го използвам. Бъди там.

Обърна се към масата и дари Лани и Брадфорд с ослепителна усмивка.

Когато Каси отвори вратата на каютата му, Джеърд лежеше гол на койката. Пламъкът на свещта обагреше в златно слабото му, мускулесто тяло и усиляше чувственото му излъчване. Беше се отпуснал спокойно. Но когато я видя, скочи.

— По дяволите, казах ти да се облечеш — грубо каза той. — Нима ти доставя удоволствие да се показваш пред всички мъже?

— Не съм длъжна да ти се подчинявам. — Тя затвори вратата. — Аз не се показвам демонстративно, а и съм сигурна, че моряците ти вече са свикнали с голите жени. Ако не ме харесваш така, както съм, върни ме обратно.

— Няма да го направя — прошепна той. — Свали това нищожно парче плат и ела тук.

Ръцете ѝ трепереха, докато развързваше възела.

— Не ми хареса, че задаваше въпроси на Лани по време на вечерята. Това беше вмешателство. — Саронгът падна на пода. — Не го прави отново.

— Ще правя това, което ми харесва. — Той се премести, за да ѝ направи място. — Ти имаш толкова малко слаби места. Не можеш да ме обвиняваш, че съм пробвал удар по единственото, което успях да открия.

Дръпна я до себе си и се наведе над нея.

— Ти щеше да постъпиш по същия начин, ако беше на мое място.

Устните му бяха толкова близо до гърдите, че дъхът му галеше зърната ѝ и ги караше да настръхват. Гласът му беше съвсем плътен, когато каза:

— Ти имаш изящни гърди, пълни... твърди. След като си тръгна снощи, аз продължавах да усещам вкуса им, продължавах да ги чувствам под езика си. Бях така натежал, че ме болеше. Проклинах те. Искях да се върнеш обратно.

— И ме насили да дойда отново.

— Нима го чувстваш като принуда?

Знаеше, че не е така. Той излъчваше силна съблазън, също като предната вечер. И също като снощи, тя му отговаряше инстинктивно, без да се замисля, без да знае как става това. Чувстваше се така, все едно се топи. Всеки мускул на тялото ѝ беше безпомощен, предаваше се на него. Ръката му беше между бедрата ѝ и нежно я изучаваше.

— Тази част от тебе не мисли, че те насилвам — прошепна той. — Готова си за мен.

Да, беше готова, разбра тя и изпита отчаяние. Беше готова за него още от момента, в който беше прекрачила прага на каютата му.

— Господ ми е свидетел, че и аз съм готов за теб.

Внезапно легна по гръб и я повдигна, за да го възседне.

Тя го погледна изненадано.

— Какво правиш?

— Изглеждаш ми толкова тъжна. Искам да бъдеш щастлива — каза той присмехулно. — Виждаш ли, сега ти си тази, която ще диктува

нещата. Аз ще бъда покорен пленник, впримчен между краката ти.

— Не искам...

Той влезе дълбоко в нея.

Тя се задъха от пълнотата, която изпитваше в себе си. В тази поза той я изпълваше до дъното. Отметна глава и затвори очи. Чувстваше чисто, силно чувствено удоволствие. Не ѝ се струваше, че контролира нещата. Чувстваше се като пленница. Ръцете му здраво обхванаха гърдите ѝ.

— Язди ме — прошепна той — Представи си, че съм великолепен жребец. Знаеш, че искаш да го направиш.

Струваше ѝ се, че не може да се помръдне. Чувстваше се така, като че ли я стягаха вериги, като че ли беше пуснала котва. Бедрата му рязко се повдигнаха нагоре. Тя се задъха, вълни на удоволствие пробягаха по тялото ѝ. Протегна се и заби пръсти в раменете му. Инстинктивно го стисна здраво между бедрата си.

— Точно така.

Повдигна я, а после я спусна надолу, бавно, възбуждащо, позволявайки ѝ да се наслаждава на всеки сантиметър.

— Знаеш как да го направиш. Пригответи се и...

Тя се движеше. Люлееше се. Яздеше. Бясно му се наслаждаваше. Мислеше снощното сливане на телата им за жестоко и пропито от страст, но този път преживяването беше още по-завладяващо.

— Още — простена той. — Дай ми още.

Дръпна тялото ѝ надолу, устните му обгърнаха гърдите ѝ. Той жадно засмука, докато бедрата му бясно се движеха нагоре-надолу. Тази комбинация от усещания беше прекалено силна. Тя прехапа устни, за да спре вика си. Никаква полза. Извика, когато миг по-късно я заля вълна на облекчение.

— Да!

Ръцете му я обгърнаха с такава сила, че едва можеше да диша. Миг по-късно усети, замаяна, че и той получи своето върховно удоволствие.

Ръцете му отпуснаха хватката си. Вдигна я и я положи на леглото до себе си.

— Принуда? — прошепна той.

Не ѝ беше останал дъх да отговори. Просто лежеше и го гледаше. Той се усмихна.

— Куайхелани?

— Не! Нямах предвид... Бях почти заспала. — Тя неуверено си пое дъх. — Трябва да вървя.

Той я прегърна. Ръката му тежеше на стомаха ѝ.

— Не, няма да си тръгнеш.

— Искам да си тръгна.

Той се повдигна на лакът и се вгледа в очите ѝ.

— Значи ще трябва да променя решението ти, нали? Искам да те събудя утре сутрин по един много приятен начин.

Очите му бяха полузатворени, но в тях светеха игриви пламъчета. Един рошав кичур коса падаше над челото му. Той приличаше на езичник, на порочен, силно чувствен езичник. Тя почувства как у нея се раздвижиха някакви тъмни сили само докато го гледаше.

— Ти спечели снощи. Може би ще успееш и тази вечер.

Леката усмивка изчезна от устните му.

— Не се чувствам като победител. Чувствам се като... — Не довърши изречението. Отмести ръката си и грубо каза: — Върви си. Но ще останеш утре вечер.

Тя поклати глава и слезе от койката.

— Защо не? — остро я попита той. — Каква е разликата? Вече всички мъже на кораба знаят, че идваш при мен. А и ти не се опитваш да скриеш този факт, като се разхождаш полугола по палубата.

— Не ме интересува какво мислят те — каза тя, но после се замисли. — Чичо ти знае ли?

— Не го е чул от моята уста, но се обзалагам, че знае. Брадфорд винаги знае всичко, което става около него, макар и разсъдъкът му да е замъглен от брендито. — Направи пауза и попита: — Защо? Има ли значение за теб?

— Не... Аз само... Той беше мил с мен.

— И ще продължава да бъде мил с теб. Той никога няма да се намеси в нашите работи. А ако каже дори дума, собственоръчно ще му отрежа езика. — Сви рамене. — Така че няма причина да не прекараш нощта тук.

— Има причина. — Облече саронга си. — Не искам ти да...

Нямаше да му обясни страха си от интимността, която щеше да последва часовете, прекарани в неговите прегръдки. И страстта беше

достатъчно опасна.

— Няма да прекарам нощите с теб. Ще идвам в леглото ти, но после ще си отивам.

Очите му се присвиха и я загледаха изпитателно.

— Персефона?

Тя озадачено смръщи вежди.

— Персефона била жената, от която Хадес, богът на подземното царство, бил толкова силно пленен, че ѝ разрешил да прекарва половината година на повърхността на земята, огряна от топлите слънчеви лъчи, а другата половина от годината да прекарва долу, при него. — Той огледа тъмната, осветена само от свещта, каюта. — Има сходства.

— Глупости. Ти със сигурност не си пленен от мен, а и аз няма да моля за разрешението ти.

— Вярно е. — Той бавно поклати глава. — Много добре. Значи ще се отдаваме на тези прекрасни преживявания, а после ще се разделяме. В това, да останем чужди един за друг, има определени предимства. Никакви скучни разговори, никакви преструвки, че изпитваме привързаност. — Той се излегна и сложи ръце под главата си. — Защо да се оплаквам, след като идваш при мен и ми даваш онова, което искам.

— Не бива да се оплакваш.

— Точно така. — Той затвори очи. — След като мине един час от вечерята утре, искам да прекрачиш прага на каютата ми. И не обличай пак този саронг.

— Ще се обличам както искам.

— Ако отново дойдеш при мен с разголени гърди, на другата вечер аз ще дойда при теб. Твоята обична Лани е в съседната каюта. Нима искаш тя да чуе виковете на удоволствие, които издаваш?

Мили Боже, тя не искаше това да се случи. Лани щеше да разбере, че на Джеърд се отдава нейното тяло, а не нейната воля, нито пък нейният разум. Но Каси щеше да се срамува, че е показала слабост.

— Не.

— Тогава не ме ядосвай. Не искам да тичаш гола по палубата.

Тя силно тръшна вратата след себе си.

Докато вървеше по палубата, ръцете ѝ се свиха в юмруци. Арогантността на последните му думи наля последната капка в огъня. Тази вечер беше загубила твърде много. Когато той я беше взел, тя се беше почувствала завладяна, изгубена, напълно притежавана. Не можеше да му позволи пълна победа.

Следващата вечер тя спря пред вратата на Джеърд, за да събере смелост. Глупаво беше да трепери така. Беше взела решение и не биваше да се разколебава. Не трябваше да разсъждава, просто трябваше да го направи.

Каси си пое дълбоко дъх и отвори. Влезе и тръшна вратата след себе си.

— Един час след вечеря, ваше благородие. Точно по вашите заповеди. Бързах, за да бъда сигурна, че няма да ми се разгневите.

Той изненадано се втренчи в нея.

— Боже мой!

— Защо се втренчваш в мен? Направих всичко, което ми каза. — Докосна саронга, който беше обвила около гърдите и раменете си. — Вече не съм с голи гърди, нали виждаш? Не си ли доволен?

Беше гола от кръста надолу. Погледът му обходи голите ѝ бедра и се спря на къдравите косъмчета, които се виждаха между тях.

— Дяволите да те вземат!

Триумф. Победа. Почувства силно задоволство.

— Докато идвах насам, минах покрай двама от моряците ти. Мога да те уверя, че те не хвърлиха нито един поглед към гърдите ми.

Той стана от леглото и тя се стегна, готова за битка.

— Въпреки че се втренчиха в...

Той я сграбчи за раменете и прекъсна речта ѝ. Тя вирна брадичка и присмехулно каза:

— Казах ти, че не знаеш какво искаш. Това не е разумно. Защо си толкова ядосан?

— Много добре знаеш защо съм ядосан — процеди той през зъби, а ръцете му се забиха в раменете ѝ. — Мога да те удуша.

Тя го погледна замислено.

— Не можеш да имаш всичко, каквото поискаш. На твоето място, не бих искала всичко.

Той поклати глава.

— И така, този път си преминала по палубата като курва, която отправя покана към всички мъже. Имала си късмет, че не са те изнасилили, преди да дойдеш тук.

— Какво значение има дали те ще ме изнасят на палубата, или ще ме изнасилиш ти тук, в каютата?

— Повярвай ми, ще усетиш разликата. Аз не те изнасилвам. — Той отново поклати глава. — Нали?

— Ти ми причиняваш болка. Нима това не е изнасилване?

— Не искам да ти причинявам болка. — И все пак ръцете му разхлабиха малко хватката. — Бих искал да...

— Да ме удушиш — довърши тя вместо него. — Знам. Няма нужда да повтаряш. Става досадно.

Веднага разбра, че е отишла твърде далеч.

— Не бих искал да те отегчавам — каза той с нежен като коприна глас. — Нека видя... какво мога да направя, за да те забавлявам. — Ръцете му се спуснаха надолу и обхванаха бедрата ѝ. — Ти очевидно искаш да се обръща внимание на тази част от твоето тяло. Поканата е толкова безсрамна.

— Знаеш, че не го смятам за покана.

— Разтвори краката си.

— Не.

Пръстите му се задвижиха сръчно, опипваха я, проучваха отвора. Тя се напрегна, топлината отново пропълзя по тялото ѝ.

— Знаеш, че допирът на ръцете ми ти харесва.

— Това не означава, че ще ти позволя... — тя се задъха, защото пръстите му галеха най-интимната ѝ част — да ме милваш там.

— Да те милвам? — Той продължи да търси и най-после го намери. Палецът и показалецът му хванаха малкото хълмче, което беше сърцевината на нейното удоволствие. — Това ли имаш предвид?

Тя потрепери. Мускулите на корема ѝ се свиха. Изпитваше неотложна нужда да се отпусне. Не му отговори.

Мълчанието ѝ като че ли го ядоса още повече.

— Дяволите да те вземат.

Махна саронга от раменете ѝ, повдигна я и я понесе към леглото.

— Не искам да правиш това — прошепна тя отчаяно.

— Тогава защо дойде? Знаеше какво ще се случи.

Сложи я да седне на леглото и коленичи пред нея.

Разтвори краката ѝ и загледа окосменото хълмче. Мястото пулсираше, беше горещо. Тя се чувстваше гола, изложена на погледа му, притежавана. Той каза дрезгаво:

— Предполагам, не трябва да те обвинявам за това, че искаш да показваш това съкровище. Много си красива там.

Тя се опита да събере краката си, но той ги задържа отворени с безмилостните си ръце.

— Но те обвинявам.

Внезапно очите му просветнаха, вперени в лицето ѝ. Три пръста влязоха в нея, пъхнаха се дълбоко и започнаха да я опипват. Тя отново се задъха, горещината ставаше непоносима. Той отдръпна пръстите, а после отново ги гмурна във влажната вътрешност. Отново и отново. Думите му отмерваха ритъма:

— Аз-не-искам-да-го-пра-виш-отно-во.

У нея се зараждаше тъмно удоволствие. Не биваше да му се предава. Това не беше чувствеността, която ѝ беше показал снощи. Тази беше буйна и безмилостна.

— Ще правя каквото поискам. Не можеш да ме насилиш да... да постъпвам иначе.

— По дяволите, мога. — Той я бутна да легне по гръб и се наведе над нея. — Ще се погрижа да не бъдеш изкушена да... — Спря да говори и затвори очи. — Господи!

Чертите на лицето му се разкривиха. Той рязко се изправи.

— Нараних ли те? — запита я загрижено.

Отдръпването му дойде така неочаквано, че тя дори не беше го осъзнала напълно. Просто го гледаше.

— Е, заболя ли те?

— Не.

Чувстваше се толкова изтощена, все едно че я беше подмятало торнадо, но не беше почувствала болка. Той легна до нея и я взе в прегръдките си.

— Не прави повече така. — Думите му бяха заглушени от косите ѝ. — Не е безопасно за теб. Бях много близко до изнасилването. Никога преди не съм бил готов да изнасиля жена.

Прегръдката му беше нежна. Нежността я объркваше също толкова, колкото и буйната страст. Досега не беше получавала от него

истинска нежност. Искаше да остане там, да се отдаде на нежността му.

— Ти не разбираш, не мога да ти позволя да... — Отново не довърши изречението, а каза уморено: — Не мога да давам обещания.

Той погледна в очите ѝ. Не каза нищо. А после легна по гръб и рече:

— Разбирам.

Тя имаше странното усещане, че той казва истината, че е търсил нейното отчаяние, за да получи някакъв контрол над нещата. Той каза:

— Предлагам ти да намериш други, по-безопасни, да ме предизвикваш.

Тя не познаваше други начини. Всички оръжия бяха в неговите ръце.

— Ще се обличам както искам.

— Няма да стане. Никога ли не даваш... — Той поклати глава. — Добре, обличай се както ти е удобно. Идвай при мен гола. Или пък в бална рокля. Не ме интересува.

Тя беше изненадана от факта, че той отстъпи.

— Нима нямаш предпочитания?

— Е, предпочитам да идваш в бална рокля — Той се усмихна накриво. — Нали помниш, че обичам да развивам подаръците си.

Думите му я накараха отново да изпита онова странно неудобство, което беше изпитала по време на вечерята. Смешно, как обикновените думи можеха да я разтърсят, след като беше преживяла с него най-интимните мигове в живота си.

— Нямам бална рокля.

— Нямах? Ще се погрижим за това веднага щом стигнем в Англия. — Той протегна ръка и бавно погали корема ѝ. — Мисля, че трябва да бъде червена. Аз обичам червения цвят, а и той много ще отива на черната ти коса.

— Никога не съм носила дрехи в червено. Клара мисли, че този цвят е подходящ за езичниците.

Тя се вцепени под допира му, но после се отпусна, защото усети, че у него няма чувственост. Ласката беше успокояваща. Беше лишена от намек за сексуалност, приличаше на ласките, с които той даряваше Капу.

— Не ставай глупав. Какво бих могла да правя с бална рокля? Не отивам в Англия, за да посещавам балове.

— Това е вярно. — Той щракна пръсти — Как можах да забравя? Но аз понякога посещавам баловете. Предполагам, че ако останеш близо до мен, ще трябва да се маскираш като мой иконом. — Погледът му се спря на гърдите ѝ. — Не, пречките за изпълнението на този план са... доста огромни. О, предполагам, че ти ще измислиш нещо.

Той се шегуваше, разбра тя и не повярва на ушите си. След мъчението и напрежението шегата му я свари неподготвена.

— Това не е забавно.

— Разочарован съм, че не оценяваш остроумието ми. Малко е грубичко за вкуса на повечето жени, които познавам, но ти не си като тях.

Тя почувства необяснима болка. Не, никога нямаше да бъде като жените от света на Джеърд. Никога нямаше да е слаба и покорна. Никога нямаше да бъде лицемерна, неискрена и кокетна.

— Какво не е наред? — Усмивката му изчезна и той изпитателно се вгледа в лицето ѝ.

— Нищо. — Тя не го погледна. — Не искам да бъда като вашите прекрасни дами, но не съм и дивачка. Няма да се посрамя във вашите огромни бални зали.

— Господи, не съм казал, че си... Погледни ме.

— Не искам да те гледам.

Той хвана брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към своето.

— Сега вече наистина те нараних.

Тя поклати глава.

— Чуй ме. Ти не си дивачка. Ти притежаваш смелост и честност, каквито не съм виждал у никоя друга жена. Ти си също импулсивна, имаш горещ темперамент и си най-упоритото момиче, което някога съм срещал. Може и да ми се иска да те удуша, но никога не бих се срамувал от теб.

Той наистина го мислеше. Гледаше я право в очите и тя не можеше да отмести поглед. Щеше да се удави в очите му. Той беше мил, повече от мил. Беше опасен. Мили Боже, колко опасен. Откъсна погледа си от неговия.

— Трябва да си вървя — прошепна тя.

Нещо в изражението му се промени. Ръката му пусна брадичката й.

— Добре.

Тя изведнъж осъзна, че не иска той да се съгласява с нея. Искаше да се опита да я задържи, да я накара да остане. Беше по-опасен, отколкото си беше мислила. Измъкна се от леглото.

— Как е Капу?

— Нервен. — Намери саронга и зави с него бедрата си. — Ще се радвам, когато го сваля на брега.

— Все още ли спиш в трюма?

— Когато морето е бурно. — Внезапно в съзнанието й изплува един спомен. — Веднъж каза, че имаш кон, по-добър от Капу.

— Моята кобила е бърза като вятъра. Спечелила е много конни надбягвания и много пъти е пълнила портмонето ми.

— Кобила? — Тя поклати глава. — Нито една кобила не може да се мери с Капу.

— Каза ми, че не бива да съдя за коня само по един поглед, а ти отиваш дори още по-далеч. Дори не си виждала Моргана.

— Това е различно.

Единият край на устните му се вдигна нагоре.

— Защото е заплашен любимият ти жребец. Да ти кажа ли как се сдобих с Моргана? Тя дойде от място, което е много далеч от Англия.

Любопитството й беше събудено.

— Нима? Откъде? Мислех, че...

Но какво правеше тя? Водеше разговор, а разговорът щеше да я доведе до интимност, а тя й беше забранена.

— Всъщност не ме интересува как си се сдобил с нея.

Той се усмихна.

— Ах, колко лесно е да се поддадеш на любопитството. Напълно ти съчувствам. Искам да ти задам хиляди въпроси, но това е забранено, нали?

— Точно така.

Тя не обърна внимание на насмешката му и отвори вратата. Не го погледна, когато го запита:

— Настояваш ли ти да дойдеш в каютата ми утре вечер?

Той застина.

— Казах ти какво ще се случи, ако дойдеш при мен в този саронг.

— Не искам... — Нямах да го моли. — О, постъпи както искаш.

— Такова е и намерението ми. — Направи пауза, а после сви рамене. — Но всъщност предпочитам ти да дойдеш тук.

Тя почувства облекчение.

— Но ще продължавам да се обличам...

— Съвсем очевидно е предпочитанието ти към някои дрехи от твоя гардероб — прекъсна я той. — Лека нощ.

— Лека нощ.

Излезе от каютата.

Той беше много ядосан. Защо я беше пощадил? Милост, състрадание? Не искаше той да ѝ демонстрира загриженост и разбиране. Всяко едно от тези чувства я правеше уязвима, премахваше бариерите, които тя издигаше между себе си и него. А тази вечер той ѝ беше показал дори нещо повече. Не си беше представяла, че предизвикателството и противопоставянето ще доведат до откровение и засилване на връзката помежду им.

Всичко щеше да бъде наред. Бариерите все още бяха по местата си. Но не биваше да се приближава много близо до него.

Куайхелани.

Плаващ, благословен, носещ се по течението, свободен, огрян от слънчевите лъчи...

Не биваше да изрича тези думи на глас. Той не биваше да знае за него.

Отиде по-близо до него и прошепна:

— Тази вечер по палубата нямаше моряци.

Той я целуна по слепоочието.

— Има. Но не са от тази страна на кораба. Казах им, че ще ги хвърля зад борда, ако ги хвана близо до тази каюта.

Той ѝ беше отстъпил победата в битката, но пак беше успял да постигне своето.

— Неразумно — отговори му тя нежно. — Те вече ме видяха...

Устните му покриха нейните.

— Млъкни — каза той грубо и повдигна главата ѝ. Раздели бедрата ѝ и се намести между тях. — Вече няма да могат да те видят.

Никой няма да може.

— Ако аз реша, всички ще могат да ме видят. Ти не можеш...

Той отново влезе в нея с едно силно движение.

— Никой няма да те види. — Бедрата му отново се повдигаха и спускаха в онзи див, езически ритъм. — По дяволите, нима това е единственият начин, по който мога да прекъсна спора?

Спора? Тя дори не помнеше за какво говореха. Прехапа долната си устна, защото той беше обхванал бедрата ѝ с ръце и я повдигаше при всяко свое движение навътре. Напрежението нарастваше, започваше да става непоносимо...

Тя изви гърба си в дъга. В следващия миг започнаха конвулсиите. Тя викаше. По тялото ѝ пробягваха вълна след вълна на удоволствие.

Куайхелани...

— Лани, погледни делфините! — Каси се облегна на перилата и посочи с ръка към морето. — Следват кораба. Спомняш ли си първия път, когато ме взе със себе си и отидохме да плуваме с делфините в залива Ханлуа?

Лани се засмя.

— Как мога да забравя? Ти почти се удави. Искаше да плуваш с тях чак до края на света.

Каси се усмихна и продължи да наблюдава хлъзгавите сиви тела, които браздяха водата.

— Беше прекрасно... Толкова много любов и радост. Чувствах се като една от тях.

— За нещастие, не плуваш чак толкова добре, че да се превърнеш в делфин. Ще трябва да живееш на брега. Но поне имаш Капу. — По устните на Лани пробяга усмивка и тя поклати глава. — Макар че често се питам дали ти не настоя Капу да дойде на това плаване, за да може и той заедно с теб да се присъедини към делфините в някакво подземно царство.

— Не ставай глупава. Не съм чак такова дете. Знам, че правилата, които природата следва, не могат да бъдат нарушавани.

— Една част от теб знае, може би. Но друга част вярва, че ще намериш Куайхелани, където делфини и коне играят заедно и всичко е прекрасно.

— Виждаш ли онова малко делфинче? Не е ли прекрасно? — Каси се засмя и се загледа в делфинчето. — Не мисля, че мечтата ми е лоша.

— Не, красива е. — Лани направи пауза. — Но може би си уморена постоянно да мечтаеш за едно и също.

Усмивката на Каси изчезна, защото тя разбра, че Лани не говори вече за делфините. Да, този разговор трябваше да се състои. Лани беше пазила мълчание през последните няколко седмици, но Каси усещаше, че тя е неспокойна.

Колко странни бяха тези изминали седмици. *Персефона*. Тя се присмиваше на сравненията на Джеърд, но понякога се чувстваше така, като че ли балансираше между слънчевата светлина и мрака. През деня тя и Джеърд не си обръщаха внимание, дори се правеха, че не се забелязват. Рядко си говореха, просто си кимваха, като че ли бяха непознати. Дори на масата, по време на храна, те не си говореха директно. Само когато тя влизаше в каютата му през нощта, преструвките и безразличието изчезваха и той я привличаше в тъмния, чувствен, плътски свят, в който властваше. Каси нямаше нужда да се тревожи поне докато Джеърд смяташе двата свята за нещо отделно.

— Мечтите ми са същите, каквито бяха и преди да се кача на борда на този кораб.

— И всичко е наред с теб? — попита Лани. — Той ти доставя удоволствие?

Руменина обагри бузите ѝ, защото си спомни какъв беше Джеърд през изминалата нощ. Главата му беше между бедрата ѝ, а езикът му я милваше, гмурваше се надълбоко. Преглътна.

— Да, той ми доставя удоволствие.

— Знам, че и ти му доставяш удоволствие. Когато не го гледаш, той те гледа така, като че ли иска да те погълне.

Погледът на Каси отново започна да следи делфините.

— Нали точно това искахме? Да ме задържи близо до него, докато стигнем в Англия.

— Да, точно това искахме. — Лани все още се чувстваше неудобно, тревожеше се. — Но аз продължавам да мисля, че щеше да бъде по-добре, ако аз бях отишла в леглото му. Не искам...

— Какво?

— Трябваше да се досетя, че ще се отдадеш на плътските удоволствия със същата страст, с която се отдаваш на всичко. Прекалено си емоционална. — Направи гримаса. — Като някога с делфините — страхувам се, че може да се удавиш.

Каси се протегна и сложи ръката си върху тази на Лани.

— Няма да се удавя.

— Не и докато аз съм тук да те спася — въздъхна Лани. — Но мисля, че вече е много късно да заема твоето място. На този етап се съмнявам дали той ще приеме и самата Венера в леглото си. Не би те заменил с никоя. — Тя се усмихна като че ли насила. — В настроение съм за игра на карти. Ще поиграем ли?

Каси поклати глава.

— Искам да погледам делфините. После ще слеза долу да видя дали всичко с Капу е наред.

Лани кимна.

— Така си и мислех. Предполагам, че ще трябва да потърся Брадфорд, който с радост ще заеме мястото ти. — Обърна се и се отдалечи по палубата. — Той обикновено ми угажда, ако не е напреднал много с чашките.

Каси обърна очи към делфините. Брадфорд не само угаждаше на Лани, той беше въодушевен от възможността да ѝ покаже интереса си. Невъзмутимо посрещаше хладните ѝ думи и присмехулните ѝ забележки. Каси мислеше, че Лани също се наслаждава на горчивия хумор на Брадфорд. През изминалите седмици между двамата се бяха създали умерени и внимателно поддържани приятелски отношения, които бяха почти толкова странни, колкото беше и връзката между нея и Джеърд. Не, за Бога, не можеше да става сравнение. Между нея и Джеърд вече нямаше мраз и студ. Имаше горещина, страст, закачки, избухвания.

Някой я наблюдаваше.

Хвърли поглед през рамо. Джеърд стоеше на мостика на няколко метра от нея. Тя рязко си пое дъх, когато видя изражението на лицето му. Макар и напълно облечен и безупречно вчесан, това беше грешният, гол дивак, който нощем я чакаше в каютата си, а не елегантният непознат, когото срещаше през деня. Господарят на подземното царство, не дукът на Морланд.

„Когато не гледаш към него, той те гледа така, като че ли иска да те погълне.“

Усещаше как тялото ѝ назрява. Беше готова. Гледаше го безпомощно. Не се предполагаше, че трябва да се чувства така. Мислеше, че границите ще бъдат ясно начертани, но те се смесваха, преливаха се. Слънчева светлина и мрак... бяха едно.

Лицето му светна и той направи крачка към нея.

Не! Завладя я паника. Границите трябваше да останат по местата си, не биваше да се смесват.

Обърна му гръб и се взря с невиждащи очи в делфините.

Чу тихото му възклицание. Почувства напрежение. Очакваше, че той ще отиде при нея, въпреки очевидното ѝ несъгласие.

Той не го направи.

Няколко минути по-късно погледна през рамо. Беше си отишъл.

Но не всичко беше свършило. Отхвърлянето ѝ беше прекалено безочливо и сигурно щеше да си плати за него.

Но не сега. Сега бариерите още бяха по местата си. На него нямаше да му бъде позволено да излезе от тайния мрак и да стане господар и на слънчевата светлина.

Каси изненадано се спря на прага. В каютата не гореше дори свещ.

— Влез — каза Джеърд.

— Не мога да те видя — каза тя и направи колеблива крачка напред.

— Знам, но аз мога да те видя. Затвори вратата. Сега, след като очите ѝ започнаха да свикват с тъмнината, тя успя да го види. Беше легнал на койката — блед силует на фона на тъмните сенки. Затвори вратата и веднага се почувства объркана и разтревожена. Сега вече нищо не виждаше.

— Запали свещта — каза тя.

— След малко. — Тя чу как той се движи из каютата. — В момента не искам да виждаш лицето ми.

— Защо?

Той беше застанал пред нея и развързваше саронга ѝ. Хвърли дрехата настрана.

— Защото то може да те уплаши.

Тя неволно отстъпи назад, но се блъсна във вратата. Гладкото хладно дърво се притисна в голия ѝ гръб. Тъмнината изостряше всички сетива: тя ясно чуваше дишането му, ясно долавяше мириса на тялото му, топлината му. Той беше огромен, извисяваше се над нея. Изведнъж тя осъзна, че е много силен, а тя — много крехка.

— Никога не съм се страхувала от теб.

— Доказа го и като дойде тук тази вечер. Чудех се дали ще го направиш.

Тя дори не беше обмисляла подобна възможност — да не отиде в каютата му. Идването ѝ беше неизбежно. Беше привлечена към мястото, като от зова на сирени. Беше нощ... и той я чакаше.

— Тази нощ с нищо не е по-различна от другите.

Той я хвана за ръката и я поведе към леглото.

— Грешиш. Ти си интелигентна жена. Знаеш, че на определени действия се отговаря по определен начин.

— Предполагам, искаш да кажеш, че си ми ядосан.

Той я бутна върху койката.

— Извънредно много.

— Няма причина.

— Мога да бъда и неразумен. Обърни се.

— Какво?

— Изглеждаш ми объркана. Тази вечер беше нетърпелива да ми обърнеш гръб. Защо не го направиш сега?

— Защото не знам, не мога да разбера защо... — Тя се обърна по корем. — Доволен ли си?

— Не, но ще бъда.

Седна до нея и започна да я милва. Започна от раменете ѝ, а после бавно придвижи ръце по гръбнака ѝ. Мускулите на корема ѝ веднага откликнаха. Загрубелите му длани леко драскаха нежната ѝ кожа и усещането беше извънредно чувствено. Мракът го правеше непознат, но докосването му имаше същата позната хипнотична сила. Той тихо я попита:

— Защо ми обърна гръб?

Сърцето ѝ биеше силно и бързо, тя едва дишаше.

— Знаеш защо.

— Може би. Мислиш, че съм нарушил проклетите ти правила. — Ръката му се придвижи към полукълбата, милваше, стискаше. — Но не го прави отново. Разбираш ли?

Тя не отговори.

Той тихо изруга. Изведнъж ръцете му се озоваха под тялото ѝ. Повдигнаха я, накараха я да застане на лакти и колене.

— Какво правиш? — изненадана, попита тя.

— Ти като че ли не искаш да се обръщаш с лице към мен. — Той застана зад нея на леглото. — Предполагам, че предпочиташ да ме приемаш по този начин.

Задържа бедрата ѝ да не мърдат, докато самият той не зае позиция. После внимателно, бавно, се плъзна в нея.

Тя се задъха, защото отворът бавно поддаде, но остана стегнат като никога преди. Ръцете му отново бяха на полукълбата, стискаха, милваха. Усещането беше невероятно. Гърдите ѝ висяха — тежки, узрели, а тя беше така изпълнена от него, че не можеше да се движи. Той се наведе над нея и влезе още по-надълбоко.

— Знаеш ли как се почувствах, когато ми обърна гръб? — прошепна той. — Като че ли ми зашлеви шамар, а после ме отблъсна.

Точно това целеше и тя, помисли си сега тя с отчаяние. Да го отблъсне, да го върне на мястото, което му се полагаше.

— Прииска ми се да те наведе над перилата и да те обладая на момента. — Той започна да се движи. Маркираше всяка дума със силно движение навътре. — Искях да вдигна полата ти и да вляза в теб... така... така... и така...

Устата ѝ беше широко отворена. Тя се опитваше да си поеме дъх. Ръцете ѝ бяха толкова слаби, че едва удържаха вълните на удоволствие, които всяко движение, всяка ласка изпращаха по тялото ѝ.

Дива страст. Треска. Притежание, без край и без милост. Тя не искаше милост. Искаше него.

Но изведнъж усети, че вече не го притежава. Нямаше го. Не, беше там, в мрака, стискаше гърдите ѝ, възбуждаше я до състояние на треска, но не ѝ даваше края, от който имаше нужда.

— Джеърд... — започна да се обръща към него, но той я спря.

— Не, остани там, където си.

Отново беше в нея, движеше се, милваше я по корема, притискаше бедрата си в нейните.

— Искам го така.

Възбуждане и отдръпване, а после отново възбуда. Лудост. Това продължи дотогава, докато започна да ѝ се струва, че не би могла да издържи повече. Когато той най-сетне позволи и на двамата да намерят преживяването, което така отчаяно търсеха, тя вече плачеше от разочарование и нужда.

Оргазмът им беше по-силен от всички досега.

Тя падна върху леглото изтощена и безсилна, напълно безпомощна. Не можеше дори да вдигне ръката си. Той лежеше до нея. Дишането му беше тежко като нейното.

— Не го прави отново.

Тя почувства пристъп на гняв през мъглата, която я обгръщаше.

— Това наказание ли беше? Мислех, че си разбрал, че не можеш да ми отмъстиш по този начин. Това ми достави огромно удоволствие.

Той се вцепени.

— Мисля, като си възвърна силата, да го направим пак.

— Не, по дяволите.

Той остана тих. После глухо се засмя.

— Не ти вярвам. Не си като никоя от жените, които познавам. — Той я взе в прегръдките си. — Благодаря на Бога.

Вече не беше ядосан. Каси се отпусна в ръцете му.

— Нима другите жени не обичат да го правят по този начин? На мен ми беше много интересно.

Той целуна слепоочието ѝ.

— Значи харесваш всичко, което правя с теб. Ти си прекрасна, ти си езичница... Каноа.

Не беше я наричал с това име от първата им нощ. Когато беше с него, тя се чувстваше езичница. Това диво сливане в еротичната тъмнина на подземното царство се превръщаше в ритуал, на който тя не можеше да устои.

— Но не ми хареса това, че беше ядосан, докато ме вземаше. Мисля, че следващия път ще е по-приятно.

— Така ли мислиш наистина? Ще трябва да почакаш малко, докато събера сили. Не бях сигурен дали не наказвам себе си. — И сухо добави: — Някой ден ще намеря начин да не бъда все аз жертвата по време на нашите срещи.

— Много е просто. Не се ядосвай без причина. Аз само ти обърнах гръб. Какво значение има това?

— Има. То ме нара... То ме безпокои. — Той я погали по косата. — Моят отговор е странен, също както и твоето поведение. Започвам вече да изпитвам досада от това положение на нещата.

Неговите думи ѝ причиниха болка.

— Не съм длъжна да идвам при теб.

— Длъжна си! — Ръцете му здраво я стиснаха. — Всяка нощ. Но това не е достатъчно. Искам да пренесеш нещата си в моята каюта.

Тя се вцепени.

— Не.

Отблъсна го и седна.

— Казах ти, че...

— Знам какво ми каза. То не ме интересува. Искам да си тук всеки път, когато те пожелаея — Отново я прегърна. — Искам да те докосвам по всяко време. Искам да мога да те имам, когато... — Грубо я целуна. — Господи, днес следобед те желяех.

— Позволи ми да си отида — прошепна тя.

— Ти самата не искаш да си тръгваш.

Да, беше прав. Не искаше да се разделят. Искаше да остане и да бъде част от него. Но ако не си тръгнеше сега, можеше да отстъпи и да му се подчини, а това не биваше да става.

„Не извършваш предателство, ако след това станеш и си тръгнеш.“

Думите на Лани. Верни, правдиви думи. Тъмнина и светлина. Вече започваха да се разкриват някои малки подробности от техния живот, малки, незначителни подробности от техния начин на мислене. Случайни забележки, въпроси, всяка произнесена дума ги сближаваше все повече. Не биваше да пресича границата. Страстта не биваше да прераства в интимност. Или ще бъде погубена.

Тя отново го отблъсна, седна и спусна крака на пода.

Стори ѝ се, че ще се опита да я задържи, но той не го направи. Тя се изправи и започна да търси саронга в тъмнината.

— Някой ден ще останеш. — Тихият му глас я последва. — Всеки път, когато сме заедно, отстъпваш по малко.

Тя намери саронга си и побърза към вратата. Опитваше се да заглуши думите му, да не чува увереността му, която плашеше повече и

от най-големите възможни хвалби.

— Мога да чакам.

— Харесвам косата ти. Понякога, след като си, си заминала, ми се струва, че усещам нежния ѝ допир.

Той разпиля дългата ѝ коса върху раменете си и я придърпа върху гърдите си. Мълча дълго време, а после гласът му проряза мрака:

— Това няма значение, нали знаеш?

— Какво? — попита тя.

Ударите на сърцето ѝ бяха като приглушени гръмотевици, помисли си тя замечтано.

— Това. Не мога да му позволя да придобие значение. — Дланите му погалиха косата ѝ. — Далила...

Обзе я еуфория. Татко. Той говореше за баща ѝ. Джеърд никога не беше споменавал баща ѝ, нито пък тя беше говорила за него. Той винаги беше там, на заден фон. Но времето минаваше и той като че ли започваше да се изтрива от съзнанието ѝ. Приличаше на неуловим фантом. Всичко беше замъглено от треската, която изпитваше, когато бе с Джеърд.

— Аз не съм Далила.

— Така твърдиш ти. — Дланите му се спуснаха по гръбнака ѝ. — Тогава защо не мога да те оставя да си отидеш? Мислех, че ще ми омръзнеш...

Тя също изпитваше тази надежда. След онази бурна нощ преди две седмици се беше опитала да убеди сама себе си, че влиянието на Джеърд върху нейните сетива намалява. Обаче знаеше, че това не е истина. Лани ѝ беше казала, че страстта рядко е дълготрайна, но на нея все ѝ беше недостатъчно. Може би нещо с нея не беше наред. Трябваше само да го види на палубата и започваше да трепери. Не можеше да чака и в мига, в който прекрачеше прага на каютата му, търсеше насладата. Знаеше, че и с него е същото. Всеки път я вземаше така жадно, като че ли не можеше да живее без нея.

Думите бяха заглушени от косата ѝ.

— Не искам между нас да има лъжи. Не мога да му позволя да придобие значение.

Но то вече имаше значение. Иначе той нямаше да говори за него, нямаше да произнася тези думи. Макар че той го отричаше, тя беше докоснала душата му. Лани беше права: той не беше напълно загрубял. Безпокоеше го това, че дъщерята на неговия враг му доставя удоволствие. Ако продължаваше да го дарява с приятни мигове, той можеше да омекне дори още повече. Трябваше да бъде щастлива, да ликува. Но вместо това изпитваше страх. И скоро щеше да ѝ се наложи да се изправи срещу този страх. Скоро, но не сега. Имаше време. Тя инстинктивно търсеше забрава в еротичните преживявания, които бяха станали рай за нея.

— Ще говорим за това по-късно. — Тя повдигна глава и го погледна в очите. — Точно сега искам нещо друго от теб.

Той се усмихна язвително.

— Колко взискателна си станала. Не, не разговори искаме ние един от друг. — Той я обърна по гръб и се намести върху нея. — Извинявай, Далила.

Каси затвори очи, за да не види той болката, която тя не трябваше да изпитва. Беше искала само да остане близо до него. Никога не беше пожелавала да играе ролята на изкусителка.

Той беше в нея. Устните му жадно смучеха гърдите ѝ.

Тя се задъха. Със засилването на ритъма ноктите ѝ се забиха в раменете му.

— Толкова стегната, тясна и... моя. Господи, ти си изцяло моя.

Очите му бяха затворени. Лицето му излъчваше единствено чувственост. Беше виждала това изражение безброй пъти през изминалите няколко седмици. Но тихо произнесената дума, която излезе като дихание от устата му, чуваше едва за втори път.

— Далила...

ГЛАВА 9

— Според Брадфорд ще пристигнем в Англия след няколко дни — каза Лани.

— Толкова скоро?

Изненадана, Каси се извърна и се отдели от перилата:

— Мислех, че пътуването ще бъде много по-дълго.

— Пътуването беше извънредно дълго. — Лани повдигна вежди.
— Макар да е разбираемо, че за теб времето е летяло. Ти беше много... забавляваше се много.

Лани не искаше особено да подчертае думите, но Каси силно се изчерви.

— Аз не съм... Не съм искала... Не е вярно.

Какво си мислеше тя? Той беше и щеше да си остане неин враг. Това, че мислеше за него като за всички други, само показваше колко опасен е врагът. Лани нежно се усмихна.

— Не това имах предвид, но той е властен мъж, а ти притежаваш достатъчно жар. Дали той не те е завлякъл в опасни води?

— Той никъде не ме води. Никъде не може да ме завлече.

Дали това беше самата истина? По-късно, когато беше с него, щеше да забрави всичко, освен онова, което той искаше тя да помни. Докосване, мирис, красивия ритъм на удоволствието. Споменът бързо изчезна, когато тя започна да мисли за дълга си и за това, как го беше изпълнила.

Предателство.

Почувства се зле. Не искаше да е вярно. Нямаше да позволи то да се случи.

— Каси? — Нежният глас на Лани никога в нищо не я обвиняваше.

Но тя самата се обвиняваше. Беше забравила каква е целта ѝ. Беше се отдала напълно и само на удоволствието. Беше се чувствала достатъчно силна да използва Джеърд, но се беше хванала в паяжината на страстта, която той беше изплел за нея.

Това обаче не означаваше, че ще остане в паяжината.

— Трябва да тръгвам.

Гласът ѝ звучеше неуверено дори в нейните собствени уши. Извърна се от перилата и бързо тръгна по палубата. Трябваше да избяга и да възвърне самообладанието си, преди отново да застане лице в лице с Лани.

— Не мога да остана...

Слънцето светеше в лицето ѝ. Светлината му беше ярка, не позволяваше нищо да остане скрито. Не като потайния мрак на каютата, в която той я чакаше всяка вечер. Разтърсиха я силни тръпки, когато разбра, виновна или не, че отново иска да се върне при него. Колко ли нощи щяха да са му необходими, за да я накара напълно да забрави целта си? Не, не можеше да повярва, че беше стигнала дотук.

Това не се беше случило. Не беше прекалено късно. Беше достатъчно силна да загърби тази лудост. Добре беше, че разбра, че нейната сила не е безгранична. Сега можеше да действа според наученото.

Образът на Джеърд властваше над нея. Джеърд — порочен, чувствен, усмихващ се, движещ се бавно, ритмично. Гърдите ѝ започнаха да наедряват, мускулите ѝ се напрегнаха. Дори мисълта за него беше достатъчна да я подготви за сливането.

Той нямаше да иска тя да си отиде. Трябваше да е сляпа, за да не разбере, че Джеърд, също като нея, е хванат в паяжината на чувствеността, която беше оплел за нея.

Мили Боже, щеше да бъде трудно.

По челото на Лани се появиха бръчки на загриженост, докато гледаше как Каси се отдалечава. Знаеше, че ще е необходима само една дума, за да върне Каси в пътя, по който те двете трябваше да вървят. Тя беше направила каквото бе необходимо, но това не ѝ донесе задоволство.

— Какво ѝ каза? — Тя се обърна и видя Брадфорд, който вървеше към нея. — Изглежда разстроена. Не мога да повярвам, че сте се карали.

— Каси и аз никога не се караме.

— Защото тя вярва, че само ангелите са по-мъдри от теб. И пази силите си, за да се бори против целия останал свят.

Замисленият ѝ поглед се върна към отдалечаващата се фигура на Каси.

— Джеърд?

Престори се, че не го е разбрала.

— Доколкото знам, тя не се е карала и с Джеърд.

— Но ще го направи. — Той се обърна и я погледна. — Нали?

Тя го загледа. Лицето ѝ беше безизразно.

— Защото ти реши, че е време да я събудиш и да развалиш магията.

— Магията?

— Джеърд е надарен със способността да омайва жените, ако наистина го желае. С тях се справя почти толкова лесно и добре, колкото и с конете. — Той се усмихна. — И се обзалагам, че този път се е напрегнал до краен предел. Този път като че ли и той самият е омаян.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Може да съм пияница, но не съм спял. Те и двамата приличат на лунатици, откакто ти му подхвърли нашата очарователна Касандра.

Тя се вцепени.

— Мислиш, че аз съм изпратила Касандра в леглото му?

— А не си ли?

— Не — и добави с горчив гняв: — Ти грешиш. Трябва наистина да си спял, щом мислиш, че ще насиля Каси да изпълни моята воля.

— Радвам се да го чуя. — Той се облегна на перилата. — Не ми се искаше да вярвам, че ще отидеш чак толкова далеч, за да спасиш Девил. Макар че вероятно щях да го приема.

— Моите действия не подлежат на твоето одобрение. Мнението ти не означава нищо за мен.

— О, мисля, че не е така. Ти ме намираш за забавен и очарователен.

— Нима? И скромен също, без съмнение.

Той поклати глава. Не обърна внимание на иронията.

— Ти доста добре познаваш човешката природа и обикновено правилно преценяваш човешките характери, за да направиш подобна грешка, но трябва да признаеш, че определено те привличам.

— Не, не ме привличаш. Понякога те намирам за забавен, но това е всичко. — И добави: — Сигурно пиенето е разстроило мозъка ти.

Той трепна.

— Жестока си.

— Вярно е.

— Жестока — повтори той. — Но не проявяваш жестокост по отношение на другите. Не намираш ли, че този факт е интересен?

Не беше мислила за това. Отговорът ѝ беше изцяло инстинктивен.

— Това ме вбесява.

— Защо? Бих казал, че ти си най-толерантната сред смъртните. Успяла си години да живееш с тази вещица Кидмън.

— Клара не може да пречисти душата си от отровата, но ти насилствено тъпчеш тялото си с отрова.

— Но тази отрова ме прави доста по-безопасен враг. Това със сигурност трябва да заслужи твоето одобрение. — Той повдигна вежди. — Мисля, че този път преценката ти е напълно погрешна. Моето виждане на нещата е правилното. Ти определено си привлечена от мен.

Тя презрително изсумтя.

— Виждаш ли? С радост бих се обзаложил, че не издаваш този грозен звук в присъствието на Девил. Съпругата, която би му подходдала, е идеалната благородничка. И той те е превърнал в такава жена, каквато би искал да има.

— Аз сама се превърнах.

— За да отговориш на неговите представи.

— Представите на всички чужденци. Вие всички искате едно и също.

— И какво е то?

— Елегантна дама на трапезата и езичница в леглото си.

— Признавам, че тази е идеалната комбинация. Но щом си дала на Девил неговия идеал, защо той не се е оженил за теб?

— Никога не съм го молила.

— Обикновено джентълменът иска ръката на дамата.

— Не искам повече да обсъждаме това.

— Защото те боли?

Да, болеше я. Мислеше, че ще издържи, че гордостта ѝ няма да бъде наранена, но не, раната беше пред очите ѝ.

— Аз нямам нужда от женитба. Вие, чужденците, имате нужда от разни клетви.

— Да, имаме.

Той направи пауза и после, възможно най-официално, каза:

— Ще ме удостоиш ли с честта да се омъжиш за мен, Лани?

Тя, шокирана, се втренчи в него. Сигурно не беше казал онова, което тя беше чула.

— Аз съм добра партия, или поне така смятат мнозина. Не съм богат колкото Джеърд, но мога да ти осигуря разкош.

— Какво приказваш? — прошепна тя.

— О, само още едно нещо. — Той я погледна право в очите и искрено каза: — Ще те обичам и уважавам през целия си живот.

Тя изглеждаше като ударена от гръм. Вцепенена, изненадана и разчувствана. Не искаше да изпитва тази нежност. Отмести очи и втренчи поглед в морето.

— Или докато не чуеш някой от твоите приятели да ти се присмива заради женитбата с една недостойна полинезийка, която си могъл просто да направиш своя любовница.

— Не, това няма да сложи край на моята привързаност към теб. — Гласът му беше много нежен. — Само смъртта ми може да сложи край на чувствата ми.

— Мога да те видя да се бориш за бутилка бренди, но не и за жена.

— Още един удар. Виждаш ли, опитваш се да бъдеш груба с мен. Мисля, че това наистина е добър признак.

Тя се завъртя към него.

— Тогава значи си глупак. Аз не изпитвам привързаност към теб. Аз обичам Шарл Девил.

— Защо?

— Защото той е любезен и мил и...

— Аз също съм мил. Мога да бъда дори нежен. — Направи кратка пауза. — И имам нужда от теб също толкова, колкото и той. Дори повече. Това би трябвало да наклони везните в моя полза.

— Глупости.

Той поклати глава.

— Вярвам, че ти си жена, която е родена, за да дава. Имаш нужда от някого, за когото да се грижиш. — Той присмехулно се удари по гърдите. — Погледни ме, красавице. Аз се нуждая от теб, безкрайно се нуждая.

Тя беше разтърсена до дън душа. Нямахше представа, че той я изучава през цялото време, че познава толкова добре нейния характер.

— Вярвам, че жаждата ти е безкрайна и че...

— Ще престана да пия.

— Какво?

— Щом това ти дава повод и извинение да ме отблъскваш... — Той махна с ръка. — Ще сложа край на пиенето.

Тя го погледна с недоверие.

— Аз контролирам навиците си, не те мен. Край на пиенето — повтори той. — Макар че може би правя грешка. Моето пиене те кара да се чувстваш в безопасност и подхранва твоето усещане за превъзходство.

— В безопасност?

— Няма нужда да приемаш насериозно един пияница — простичко каза той. — Но сега ще бъдеш принудена да обмислиш моето предложение.

— Няма да го обмислям. Аз обичам Шарл.

— Ти просто си свикнала с мисълта, че го обичаш. — Той се намръщи. — Не, може би го обичаш. Ти имаш топло сърце. То е достатъчно голямо и в него има място и за двама мъже. Но той не те заслужава. Не се чувствам виновен, че се опитвам да те открадна от него.

— Особено след като вярваш, че той е убил брат ти — каза тя презрително.

— Аз ненавиждах брат си. Джон беше непоправим глупак. Той направи живота ми непоносим. Още от самото ми раждане, та чак докато избягах от Морланд в приятната поквара на Лондон. Единствения, към когото той показваше добри чувства, беше Джеърд. Той го обожаваше. — Брадфорд сбърчи нос. — Жалко. Ако показваше към сина си жестокостта, която показваше към всички други, Джеърд нямаше да е обсебен от мисълта за отмъщение.

— Очевидно брат ти е изпитвал добри чувства и към братовчед си, след като се е опитал да го спаси от гилотината.

— Това беше приключение. Никога не съм казвал, че копелето не беше смело.

— И така, ти изпитваш желание да пощадиш Шарл, защото си ненавиждал брат си.

Той кимна.

— Но не подменям отмъщението за страст. Страстта и привързаността ми към теб са искрени. Никога преди не съм изпитвал подобни чувства. Това е... необикновено.

— Защото съм полинезийка.

— Защото си най-красивата, най-силната, най-умната жена, която някога съм срещал. — Той колебливо протегна ръка към нея, но после се отказа да я докосне. — Ти си създадена за мен, Лани. И двамата сме създадени да живеем в любов, под моята закрила. Ти си създадена, за да запълниш празнотата на моя живот. Джеърд не вярва в съдбата, но аз вярвам. Трябва да вярвам в нея. Тя е единствената ми надежда.

Думите му не бяха много уверени, но бяха така пропити с чувства, че за нея беше почти болезнено да ги слуша. Искаше да го утеши, да погали рошавите му посивели коси. Но не можеше да го направи. Преглътна.

— За теб няма надежда — усмихна се с голямо усилие. — И скоро, когато видиш всички онези англичанки с млечнобели кожи, ще забравиш страстта си към мен.

— По дяволите, няма да я забравя! — Той си пое дълбоко дъх — Ти се нуждаеш от доказателство. Мога да разбера това, като имам предвид начина, по който Девил се е държал с теб.

— Шарл се отнасяше много добре с мен.

— Ти се опитваш сама себе си да убедиш. — Усмивка озари грубите черти на лицето му, то стана по-топло и по-нежно. — Но аз ще се държа съвсем различно с теб. Никога не съм имал свое собствено съкровище. Но знам как да го запазя.

Тя отново почувства прилив на нежност и категорично го отблъсна:

— Аз не съм медно гърне, което виси в кухнята — В гласа ѝ се долавяха присмехулни нотки. — Нямам нужда от пазене. Още по-малко от твоето.

— Най-вече от моето. — Погледът му обходи лицето ѝ. — Може би е по-добре да отстъпя засега. Вече ти казах достатъчно. Имаш над

какво да се замислиш.

Обърна се и се отдалечи.

Повече от достатъчно, помисли си тя, зашеметена. Разбира се, нямаше да обмисли предложението му. Тя обичаше Шарл, а Брадфорд беше неустойчив като ветропоказател. Следващия път, когато го види, той сигурно ще е потънал дълбоко в чашката си и ще е забравил всичко от този ден.

И все пак, днес тя беше видяла у Брадфорд изненадваща дълбочина и чудна сила. Той ѝ беше показал страна от характера си, която тя не беше виждала преди.

И все пак, страна, която не ѝ се искаше да вижда.

Осъзнаването на този факт я сполетя внезапно и толкова силно, че не беше възможно да се отхвърли. Брадфорд беше прав: тя беше използвала неговото пиянство като причина за своето дистанциране. От първия момент на тяхното запознанство беше усетила, че под небрежния му маниер се крият сила и интелигентност. Това беше предизвикало гнева ѝ, а после я беше...

Предпазливост. Замести с тази дума другата, която първа изплува в съзнанието ѝ. Само предпазливост.

И трябваше да остане предпазлива. Беше казала на Каси, че трябва да се върнат в реалния свят и сега не биваше тя да бъде тази, която ще се отклони от целта.

Имаше странното предчувствие, че този Брадфорд, когото едва сега беше открила, може да се окаже сила, с която ще трябва да се съобразяват.

Къде, по дяволите, беше тя?

Джеърд неспокойно се размърда, а после спусна крака на пода и се изправи. Каси сигурно щеше да дойде скоро. Няма значение, че закъснява, помисли си той.

Но никога преди не беше закъснявала.

Той отиде до прозореца и погледна навън, към морето. То беше гладко и спокойно тази нощ. Нямаше причина да е долу при Капу.

Може би беше болна.

Изведнъж той почувства тревога. Нима изглеждаше зле тази вечер на вечеря? Не, беше само спокойна и се държеше студено, както

винаги, когато се срещаха извън каютата. Когато влезеше през тази врата, у нея нямаше и помен от студенина. Тя беше само огън и красота. Господи, тогава тя оживяваше.

Почувства силна болка в слабините. Как беше стигнал дотук? С никоя друга жена не беше изпитвал същото. Каси беше като болест, като треска в кръвта му.

Защо само стоеше и чакаше? Трябваше да се наметне с нещо и да отиде до каютата ѝ, както много пъти я беше заплашвал. Обърна се, но после се спря.

Срам. Беше извърнала очи онази нощ, когато го беше попитала дали настоява да я посети в каютата ѝ. Беше прекалено горда и не искаше да го моли, но той знаеше, че тя не иска да показва уязвимостта си на Лани. Беше като несигурно малко момиченце и той се беше размекнал.

Но едновременно с това изпита и прилив на гняв. Без значение колко ядосан и разочарован беше, не можеше да стане причина за срама ѝ.

Но, по дяволите, къде беше тя? Той имаше нужда от нея.

Той вървеше към нея по палубата.

Каси не отвърна очи от огряното от слънцето море, но с ъгълчето на окото си виждаше Джеърд, който се приближаваше към нея. Събра сили за битката. Днес той изглеждаше напълно като негово благородие дукът на Морланд. Изражението на лицето му беше безизразно, поведението му — спокойно и невъзмутимо. Може би нямаше да е толкова лошо, колкото тя се страхуваше, че ще бъде.

— Добро утро. — Тонът му беше мек като кадифе. — Вярвам, че си спала добре?

— Достатъчно добре.

— Лъжеш. — Изведнъж тя усети сдържания гняв, който се криеше под спокойната му външност. — Ти си бледа и измъчена. Обзалагам се, че цяла нощ не си мигнала. Не мога да ти кажа какво удоволствие изпитвам от това.

— Каква неучтивост.

— Не изпитвам никакво съжаление към теб. Аз съм ядосан. Изгубих търпение и сега искам само да те хвърля на някоя гладна

акула. Погледни ме.

Тя продължи да гледа към морето.

— Погледни ме!

Каси неохотно се подчини. Под леденостудените му сиви очи имаше малки тъмни кръгове, а кожата беше опъната по скулите му. Безсънието може и да беше причинило отпускане на нейните черти, но беше изострило неговите. Очите му светеха като меч. Невъзможно, помисли си тя уморено. Неспокойната нощ, която беше прекарала и ужасът, който изпитваше от тази среща, я караха да си въобразява разни неща.

— Болна ли беше?

— Не.

— И аз така си мислех. — Той си пое дълбоко дъх, ръката му здраво стисна перилата. — Тогава защо не дойде при мен?

— Настъпи моментът, в който трябва да сложим край на това. — Тя извърна поглед от него. — Скоро ще бъдем в Англия.

— Много скоро. Утре.

— Наистина ли? Мислех, че ще е след няколко...

Тя не довърши изречението, защото той я сграбчи за рамото и грубо я обърна с лице към себе си.

— Пусни ме!

— Край? — процеди той през зъби. — Ти нямаше намерение да приключиш с това, когато дойде краят на пътуването. Трябва ли да ти напомня? Щеше да останеш близо до мен и да ме използваш за своите собствени цели.

— Положението се промени. Реших, че ще е най-добре, ако не посещавам леглото ти.

— Най-добре за кого? Не за мен и, за бога, не и за теб. Ти го искаш толкова, колкото и аз.

— Вярно е, че да бъда с теб ми е приятно — колебливо рече тя. Погледна го право в очите и нарочно използва неговите собствени думи. — Но не мога да позволя то да има значение.

Той още по-здраво стисна рамото ѝ.

— Намираш го за повече от „приятно“, по дяволите.

— Както казваше Лихуа, ти умееш да доставяш удоволствие на жените. Нямам опит с други мъже, но вярвам, че е била права. — Тя преглътна. — Но ние и двамата знаем, че това не е важно.

— Щом не е важно, защо не искаш да продължи?

— Защото откривам, че това ме разсейва. Време е да си тръгвам.

— И какво ще стане, ако аз не ти позволя?

— Научих достатъчно за теб и знам, че няма да ме принудиш насила. Бруталността те обижда.

— Кой знае? — Той се усмихна невесело. — Може да се науча да я харесвам.

Тя поклати глава.

— Не и ти. Дори когато ми беше най-ядосан, ти не ме нараняваше.

— И така, ти зарязваш плана си, според който трябваше да ме принудиш да променя намеренията си?

— Разбира се, че не. Но това не означава, че трябва да остана в леглото ти. Очевидно е, че по този начин не мога да те разколебая. Ти сам ми каза това. — Тя направи кратка пауза, а после бързо каза: — Но не съм сигурна, че напълно ти вярвам. Мисля, че сега ще ти бъде много по-трудно да убиеш баща ми.

— Не разчитай на това.

Но тя трябваше да разчита на това. Трябваше да вярва, че е постигнала нещо и че тези няколко седмици на лудост не са били чисто отдаване на удоволствието.

— И въпреки че съм твоя заложница, съмнявам се, че ще ме хвърлиш в тъмницата, когато стигнем в Морланд. Докато съм свободна, имам шанс да спася баща си.

— И да ме използваш за тази цел?

— Никога не съм те лъгала относно намеренията си.

Устните му се изкривиха.

— Не, не си. Използвай ме и си отивай. Нали точно така трябва да постъпиш?

— Да.

Искаше й се вече разговорът да свърши и той си отиде. С всяка изминала минута болката ставаше все по-силна.

— Така трябва да постъпя.

— Но ти не вървиш спокойно, ти бягаш като подплашен заек.

— Щом искаш, мисли така.

— Знам, че е така. — Погледът му я изгаряше. — И няма да ти позволя да го направиш. Ще се върнеш в леглото ми до седмица.

Тя поклати глава.

— Ще се върнеш. — Гласът му стана по-дълбок, преливаше от чувства. — Ще се върнеш.

Неговата решителност започваше да разколебава малкото самообладание, което все още успяваше да запази.

— И как ще ме принудиш? Предполагам, че отново ще ме заплашиш, че ще вземеш Лани в леглото си вместо мен?

— По дяволите, знаеш, че не искам Лани. Това е само между нас двамата. Ти ще дойдеш при мен, защото искаш да го направиш, защото трябва да го направиш. Имаш нужда от онова, което става между нас. — Той се усмихна мрачно. — Аз ще те чакам. Стаята ми в Морланд е много по-голяма от тази каюта, но ти няма да забележиш разликата. За нас ще бъде все едно.

Същата топлина, жар, същата остра необходимост, същото диво сливане. Не, тя никога вече нямаше да може да се върне при него. Беше прекалено опасно.

— Пусни ме да си вървя.

След миг ръцете му внезапно се отпуснаха и паднаха от двете страни на тялото му.

— Не за дълго. Веднъж ти казах, че няма да ти позволя да си отидеш от мен.

Тя отстъпи крачка назад и дълбоко си пое въздух. Беше разтърсена. Почти беше дошъл краят на тази болезнена сцена. Той не се беше отказал, но поне за момента беше приел отхвърлянето.

Тя се отправи към каютата си. Вървеше по палубата с гордо изправен гръб и с високо вдигната глава. Чувстваше погледа му върху себе си. Изкушаваше се да погледне през рамо. Знаеше какво ще види: гняв, разочарование, болка и онези несъмнени упоритост и решителност, които той винаги успяваше да запази. Противопоставянето беше достатъчно трудно. Тя не искаше да запази такъв спомен за него. Не искаше лицето му вечно да я преследва.

Беше го направила. Връзката беше скъсана. Беше премахнала всякаква възможност за предателство.

Трябваше само твърдо да следва намерението си и всичко щеше да бъде наред.

— Трябва да призная, че този начин за слизване от борда ми допада повече, Джеърд — каза Брандфорд, докато гледаше как Каси спокойно води Капу за юздата. — Нервите ми щяха да са опънати до скъсване, ако тя пак трябваше да плува до брега.

— Радвам се, че имам твоето одобрение — язвително се усмихна Джеърд. — Сигурен съм, че на всички щеше да ни е неприятно да ти създаваме неудобства. — Той се извърна от перилата. — Готов ли си?

— Повече от готов. Омръзна ми този морски живот. Когато се наложи да върнеш заложницата си в нейната родина, ще се оправяш без мен. Искam да остана на твърда земя в близкото бъдеще. — Той последва Джеърд към трапа. — Имаш намерение да я върнеш на острова ѝ, нали?

— Не съм мислил за това. Със сигурност няма да го направя, докато тя продължава да има някаква стойност.

— В какъв смисъл? — прошепна Брандфорд.

Джеърд очакваше атаката. Крайно време беше.

— Хайде, кажи го.

— Моля?

— Чудех се кога ще събереш смелост да изразиш протеста си.

— Аз никога не си губя времето. Щом като съблазняването стана свършен факт, нямаше защо да се намесвам. Ти просто щеше да ми кажеш да скоча зад борда.

— То не беше съблазняване. Тя дойде при мен.

— И ти не се опита да я убедиш да остане? — Той поклати глава. — Разбира се, че си го направил. Направи всичко възможно, за да я задържиш. Дори слепец можеше да го види.

— Защо не? — Той се усмихна безразсъдно. — Тя ми каза, че иска да ме използва. Аз просто ѝ бях подръка и ѝ бях удобен. — Усмивката му изчезна. — Е, изказа несъгласието си. Остави нещата да се развиват сами. Не се намесвай, Брандфорд.

— Страхувам се, че може да стане необходимо.

Той кимна към Лани, която тъкмо слизаше по трапа, следвана от няколко моряци, които носеха кутии и пътни чанти.

— В сместа беше пусната нова добавка. Ако не беше потънал само в собствените си грижи, щеше да го разбереш.

— Какво... — Очите на Джеърд се разшириха от учудване. — Ти си я взел в леглото си?

— Не, но искрено се надявам да го направя. — Той срещна погледа на Джеърд. — Както и да е, може би ще почакам, докато дамата даде съгласието си да се омъжи за мен.

Джеърд рязко си пое въздух.

— Бранфорд... не.

— Да. — Той протегна ръка, защото Джеърд беше отворил уста да го прекъсне. — А в това ти не бива да се намесваш. Няма да го позволя.

Джеърд рядко беше чувал тези стоманени нотки в гласа му.

— Ти си глупак. Тя е любовница на Девил.

Бранфорд направи гримаса.

— Това е една от пречките. Жаждата ти за отмъщение е другата. — Той кимна към Каси, която беше на палубата. — А страстта ти към малката приятелка на Лани е трета пречка. Това не беше така, когато момичето споделяше страстта ти, но сега нещата се промениха. Не искам да правиш задачата ми още по-трудна, като през цялото време тревожиш Лани и я караш да застава нащрек. Искам да бъде свободна да мисли само за мен.

— Тя не мисли за никого другого, освен за Девил. — Той направи пауза. — За Бога, тя дори искала да легне с мен, за да му помогне.

— Сигурно е така. Лани е много решителна натура. Тя не вижда нищо лошо в това да използва акта, за да помогне на любимия си. Щастие е за мен, че не се е случило. — Той се усмихна приятно. — И сега вече никога няма да се случи. Ще сметна, че си безчувствен, ако приемеш поканата ѝ и я вземеш в леглото си.

— По дяволите, нямам намерение...

— Знам — прекъсна го той. — Във всеки случай, искам да улесниш работата, като хванеш Девил колкото се може по-бързо. Той е пречка на пътя ми.

Джеърд го последва.

— Моите извинения. Ще се опитам да се погрижа за нещата, преди да си станал наистина неудобен. Може би си спомняш, че се опитвам да приключа с това вече повече от десетилетие. Ще изпратя съобщение на Жуло в Париж още преди да сме напуснали палубата. Това достатъчно скоро ли е за теб?

— Ще трябва да се задоволя с него. — Брадфорд вече вървеше по трапа. — Къде ще настаниш дамите, като стигнем в Морланд?

— Не се тревожи. Няма да ги хвърля в тъмницата. Ще се погрижа да ги охраняват строго. Не мисля обаче, че те ще проявят нетърпение да ни напуснат, докато не се уверят, че Девил е стигнал във Франция.

— И как ще узнаят това?

Усмивката му беше кисела.

— Чрез мен, разбира се. Каси ми каза в лицето, че ще ме използва. Тя ще направи всичко възможно, ще ме шпионира, за да измъкне информация. Мисля, че е безполезно да ти казвам, че ти също трябва да си нащрек?

Брадфорд кимна.

— Напълно безполезно. Този път не мога да обеща, че ще бъда на твоя страна, Джеърд.

— Тогава може би ще трябва да запазя плана си в тайна.

Не беше се чувствал така самотен от онази първа нощ, която беше прекарал в къщата на Брадфорд в града. Е, така да бъде. Изправи рамене и смело се усмихна:

— Но не ставай шпионин, Брадфорд. Няма да ти простя подобно предателство. Страхувам се, че ще изпадна в ярост и ще измисля някакво особено жестоко наказание. Особено жестоко наказание.

Погледът му следеше Каси.

— Аз не се тревожа. Вярвам, че войната с дамите няма да ти се види особено привлекателна.

Джеърд не отговори. Гледаше как Каси се усмихва и разговаря с Лани. Но когато той се приближи, изражението на лицето ѝ се промени. Той задуши гнева, който нейната реакция породил.

— Добре дошли в Англия, дами — весело каза той. — Надявам се, че тук ще ви хареса.

— Няма да ни хареса — каза Каси. — Такова студено и голо място.

Погледът ѝ обходи дърветата, които растяха от двете страни на пътеката, която водеше към върха на хълма.

— И дърветата са голи.

— Есен е. Листата вече са опадали. Съжалявам, че не можем да осигурим цъфтящи храсти като в рая, който остави зад себе си.

— Няма значение. Ще останем тук само кратко време.

— Човек никога не знае — каза Джеърд.

Тя срещна погледа му.

— Знам.

Лани бързо се намеси:

— Колко далеч е това пристанище от Морланд?

— Няколко мили. В странноприемницата има готови коне за нас. Ще стигнем в Морланд след обяд. — И добави: — Ще ви оставя свободно да обикаляте земите на замъка, но, естествено, ще бъдете наблюдавани.

— Естествено — каза Каси. — Не е нужно да се тревожиш. Няма да си тръгнем, докато това не стане наложително. А тогава, когато решим да си отидем, ти няма да можеш да ни спреш.

— Любопитен съм да видя как ще успеете да...

— Хайде, идвай, Каси. — Лани тръгна към странноприемницата, която Джеърд беше посочил. — Замръзвам от студ до тази вода. Искam вече да тръгваме.

Каси веднага я последва.

Джеърд стоеше и ги наблюдаваше как вървят. Изпитваше гняв и разочарование и не знаеше кое чувство е по-силно. Тя никъде нямаше да отиде, нищо нямаше да направи. Беше отправила само предизвикателство.

— Май се чувстваш като изгубена попова лъжичка? — попита го Брадфорд. — Не мислех, че това е възможно.

— Не съм изгубен. Не съм дори озадачен.

Джеърд също тръгна към странноприемницата.

ГЛАВА 10

— Прекрасно — полугласно каза Лани на Каси.

Двете наблюдаваха как Джеърд минава покрай редицата слуги, строени да го приветстват с „добре дошъл“ в имението.

— Изглежда, англичаните имат повече церемонии и от нас. — Тя сбърчи нос. — Макар че не са така цветисти. В колко мрачни тонове са дрехите им. Мислиш ли, че ще успеем да ги убедим да сменят тези дрехи с шарени саронги?

— Съмнявам се.

Каси се засмя, когато Брадфорд ѝ помогна да слезе от гърба на Капу. Горката Лани, беше станала малко нервна, след като видя тази демонстрация на сила и престиж. Каси едва си спомняше замъците и дворците на Франция, но беше сигурна, че не са така представителни като Морланд. И все пак Лани беше права: замъкът може и да беше огромен и великолепен, но техният остров беше по-красив. Джеърд може и да беше крал тук, но те бяха свикнали с обичаите в своя кралски двор.

— Мили Боже, моля те, недей — изстена Брадфорд. Погледът му се спря на една сивокоса жена, която приличаше на тлъст пъдпъдък. — Мисис Блейкли ме е държала на коленете си, когато съм бил малък. Не бих могъл да свикна да я гледам в дрехи, различни от тези с високите яки и колосаните поли.

— Доста егоистично от твоя страна — каза Каси и се усмихна. — Помисли за нея. Как може тялото ѝ да диша в този плат? Тези дрехи са толкова грозни, колкото и дрехите, които Клара избираше за мен.

— Невъзможно — каза Джеърд, който се беше приближил към тях.

Усмивката на Каси изчезна. Тя инстинктивно се стегна, пригответи се за бой. Това беше първата дума, която ѝ казваше от слизането им на брега.

— Значи одобряваш плана на Лани?

Той се намръщи.

— Какъв план?

— Е, Лани мисли, че саронгите ще бъдат много по-подходящи одежди за твоите слуги.

— Не мисля, че ще бъдат — отчетливо произнесе той. — Никакви саронги. Не и тук. Разбираш ли?

— Лани се шегуваше.

— А ти?

Тя се извърна и смени темата.

— Къде са конюшните? Трябва да настаня Капу.

Той нямаше намерение да изоставя темата.

— Ти шегуваше ли се, Каси?

— Може би. Твоята Англия е студена и никак не е чудно, че всички се загръщат догоре с дрехи. — Погледът ѝ попадна на една дълга и ниска постройка, която се издигаше в другата част на двора. — Това ли е конюшната?

Когато Джеърд кимна, тя тръгна към постройката, като отблъсна момчето, което се беше спуснало да вземе юздите на Капу.

— Не си прави труда да идваш с мен. Нямам нужда от помощта ти.

— Колко мило от твоя страна, че ме освобождаваш от задълженията ми — каза Джеърд. — Ще отидеш ли с нея, Брандфорд? Аз ще придружа Лани до нейната стая.

— Прекрасно — отговори Брандфорд, — много съм горд от конете в конюшната, тъй като съм допринесъл доста за подбора им. Сигурен съм, че дори Каси ще признае, че са отлични.

— Няма да ги хареса, щом не носят саронги — отговори саркастично Джеърд.

Брандфорд се засмя и последва Каси.

— Мили Боже, каква картина биха представлявали коне със саронги! — Той отвори и се отдръпна, за да пропусне Каси и Капу. — Мисля, че ядосахме Джеърд. Забелязвам, че чувството му за хумор изчезна, когато ти се появи в живота му. — Затвори вратата на конюшната и загледа в очакване Каси. — Е?

— Толкова е... чисто.

Думата, която използва, отново беше прекалено слаба — конюшната светеше, беше идеално почистена, дори пиринчените резета на яслите светеха като полирани. Пространството беше

огромно, яслите също бяха просторни. В конюшната имаше повече от трийсет коня. На западната стена имаше отвор във формата на дъга. През него тя видя залата, в която държаха каретите и която беше по-голяма дори от конюшната.

— Джеърд вярва, че чистотата спомага за здравето на животните. Той е доста придиличен. — Бранфорд спря пред една празна ясла. — Тази харесва ли ти? И от двете му страни няма да има други коне. Твоят Капу не е свикнал да има компания.

— Тук ще му хареса.

Тя вкара Капу в яслата и започна да го разседлава. Познатото задължение успокояваше и двамата, беше им позната и миризмата на коне и слама, които ги заобикаляха. Чувството ѝ за отчужденост и напрежението, които изпитваше, постепенно намаляваха.

— Сравнена с конюшната на нашата вила, тази прилича на дворец. Благодаря ти, Бранфорд.

— За мен беше удоволствие. — Той се облегна на вратата на яслата. Продължи да я наблюдава. — Изключително животно. Колко бързо препуска?

— Не знам. Никога не съм засичала времето му. — Тя му се усмихна през рамо. — На Хаваите не организираме конни надбягвания.

— Ще ми позволиш да му засека времето?

Тя се намръщи.

— Защо?

— Защото, когато са замесени коне, моето любопитство е безгранично. Искан ми се да знам всичко за тях. — Той ѝ се усмихна мило и отново помоли: — Моля те. Е?

Тя го погледна и омекна. Бранфорд винаги беше любезен с нея, а това, за което я молеше, беше дребно нещо.

— Щом искаш.

— Утре сутрин. В единайсет?

Тя кимна.

— Но всъщност неговата бързина няма значение, нали?

— За мен има. — Усмивката му беше ослепителна. — Бързината е част от красотата. Не цялата красота, разбира се. Няма нищо по-красиво от прекрасен кон, който бяга като вятър.

Тя внезапно си спомни как Капу препускаше край брега с развяваща се грива, с издути мускули, които се очертаваха под кожата му при всяко движение.

— Вярно е, няма нищо по-красиво — нежно се съгласи тя.

Те си размениха погледи, които разкриваха взаимното им съгласие по въпроса.

Брадфорд кимна и се отдалечи от вратата на яслата.

— Ще те оставя да го настаниш. Ще отида да видя дали Лани се е настанила удобно. Ще те чакам след час в предната зала на замъка. Достатъчно ли ще ти бъде това време?

Тя поклати глава.

— Сама ще намеря пътя. Капу може да има нужда от мен, докато свикне.

Тя започна да чисти кожата на Капу.

— Добре, обещавай, че няма да прекараш тук нощта. Тук няма нищо, което може да му навреди.

— Ако е настанен добре.

— Моля те, опитай се. Момчетата, които работят в конюшната на Джеърд, не са свикнали в яслите да спят дами. Това би ги обезпокоило.

Тя направи гримаса и не отговори.

— Не мисля, че този довод ще ме убеди.

Брадфорд започна да се отдалечава.

— Почакай!

Той въпросително я погледна.

— Кой кон е Моргана?

Той се усмихна.

— А, Кралицата? Трябваше да се досетя, че Джеърд ти е говорил за нея. — Той ѝ направи знак с ръка да го последва. — Ела да я видиш. Тя е в края на конюшната.

Каси потупа леко Капу и излезе от яслата.

— Той всъщност нищо не ми е разказвал за нея.

Защото тя го беше спряла. Беше се страхувала, че ще се оплете в паяжината на доверието и взаимните чувства. Не чувстваше подобна заплаха, когато беше с Брадфорд. Беше любопитна да види кобилата, която Джеърд смяташе за по-добра от Капу.

— Защо я наричате Кралицата?

— Ще видиш. — Брадфорд отстъпи встрани и направи жест към коня, който стоеше в самия край на конюшните. — Ето я и нейно превъзходителство.

Каси рязко си пое дъх и направи крачка напред. Тя наистина беше красива. Беше по-дребна от Капу, но всяка извивка на тялото ѝ беше красива. Всяка извивка издаваше сила и бързина. Видя и защо Брадфорд я наричаше Кралицата. Досега не беше виждала кон с такава царствена осанка.

— Прекрасна е — прошепна тя.

Протегна ръка да докосне муцуната ѝ, но Моргана рязко се отдръпна.

— Добре — тихичко ѝ каза тя, — имаш дух и си придирчива. Трябваше първо да се опознаем.

— Поне не откъсна китката ти, както щеше да направи твойт кон — каза Брадфорд.

— Но тя също никак не е кротка, не е достатъчно опитомена.

Господи, наистина беше много красива.

— Позволява ли на някой друг, освен на Джеърд, да я язди?

— Понякога и аз я яздя. Когато нейно превъзходителство позволи. Тя определено има характер.

Той протегна ръка. Моргана не трепна, не се отдръпна. Той започна нежно да милва муцуната ѝ.

— Да я яздиш, е все едно да плуваш в спокойно море. Предполагам, че да яздиш Капу е съвсем различно.

— Да.

Да яздиш Капу, беше все едно да те подмята буря — вълнуващо, но не безопасно. Но бързото движение ѝ доставяше огромна радост.

— Много по-различно. Откога я има Джеърд?

— От четири години. Получи я от шейх Гален Бен Хасан, когато тя беше още малко жребче.

— Бен Хасан? Той на кое царство е владетел?

— На Седикхан.

— Седикхан? — Тя се намръщи озадачено. — Никога не съм чувала за него.

— Малко хора са чували за тази земя. Това е пустиня и е много далеч от тук. — Той се усмихна. — Понякога шейхът наистина се държи като варварин, но с Джеърд се разбираха добре. Той има

великолепна конюшня, а хората, които обичат конете, винаги имат за какво да разговарят.

— И той я е купил от този шейх?

— Не, шейхът не продава конете си. Джеърд я спечели на облог.

— Какъв облог?

За първи път Брадфорд се смути. Като че ли нямаше желание да отговори.

— Просто облог — уклончиво отговори той.

— Какъв...

— Не — категорично я отрязва той. — Забрави го. Не биваше да го споменавам. Подобни подробности не са за твоите уши.

Тя беше изкушена да настоява, но беше очевидно, че той няма да отстъпи.

— Изненадана съм, че е взел толкова невзрачна млада кобила. Като жребче тя не е изглеждала така. Няма нищо по-тромаво, неугледно и грозно от едно малко жребче.

— Джеърд има безпогрешен инстинкт, когато става въпрос за коне. Освен това той видя майката. Знаеше, че Моргана ще се превърне в кралица. И тя бързо оправда очакванията му. Тя е най-бързият кон в Англия. В това графство много мъже са готови да продадат душите си само и само да станат нейни господари.

— Джеърд ми каза, че я пуска на конни надбягвания.

— Разбира се. Джеърд обича състезанията от всякакъв вид. Особено обича победите.

Тя вече беше узнала за тази негова черта.

— А Моргана обича ли ги?

Той кимна.

— О, да, надбягванията са в кръвта на конете от земята Седикхан. Би било обидно за кралската ѝ гордост да я смятат за кон от същата класа, от която са нейните подчинени. Но обича да ги кара да гълтат прахта, вдигната от нейните копита.

Картината, която той рисуваше, беше забавна. Когато си представи гордото презрение на кобилата, Каси неволно се усмихна.

— Тя ми харесва. — Приглушено се засмя. — Не че тя е трогната.

— Ще се трогне. Дай ѝ време да те опознае.

Но Каси можеше и да не остане тук достатъчно дълго, за да свикне прекрасната кобила с нея. Мисълта ѝ причини болка, необяснима болка. След месец два тя може би щеше да бъде във Франция или, ако всичко вървеше добре, по обратния път към Хаваите. Нямаше да съжалява, побърза да увери тя себе си. Не искаше нищо повече от това да си тръгне оттук и да се върне към предишния си живот. Само че тази кобила наистина беше необикновена...

Но не беше така прекрасна като Капу. Той беше неин, той ѝ принадлежеше, имаше своето кътче в сърцето ѝ. Тя нямаше нужда от друг кон, докато имаше жребеца. Когато всичко приключи, тя ще се върне с него на Хаваите и ще му намери кобила, която да му е равна. Ще сложи началото на своята ферма. Няма да бъде...

Кобила, достойна за него.

Тя се втрени в Моргана, слисана, изумена. Къде щеше да намери кобила, по-достойна за Капу от Моргана? Двамата бяха свършени, бяха създадени един за друг. Жребец от кралска класа и горделива кобила.

— Какво има? — Брадфорд загрижено я гледаше. — Какво не е наред?

— Нищо.

Лъжа. Нещо не беше наред. Сега, след като беше видяла Моргана, никога нямаше да се задоволи с друга кобила. Тази беше кобилата, която трябваше да сложи началото на породата коне, отглеждани в нейната ферма. Е, да, но щеше да ѝ се наложи да се задоволи с някоя по-лоша. Знаеше, че не може да има Моргана. Но, Господи, колко силно я искаше за Капу.

— Не ги сравнявай — каза Брадфорд. — Те и двамата са прекрасни, всеки по свой собствен начин.

Той може би си мислеше, че тя изпитва известни съмнения относно превъзходството на Капу и се опитваше да бъде мил.

— Няма нищо за сравняване. — Тя се усмихна, макар това да ѝ коства усилия и се извърна от кобилата. — Трябва да се върна при Капу.

— Предполагам, че няма да те видим на вечеря?

— Не, дори да се върна в замъка, занапред ще се храня в стаята си.

— Мисля, че тези твои претенции няма да бъдат уважени. — Направи малка пауза и додаде: — Това няма да се хареса на Джеърд, нали знаеш?

— Тогава няма да стане нужда той да ме храни.

— Могат да се хранят и отглеждат коне, но не и хора. Ти може да намериш с какво да храниш Капу, но се съмнявам, че на теб самата ще се харесат сламата и зърното.

Тя стигна до яслата на Капу и поднови грижите си по него. Брадфорд въздъхна и тръгна към вратата на конюшната.

Предполагам, това означава, че няма да видим и Лани на вечеря?

— Лани сама взема решенията си. Ще трябва да попиташ нея.

— О, бъди сигурна, че ще го направя.

Каси изтърка Капу и захвърли хавлията настрана. Той не беше така нервен, както тя се беше страхувала. Може би защото той се радваше, че отново е на твърда земя. Тя пристъпи към него и скри лицето си в гривата му.

— Това е една прекрасна и удобна ясла, но не свиквай прекалено с нея — прошепна му тя — Нашето място не е тук. Ние все още търсим мястото си. Надявам се, че ще го намерим.

Тя чу тихо цвилене надолу по коридора. Моргана? Можеше да бъде всеки един от дузината коне, но тя инстинктивно усети, че е кобилата. Капу застина, а ушите му се издадоха напред.

— Да, тя е красива, моето момче. Но тя също не принадлежи на нас. По-добре, че е далеко от теб и не можеш да я видиш.

И тя почувства болка, която много приличаше на болката от загуба на скъпо същество, когато си спомни чистите и прекрасни линии, гордо изправената глава на кобилата. Каква двойка щяха да бъдат двамата!

Отдалеко долетя шум от стъпки...

Каси, сънена, вдигна глава от сламата. Тъкмо щеше да заспи, когато шумът я обезпокои. Вероятно нямаше нищо тревожно. Едно младо конярче беше дошло да провери конете малко преди да се стъмни. Тя го беше изпратила да си легне. След това вече никой не се появи.

Тих звън на звънци.

Затръшна се врата!

Тя веднага седна, сърцето ѝ тежко биеше. Не беше задължително шумът да предвещава нещо ужасно. Не знаеше нищо за замъците, но не ѝ се струваше естествено хората да се скитат из конюшните посред нощ.

„И това графство много мъже са готови да продадат душата си, само и само да станат нейни господари.“

Крадци на коне.

Това беше една от възможностите. Щом смятат Моргана за съвършена значи ще се намерят мъже, които няма да се спрат пред нищо, за да я притежават.

Скочи на крака още преди в главата ѝ да се е оформило твърдо решение. Нямахте да им позволи! Кобилата принадлежеше на Джеърд. Тук се отнасяха с нея като с кралица, каквато всъщност беше. Когато тя излезе от яслата, Капу тихо изцвили.

— Шшт — прошепна тя.

Ръката ѝ трепереше, докато палеше фенера. Едва го свали от стълба, на който беше окачен. Тя нямаше оръжие, но тежкият фенер можеше да се използва като тояга.

— Ще се върна веднага.

Защо шепнеше? Ако нападателите я чуеха, можеше да помислят, че са разкрити и да избягат. Тръгна към отвора, който съединяваше конюшната със залата за каретите.

Може би вече бяха заминали. Нали беше чула затваряща се врата. Може би бяха взели желаната от тях плячка и си бяха тръгнали вече.

Дано да са си заминали, помоли се тя и влезе в залата с каретите.

Светлината на фенера стана причина дузината карети и файтони да хвърлят странни сенки по стените — огромни чудовища, които бяха надвиснали над нейната собствена малка сянка, която бързо се движеше по стената.

Остър метален звук, изскърцване. Откъде ли идваше? Гърлото ѝ беше пресъхнало от страх, но тя извика.

— Знам, че сте тук. Къде са...

Вратата на каретата, която беше от лявата ѝ страна, се отвори!

Тя едва успя да види крехката момчешка фигура, преди последната да се нахвърли върху нея. Падна на пода. Не можеше да си поеме въздух. Нападателят ѝ незабавно я възседна. Каси отчаяно

зарита в мрака. Размаха ръце, макар нищо да не виждаше. Удари го по окото и той извика от болка. Тя се претърколи, като го повлече със себе си. Сега той беше под нея и тя затърси фенера, който беше изтървала. Вдигна го. Ако успееше да го удари, щеше да извика помощ от замъка...

— По дяволите, почакай! Предавам се.

Каси замръзна на място. Гласът беше гневен и несъмнено женски. Тя бавно наведе фенера и се втренчи в нападателката си.

Зелени очи я гледаха от едно ангелско лице — като лицата в Библията на Лани. Къси бледо руси къдрици обрамчваха слабото лице на момичето. Тя беше почти дете. Сигурно не беше на повече от петнайсет шестнайсет години.

— Остави ме да стана!

— И защо да го правя? За да можеш отново да ме нападнеш?

— Аз не съм те нападнала. Просто скочих върху теб. Ако те бях нападнала, нямаше да можеш да ме надвиеш.

— Ти ми изкара въздуха.

— Но не съм се опитала да те ударя с фенер. Пусни ме!

— След като ми кажеш какво правиш тук. Да не би да си дете на някой от слугите?

Тя предизвикателно отвърна:

— Не е твоя работа.

— Тогава ще останем така цяла нощ.

— Ще се отегчиш или пък Джеърд ще дойде за теб.

Джеърд. Ако не беше дете на някой от слугите, откъде знаеше толкова много неща?

— Може би вече му липсваш — каза момичето. — Остави ме да се изправя и да отида при него.

— Той знае къде съм? И каква си ти за негово благородие?

— Аз съм за него много повече, отколкото може да бъде една зле облечена уличница, която му доставя удоволствие само в леглото. — Преценяващият ѝ поглед обходи овехтелият костюм за езда на Каси и тя поклати глава. — Къде те е намерил? Лондонските курви са много по-привлекателни. Сигурно, като е слязъл в Таити, е взел със себе си на кораба първата срещната. Чух един от приятелите на Джеърд да казва, че дългите седмици, прекарани в морето, докарват мъжа до отчаяние.

Неочаквано гневът на Каси намаля. Момичето беше безпомощно, беше изправено пред непозната опасност и все пак беше достатъчно смело и предизвикателно. При подобни обстоятелства тя би направила същото, или поне така се надяваше.

— Какво правиш тук по това време на нощта? — попита тя.

Момичето вирна брадичка и не отговори.

— Коя си ти?

Момичето отново не проговори.

— Много добре. Ще отида да попитам Джеърд.

Изражението на момичето стана лукаво, многозначително.

— Добра идея. Отивай.

А когато се върнеше, момичето щеше да е изчезнало. Отново почувства, че то се държи твърде фамилиарно.

— След като намеря въже и те завържа.

— Не!

Момичето се поколеба, а после недоволно каза:

— Казвам се Жозет.

— А фамилията ти?

— Махни се от мен. Натискаш ми стомаха. Сигурно тежиш колкото Моргана.

— Знаеш за Моргана?

— Разбира се! — Очите ѝ подозрително се присвиха. — А какво правиш ти в конюшната посред нощ? Да не би някой да ти е платил да легнеш с Джеърд, а после да откраднеш Моргана?

— Аз не съм крадла на коне. Всъщност помислих си същото за теб. Точно затова реших да претърся мястото за каретите.

Жозет презрително изсумтя.

— И си тръгнала след конекрадците само с един фенер? И какво щеше да правиш? Да ги подпалиш? Малко вероятно.

— Мисли каквото си искаш. Не аз съм тази, която нахлу тук. Имам разрешение да остана при коня си.

Това не беше чиста истина. Всъщност тя самата си беше дала разрешението. О, но беше достатъчно близо до истината.

— И се обзалагам, че на теб никой не ти е разрешил да оставаш тук и през нощта.

Жозет се намръщи.

— И какво не е наред с твой кон? Болен ли е?

— Той се чувства малко особено. Това е първата му нощ тук.

— А също така и последната му — гневно рече Жозет. — Джеърд ще те изхвърли от леглото си, а конят ти ще бъде изхвърлен от конюшната, преди дори да си мигнала.

— Не, няма. Аз не споделям леглото му. — Тя направи гримаса. — И, уверявам те, ако зависеше от него, той би задържал Капу завинаги.

— Капу?

— Моят жребец. Доведох го от Хаваите.

— Къде се намира това място?

— То е остров. — Тъй като момичето все още изглеждаше объркано, тя добави: — Близо е до Таити.

— Джеърд те е довел от Таити?

— Не, аз сама дойдох. От Хаваите.

— И онази другата жена, която е в замъка?

Изглежда, момичето не знаеше много за онова, което ставаше в замъка.

— Откъде си научила за Лани?

— Това ли е нейното име? — Жозет сви рамене. — Някой ми каза, че две жени са дошли в замъка. — И допълни с предумишлена жестокост: — Сигурно тя е красивата.

— Не — поправи я Каси, — тя е повече от красива, тя е прекрасна.

— Тогава тя е онази, която споделя леглото на Джеърд — каза Жозет категорично. — Той винаги избира най-добрите.

— Изборът невинаги се прави от мъжа.

— Разбира се, че мъжът е този, който избира. Ще слезеш ли най-после от мен?

— Да. — Тя освободи момичето и се изправи на крака. — Ти не представляваш заплаха и не мога повече да си губя времето с теб. Трябва да се върна при Капу. Свършвай си работата тук и изчезвай. Трябва да поспя малко.

Жозет изненадано я погледна.

— Ще ме пуснеш?

— Не мога цяла нощ да седя върху теб. — Тя тръгна към отвора, съединяващ двете помещения. — Ти беше истински загрижена за Моргана, значи не си крадла на коне. Не ме интересува дали ще

откраднеш всички карети, които се намират тук, стига само да оставиш конете на мира.

— Аз не съм крадла! — Тя скочи на крака и последва Каси. — И забележката ти е глупава. Как бих могла да открадна карета, без да имам кон, който да я тегли?

Каси се усмихна.

— Вярно. Значи няма да можеш да откраднеш и каретите.

— На мен не ми се налага да крада. Джеърд ще ми даде всяка карета, която поискам.

— Нима? Тогава ти си щастливка. Лека нощ.

Тя забърза по коридора.

— Мисля, че ще дойда с теб.

Каси погледна назад и видя, че Жозет несигурно върви след нея. Момичето не беше толкова дребно, колкото беше помислила отначало, но несъмнено беше много младо. Нищо чудно, че я беше помислила за момче. Стройните ѝ бедра се губеха в широките вълнени панталони, а синята риза скриваше гърдите ѝ. Каси се спря и се втренчи в нея.

— Престани да ме гледаш! — Тя вирна брадичка. — Заради панталоните, нали? Е, аз ги харесвам. Не мога да ти помогна, ако ти не ги одобряваш. Ще се обличам така, както си искам.

Каси отвори широко очи и започна да се смее. Тя беше казала почти същите думи на Джеърд.

— Съгласна съм. Жената винаги трябва да носи дрехи, в които се чувства удобно. Уверявам те, понякога се обличам още по-шокиращо.

Жозет като че ли се засегна.

— О!

Каси се обърна и отново тръгна.

— Как се обличаш? В какви дрехи?

Жозет отново беше зад нея. Каси поклати глава. Жозет замълча за момент, а после попита:

— Интересно ли е да бъдеш курва?

— Аз не съм курва.

— Но защо тогава те е довел Джеърд... Защо си дошла в Морланд?

— Защото реших да го направя.

— Това не е отговор.

— Аз също не получих много отговори.

Жозет се намръщи.

— Добре. Джеърд е мой опекун.

Каси изненадано я погледна.

— Не знаеше, че той е нечий опекун, нали? Това не ме изненадва. Джеърд не обича да го разгласява.

— Защо?

Тя сви рамене.

— Има си причини. Аз посещавам училището за млади дами на лейди Керъдайн, когато Джеърд и Брадфорд ги няма. Училището е съвсем наблизо и когато днес следобед чух, че са се върнали, реших и аз да се върна у дома.

— Джеърд ти е изпратил съобщение?

— Не. — И бързо добави: — Но щеше да го направи. Може би утре или вдругиден. Той наистина е загрижен за мен. Аз просто да се върнах малко по-рано.

Каси отново погледна към залата с каретите. Жозет отново побърза да се обади:

— О, не исках да безпокоя никого посред нощ. Тази вечер щях да спя в някоя карета и да видя Джеърд на сутринта.

— Разбирам.

Тя почувства съжаление към момичето. Мислеше, че започва да разбира. Детето очевидно обожаваше Джеърд, а той не се безпокоеше особено за него.

— И как стигна от училището дотук?

— Пеша.

— И на какво разстояние е то?

— Не е далеко.

— Две мили?

— Осем — призна Жозет. — Какво значение има? Искях да го направя.

Отговорът беше съвсем ясен за Каси.

— Кой ти каза, че Джеърд се е върнал у дома?

— Имам приятели тук — избегна отговора Жозет.

Момичето нямаше да издаде слугата, който беше изпратил съобщението. Каси започваше да изпитва уважение и привързаност към момичето.

— Но Джеърд, така или иначе, щеше да дойде за мен. Ние сме като брат и сестра.

— Сигурна съм, че щеше да те прибере — нежно каза тя. — Върни се в каретата и заспивай. Искаш ли одеяло?

Жозет несигурно я погледна.

— Ще изтичаш да му кажеш, че съм тук?

Каси поклати глава. Лъчезарна усмивка освети лицето на момичето.

— Добре. Джеърд винаги е по-приятен, ако се е наспал добре. — Отново ненужно перчене: — Не че това би имало някакво значение.

— Лека нощ. — Каси продължи да върви. — Ще те събудя сутринта, когато самата аз ще отида към замъка.

— Благодаря. — Тя отново изравни крачка с Каси. — Ще повървя малко с теб. Не съм уморена.

— След като си вървяла осем мили?

— Ако не ме искаш, просто го кажи — сепна се Жозет. — Аз самата не желая твоята компания. Просто искам да видя коня ти.

Въпреки предизвикателните думи Каси разбра, че ѝ е причинила болка.

— Тогава престани да се караш с мен и ела да го видиш. Той е в яслата, която е точно пред нас.

Жозет тръгна в посоката, указана от Каси.

— Щом Джеърд го харесва, той трябва да е приличен кон. Макар че може... Велики Боже, който си в небесата!

Каси доволно се усмихна. Жозет се беше втренчила в Капу.

В погледа ѝ се четеше възхищение, което граничеше с благоговение.

— Великолепен е...

— Да.

Жозет пристъпи към Капу и Каси извика:

— Не, недей!

Капу стоеше спокойно. Позволи на Жозет да го погали.

— Не се тревожи, конете ме обичат. Не колкото обичат Джеърд, но разбират, че няма да им сторя нищо лошо — хвърли поглед през рамо. — Как се казва?

— Капу.

— Какво глупаво име. Ще му измисля друго.

— Името му не е глупаво Означава „табу“, „забранен“.

— О, разбирам. — Тя погали муцуната на Капу. — Искаш той завинаги да си остане твой.

— Дадох му това име, защото не е безопасно да го яздят непознати. Името беше подходящо за него... — Тя срещна погледа на Жозет, който ѝ казваше, че за нея няма тайни. — Как разбра?

— Ако аз имах кон като Капу, щях да искам той да бъде само мой. — Лицето ѝ беше замечтано, когато добави: — Много е важно да си имаш нещо, което да е само твое.

Каси огледа конюшнията.

— Ти сигурно имаш кон тук. Толкова са много.

— Но нито един, който аз съм спечелила, нито един, който... — Тя смени темата. — Ти не разбираш. Никой не разбира.

Каси си помисли, че разбира какво иска да каже Жозет.

— Нито един, когото е трябвало да приласкаваш, да убеждаваш и да се бориш срещу целия свят за него.

Жозет кимна.

— Не искам да кажа, че Джеърд не е щедър. Той дори ми позволява да яздя Моргана. Само че... — Тя обърна гръб на Капу и каза недоволно: — Ти си права, Джеърд няма да те пусне, докато съществува възможност да спечели този красавец. Но май не биваше да казвам това, а? Лейди Каръдайн би казала, че това е върховна неучтивост.

Каси се засмя.

— Така би казала и Лани, но не поради същата причина. Тя твърди, че ако истината причинява болка, по-добре е да не я казваш.

Жозет не я погледна.

— Аз причиних ли ти болка?

— Не, казах ти, че нито аз, нито Лани споделяме неговото легло. Твоят Джеърд не може да захвърли онова, което не притежава.

Жозет си позволи въздишка на облекчение.

— Добре, защото аз наистина не исках да те нараня тази път. Думите просто се изплъзнаха от езика ми. — Тя промени темата. — Каква е бързината на Капу?

— Нямам представа. Брадфорд ще му засече времето утре сутринта.

— Може ли и аз да присъствам? — Жозет гореше от нетърпение и изражението ѝ го издаваше.

Каси се усмихна отстъпчиво.

— Щом искаш. Не разбирам защо за вас това е толкова важно. Нямам намерение да го пускам на конни надбягвания.

— Разбира се, че ще го пускаш. Тук всички коне участват на конните надбягвания. Много е вълнуващо. В колко часа?

— В единайсет.

— Ще бъда там. — Изведнъж изражението ѝ се помрачи. — Може би. Ако Джеърд не е чак толкова недоволен от мен, че да ме изпрати наново да си стягам багажа.

— Нима може да бъде чак толкова лошо?

— Да.

И неуверено добави:

— Тук ме мразят.

Каси не можеше да си представи, че е възможно някой да мрази тази малка палавница. Въпреки факта, че обичаше да се заяжда с хората и проявяваше необосновано нахалство, у Жозет имаше нещо особено привлекателно.

— Сигурна съм, че грешиш.

— Какво знаеш ти? Те ме мразят. — Тя сви рамене с престорено нехайство. — Не че мен ме интересува.

— И защо мислиш, че не те харесват?

— Защото са глупави и ревниви. — И добави: — Казват, че аз съм чужденка и следователно враг.

Каси я погледна. Беше объркана и смутена.

— Чужденка?

— Аз съм Жозет Бразьер, дукеса на Таласар. — Произнесена от нейната уста, титлата звучеше особено величествено. — А да си френска дукеса е много по-добре, отколкото да си една от техните предвзети английски лейди.

Чужденка. Бразьер. Французойка. Думите се въртяха като вихрушка в съзнанието на Каси. Беше чула това име само веднъж досега, но то беше от онези, които никога нямаше да забрави.

— Какво има? — запита я Жозет, изненадана.

Трудно беше да се отговори на този въпрос.

— И какъв... ти е бил дукът на Таласар?

Жозет смръщи вежди.

— Баща, разбира се.

Детето. Каси беше толкова изненадана от обвиненията в убийство срещу баща ѝ, че напълно беше забравила за детето, което бащата на Джеърд спасил от войниците. Това дете сигурно е единственото оцеляло от семейството, което, според Джеърд, баща ѝ беше унищожил.

— Данжо.

— Чувала си за дома ми?

— Да.

Историята, която Джеърд ѝ беше разказал, изведнъж започна да оживява с появяването на това дете. Тя не искаше да съживява миналото, искаше да го забрави.

— Разказвал ли ти е Джеърд за...

— Мисля, че е време да се върнеш в залата с каретите — прекъсна я тя грубо и отвори вратата на яслата. — Ти може и да не искаш да спиш, но аз искам.

— Какво направих? — попита, объркана, Жозет. — Какво толкова казах... — Тя не довърши изречението, а изправи гордо глава. — Защото съм францужойка, нали? Мразиш ме заради онзи звяр Наполеон. И ти си като всички останали.

— Не.

— Лъжеш. Държите се с мен така, защото не съм англичанка. Защо изведнъж промени отношението си? Каква друга може да е причината? Чувствам, че изведнъж охладня към мен.

По-лесно щеше да бъде да остави Жозет да си мисли, че причината е нейният френски произход, но Каси не можеше да постъпи така. Тя самата доста дълго време беше балансирала между два свята.

— Не защото си францужойка. Баща ми също е французин. И ако някой е чужденец тук, това съм аз. — Тя дори не я погледна. — Ако не ми вярваш, отиди и питай Джеърд.

— Питам теб.

— А аз няма да ти отговоря. Питай Джеърд. — Тя легна на сламата, зави се с одеялото и обърна гръб на Жозет. — А след като го

направиш, съмнявам се дали ще те интересува какво мисля аз.

Чувстваше погледа на Жозет, насочен в гърба ѝ. Чувстваше се така, като че ли жестоко беше ударила малко, беззащитно кученце. Смешно. Жозет повече приличаше на млада тигрица. Когато Джеърд ѝ каже, че Каси е дъщеря на мъжа, който е отговорен за смъртта на баща ѝ, тя вероятно ще се опита да я убие.

Чу тихото възклицание на Жозет, а после и отдалечаващите се стъпки.

Щеше да заспи. Нищо не се беше променило с това, че беше срещнала един от хората, които бяха преживели онзи ужас в Данжо. И без това не беше възможно да бъдат приятелки с Жозет. Тя не бива да има приятели тук, в Морланд. Трябва да държи всички на разстояние.

Но Жозет не ѝ беше позволила да се дистанцира. Тя се беше вмъкнала в живота на Каси и си беше извоювала място в него. Още от първия миг Каси се беше почувствала толкова добре с Жозет, като че ли я беше познавала през целия си живот.

Е, на инцидента беше сложен край. Момичето не означаваше нищо за нея. Тази, странна връзка и разбирателството, което се беше зародило между тях, нямаше да издържат на информацията, която Джеърд щеше да даде на младата дукеса.

Тя чу как се затръшна вратата на някоя от каретите в залата. Жозет се беше настанила за през нощта. Каси потрепери и дръпна одеялото чак до брадичката си. Студът на ранното утро започваше да прониква в конюшната.

Трябваше да накара Жозет да вземе едно от одеялата на Капу...

Едва се беше зазорило, когато Каси излезе от конюшната. Дори не беше прекосила четвъртития вътрешен двор, когато Джеърд отвори предната врата и се изправи до нея, гледайки я как се приближава. Беше без палто. Ръкавите на ризата му бяха навити, а черната му коса беше рошава. Появяването му в този час не можеше да бъде съвпадение. Той я чакаше.

Мили Боже, точно сега тя не искаше да се среща с него. Беше сънена и недоволна. Все още изпитваше и онова странно чувство на загуба.

— Надявам се, че Капу е прекарал нощта по-добре от мен. — Погледът на Джеърд обходи лицето ѝ. — И от теб.

— Аз спях. — Вярно беше, че след много мятане насам-натам и обръщане ту на една, ту на друга страна, тя най-сетне беше успяла да си открадне няколко часа сън.

— А аз не. — Той ѝ се усмихна иронично. — Седях на креслото в библиотеката и чаках да свърши твоето нощно бдение.

— Казах ти, че няма да дойда при теб.

— Не ме разбра добре. — Той отвори вратата и отстъпи, за да я пропусне да мине. — Аз нямах чувствени намерения... този път. Просто исках да се уверя, че ще намериш пътя до стаята си. Замъкът има три крила и много стаи. Слугите щяха да се затруднят да те намерят, ако се беше изгубила.

— Аз просто щях да изчакам до вратата, докато всички се събудят. Освен това никога не съм се губила на острова. Съмнявам се, че мога да се изгубя в затворено пространство.

— Но островът е твой дом, твоя територия. — Той се усмихна. — А това е моята територия.

Нямаше нужда да ѝ го припомнят. Сега, когато беше неизмеримо далеч от познатите пейзажи и от познатата миризма на конюшните, тя започваше да се чувства много самотна.

— Ще престанеш ли да се хвалиш най-сетне? Кога ще ми покажеш къде ще спя?

— Не се хвалех, просто подчертавах общото между... — Усмивката му изчезна, когато я разгледа по-добре. — Няма да те лъжа. Има много малко общи неща между твой остров и Англия. Тук няма да ти хареса. Ще намразиш мястото. Освен ако не ми позволиш да ти помогна.

— Сделка, предполагам?

Той стисна здраво устни.

— Не, по дяволите, онова, което стана между нас, е нещо съвсем различно. Аз те доведох тук и съм отговорен за теб. Не искам да страдаш.

— Няма да страдам. — Тя се обърна и затырси с поглед стъпалата. — Стаята ми близо ли е до тази на Лани?

— Не, стаята ти е до моята. Само една стена ще ни дели. — Той я поведе към стъпалата. — Толкова сме близо, че ще те чувам как

дишаш. Мисля, че ще ми хареса да лежа в леглото си и да се ослушвам и за най-малкия звук от теб. — Погледна към нея през рамо и гласът му стана дълбок, чувствен. — Ще се чувствам така, все едно съм до теб.

Когато срещна погледа му, тя усети изгаряща топлина. Дявол да го вземе, той сигурно точно това целеше, сигурно искаше тя да се чувства така. Тя му хвърли преднамерен присмехулен поглед.

— През три стени би могъл да чуеш единствено топовен изстрел. Устните му трепнаха.

— Вярно е. Много жалко, че и ти го знаеш.

— Аз ще се настаня до Лани.

Той я поведе по един дълъг коридор.

— Тук, в Морланд, не разрешаваме на гостите да избират стаите, в които ще бъдат настанени. Да те настаним близо до Лани, може да се окаже неудобно за в бъдеще.

Може би искаше да каже, че тя ще промени решението си и ще се върне в леглото му.

— Аз не виждам никакви бъдещи неудобства.

Той спря пред една врата.

— А аз мога да видя безброй много усложнения. Така че ще останеш тук.

Той кимна към брокатения шнур на звънеца, който висеше на стената, съединяваща двете стаи.

— Позвъни, ако имаш нужда от нещо. Аз вече съм ти поръчал ваната. Ще ти изпратя закуска в десет. Мисля, че в единайсет имаш среща с Брадфорд.

— Той ти е казал?

— Разбира се, той знае, че аз също ще искам да присъствам.

— Аз не искам да бъдеш там.

— Така си и знаех. Но аз, все едно, ще бъда там.

— Тогава аз няма да позволя на Капу...

— Ще позволиш — прекъсна я той. — Обещала си на Брадфорд и не бива да нарушаваш дадената дума. — Той тръгна към една врата, която беше само на няколко метра. — Ще се видим в единайсет.

Каси гледа, докато вратата се затвори след него. Той беше прекалено самоуверен. Мислеше, че я познава много добре. Но тя нарочно щеше да стои по-надалеч от конюшните, за да го убеди в

противното. Не, подобна постъпка по-скоро би подходжала на дете. Бранфорд щеше да бъде разочарован. Тя нямаше да позволи на Джеърд да я накара да направи нещо, което обикновено не би направила. Седмиците, които ще трябва да прекара в Морланд и без това щяха да бъдат достатъчно трудни. Не биваше да позволява на Джеърд да я обърква по този начин.

Погледът ѝ безучастно обходи стаята. Предполага, че я смятат за великолепа и разкошна. Над леглото имаше балдахинена завеса, самото то беше от тежко дъбово дърво и покрито с пурпурночервено кадифе. Тя обаче не го хареса, нямаше нищо, на което да се възхити. Предназначението на къщите беше да ѝ дават подслон, когато не беше навън или пък в конюшната. Тяхната малка къщичка на Хаваите беше също толкова задоволителна, колкото и този замък.

Но Джеърд беше прав — след нощта, прекарана в конюшната, тя имаше нужда от баня и храна. Бързо тръгна към шнура на звънеца.

ГЛАВА 11

Когато в единайсет часа Каси влезе в конюшната, Брадфорд стоеше до яслата на Капу. Джеърд не беше с него. Брадфорд ѝ се усмихна.

— Е, ще трябва да почакаме малко, докато дойде Джеърд.

— Аз позволих на теб, не на Джеърд, да измериш времето на Капу. — Тя влезе в яслата и поздрави Капу с потупване по гърба, след което взе седлото от ъгъла. — Ако той не е тук, когато приключи с оседлаването, ще започнем без него. Или въобще няма да го направим.

Той направи недоволна гримаса.

— Мисля, че долавям нотка на недоволство, насочена срещу Джеърд. Да не би да те е ядосал напоследък?

— Неточността е проява на неучтивост.

— Джеърд винаги е точен. Но тази сутрин се случи нещо неочаквано. Както разбрах, ти вече знаеш. Жозет ми каза, че двете сте се срещнали снощи.

— Нима?

Тя сръчно завърза колана под корема на коня.

— Ти си я ядосала.

Тя не отговори.

— Но тя те е харесала. — Той се усмихна. — Но аз си знаех, че ще те хареса.

— Защо си мислел така? Ние нямаме почти нищо общо помежду си.

— Мислиш така, защото е дукеса? Това няма значение. Тя използва титлата само когато иска да се защити. Кажи ми, когато я срещна, не почувства ли към нея...

— Тя скочи отгоре ми, изплаши ме.

— Знаеш, че не това имам предвид. Тя не ти ли напомни за някого?

— Е, добре, стори ми се, че я познавам отдавна. Не знам защо.

— Погледни в огледалото. Тя може да бъде твоя близначка.

Каси се намръщи.

— Какво искаш да кажеш? Ние въобще не си приличаме.

— Не и по външност. Но у вас определено има нещо общо. Не съм те познавал, когато си била на шестнайсет, но мога да се обзаложа, че по-голямата част от отговорите ти са били като тези на Жозет. Тя непрекъснато е в беда. Предизвикателна, нетърпелива, импулсивна. — Той се усмихна. — И ако я бяха изпратили на твоя остров, тя щеше да носи саронг вместо онези панталони, които така ужасяват лейди Каръдайн.

Да, това беше вярно. Можеше да види себе си у Жозет. Нищо чудно, че се чувстваше добре в компанията на момичето.

— Ще я накаже ли Джеърд за това, че е избягала от училището?

— Съмнявам се. Той не иска да ѝ дава прекалена свобода, но Жозет обикновено успява да го убеди да направят така, както тя иска. Тя дори успя да го убеди да кръсти кораба си на нея.

„Джоузефин“. Каси не беше направила връзката.

— Тогава защо той я кара да посещава онова училище? На нея не ѝ харесва там.

Той сви рамене.

— То е най-доброто в страната. Жозет не би харесала ограниченията на нито едно училище.

Каси потрепери, защото си спомни как я заплашваха, че ще я изпратят в манастир. Тя щеше да бъде също толкова нещастна, ако Клара беше победила.

— Той трябва да ѝ позволи да остане тук. Ако тя му причинява грижи, то е, защото е нещастна.

— Това не е възможно. Ние се опитваме да ѝ позволяваме да остава тук за по-дълго. Но ако тя остане за постоянно в Морланд, животът ѝ ще бъде съсипан.

— Съсипан?

Той се поколеба, а после вдигна рамене.

— Търсех някое по-дискретно обяснение, но то няма да е необходимо на теб. Лейди Каръдайн не одобрява по-голямата част от нещата, които стават в Морланд.

— Какви неща?

— О, надбягвания, обзалагания, пиене и... — Той направи неопределен жест. — Други неща.

Тези други неща сигурно включваха отдаване на плътски удоволствия с жени от Лондон.

— Ако Жозет не участва в тези неща, те нямат значение за нея.

— А, така би говорил някой древен мъдрец. Бедна Каси, в някои отношения тази земя е по-варварска от своята. Не би трябвало да има значение, но има.

— Тя е права, като не обръща внимание на подобни глупости.

— За нещастие, тя обръща внимание. Отвращава се от тях. Има нужда от постоянно наблюдение, а аз и Джеърд непрекъснато пътуваме.

— Тогава трябва да забравите за баща ми и да си останете у дома.

Той повдигна вежди.

— Изглежда, Жозет си има нов съюзник.

— Аз не съм неин съюзник. Тя не означава нищо за мен. — Отвори вратата на яслата и изведе Капу. — А след като тя разговаря с Джеърд, аз ще бъда за нея по-малко и от нищото.

— Вероятно. Но човек никога не може да бъде сигурен на коя страна ще отскочи Жозет. Тя е непредсказуема, също като теб.

Каси не желаше непрекъснато да я сравняват с Жозет.

— За мен няма значение на коя страна ще отскочи тя.

— Искаш да кажеш, че няма да си разрешиш да се тревожиш. Жозет би отговорила по същия начин.

Отново ги беше сравнил. Тя процеди през зъби.

— Няма повече да чакам Джеърд. Къде е теренът?

Брадфорд направи жест с ръка към задната врата и поясни:

— Трябва да излезем през тези врати и да прекосим ливадата. Половин миля на север. Тръгвай. Аз ще кажа на Джо да оседлае коня ми и ще те последвам след минута.

Трябваше да преведе Капу покрай яслата на Моргана. Разбра това с известна тревога и неохота. Е, все някога щяха да ги видят един до друг — Джеърд сигурно често язди кобилата. Може би дори днес!

— Нещо не е наред ли? — попита Брадфорд.

— Не, всичко е наред. — Тя погледна към пътеката между яслите. — Ще те чакам навън.

Моргана не обърна никакво внимание на Капу.

Кобилата хвърли само един поглед към жребеца и дискретно изви глава настрани. Капу също не ѝ обърна внимание. Притича край яслата, все едно че беше празна.

Каси се усмихна, но съжaliaваше. Тя може и да вярваше, че те ще бъдат идеална двойка, но конете очевидно не бяха впечатлени един от друг. Държанието им беше точно каквото трябваше да бъде. Когато не бяха разгонени, конете рядко се интересуваха от кобилите. Беше глупаво от нейна страна да очаква нещо друго.

Джеърд дойде на терена, яздейки Моргана, когато Капу правеше третата си обиколка. Каси дори не го погледна. Яздеше до Брандфорд бездиханна, възбудена и оживена, бузите ѝ щипеха от острия студ.

— Достатъчно. Капу няма нужда от това непрекъснато даване на старт и спиране. Прекара седмици на онзи кораб и сега трябва да препуска свободно. Къде има безопасен терен?

— Каква е бързината му? — Джеърд запитва Брандфорд.

— Времето му е по-добро от първото време на Моргана. Второто беше малко по-слабо, а третото — почти същото.

— Господи! — Той се обърна към Каси. Очите му възбудено проблясваха. — Още един пробег.

— Не! — Каси продължи да гледа към Брандфорд. — Направих това, за което ме помоли, Брандфорд. И двамата сме уморени от тези глупости. Къде мога да го пусна на воля?

— И аз искам да го видя — каза Джеърд.

— Тогава трябваше да дойдеш навреме.

— По дяволите, не можех. Трябваше да... — Не продължи, като видя как тя вирна брадичка. — Ще ти покажа една безопасна пътека. — Обърна Моргана. — Ела с мен.

— Можеш просто да ми кажеш къде е.

— Да ме вземат дяволите, ако го направя. Щом ти не искаш да ми позволиш да му засека времето, аз искам поне да го видя в движение. Има една пътека покрай скалите, която е дълга пет мили, равна е и няма храсти отстрани.

— Не може ли да яздя по брега?

— Там има прекалено много скали.

Скали с много пукнатини, сиво небе, силен вятър и извисяващи се замъци. Тази неприятелска Англия ѝ се струваше негостоприемна като чужда планета.

— Идваш ли, Брадфорд?

Той поклати глава.

— Мисля да отида да потърся Лани. Изненадан съм, че не е дошла с теб.

Каси се усмихна.

— Тя намери библиотеката. Каза, че досега не е виждала толкова много книги. Може и цяла вечност да не излезе оттам.

— Мили Боже, това означава, че ще трябва да наблъскам повече знания в кратуната си. Каква съдба.

Той вдигна ръка за „довиждане“. В следващия миг вече препускаше към конюшните на замъка.

— Готова ли си? — попита я Джеърд.

Не изчака отговора ѝ, а смушка Моргана и препусна в галоп през ливадата към скалите.

Каси го последва, като нарочно възпираше Капу. Яздеше отзад и наблюдаваше Джеърд. Той и кобилата бяха невероятно красиви, когато бяха заедно. Тя беше виждала Джеърд само веднъж на гърба на кон — там, на брега, а то не се броеше. Той притежаваше силата и уменията на кентаврите. Слабото му тяло беше грациозно. А кобилата беше красива и устремна. Съчетанието радваше окото. Той управляваше Моргана без никакво видимо усилие.

Той яздеше, като от време на време хвърляше поглед през рамо.

В отговор на мълчаливата му молба, тя смушка Капу да върви по-бързо. Молба, изискване и отговор. В горещия мрак на каютата тя посрещаше всичките му нужди и изисквания, преди дори да ги е изказал. По същия начин той задоволяваше нейните нужди. Но сега всичко беше различно. На тази връзка трябваше да се сложи край. Тя нарочно забави Капу, когато той се изравни с Джеърд. Той се усмихна накриво:

— За Бога, смъкни гарда. Битката не трябва да се води всяка минута. Просто искам да видя Капу, докато бяга. Нима това е толкова ужасно?

Тя нямаше какво да възрази. Нали и тя яздеше нарочно зад тях, за да се наслади на гледката на препускащата Моргана.

— Не, не е ужасно. — Тя направи кратка пауза и после додаде:
— Но вината затова, че винаги съм готова за битка, е твоя. Ти постоянно правиш забележки и отправяш заплахи.

— Много добре, ще променя тона си.

Отстъплението му беше съвсем неочаквано и следователно — подозрително.

— А твоите намерения?

— Може временно да ги променя.

— Защо?

— Миналата нощ разполагах с достатъчно време за размисъл. Не е честно да те преследвам, докато си на непозната територия. Това би ядосало извънредно и мен самия. Ще ти дам време да свикнеш с Морланд и тогава ще подновя атаките си.

Тя, изглежда, наистина му липсваше. Усещаше го, макар че той го криеше под присмехулния си тон. Отговори му, като произнасяше думите бавно:

— Брадфорд ми каза, че си справедлив човек.

— Понякога. Знам, че ще се разочароваш, но аз не съм изцяло предан на добродетелта.

Той беше прав. Тя не искаше той да се държи като добродетелен човек, защото по този начин щеше да я лиши от нейните оръжия.

— Аз просто съм търпелив. Не съм глупав. Имам намерение да те накарам да мислиш като мен, а после да те върна в леглото си. Обещавам да не хапя... но за кратко време.

— Благодаря.

Той не обърна внимание на иронията, която се криеше в гласа ѝ.

— Но ще искам нещо от теб в замяна. — Когато тя отвори уста, за да възрази, той вдигна ръка, за да я накара да замълчи. — Да ми дадеш възможност да се опитам да те съблазня. Няма да те докосвам против волята ти, но ти ще вечеряш с мен всяка вечер. Също така ще прекарваш известно време с мен и през деня, за да имам възможност да те убедя да се върнеш в леглото ми.

— Аз не ти дължа нищо.

— Господи, колко си упорита. Нима не виждаш, че се опитвам да улесня нещата и за теб?

Тя извърна поглед.

— Нима предпочиташ заплахите? Мога да направя престоя ти в Морланд извънредно неприятен. Господарят на замъка е господар и на конюшните. — Той хвърли многозначителен поглед на Капу. — И ако ти забраня достъпа до жребеца?

Тя го погледна разтревожена.

— Няма да го направя.

— Защо не? Нима мислиш, че ще спра пред нещо... — Той не довърши изречението, но каза с досада. — Не, няма да го направя. Не мога да ти причиня това. Ще намеря друг начин.

И все пак той се беше лишил от единственото оръжие, което можеше да я подчини на волята му. Той знаеше, че би дала всичко в името на Капу.

— Няма друг начин — прошепна тя.

— Обзалагам се, че има и друг. — Срещна погледа ѝ. — Честна игра. Каси. Ти не искаш да бъдеш въвлечена в нея, но не можеш да откажеш. Аз ти давам всичко, включително и Капу, и искам толкова малко в замяна.

Ако направеше това, за което я молеше той, щеше да има възможност да е близо до него, без да ѝ се налага да се връща в подземния свят на чувствеността. Можеше да успее да научи нещо, което да спаси баща ѝ. При тази мисъл беше обзета от различни чувства. Предателство. Щеше да предаде Джеърд.

Мили Боже, не биваше да се срамува, че в този момент мисли за баща си. Поради каква друга причина можеше да се намира в Морланд?

— Това нищо няма да промени. Татко...

Той веднага разбра какво ще се опита да му каже. Усмихна се безрадостно:

— И аз не мисля, че би променило нещо. Не се опитвам да съблязня душата ти, а само тялото ти. Ти твърдиш, че двете неща са съвсем различни, нали?

— Да.

И все пак, през последните дни на кораба тя беше започнала да изпитва известни съмнения по отношение на независимостта на тялото и душата. Това, което той ѝ предлагаше сега, беше живот изцяло на слънчева светлина. Със сигурност опасно беше само сливането,

плътското удоволствие, което ги опияняваше. Опасно беше сливането на мрака и на слънчевата светлина. От това сливане се боеше тя.

— Предполагам, че можем... да яздим заедно.

— Не, предложението не е добро. Трудно е да съблазниш жена, която е на кон. — Престори се, че обмисля предложението. — Макар да не е невъзможно. А какво ще правим, ако времето не е подходящо за езда? Няма значение, ще измисля нещо.

Отстъплението беше съвсем незначително, но тя веднага беше обзета от съмнения.

— Може би не трябваше да...

— Хайде — прекъсна я той. — Има скала точно пред нас. Не позволявай на Капу да излиза извън пътеката, защото, в противен случай, ще паднеш от няколко метра височина!

— Капу може да избягва опасностите. Аз просто ще му покажа ръба на скалите.

— Ах, как завиждам на тези прекрасни инстинкти. Понякога си заслужава да вървиш по острието заради тръпката. — Той промени темата. — Снощи си срещнала Жозет. Какво мислиш за нея?

— Няма значение какво мисля. Каза ли й защо съм тук?

— Да. Едва ли можех да мълча, след като си й казала да пита мен. Не споменах за това, колко интимни бяхме на кораба, но й разказах всичко за теб и Лани... и за баща ти.

— И какво... Няма значение, не искам да знам.

— Беше шокирана, разбира се. Тя беше почти бебе, когато я доведох в Морланд и има само смътен спомен за родителите си.

Каси прогони от съзнанието си мислите за обречения дук и неговата съпруга.

— Каза, че е дукеса.

Джеърд кимна.

— Благодарение на терора, няма никой друг, който би могъл да наследи титлата. Както и да е, революционното правителство конфискува имението, така че на нея й остана само титлата.

Ако баща й бе виновен за смъртта на родителите й, това означаваше, че той е виновен и за загубата на наследството й? Ако? Мисълта дойде като че ли от нищото, но Каси знаеше, че тя може само да приспи чувствата й. За първи път подлагаше на съмнение

невинността на баща си. Не биваше повече да го прави. Единствено вярата можеше да ѝ помогне и да я подкрепи.

— Сигурна съм, че ти ще се погрижиш нищо да не ѝ липсва.

— Опитваме се. — Той направи недоволна гримаса. — Но Жозет не се нуждае само от храна и подслон. Беше далеч по-лесно, когато беше малко момиченце и бягаше из замъка. Тогава се интересувахе само от коне и от лодката си.

— Лодка?

Той погледна към огромния сив океан.

— В случай, че не си забелязала, ние живеем до самото море. Жозет имаше малка лодка, която се научи да направлява още на осем години. Когато не язди, тя е в морето.

— Но тя прекарва по-голямата част от времето си в училището на лейди Каръдайн. Нима може да има други занимания?

Той стисна здраво устни.

— Необходимо беше да я изпратим на училище.

— Защото не си искал да промениш навиците си, за да ѝ осигуриш дом тук.

— Кой ти каза... — Той поклати глава. — Брадфорд.

— Не е трябвало да се съгласяваш да станеш неин опекун, щом не си искал да се среща с всички онези жени.

— Предполагам, че трябваше да я оставя съвсем сама във Франция — саркастично отвърна той.

— Не съм казала това. Веднъж ми каза, че на всяко действие има и противодействие. Може би, в някои случаи, действията се нуждаят и от пригодяване към съответната обстановка.

— Брадфорд и аз не знаехме нищо за отглеждането на малките момиченца. Направихме всичко, което можахме.

— Като сте я оставили да тича спокойно и да наблюдава вашия разврат.

— Тя не е ставала свидетел на... — той спря, поразмисли малко и след това каза: — много от нещата. А и когато беше дете, едва ли разбираше за какво става въпрос. Тогава беше щастлива. Едва по-късно разбрах, че... По дяволите, бях още момче. Не знаех как да се справя с ролята на опекун.

— Сега вече не си момче, а поведението на Хаваите и на борда на кораба беше неприлично. Ти постоянно се отдаваш на плътски

удоволствия. Не виждам да си променил нещо.

Той смръщи вежди.

— Аз не съм монах. Нещата, които правя, когато съм далеч от нея, не могат да ѝ повлияят! — Очите му внезапно се присвиха. — И защо си така искрено загрижена за моето поведение? Самата ти си расла волна като диваче, когато си била малко дете. А според вашата философия съвкуплението въобще не е от значение. Не е ли така?

— Точно така.

Не беше сигурна защо мисълта за Джеърд с друга жена в леглото трябва да я ядосва. Беше разгневена, когато Жозет небрежно спомена снощи, а потвърждението на Брадфорд само беше сипало сол в раната. Хвана се за първия отговор, който ѝ хрумна.

— Но Брадфорд каза, че подобно разюздано поведение е осъдително тук. Осъждането и неодобрението могат да причинят болка, а да причиняваш болка на другите, не е добро.

— Не вярвам, че преживяната от Жозет болка е единствената причина да ме атакуваш. — Той се усмихна. — Но няма да продължа да те разпитвам, защото мисля, че и ти самата не си наясно с причината.

Дръпна юздите и посочи към пътеката.

— Ето, стигнахме. Можеш да пуснеш Капу да препуска. Спри в началото на гората. Там теренът става неравен.

Каси скри облекчението си и внимателно премина покрай Моргана.

— Ти няма ли да дойдеш?

Той поклати глава.

— Искам да го наблюдавам, докато бяга. Макар че нямам хронометър, ще мога да преценя бързината му.

— Не виждам защо отдавате такова голямо значение на бързината му. Ти го видя да бяга онази нощ, когато се срещнахме за първи път.

Той се усмихна.

— Но не успях да се съсредоточа върху жребеца. Ти определено ми отвличаше вниманието.

Когато споменът за онази нощ се върна, бузите ѝ пламнаха. За нея никак не беше забавна. Той беше излязъл от сянката на палмите и беше променил живота ѝ завинаги.

Наведе се над врата на жребеца и отпусна юздите.

— Хайде, Капу!

Той нямаше нужда от повторно подканяне. Спусна се като стрела надолу по пътеката. Каси беше плътно прилепнала за врата му, стиснала го здраво между бедрата си. Вятърът бръснеше бузите ѝ и отнемаше дъха ѝ. Капу увеличаваше скоростта на бяга си, докато копитата му едва докосваха земята. Морето, небето и земята се превърнаха в неясно петно.

— Точно така — прошепна му тя. — Бягай!

И той бягаше! Тя чуваше тежкото му дишане. Скоростта непрекъснато се увеличаваше. Мили Боже, препускането липсваше и на нея почти толкова, колкото и на Капу. Чувстваше се, като че ли се носи по въздуха. Със земята я свързваше само гръмотевичният екот на копитата. Стигнаха съвсем скоро до началото на гората. И за двамата препускането беше недостатъчно. Тя неохотно дръпна юздите и го обърна с лице към замъка.

Джеърд я срещна, когато беше преполовила пътя до конюшнията. Очите му възбудено горяха.

— Мили Боже, той е чудесен!

— Да — отвърна тя протичко.

Обзе я задоволство, все едно че бяха похвалили детето ѝ. Изпълваше я и чиста радост от движението. В това настроение можеше да понесе почти всичко. Искаше ѝ се да прегърне света.

— Бягането беше хубаво нещо. Сега той се чувства по-добре.

— А също и ти.

Тя кимна.

— Може би Англия не е съвсем лоша. Вятърът е остър, но е въодушевяващо да те обгръща. — Тя потупа Капу по врата. — Хареса ни, нали, момче?

Погледна Джеърд и попита:

— Е, успя ли да прецениш бързината му?

Той премигна.

— Не!

— Защо?

— Гледах го и по дяволите, забравих всичко на света.

Тя избухна в смях. Не знаеше, че Джеърд може да изгуби контрол над самия себе си. Сега той изглеждаше като сърдито малко

момче. Устните ѝ още се усмихваха, когато каза:

— Уверявам те, той бяга много бързо.

— Знам. — Тонът му беше доста кисел. — Не обичам да ми се присмиват.

Очите ѝ дяволито играеха, когато тя го обвини:

— Ти беше като замаян.

Замисленият му поглед не се отделяше от лицето ѝ.

— Бях като зашеметен. — Извърна се от нея. — И все още съм.

Усмивката ѝ изчезна. По лицето му се четяха топло чувство, изненада и весело настроение. В известен смисъл, тези емоции бяха дори по-опасни от страстта. Тя бързо сведе очи към Моргана.

— Тя също е великолепна кобила.

— Нали ти казах.

— Но не е така прекрасна като Капу.

— И какво прави жребеца по-добрият?

— Фактът, че е мой — простичко отговори тя.

Той се засмя.

— Защо ли това твърдение не ме изненадва?

— А ти не си ли същият? Не мислиш ли, че Моргана е по-красива само защото е твоя?

— Предполагам, че съм малко предубеден, но се опитвам да постигна контрол над чувствата си. Например, аз съм готов да призная, че Капу е по-бърз.

Тя доволно се засмя.

— Не разбирам защо вдигате такъв шум около бързината на конете. Брадфорд не говори за нищо друго, освен за конните надбягвания, които провеждате тук.

— Допускам, че вина имам и аз. Обичам да гледам как препуска Моргана, а сега — и Капу.

— Аз няма да го позволя — бързо рече тя. — Не искам да ги противопоставяш един на друг.

— Защо?

— Защото харесвам Моргана.

— И?

— Не можеш ли да разбереш? Те не се харесват. Засега все още не си обръщат внимание, но не искам да ги видя врагове за в бъдеще.

— Не е вярно, че не си обръщат внимание.

— Разбира се, че е вярно.

Тя смръщи вежди.

— Грещиш.

— Наблюдавай ги.

Погледът му се отмести от нея в посока на оградата, която заграждаше ливадата.

— Ето я и Жозет. Тя те чака.

Каси замръзна на място, когато погледът ѝ проследи неговия и видя малката фигурка, кацнала на върха на оградата.

— Няма причина, поради която би искала да говори с мен. Вероятно чака теб.

Устните му се изкривиха в усмивка.

— Уверявам те, че след нашия разговор тази сутрин тя няма да пожелае да ме вижда поне известно време. Освен това, тя има доста необичайно предложение за теб. Вероятно ще иска да го обсъдите.

Момичето сигурно искаше да я види или удавена, или хвърлена в тъмница, мрачно си помисли Каси.

— Ще те оставя сама и ще ѝ дам възможност да говори с теб.

Той пусна Моргана в галоп по посока на конюшните. Кимна на Жозет, когато мина покрай нея, а тя му хвърли изпълнен с досада поглед. И посвети цялото си внимание на Каси.

— Доста дълго време те нямаше. Чакам те от часове. — Погледът ѝ беше привлечен от Капу. — Е, каква е бързината му?

— Не си ме чакала, за да разбереш колко бързо бяга Капу. — Каси накара жребеца да отиде до самата ограда и събра всичките си сили. — Нали?

— Е, не това беше главната ми цел, но винаги се интересувам от конете. — Жозет безстрашно срещна погледа ѝ. — Мислиш, че ще обвиня теб за онова, което е сторил баща ти.

— За онова, което, според Джеърд, баща ми е извършил — поправи я тя.

— Той обикновено е прав за повечето неща.

— Но този път...

Жозет махна с ръка, за да я накара да замълчи.

— Не съм тук, за да споря с теб. Спорът е между баща ти и Джеърд, а не между нас двете. Никога не съм обвинявала хората, че са заченати от лош баща, нито пък за това, че са се родили в чужда

държава. Аз самата страдам много заради обстоятелствата около моето раждане.

Каси почувства силно облекчение. До този момент не беше разбрала колко много би ѝ тежало неодобрението на Жозет.

— Благодаря ти. Много си великодушна.

— Не съм чак толкова великодушна, колкото си мислиш. — Очите на Жозет светеха. — Има цена, която трябва да платиш. Кога ще мога да пояздя Капу?

Каси поклати глава. Момичето беше направо невъзможно.

— Той ще те убие.

— А може би няма. Казах ти, много ме бива с конете. — Скочи от оградата и отиде да отвори вратата. — Хайде, ще ти помогна да го разседлаеш.

Каси беше объркана. Беше се страхувала от тази среща още от момента, в който беше узнала кое е момичето, а тя като че ли не обръщаше никакво внимание на това. Погледна с присвити очи.

— Не е чак толкова странно — каза, все едно че беше прочела мислите ѝ. — Била съм много малка, когато родителите ми са били убити. Джеърд и Брадфорд са единственото семейство, което си спомням. Знаеш ли, че след като баща му бил убит, Джеърд сам ме е довел в Англия?

— Не.

— Той ме е държал, докато са убивали баща му. Китките му били завързани, но той успял да се шмугне в храстите и да се крие в гората цели три дни. След това се отправил към кораба, който баща му бил уредил и който ги чакал. Не успял да свали въжетата. Когато стигнал брега, китките му били все още вързани и изцапани с кръв.

„Мразя да ме връзват.“

Нищо чудно. Сигурно се е чувствал ужасно безпомощен и нещастен, вързан, лишен от баща си и с малко дете, за което да се грижи. Подобно преживяване би оставило следи у всекиго.

— Така че, няма да проявя разбиране, ако ти или баща ти се опитате да нараните Джеърд. — Жозет затвори вратата след Каси. — Но ти си много интересна. Не мога да понасям онези лелки в училището. Мисля, че ще радвам на твоето присъствие в Морланд. Можеш да ми разкажеш всичко за онова странно място, в което живееш. Ще яздим заедно и ще се забавляваме.

— Наистина ли? Джеърд ме смята за заложница, нали знаеш?
Жозет направи неопределена гримаса.

— Много специална заложница, на която разрешават да язди свободно из имението. Не виждам какъв е проблемът — отвори вратата на конюшната. — А, сега, какво ще ми кажеш за Лани? Тя наистина ли е любовница на баща ти?

Каси се вцепени.

— Да.

Жозет като че ли не забеляза промяната в нейното поведение.

— Много от приятелите на Джеърд имат любовници, но обикновено не ми разрешават да се срещам с тях. Веднъж, на едно от събиранията на Джеърд, видях как една от неговите калинки се вмъкна в стаята му.

— Калинки?

— Светлина на любовта, развратница, блудница и други такива.

Каси все още гледаше неразбиращо, затова Жозет поясни:

— Държанка.

Бузите на Каси пламнаха.

— Лани не е държанка. Не се осмелявай да я сравняваш с никого. Тя е почтена и уважавана също като...

— Не знаех — прекъсна я Жозет. — Моите извинения. Тук, в Англия, любовниците не ги смятат за... — Тя дълбоко въздъхна. — Винаги казвам онова, което не трябва. Не исках да те обидя.

Момичето очевидно се разкайваше. Гневът на Каси се стопи.

— Тя ми е приятелка.

— Аз ще я харесам ли?

— Може би.

В съзнанието на Каси изплува споменът за онзи ден, когато Лани беше дошла за първи път в малката къщичка. Каси негодуваше. Беше изпълнена с ревност и съжаление. На Лани й трябваше време, за да я спечели на своя страна. Жозет не беше толкова малка, колкото беше Каси тогава, но беше също така независима и горда като нея.

— Може би не веднага, но после ще я обикнеш.

— О, значи тя е като Джеърд. — Жозет кимна с разбиране. — Понякога ми се иска да го удуша. Той винаги и за всичко е прав. — Тя се усмихна. — Но точно тогава извършва нещо прекрасно и ти забравяш всичко останало.

Очевидно, момичето обожаваше Джеърд дори тогава, когато той ѝ причиняваше неприятности, помисли си Каси. Какво беше направил, че да заслужи тази привързаност?

— Джеърд и Лани въобще не си приличат — каза тя сухо и слезе от гърба на коня.

Моргана вече беше в яслата си. Каси преведе Капу покрай нея и внимателно ги наблюдава за някакъв знак, че са усетили присъствието един на друг.

По дяволите!

Как беше успял да забележи нещо, което беше почти незабележимо? Напълно съчувстваше на Жозет за гнева, който тя изпитваше към всезнанието на Джеърд.

— Ти се мръщиш. Все още ли си ми сърдита? — С тревога в гласа запита Жозет.

Тя се усмихна.

— Не, не съм ядосана.

— Тогава, след като настаним Капу удобно, ще ме представиш ли на Лани?

Каси кимна.

— Много добре. Когато свършим, ще отидем в библиотеката.

Когато Каси и Жозет излязоха от конюшната и тръгнаха към замъка, видяха прекрасната карета, спряла пред главния вход.

— О, не! — извика, с широко отворени и разтревожени очи, Жозет. — Тя е тук!

— Кой е тук? — попита Каси.

— Лейди Каръдайн. — Жозет сграбчи Каси за ръката и започна да я тегли на другата страна. — Не мислех, че ще дойде толкова скоро. Можеше да ме остави поне няколко дни.

— Каква би била разликата? Ти каза, че Джеърд ти е обещал да те остави тук известно време.

— Не е толкова просто. Трябваше да го убедя, че репутацията ми няма да пострада заради връщането ми тук. Мислех, че всичко ще бъде наред, но тя не ми даде достатъчно време да... Слушай, ето как стоят нещата. — Тя заговори бързо: — Ти си моя втора братовчедка, Касандра Девил. Баща ти е напуснал Франция и е отишъл в Таити

преди години и се е върнал като фермер. Той отглежда... — Тя трескаво мислеше. — Ром.

— Ромът е напитка, която се приготвя от захарна тръстика.

— Е, тогава отглежда захарна тръстика. В Таити отглеждат захарна тръстика, нали?

— Не знам, аз съм от Хаваите.

— Все забравям. Джеърд замина за Таити. Е, това няма значение. Кой въобще е чувал за Таити? Може би капитан Кук и...

— Не мога да разбера за какво говориш.

— Имам нужда от по-възрастна компаньонка. Иначе Джеърд няма да ми разреши да остана.

Каси я погледна недоумяващо.

— Нима се предполага, че съм и заложенка, и компаньонка?

— Е, всъщност ти не си достатъчно възрастна, за да ми бъдеш компаньонка, но може би Лани ще свърши работата. Разбира се, ще казваме, че е вдовица на баща ти. — Тя избута Каси нагоре по стълбите.

Каси си спомни как изглеждаше Лани, когато я видя за последен път в библиотеката — млада, жизнена, красива.

— Няма да мине. — Тя беше категорична.

— Можем поне да опитаме. — Тя спря пред библиотеката и погледна Каси с молба в очите. — Моля те, нека да опитаме. Не искам да се върна с нея.

Каси се колебаеше. Планът поначало беше неразумен. Трудно беше обаче да устоиш на отчаянието на Жозет. Тъй като и без това беше тук по принуда, щеше да бъде проява на жестокост да откаже свободата на Жозет.

— Джеърд съгласен ли е с това?

— Мисли, че планът може и да успее. Той също трябва да си намери оправдание за твоето присъствие тук. — Тя си пое дълбоко дъх. — Ти не ми дължиш нищо, но аз те моля за услуга. Не прави така, че да ме върнат в училището.

Тя завъртя бравата, отвори вратата и каза:

— Лейди Каръдайн, не ви очаквах.

При думите на Жозет жената, която говореше с Джеърд, се обърна. Лейди Каръдайн беше дребна и изящна русокоса дама.

Чертите на лицето ѝ бяха студени, но съвършени. На Каси се стори, че тя прилича на цветето камей.

— И аз не очаквах, че ще ми се наложи да препускам след теб. Мога да прекарвам и по-приятно времето си, Жозет. — Неодобрителният ѝ поглед пробяга по фигурата на момичето. — Отново носиш тези отвратителни панталони. Казах ти, че не са подходящи.

Вниманието ѝ беше привлечено от Каси.

— Коя е тази?

— Лейди Каръдайн, мога ли да ви представя моята братовчедка, Касандра Девил?

Жозет стисна още по-здраво ръката на Каси, като че ли тя се опитваше да избяга.

— Моята по-възрастна братовчедка.

— Очевидно, не е толкова възрастна, че да знае как да се облича прилично. — Погледът на жената беше прикован в износения ѝ костюм за езда. — Пола-панталон? Боже мой, лошият вкус като че ли е ваша семейна черта. Нейният костюм е само малко по-добър от твоите проклети панталони.

Каси почувства прилив на гняв.

— Костюмът ми е удобен и ми служи добре. Не виждам...

— Дрехите едва ли са от значение, Каръдайн — бързо каза Джеърд и направи крачка, за да застане между двете. — Оценявам загрижеността ви за безопасността на Жозет, както и идването ви тук, за да се уверите в това. Сама виждате, че всичко е наред.

— Нищо подобно не виждам — каза Каръдайн Каръдайн. Направи крачка към Джеърд и сложи ръката си на рамото му, като му се усмихна нежно. — Джеърд, довери ми се, когато става въпрос за тези неща. Трябва да бъдем много внимателни с Жозет. Позволи ми да я отведа в Каръдайн Хол, където няма да я достигне дори мълвата за скандал.

— Тук също няма да има скандални прояви.

Тя поклати глава и се усмихна.

— Обсъждали сме това и преди. Ти беше такъв негодник, че едва ли можеш да убедиш някого, че си се променил. Не и докато все още не си женен.

— Но аз си имам компаньонка. — Жозет се обърна към Джеърд. — Ти каза ли й за мадам Девил?

— Тъй като ти не беше тук, тази привилегия се падна на мен — сухо отбеляза той.

— Вдовица — и Жозет добави, за да подсили ефекта. — Достатъчно възрастна. Почти на трийсет години е.

Лейди Каръдайн, която според Каси беше прехвърлила трийсетте, не беше никак доволна. Устните й се присвиха.

— Бих искала да се срещна с мадам Девил.

— Тя е болна и не е в състояние да приема посетители — каза Джеърд. — Тя е доста крехко същество и трудно понесе пътуването.

— Тогава значи няма да може да се грижи за двете млади момичета.

— Ще бъде по-добре след ден два — каза Каси. Думите излязоха неканени от устата й. Не искаше да се замесва в нещата по-дълбоко, отколкото я бяха принудили.

— Духът на Лани е силен.

— Лани? — Тонът на лейди Каръдайн изразяваше съмнение. — Какво странно име.

— Е, със сигурност не е така красиво като Каръдайн — каза Джеърд и топло се усмихна. — Ще можеш да се срещнеш с мадам Девил по-късно.

— Искам да я видя сега. Не е ли...

Погледът й срещна очите на Джеърд и тя правилно разбра, че той няма да отстъпи. Изведнъж се предаде и го дари с още една ослепителна усмивка.

— Разбира се, няма да я безпокоя, щом не е добре. Но се чувствах длъжна да се уверя, че Жозет е в сигурни ръце. След шест седмици ще дам малък бал. Ако здравето на мадам Девил укрепне, ще мога да се срещна с нея тогава. Ще се погрижите тя да бъде там, нали?

— Кой ще се осмели да пропусне някое от твоите соарета? — Джеърд поднесе облечената й в ръкавица ръка към устните си. — Разбира се, че ще бъдем там.

Тя отдръпна ръката си и го потупа по бузата.

— Чудесно — обърна се и бързо тръгна към вратата. — И не искам дори да чувам за тези панталони. Трябва да упражниш известен контрол над протежето си, Джеърд.

Джеърд погледна неодобрително Жозет.

— Може би си права. Забелязвам, че напоследък се е изплъзнала от контрола ми. — Той последва Каръдайн до вратата. — Позволи ми да те изпратя до каретата ти.

Когато вратата се затвори след тях, Жозет облекчено въздъхна. Стовари се тежко върху едно кресло.

— Благодаря на Бога, че това свърши.

— Не съм сигурна, че въпросът е приключен. На мен ми се стори, че просто го отложиха за по-късно.

— Е, това е добро като начало. — Метна единия си крак през дръжката на креслото и започна да го люлее. — Страхувах се, че може да е и по-лошо.

— Тя изглежда твърде... решителна. Изненадана съм, че се предаде толкова лесно.

— Видя, че Джеърд няма да отстъпи и не искаше да го ядосва. Искане да стане дукеса. — Когато видя изражението на Каси, повдигна вежди. — Защо си изненадана? Половината жени в Англия искат да се омъжат за Джеърд.

Не биваше да показва, че е шокирана. Досега беше мислила за Джеърд само във връзка с евентуалните му любовници, но не и във връзка с възможен брак. Опита се да накара думите да звучат като небрежно подхвърлени.

— Отдавна ли се познават?

— Повече от седем години. Тя беше омъжена за един приятел на Джеърд, лорд Маркър Каръдайн. Когато конят му го хвърли и той умря, тя трябваше да се справя сама. Имаше само няколко хиляди лири и Каръдайн Хол. И тя го превърна в училище за млади дами.

Каси се опита да бъде справедлива.

— Много похвално.

— Амбициозно — поправи я Жозет. — Проправя си път в най-добрите английски семейства чрез дъщерите им. В страната вече гледат на нея като на книга с писани закони за благоприличие. На нея нищо не би й харесало повече от това да разшири влиянието си и в двора на Прини. А Джеърд би могъл да й помогне.

— Прини? — попита Каси.

— Синът на краля, разбира се.

— Разбирам. — Спомни си съблазнителната усмивка, с която Джеърд беше дарил Каръдайн Каръдайн. — И какво чувства Джеърд към нея?

— Е, не би толерирал моето невъзпитано поведение. Не иска аз да я обиждам. Не знам дали е от желание да ми втълпи уважение, или да запази мира, или пък защото я харесва. — Започна да поклаща и другия си крак. — Твоята Лани така красива ли е, както твърди Джоузеф?

— Наистина е прекрасна.

— Тогава, радвам се, че тя не беше тук. Тази Горгона не обича красиви жени да се въртят около Джеърд. Присъствието ѝ наистина щеше да създаде безброй проблеми. На теб почти не обърна внимание.

— Много съм щастлива — иронично подхвърли тя.

— О, не исках да кажа... Езикът ми непрекъснато ми прави номера.

— И то много — обади се сухо Джеърд, застанал на прага. — И какви недискретни думи изрече сега?

— Тя отиде ли си? — попита Жозет.

— Да. — Той затвори вратата и отиде при тях. — И не го направи бързо. Като че се бавеше по минута за всяка лъжа, която изрекохте.

— Ти също се справи много добре — усмихна се Жозет.

Той иронично ѝ се поклони.

— Благодаря. Но щеше да е много по-умно, ако се бяхте преоблекли, преди да се втурнете тук. Знаеш, че не одобрява панталоните ти.

Каси се намръщи.

— Нали няма да ѝ забраниш да ги носи?

Жозет се засмя.

— Защо да го прави? Джеърд сам ми даде първия ми чифт панталони. Тогава бях на четири години.

— Добре е да се спазват законите на модата, но язденето настрани може да се окаже смъртоносно, ако конят падне — каза Джеърд. — Твоята пола-панталон е малко по-безопасна, но все още има прекалено много плат, който се вее. Ти също ще носиш панталони, докато си тук.

Тя не се запита защо изпитва такова задоволство от това дребно несъгласие на Джеърд с неговата Горгона.

— Значи си заблудил лейди Каръдайн.

Той се усмихна.

— Заблудих я по отношение на много неща. Обикновено има цена, която трябва да се заплати за заблудата. Надявам се, че няма да бъде много висока.

— Е, аз мисля, че всичко протече превъзходно — каза Жозет. — Единствената възможна цена е лейди Каръдайн да ме изгони от училището, а тя въобще не заслужава да говорим за нея.

Неговата усмивка се стопи.

— Напротив, тази цена е много висока и аз не искам ти да я заплатиш. Само две нейни изречения ще ти затворят всички врати. Обществото ще се отрече от теб. Не бих искал тя да каже тези думи.

Жозет презрително изсумтя.

— Ти никак не се тревожиш за своята собствена репутация. Не е честно да караш мен...

— Тихо. — Ръката му нежно закри устата ѝ. — Жената е нещо различно, за нея последиците са по-тежки.

Той ѝ се усмихна и продължи да я увещава:

— Имай ми доверие. Нима някога съм правил нещо, което не е за твое добро?

— Не. — Тя целуна дланта му, а после я отблъсна и недоволно каза: — Но все още продължавам да мисля, че не е честно. Когато нещо е важно, аз сама трябва да вземам решенията.

— Когато станеш по-възрастна. — Той я целуна по челото. — Аз не съм най-добрият пример за едно младо момиче, но съм всичко, което имаш. Не искаш да страдаш от чувство за вина, нали?

Докато ги гледаше. Каси изпита болка и самота. Никога досега не беше виждала Джеърд така нежен. Силната привързаност, която съществуваше между двамата, беше ясна, топла и очевидно, дълготрайна. По някаква странна причина тя почувства болка, докато ги гледаше заедно. Обърна се рязко и започна бързо да се отдалечава.

— Трябва да видя Лани. Тя не е наистина болна, нали?

— Не. Накарах Брадфорд да я отведе, когато видях каретата на Керълайн. Помислих, че така ще е по-добре.

Жозет се усмихна срамежливо.

— Защото Горгоната е много суетна и не може да понася красивите жени?

Джеърд здраво стисна устни.

— Колко пъти трябва да ти казвам да не използваш това прозвище, когато говориш за нея?

— Съжалявам — каза тя. — Но тя е суетна.

— Малко — призна Джеърд. — Във всеки случай, че ще е по-добре да не усложнявам нещата. — Той погледна Каси. — А и нямаше причина да безпокоим Лани.

— Колко мило.

Той се намръщи.

— По дяволите, опитвам се да постъпвам така, както е най-добре за всички.

— Тогава, сигурна съм, че е било правилно да отведеш Лани. Тя е толкова красива, че може да накара всекиго да ревнува. — Тя пак тръгна към вратата. — Докато, както Жозет отбеляза, аз съм съвсем обикновена и не заплашвам никого с присъствието си.

— Обикновена? — глухо рече той. — Боже мой, обикновена!

Тя погледна през рамо и си пое рязко дъх, когато видя изражението на лицето му. Бързо извърна очи и срещна замисления поглед на Жозет. Момичето беше доста наблюдателно и прекалено умно, за да не разбере какво се крие зад този инцидент.

— Трябва да видя Лани — повтори тя с приглушен глас и отвори вратата.

— Може ли и аз да дойда? — попита Жозет. — Ти обеща да ме представиш.

— Не сега — имаше нужда да се освободи от присъствието и на двамата. — По-късно.

Тръшна вратата и изтича по коридора.

— Каси? — Джеърд беше до нея. — Какво, по дяволите, не е наред? Освен че аз затъвам все по-надълбоко в блатото на лъжите?

— Можеше да кажеш на Каръдайн истината.

— Не исках да наранявам Жозет.

— Нито пък аз. А също така, не исках да наранявам и теб. Твоето присъствие тук ще бъде сметнато за неприлично, меко казано. Лъжата

разреши и двата проблема.

— Неприлично? — Тя го погледна недоверчиво. — Благоприличието е най-малката ми грижа. Ти знаеш защо съм тук. Никак не ме интересува какво ще си помислят твоите приятели.

— Но мен ме интересува — тихо възрази той. — И се мразя за това. Не знам защо, но ме интересува. Нима мислиш, че на мен ми харесва да бъда точен, ограничен и предвзет като някоя стара мома?

Тя го погледна разчувствана.

— Няма да позволя това...

Тогава изведнъж ѝ стана ясен смисълът на неговите думи и тя избухна в смях. Той се намръщи.

— Аз не виждам нищо забавно.

— Просто си представях как се държиш в балната зала. — Тя поклати глава. — Наистина, не мисля, че ти си способен на превзетост, Джеърд.

— Господи, искрено се надявам, че не съм способен на това. — Той се усмихна малко накриво. — Може би не избрах правилно думите. — Той бързаше да се възползва от нейното омекване. — В това да помогнем на Жозет, няма нищо лошо. Ще продължиш ли да играеш ролята си?

Тя се замисли.

— Ако не се окаже много трудно. Този бал, на който обеща да присъстваш...

— Е, след повече от месец — довърши той изречението. — Кой знае какво може да се случи дотогава! Ако си все още тук, ние просто ще измислим причина, за да отклоним поканата.

Ако все още беше тук.

Думите ѝ дадоха повод да се почувства самотна отново. Проява на глупост. Ако не беше тук, щеше да бъде на път към Франция и към татко. Или пък и двамата щяха да бъдат на някой кораб, плаващ за Хаваите. И двете пътувания щяха да ѝ доставят пълно удоволство. Тя кимна.

— Много добре, ако и Лани е съгласна.

— Не мисля, че ще имаме никакви затруднения с Лани. — Той се колебаеше. — Защо ме гледаш така? Какво не е наред?

Интимност. Смях. Усложнения. Всичко онова, което беше избягвала, докато бяха на кораба. Всичко това никак не беше наред.

Изведнъж се почувства безпомощна.

— Нищо — прошепна тя.

Обърна се и побърза да се отдалечи от него.

Каси заведе Жозет да се срещне с Лани в библиотеката на другия ден, преди да отидат на езда.

— Горгоната не бива да те вижда — каза Жозет веднага и поклати глава, за да подсили думите си. — Не бива да те вижда дори от цяла миля разстояние.

— Горгоната? — попита Лани.

— Лейди Каръдайн.

— О, да, Каси ми разказа за нея. Сигурна съм, че да я наричаш Горгона е малко жестоко.

— Всъщност жестоко би било за истинската Горгона.

Жозет направи кратка пауза и после рече:

— Каси ми каза, че си готова да ми помогнеш. Аз... ти благодаря.

Лани тихичко се засмя.

— Защо да не ти помогна, след като помощта се състои единствено в това да не се срещам с онази неприятна личност и най-вече да не ѝ казвам, че си я излъгала? Вярно е, че предпочитам да не лъжа, но това не е грях.

— Ние отиваме да яздим — каза Каси. — Ще дойдеш ли с нас, Лани?

Лани поклати глава.

— Ще остана тук до огъня. За мен е прекалено студено.

— Въобще не е студено — каза Жозет. — Снегът ще падне чак след два месеца.

— Сняг? — Лани потрепери. — Чела съм за снега, но мисля, че ще е по-добре да го гледам през прозореца. Въпреки че Каси си спомня за него с удоволствие.

— На вашия остров не вали ли сняг? — попита Жозет. — Колко странно.

— Никак не е странно. — Лани се усмихна. — Ще трябва да дойдеш някой ден и да видиш колко красива е нашата земя.

— Може би — отговори Жозет. — Но Каси казва, че там няма такива прекрасни коне.

— Това не е добре, съгласна съм — сериозно отговори Лани. — Много по-лошо от вашето изобилие от сняг.

— Присмиваш ли ми се?

— Да.

— Не харесвам хората, които се присмиват на другите.

Жозет се сепна, а после недоволно рече:

— Но ти дължа благодарност за помощта, която ми оказа срещу Горгоната. Можеш да ми се смееш, щом така искаш.

— Само с много добри чувства — нежно възрази Лани. — Смехът е лекарство за душата. Без него светът би бил много тъжен.

— Онези глупави момичета в училището ми се присмиват, но не защото съм им симпатична. — Тя вирна гордо брадичка. — Но аз не им обръщам внимание.

— Само с добри чувства — повтори Лани. — Обещавам.

Жозет остана дълго загледана в нея.

— Наистина ли?

— Лани винаги спазва дадената дума — каза Каси.

Внезапно на лицето на Жозет грейна дяволита усмивка.

— Тогава това означава, че не бива да слагам хлебарки в супата й, както правя с онези момичета. — Тя елегантно махна с ръка. — И без това е трудно да ги хванеш.

— Да, много е трудно и въобще не си заслужава труда — каза Лани. — Но ти имаш силно въображение. Хлебарките в супата сигурно са много по-отвратителни от жабата, която Каси пхна в леглото ми, когато за първи път отидох в тяхната къща.

Каси се засмя.

— Аз бях по-малка от Жозет.

Тя и Лани си размениха весели погледи.

— Но и ние си имаме нашата Горгона.

— Наистина ли? — запита Жозет, чието любопитство беше събудено. — И коя е тя?

Лани махна с ръка.

— Каси ще ти разкаже за нея. Хайде, отивайте да яздите.

Каси тръгна към вратата, но Жозет се колебаеше.

— Бих искала... Ти не си като онези другите...

Тя не успя да довърши изречението, а бързо изрече.

— Ела с нас.

Лани беше трогната. Момичето явно беше свикнало да се противопоставя на околните и за него беше почти невъзможно да приеме с готовност някой възрастен. Трябваше ли да приеме поканата? Не, щеше да пречи на двете момичета да се опознаят. На Каси и без това щеше да ѝ е много трудно тук и ако успееше да се сприятели с Жозет, за нея щеше да бъде по-добре.

— Друг път — каза Лани. — Но ти си добре дошла при мене, когато пожелаеш.

Жозет радостно кимна и тръгна към вратата.

Лани се отправи към прозореца, откъдето ги наблюдава, докато пресякоха вътрешния двор. И двете оживено разговаряха. Жозет дори жестикулираше, а Каси усърдно кимаше с глава. Изведнъж Лани се почувства много самотна. Прииска ѝ се да отвори прозореца и да им извика да почакаат, защото е променила намерението си. Книгите винаги са ѝ били приятели, но тя се нуждаеше и от компанията на хората в този мрачен замък.

Но не извика.

Извърна се от прозореца и отново взе книгите, които беше оставила настрана, когато Каси и Жозет влязоха в библиотеката. Те двете щяха да прекарат по-добре без нея, а тя щеше да използва времето, за да извика спомените за Шарл и техния дом. Това, че тези спомени все по-често ѝ се изплъзваха, я ужасяваше и изпълваше със страх. В тази студена, мрачна земя ѝ беше трудно дори да мисли за Шарл и за техния живот заедно. Ако Франция беше като Англия, нищо чудно, че Шарл беше щастлив, че е напуснал страната.

И все пак, той все още се придържаше към своя начин на мислене и към своите традиции. Не беше успял да свикне изцяло с живота на острова. Защо? Сега тя разбираше неговата неохота дори още по-малко отпреди.

Защо сега размишляваше над неща, които беше приела преди години? Трябваше да мисли за добрите времена. Трябваше да мисли за нежността на Шарл към нея, за нуждата му от нейното присъствие.

— Може ли да вляза?

Тя се обърна и видя Брадфорд, който стоеше на прага и ѝ се усмихваше. Тази почти момчешка усмивка беше така изненадваща на

неговото набръчкано, застаряващо лице.

Трябваше да го отпрати. Нали щеше да съживява спомените си...

— Моля те? — настоя той. — Самотен съм.

Това беше един самотен ден в една самотна земя. Не биваше да се самообвинява за това, че се е опитала да облекчи самотата и на двамата.

— Влез. — Тя се настани в креслото до огъня и разтвори книгата си. — Но не очаквай от мен да те забавлявам. Тази книга е много интересна и не ми се иска да я оставям.

— Каси!

Гласът на Жозет се отрази от лавиците с книги и ехото го усили.

— Аз съм в библиотеката с Лани — извика Каси в отговор.

— Е, тогава и двете ще трябва да дойдете да се срещнете с Роуз.

— Роуз?

Каси и Лани си размениха озадачени погледи. Лани сви рамене и се изправи.

— Идваме.

Слабата жена, която стоеше до Жозет, беше почти на четирийсет години, с чиста и свежа кожа и приятно изражение на лицето. Тя се усмихна, когато Каси и Лани се приближиха.

— А, прекрасно. За мен ще бъде удоволствие да ви облека. — Тя тръгна към стълбището. — Елате в стаята на Жозет, за да ви взема мерките.

Нито Лани, нито Каси помръднаха. Роуз се обърна към Жозет.

— Те ми нямат доверие. Кажи им в какви прекрасни дами ще ги превърна.

И продължи да върви към стълбището.

— Роуз? — Каси отправи въпроса си към Жозет.

— Роуз Уинтърп — най-добрата шивачка в Корнуол. Уши първия ми чифт панталони. — Тя направи гримаса. — Тя не беше съгласна, не ги одобряваше, но Джеърд я убеди.

— И тя ще ми ушие чифт панталони? — попита Каси.

— И няколко рокли.

— Нямам нужда от рокли.

— Джеърд мисли, че имаш. След като те видях снощи на вечеря, и аз мисля така.

— Ще взема панталоните, но...

— Нищо няма да ти стане, ако приемеш няколко рокли — прекъсна я Лани. — И на мен ми омръзна да те гледам в дрехите, които Клара е избрала за теб.

— И какво ще си помислят хората, които се отбиват на посещение при Джеърд? — попита Жозет. — Няма да повярват, че Джеърд разрешава на една роднина да приема гости в тези отвратителни дрехи. Те са ужасно старомодни, а Джеърд има обширни познания за гардероба на жените.

Каси въобще не се съмняваше в това.

— Тогава ще се крия в конюшната.

Лани се усмихна и поклати глава.

— Не бъди глупава.

Да, тя наистина се държеше като глупачка. Няколко рокли не биха променили нещата. А спорът само би придал тежест и значение на действията на Джеърд.

— Добре, но ако ушийт рокля и на теб.

— Разбира се — каза Лани и започна да се изкачва по стълбите. — Дори няколко. Ще използвам по всички начини, които ми се предоставят.

Такова трябваше да бъде и нейното становище, помисли си Каси. Но всеки път, когато уж го използваше, тя все повече навлизаше в живота му.

— Ще видиш, няма да има никакви проблеми — каза ѝ Жозет. — На теб няма да се налага да вземаш никакви решения. Джеърд вече ѝ каза какво иска.

Жозет хвана Каси за ръката и я задърпа нагоре по стъпалата.

— А и ще харесаш Роуз. Тя шие много бързо и много ще внимава да не те убоден с някоя карфица.

— Това наистина звучи окуражаващо — каза Каси. — Ще ми бъде трудно да яздя Капу с набоден от карфици задник.

Следващата седмица за Каси пристигнаха два чифта панталони, ризи и жакети. Роклите бяха готови три седмици по-късно. Четири от

прекрасните одежди бяха в пастелни тонове. Петата рокля беше в яркочервено. Жозет поклати глава.

— Не можеш да носиш тази. Тя е прекалено... прекалено смела. За какво ли е мислил Джеърд?

Тя знаеше точно за какво е мислил Джеърд. Искаше роклята да ѝ напомня за нощите, прекарани в неговата каюта. Мълчаливо уверение, че той не е забравил намерението си да я върне в леглото си. Тя гледаше роклята с невиждащи очи, а спомените се връщаха и изпълваха съзнанието ѝ.

— Каси?

Жозет я гледаше, озадачена. Каси отдели поглед от роклята.

— Рядко имам представа за какво мисли Джеърд. — Тя бързо сгъна роклята и я пхна зад другите дрехи в гардероба, където никой не можеше да я види. — Но ти си права. Тя наистина е прекалено смела.

— Изглеждаш много спокойна. Къде е Каси? — попита Брадфорд и влезе в библиотеката, натоварен с поднос чаши и чайник.

— Къде е тя обикновено? — Лани вдигна поглед от книгата си и се усмихна. — Навън, на езда с Жозет.

Той постави подноса на масата пред нея и зае отсрещния стол.

— Добре. Значи аз ще разполагам с теб цялата.

Той ѝ наля чая, после добави млякото и две бучки захар. Знаеше, че тя предпочита чая си така. Винаги всичко помнеше. Още от първия ден преди няколко седмици, когато беше дошъл да я търси в библиотеката, той все повече и повече се вмъкваше в живота ѝ. Понякога оставаше само час, друг път вземаше книга и се сгушваше до огъня и оставаше, докато стане време да се преобличат за вечеря. Отначало неговото непрекъснато присъствие я караше да се чувства неудобно, но постепенно свикна с него.

Той наля чай и на себе си и отпи една глътка.

— Знаеш ли, това започва да ми харесва. Не бях и сънувал, че ще свикна с тази билкова отвара.

Тя се усмихна.

— Но той не ти харесва толкова, колкото твоето бренди?

— Да, не е питието, което бих избрал. — Той се облегна удобно назад. — Но ако намекваш, че съжалявам, задето вече не пия, знай, че това не е така. Аз съм напълно компенсиран за липсата на брендите. — Той започна да я изучава с поглед. — Днес си много красива. Харесвам те облечена в жълто.

— Така ли? — Тя направи пауза, а после преднамерено каза: — И Шарл ме харесваше в жълто.

Брадфорд се взря в кехлибареното питие в чашата си.

— Но не те е харесвал толкова, колкото те харесвам аз. — И рязко смени темата: — Възмущаваш ли се от Жозет?

Тя го погледна шокирана.

— Аз много харесвам Жозет.

— Всички харесват Жозет. Не това те питах. Възмущаваш ли се от нея?

— Защо да се възмущавам?

— Каси, изглежда, прекарва с нея повече време, отколкото с теб.

— Аз не съм ревниво дете — каза тя рязко. — Съвсем естествено е Каси и Жозет да търсят компанията си. И двете са луди на тема коне, и двете са почти на една и съща възраст, и имат много сходства в характерите. Разбира се, аз не съм възмутена.

Той направи неопределена гримаса.

— Значи си по-толерантна от Джеърд. Той е повече от недоволен, че те прекарват по цял ден заедно. А аз мисля, че ти се чувстваш малко самотна.

— Може би.

Нямаше да е правилно да завижда на Каси за времето, което прекарва с Жозет.

— Каси е човек, който никога не би предпочел да си остане вкъщи, ако има възможността да поскита навън. Но на нашия остров я виждах много по-често. А може би там бях по-заета, отколкото съм тук. — И побърза да добави: — Но ти не бива дори да й споменаваш за това. Когато сме заедно, тя си е такава, каквато винаги си е била. А за Каси е добре да бъде с Жозет. Аз винаги съм ѝ била и майка, и приятелка. А сега, макар и в по-малка степен, тя трябва да изпълнява същата роля за Жозет.

Той каза сухо:

— Не съм забелязал да се държи особено майчински. Вчера показваше на Жозет как да стои изправена върху гърба на коня. Отначало се изплаших, но тя не падна. Постепенно се примирих с това. Джеърд обаче не показва признаци на примирение. Той грубо я смъкна от гърба на коня, разтърси я и ѝ каза, че повече не иска да я вижда да повтаря този номер.

— И тя какво направи?

— Каза, че може да язди коня си както пожелае. А после наперено се отдалечи.

— Ще го направи отново — каза Лани.

Той кимна.

— Без съмнение. Щом не искаш да върна на Каси съзнанието, че има определени отговорности по отношение на теб, то какво...

— В нейните отговорности не влиза и това да ми прави компания.

— Не ме прекъсвай. Каза, че на острова не си била така самотна, защото си била заета. Изглежда, лекарството е да ти намеря някаква работа.

Тя повдигна вежди.

— В какъв смисъл?

— Ще се заемеш ли с домакинството на замъка?

— Джеърд вече има иконом.

— Мисис Блейкли е компетентна, но всяко голямо домакинство има нужда от господарка.

Тя се намръщи.

— И какво те кара да мислиш, че мога успешно да ръководя такова огромно имение? Никога не съм имала собствен дом. Дори в нашата къща Клара изпълняваше ролята на иконома.

— Но ти си вървяла след нея и си успокоявала нещата, обзалагам се.

Тя не отрече.

— Къщата обаче не е замък.

— Моя мила лейди, ще престанеш ли да отклоняваш въпроса? И двамата знаем, че ако пожелаеш, би могла да ръководиш и Англия.

Тя се усмихна.

— От онова, което си ми разказвал за вашия крал, съдя, че не е особено предизвикателство да бъдеш по-добър от повечето англичани.

— Значи ще го направиш?

— Да управлявам Англия?

Той се усмихна.

— Може би по-късно.

Тя се замисли. Предложението беше особено примамливо и силно я изкушаваше. Не беше свикнала да бездейства и сегашното бездействие опъваше нервите ѝ до краен предел.

— А какво ще каже Джеърд?

— Джеърд не се интересува нито кой, нито как управлява Морланд, стига всичко да върви гладко. Е?

Тя бавно кимна.

— Ще говориш ли със слугите?

— Вече съм го направил. Те с радост ще ти се подчиняват и ще ти съдействат.

— Знаеше ли, че ще се съглася?

— Познавам те — нежно рече той. — От известно време те изучавам с голямо удоволствие.

Тя срещна погледа му, а после бързо извърна очи.

— Много любезно от твоя страна, че си се замислил от какво имам нужда.

— Винаги се интересувам от какво имаш нужда и се грижа желанията ти да бъдат задоволени — каза той. — Аз не съм като Девил. За мен ти винаги ще бъдеш на първо място. — Той се изправи на крака, преди тя да успее да отговори нещо. — Хайде, ела с мен да отидем да поговорим с мисис Блейкли. Знаеш ли, ще ми липсва успокояващата мисъл, че цял ден си удобно настанена тук с книгите. Сега ще трябва да те търся навсякъде, защото постоянно ще бъдеш в движение.

Както винаги, тя беше силно изненадана. Той винаги казваше неща, които я обезпокояваха и трогваха, а после бързо се измъкваше, преди тя да е успяла да отговори. Трябваше да му се противопостави, да бъде упорита и неотстъпчива с него. Може би дори трябваше да му забрани да я търси. Не че това щеше да ѝ принесе особена полза. Вече беше разбрала, че под уж небрежната си външност Брандфорд крие много упорита душа.

Или пък тя отстъпваше прекалено бързо и лесно? Зададе си този въпрос с известно неудобство. Не можеше да отрече, че започваше с

нетърпение да очаква появата на Брадфорд. Дните изглеждаха празни и безсмислени, ако не беше видяла неговото набръчкано мило лице. Мълчалив или общителен, той я караше да се чувства... желана.

Той отстъпи встрани и ѝ отвори вратата.

— Само ми обещавай, че няма да прекарваш много време в помещението за миене на чинии. С удоволствие приех мисълта, че обичаш книгите, но не обичам кухнята.

Тя се усмихна спокойно и мина покрай него.

— Никаква кухня. Няма да поставям в опасност вашите стомаси. Всъщност мислех на теб да възложат скубането на птиците.

— Довечера дежурен в конюшната ще бъде младият Джо Бари.
— Каси пусна тежката кадифена завеса, която покри решетките на прозореца. — Джеърд можеше да изпрати някой по-възрастен в такава студена нощ.

Лани се засмя тихичко и протегна ръце към огъня.

— Можеше да му кажеш на вечеря. Но имам чувството, че той не би обърнал никакво внимание на твоите оплаквания по отношение на направения от него избор. Ти харесваш това момче?

Каси кимна.

— Той е този, който изпраща съобщенията на Жозет, когато тя е в училището.

Тя прекоси библиотеката и се отпусна на един тапициран с брокат стол, който беше близо до огнището.

— Той може да ме следва навсякъде, но поне го прави по ненатраплив начин. Не като онзи огромен Джек Рамгейл, който ми се мръщи през цялото време. — Тя сложи лакти на коленете си и отпусна тежестта на тялото си върху тях. Втренчи поглед в огъня. — Днес следобед Жозет ме заведе до заливчето, за да видя лодката ѝ.

— И огромният Джек ви последва?

— Толкова отблизо ни следеше, че помислих, че може да ме настъпи по петата. Нима е толкова глупав да си помисли, че ще отплавам, докато той ме гледа от брега?

— Слугите са много предани на Джеърд.

— Но днес ми хрумна нещо — каза тя замислено. — Отвсякъде сме заобиколени с вода. Защо ли не съм се научила да управлявам

лодка?

— Ти се интересуваше от яздене на коне. — Протегна ръка, за да попречи на Каси да я прекъсне. — А, не, аз не мога да управлявам лодки. Никога не съм правила нищо такова. Мога само да карам кану. Ще трябва да намерим друг начин, когато му дойде времето.

Когато времето настъпи. На Каси се струваше, че времето за действие никога няма да дойде.

— Снощи сънувах татко.

— Аха, ето защо днес си неспокойна. Хубав ли беше сънят?

— Не.

Беше несвързан кошмар. Баща ѝ беше понесен от тъмен, буен водовъртеж. Протягаше безпомощно ръка, но нямаше кой да го измъкне.

— Трябва да го намерим, Лани.

— И така, ти си готова да скочиш в морето и да плуваш до Франция, за да го намериш. — Тя поклати глава. — Но той може да не е стигнал още до там. Знаеш, че е най-добре да оставим Джеърд да проведе търсенето и после да отидем при Шарл. Сега, когато слугите чакат нарежданията си от мен, съм в по-добро положение и веднага ще разбера, ако дойде съобщение.

— Това е вярно.

Колко странно беше тяхното положение тук, в Морланд: бяха наполовина затворнички, наполовина гости, а от вчера Лани командваше в този огромен замък.

— Но когато дойде времето за заминаване, ние трябва да имаме готов план.

— Не можем да заминем от пристанището, в което пристигнахме. То е твърде близо. Сигурно ще ни отнеме известно време и да се снабдим с билети. Брадфорд спомена, че на около десет мили южно от тук се намира друго по-малко пристанище. То също е възможност.

— Ще попитам Жозет за него.

Сега, когато имаше задача, която трябва да изпълни, тя се развесели. Лани беше права — не можеше да пилеят оскъдните си средства в Париж. Трябваше да останат тук, докато Джеърд получи съобщението. Тя се изправи на крака.

— Време е да се преоблечем за вечеря.

— Ти отивай първа. Аз имам още малко време и ще остана тук.
— Сбърчи нос. — Нямам нужда да измивам от себе си миризмата на кон.

Каси се отправи към вратата, но се спря пред нея.

— Лани..., ти сънуваш ли татко?

— Не много често. Рядко сънувам, но обикновено сънищата ми са хубави. — Тя се усмихна. — Той прави онова, което смята за правилно. Каси. Господ ще бъде с него.

Каси би искала да бъде също толкова сигурна. Снощният кошмар я беше изплашил. Господ не беше с онова бедно същество, във водовъртежа.

— Това е било само сън, Каси — каза нежно Лани. — Ако сънуваш нещо друго, ела при мен и ще поговорим.

Да, щеше да изтича при Лани, както правеше, когато беше малко момиченце и всичко щеше да е наред. Сега проблемите бяха по-големи, сънищата — по-кошмарни и тя трябваше сама да се справя с тях. Лани си имаше своите собствени грижи. Насили се да се усмихне.

— Сигурна съм, че повече няма да сънувам кошмари, в които да е замесен татко.

ГЛАВА 12

1 октомври, 1806 година Париж, Франция

— Мосю Давид е в салона, мосю Бонел — каза Гастон и отвори входната врата, а после взе шапката и ръкавиците на Раул. — Тук е още от сутринта. Казах му, че ще трябва да чака доста дълго време, но той настоя, че трябва да ви види възможно най-скоро.

— Нима? Наистина съм поласкан. Мосю Давид рядко се безпокои за обикновените смъртни, откакто Наполеон стана негов покровител. — Той се отправи към салона. — Надявам се, че си го посрещнал както подобава.

Слугата енергично закива с глава.

— Но, разбира се, мосю. Той наистина е велик човек и прекрасен художник.

Устните на Раул се извиха в усмивка. Хората от простолудието вярваха, че онези, които стоят близо до Наполеон или Робеспьер, са също велики като тях. Но той знаеше, че най-умни са хората, които стоят зад трона, а не на него. Отвори вратите на салона, които бяха изцяло гравирани.

— А, Жак-Луи, колко се радвам да те видя. Ако ме беше предупредил, че ще дойдеш, аз, естествено, щях да отложа посещението си.

— Аз самият не знаех. — Давид се изправи на крака. — Тази сутрин имах посетител.

Раул вдигна вежди.

— Наполеон?

Давид направи нетърпелив жест.

— Щях ли да тичам при теб, ако беше Наполеон? Не, беше някой друг. — Направи пауза. — Шарл Девил.

Раул внимателно запази изражението на лицето си непроницаемо.

— Каква... изненада. Как е милият човечец?

— Неспокоен. Исква да знае къде е Раул Камбре.

— И ти му каза?

— Не, разбира се, че не. Ти ме закле да мълча, когато смени името си.

— И договорът беше подпечатан с хиляди запознанства с влиятелни хора и с хиляди безценни услуги.

— Бренди?

Давид поклати глава.

— Трябва да вървя. Имам работа. Достатъчно време пропилях днес, докато те чаках.

— Не си тръгвай още. — Той самият си наля бренди. Имаше нужда от него. — Какво искаш да кажеш с това „неспокоен“?

— Обезпокоен, напрегнат, уплашен. Непрекъснато повтаряше, че трябва да те види, за да се увери в нещо. Каза, че е пристигнал в Париж едва снощи.

— И веднага е дошъл при теб. Интересно.

— Той знаеше, че ние сме приятели.

Давид никога не беше бил негов приятел, помисли си Раул с презрение. Той използваше този самонадеян глупак така, както използваше всички останали. Усмихна се.

— Отлични приятели. Как изглежда той? Като човек, който е богат ли?

— Не. Беше изпит, а дрехите му бяха доста овехтели. — Давид смръщи вежди. — Чувствах се малко неудобно да излъжа колега художник. Разбира се, той не е от моята класа.

— Разбира се. Никой не е от твоята класа, Жак-Луи. Цял Париж знае, че ти си най-великият.

— Не обичам да лъжа — каза той заядливо. — Сега животът ми е доста удобен. Тези хора, които непрекъснато надничат през вратата ми, ме разсейват. Първо дойде Жан, който задаваше въпроси от името на дука на Морланд, а после самият Девил.

Раул се въздържа да отбележи, че за спокойствието на живота му не малка е неговата собствена заслуга. В хаоса, който последва смъртта на Робеспьер, той много внимава и успя да запази влиянието си. Може би нямаше да е зле, ако напомни на Давид тяхното общо минало.

— Естествено е някои призраци да се върнат да ни навестят. Онези времена бяха много трудни. — Той се усмихна. — Спомням си

колко усърден беше ти с твоята революционна треска и с онази дреха, чиито копчета имаха изобразена малка гилотина.

Давид се изчерви.

— Както каза, времената тогава бяха трудни. — Изправи се на крака. — Девил е твойт призрак, не моят. Аз те предупредих. За мен работата е приключена.

— Но аз се тревожа, че той може отново да те обезпокои — каза Раул. — Обезпокоените мъже понякога са много объркани. Миналото ти може да бъде опетнено, ако се разбудят спомените. Наполеон дори може да помисли, че не си му достатъчно верен, ако разбере колко ревностно си защитавал революцията.

— Тогава спри Девил — категорично каза Давид. — Говори с него. Аз няма да бъда свързан с това, Раул.

— Нима казах, че ще бъдеш? — Тонът му беше станал спокоен. — Разбира се, ще говоря с него и ще го отпратя да си върви по пътя. Просто се нуждая от помощта ти, за да ме срещнеш с него. Ще бъда дискретен заради двамата ни. Знаеш ли как мога да стигна до него?

— Той каза, че се е настанил на улица „Гренадир“, номер шестнайсет и ме помоли да ти предам.

— Тогава защо не му изпратиш съобщение, че си открил стария си приятел Раул, който няма търпение да го види и да го поздрави с „добре дошъл“ във Франция? Ще бъда в кафе „Дю Монд“ утре в единайсет часа.

— Защо не го поканиш тук?

— Мой мили Жак-Луи. — Той посочи елегантно обзаведения салон. — Ти каза, че той е изпит и лошо облечен. Не е нито необходимо, нито разумно да разкриваме богатството си на хора, които са лишени от него. Надявам се, че не си се похвалил колко си забогатял при императора.

Раул се засмя тихо и одобрително.

— Значи ще е по-добре да се отървем от него.

— Да, изпрати му съобщението и не мисли повече за него. Аз ще те защита, както го правих и досега.

Давид бързо тръгна към вратата.

— Добре, ще оставя всичко в ръцете ти. Приятен ден.

— Приятен ден, приятелю мой.

Когато вратата се затвори след Давид, усмивката на Раул изчезна. Той разби чашата си в пода.

По дяволите, нима онова клане в Данжо винаги щеше да се изпречва на пътя му? Това, че позволиха на момчето да избяга, беше грешка, за която плащаха с години. Всички други престъпни връзки с миналото му бяха прекъснати, но сега щеше да бъде много опасно да убият младия дук. Този пияница Брадфорд Данемон се оказа изненадващо добър опекун.

По дяволите, ако беше успял да убие момчето, нямаше да се налага да изпраща Девил в Таити — далеч от неговото влияние. Щеше да може да се движи с по-малка предпазливост и нямаше да се налага да сменя самоличността си. Винаги беше предпочитал да работи тайно, но да смени всичките си документи никак не беше лесно. Данемон беше постоянна грижа, която най-сетне трябваше да бъде премахната.

А сега този глупак Девил се беше върнал в живота му и заплашваше да го разруши.

— Извинете, мосю. Мари би искала да знае дали ще си бъдете у дома за вечеря? — запита Гастон от прага.

Власт, богатство, къща, която приличаше на замъка на Наполеон, но беше обзаведена с повече вкус; слуги, които идваха и си отиваха единствено по дадена от него заповед; жени, нетърпеливи да му доставят удоволствие. За Бога, няма да позволи на Девил да разруши живота му. Той нямаше това право.

— Не, Гастон, ще бъда навън цялата вечер.

Стана и тръгна към вратата.

Ще трябва да приготви изненада за стария си приятел Шарл Девил.

— Всъщност ти се държиш много добре, Джеърд — каза Брадфорд. — Дори забелязвам наченки на рицарско поведение. Необикновено.

— Сигурен бях, че ще кажеш това. — Джеърд се облегна на оградата, с поглед, прикован в Каси и Жозет, които яздеха към тях. — Но ти винаги си забелязвал моите добродетели.

— Но никога не съм забелязвал твоята страст. Отначало ми се струваше, че проявяваш интерес към Каси.

— И какво те кара да мислиш, че сега нямам?

— Отварях си очите. Признавам, че преценката ми беше малко затруднена, защото Лани отнема по-голямата част от вниманието ми. Тя е много упорита жена.

— Необикновена. Ръководи домакинството, без да влезе нито веднъж в противоречие със слугите.

— Кой може да устои на Лани? — Брадфорд поклати глава. — Но ние не говорихме за Лани. Аз хвалех твоето въздържание и благоразумие.

— Защото искаш да ме окуражиш да следвам този път.

Погледът му не се отделяше от Каси. Господи, тя изглеждаше великолепно. Очите ѝ светеха, лицето ѝ грееше. Тя се забавляваше, беше уверена в себе си. Двете с Жозет весело бърбеха. Далеч от господството на Клара, в мрачния Морланд, тя беше разцъфнала като тропическо цвете.

— Не се изненадвай, ако не успея да продължа в същия дух.

— Аз никога и от нищо не се изненадвам, но така е много спокойно и удобно за всички нас. — Той махна с ръка. — Жозет и Каси бързо станаха приятелки. Лани е скромна и поради това — доволна. Аз успявам да напредвам по малко в желаната от мен посока. Ти може да развалиш всичко това, ако... ако станеш агресивен.

Ръката на Джеърд здраво стисна оградата.

— За Бога, аз няма да я изнася.

Проклятие! Да, той започваше да губи търпение. Беше минало прекалено много време. Трябваше само да види Каси и започваше да се възбужда. Непрекъснато мислеше за времето, което бяха прекарвали заедно. Непрекъснато се питаше как да я приближи отново до себе си. Господ му беше свидетел, той познаваше всички нюанси на съблазняването, но винаги, когато беше с Каси, нещо се объркваше. Тя го караше да се усмихва, а в следващия миг казваше нещо, което го трогваше до дън душа. По дяволите, той не искаше да изпитва всички тези противоречиви чувства. Искаше да се върнат на кораба, където нямаше за какво да мисли, където те не разговаряха. Искаше да се върнат към задоволството от сливането.

Не, това не беше вярно. Напоследък той чувстваше задоволство от моментите, които прекарваше с Каси. Когато се разделяха, той изпитваше остро чувство на загуба.

Искаше Каси да се върне в леглото му, защото мястото ѝ беше там.

— Какви са последните новини от Марсилия? — попита Брадфорд.

— Те са отпреди два дни — каза Джеърд нетърпеливо. — Ако бях научил нещо ново, щях да ти кажа. Девил още не се е появил.

— Измина повече от месец от нашето пристигане. Досега трябваше да има някакъв знак от него.

— Знам.

Той също знаеше накъде вървят работите. Брадфорд искаше да отбележи колко безполезна е страстта му към Каси, защото от нея нямаше да има полза, когато баща ѝ се появи на хоризонта.

— Просто трябва да чакаме.

— Небеса, колко търпелив си станал. Мислех, че ще приветстваш появяването на Девил. Нима си омекнал?

— Не, и не бих могъл. Мисля, че ще се върна в замъка да видя какво прави Лани. Тя каза, че може да... Какво е това? — Погледът му беше прикован от каретата, която тъкмо влизаше в двора. — Имаме посетител.

Джеърд тихичко изруга, когато позна каретата.

— Каръдайн. Надявах се, че сме се отървали от нея.

— Изглежда, си сбъркал. — Той гледаше след Джеърд, който вървеше към каретата. — Нима ще се срещнеш с нея?

Той рязко кимна.

— Иди в конюшната и предупреди Жозет и Каси да стоят настрана, докато тя си замине. Не искам никой да ни пречи.

— Не съм забелязал Жозет да търси нейната компания — каза Брадфорд и тръгна към конюшната. — Както и да е, ще направя всичко необходимо, за да ги уверя да си намерят друго занимание.

Каръдайн и Лани стояха изправени една срещу друга, когато Джеърд влезе в коридора.

Не, те не стояха спокойно, а се противопоставяха една на друга, помисли си мрачно Джеърд. Каръдайн беше настръхнала. Изражението на Лани излъчваше достойнство, но и досада.

— Каръдайн, каква приятна изненада. — Той се вмъкна между двете жени и взе ръката ѝ. — Не те очаквах.

— А аз не очаквах, че ще видя мадам Девил. — Тя се усмихна с известно усилие. — Ние току-що се запознахме.

— Значи няма нужда да ви представям една на друга.

— Не успях веднага да разпозная твоята роднина. — Тя посочи с поглед яркосинята рокля, която Лани носеше. — Не мога да си представя как една вдовица може да захвърли черните одежди и да се нагизди с такава рокля.

— Моите хора не носят черни дрехи — каза Лани. — Скръбта е в сърцето. Няма нужда да се хвалим на целия свят каква загуба сме претърпели и колко страдаме.

— Да се хвалим? — учуди се Каръдайн. — Не е хвалба да...

Джеърд бързо се намеси:

— Ти изглеждаш малко бледа, Лани.

Господи, как му се искаше това да е истина. Както обикновено, Лани грееше лъчезарна и красива, а това само щеше да подсили злобата на Каръдайн.

— Не биваше да ставаш от леглото си. Сигурен съм, че лейди Каръдайн ще те извини.

— Мадам Девил, изглежда, е в отлично здраве — каза Каръдайн. — Но все пак ми е трудно да кажа. За нещастие, нейната кожа не е светла като нашата, нали? — Тя не изчака да ѝ отговорят, а тръгна към библиотеката. — Оставете ни, мадам Девил. Ние ще ви извиним.

Като видя как бузите на Лани пламнаха, Джеърд тихичко се обърна към нея:

— За мен ще бъде по-добре, ако се оттеглиш.

— Аз няма да избягам. Нима мислиш, че това е първият път, когато виждам омразата, предизвикана от цвета на кожата ми? В училището на мисис Денсуърт имаше много бели деца, които не бяха така мили, както ги учеше тяхната религия. — Устните ѝ се изкривиха в усмивка. — А и Клара винаги беше готова още веднъж да повтори, че расата ми ме прави недостойна.

— По дяволите, Клара не е тук. Не искам да те виждам унижена в мое присъствие.

— И защо не искаш? Аз съм любовницата на твоя враг. — Горчивината, с която бяха изречени думите, беше необичайна за нея. Може би репликите на Каръдайн я бяха засегнали по-дълбоко, отколкото искаше да признае.

— Отиди в стаята си. — Той също тръгна към библиотеката. — Остави ме аз да се оправя с Каръдайн.

— Това е за последен път — тихо отвърна Лани. — Няма да се крия, когато правото е на моя страна.

Как се стигна дотук, запита се той. Всъщност не желаете нищо по-силно от това да изхвърли Каръдайн от дома си като някоя бясна кучка. Но ако си разрешише да защити Лани, щеше да навреди на Жозет. Не беше преувеличил властта на Каръдайн в обществото.

Каръдайн се обърна да го посрещне веднага щом той затвори вратата.

— Няма да мине и ти го знаеш.

— Моля?

— Присъствието на... на тази жена тук. — Тя стисна здраво устни. — Дори да е вдовица на твой роднина, не е подходяща компаньонка за Жозет. Не би трябвало да е тук.

— Не съм съгласен. Тя е прекрасна, възхитителна компаньонка. Не е вече в първа младост, много е образована, трудолюбива и...

— Тя не е една от нас — прекъсна го Каръдайн. — Усъмних се още когато чух онова чуждестранно име. Трябваше да ми кажеш, че е туземка. Предчувствията ми ме накараха да се върна. А щом я срещнах, разбрах, че не съм сгрешила. Мястото ѝ не е тук.

Разбрала е, когато е забелязала колко красива е Лани, поправи я той мислено. Господи, как му се искаше двете да не бяха се срещали.

— Разбирам загрижеността ти, но аз едва ли мога да ѝ откажа гостоприемството си.

— Изпрати я при мен. Аз ще намеря къде да я настаня. — Каръдайн сладко се усмихна. — Вярвай ми, всичко е за добро. Ако остане тук, хората ще започнат да говорят. Повечето от тях няма да проумеят как си могъл да подслониш туземка в дома си.

Той задуши гнева си и се усмихна в отговор.

— Ти, разбира се, си права. Моята репутация не е от най-добрите. Може да стане скандал... Освен ако някой от твоята класа не го предотврати.

Тя замръзна.

— Какво искаш да кажеш?

— Ние сме стари приятели, Каръдайн. Знам, че ще ми помогнеш.

— По какъв начин? — запита тя, изпълнена с досада.

— Ти имаш огромно влияние. Сигурен съм, че само две три твои думи, казани на подходящите места, биха свършили чудеса.

— Искаш да помогна на тази жена? — попита тя, изпълнена с почуда и невярваща.

— Ще го приема като лична услуга. — Гласът му стана по-дълбок, увещаваше я, ласкаеше я. Той вложи целия си чар, за да я убеди. — Ще бъда безкрайно благодарен.

— Не, не е възможно... — Тя срещна погледа му и той разбра, че тя трескаво мисли. — Естествено, аз не мога нищо да ти откажа, но тази задача никак няма да е лесна — Тя го потупа по бузата. — Доведи я утре вечер на моя бал. Ще я представя на обществото.

— Чудесно. Сега, като разрешихме този неприятен проблем, ще останеш ли за обяд?

Тя поклати глава.

— Къщата ми е обърната с краката нагоре заради приготовленията за утрешния бал. Трябва да се връщам. Надявам се, че ще имаме много други възможности да се храним заедно за в бъдеще.

Да, щеше да се наложи да плати за услугата, помисли си Джеърд цинично.

— Може би ще пояздим заедно на другия ден след бала?

— Ще бъда очарована. — Тя го дари с още една лъчезарна усмивка и забърза към вратата.

Прииска му се времето да спре. Беше обещал на Каси, че ще намери извинение и няма да ги заведе на този бал. Тя няма да бъде доволна, че Лани ще бъде принудена да се изправи срещу английското общество.

Чак когато седнаха на масата за вечеря, Джеърд разказа какво се е случило между него и Каръдайн.

— Очаквам от всички вас да се държите прилично — каза той на Жозет, Брандфорд и Каси. — Аз вече си навлякох достатъчно проблеми и не искам това да е било напразно.

— Лани не бива да ходи на бала — категорично заяви Жозет. — Лейди Каръдайн ще търси възможност да я нарани. Всъщност нито един от нас не е длъжен да отиде. Мисля, че имам прекрасна идея. Нека всички си останем у дома.

— Ще отидем. — Джеърд наблегна на думите си. — Нищо няма да се случи. Каръдайн обеща да представи Лани на английското общество.

Брандфорд повдигна вежди.

— Чудя се какво си направил, за да я склониш?

Каси не се чудеше. Вече го беше наблюдавала веднъж в присъствието на Горгоната и знаеше, че е използвал целия си чар и много усмивки. Джеърд се направи, че не е чул въпроса.

— Ако Каръдайн иска да помогне на Лани, не би твърдяла, че тя е неподходяща компаньонка. — Той погледна към Жозет. — И няма да има за какво да се хване, за да те върне обратно в училището.

— О! — Жозет явно се разкъсваше от съмнения, но най-накрая каза: — Намери някакъв друг начин. Аз нямам доверие в нея.

— Няма друг начин. Ти беше тази, която взе под крилото си Каси и Лани, а после реши да ги използваш за собствените си цели. — Той присмехулно наклони глава към Каси. — Аз имам други планове за дамите.

Каси стисна здраво чашата си с вино. На нея не й харесваше нищо от онова, което ставаше. Нито скритата чувственост на Джеърд, която не беше преставала да я тревожи, нито планът му да ги вкара в пещерата на Горгоната.

— Защо да не попитаме Лани? — предложи Брандфорд. Той се обърна към нея и тихо каза: — Не си длъжна да отидеш. Щом Джеърд казва, че е уредил въпроса, тя няма да те обиди, но ти не си длъжна да правиш нищо, което не ти е по сърце.

Лани замълча за момент, а после каза:

— Ще отида.

Каси се наведе към нея и я сграбчи за ръката.

— Мисля, че Жозет е права. Аз също нямам доверие на лейди Каръдайн.

А на Джеърд гневно изсъска:

— Не искам никой да наранява Лани, разбираш ли?

Той вдигна ръце.

— Много добре, ти измисли по какъв начин да защитиш интересите на Жозет и да не даваш повод за приказки. Омръзна ми всички да ме гледат така, като че ли съм негодник.

— Казах, че ще отида. — Лани остави салфетката си до чинията и се изправи на крака. — Никакви приказки повече. Слагам край на разговора по този въпрос.

И тя излезе от трапезарията. Брадфорд се изправи.

— Джеърд, искрено се надявам, че си взел правилното решение. Наистина няма да ми достави удоволствие да ти извия врата.

И той последва Лани.

Каси и Жозет впериха погледи в Джеърд. Той процеди през зъби:

— Каръдайн няма да наруши дадената дума. Аз ще се погрижа за това.

Жозет иронично се изсмя. Каси продължи да го гледа. Джеърд захвърли салфетката си на пода и наперено излезе от трапезарията.

— Той истината ли говори? — попита Каси. — Може ли да контролира постъпките на лейди Каръдайн?

— Тя няма да нарани Лани по начин, очевиден за всички. — Горчиво се усмихна Жозет. — Може да бъде много хитра. Нито веднъж не е споменавала моя произход. Просто изнася лекции на учениците и казва, че кланетата, които Наполеон допуска, не са за добро и че уважаващите себе си англичани не биха могли да постъпват така, а после обръща гръб и не иска да чува как те ме атакуват.

— Защо не кажеш на Джеърд?

— Аз не се оплаквам. — Жозет направи неопределена гримаса. — А и няма за какво да се хвана. Тя е страхлива и жестокостта ѝ никога не се проявява явно. Как ми се иска поне веднъж да загуби самообладание и да ми зашлеви шамар. Джеърд никога не би ѝ простил това. Аз непрекъснато ѝ давам поводи, но тя...

Каси се усмихна.

— Сигурна съм, че ѝ даваш достатъчно поводи. — Усмивката ѝ изчезна, когато каза: — Не знам нищо за вашите обичаи. Прав ли е

Джеърд? Наистина ли е толкова важно да бъдеш част от това общество и да получиш одобрението му?

— Не и за мен. Но е истина, че онези момичета от училището биха изсъхнали и умрели, ако ги отлъчат от обществото.

— Вашият свят е много жесток. — Каси се намръщи, измъчена. — Не искам нищо лошо да се случва на теб, но ако тази жена нарани Лани, няма да ѝ позволя да се измъкне безнаказано.

— Наистина ли? — Жозет изглеждаше силно заинтригувана. — Какво ще ѝ направиш?

Лицето на Каси помрачня.

— Нещо много неприятно.

— Не мисли за мен — каза Жозет. — Ще пожертвам всичко, ще страдам, ще понеса всякакъв позор. Дори да ме изхвърлят от обществото, ще бъда смела и ще остана в този огромен замък или по-скоро в тази огромна конюшня, където ще мога да прекарвам времето си сред конете. Може би понякога ще играя шах с Джеърд. Ще бъде...

— На тебе май това много ще ти хареса — сухо отбеляза Каси. — Ти ще бъдеш щастлива, ако те изхвърлят от обществото, но Джеърд ще бъде бесен. Да се надяваме, че няма да се стигне дотам. — Тя се изправи и тръгна към вратата. — И най-лесният начин да предотвратим това е да убедим Лани да не отива на бала.

— Каси, не искам повече нищо да слушам по този въпрос. Аз не се страхувам от нея. За последен път ти казвам, че довечера няма да се крия като някоя страхливка.

Каси разочаровано въздъхна. Още от предната вечер се опитваше да убеди Лани да не отива на бала, но опитите ѝ не се увенчаваха с успех. Не се надяваше, че този последен опит ще има повече успех, но беше длъжна да опита.

— Ние сме тук, за да помогнем на татко, а не да ходим по балове. Нещата много се усложняват.

— Нима ще забравиш Шарл, ако помогнеш на Жозет?

— Никога не забравям татко.

— Нито пък аз. Нищо няма да стане, ако помогнем на едно дете, което е в нужда. — Изведнъж Лани се засмя и я прегърна. — Хайде,

отиди и се облечи. Става късно. Брадфорд каза, че трябва да тръгнем в седем часа. Какво ще облечеш?

— Бялата копринена рокля. Жозет казва, че според лейди Каръдайн младите неомъжени жени трябва да се обличат в бяло.

— Знам, че искаш да помогнеш на Жозет, а изглеждаш великолепно в бяло. — Лани се обърна към гардероба. — Аз сигурно ще облека жълтата си рокля. Винаги съм обичала този цвят. — Тя погледна Каси през рамо, а очите ѝ блестяха.

— А и този цвят ще ядоса лейди Каръдайн най-силно. Той е така далеч от черните вдовишки одежди, както нашият остров е далеч от тази студена Англия.

— Ти ще...

Каси не довърши мисълта си, защото Лани поклати глава. Трябваше да се досети, че приятелката ѝ няма да промени нищо нито във външността си, нито в характера си. Обърна се и тръгна към вратата.

— Ние ще бъдем най-красивите жени там.

Миг по-късно тя стоеше пред гардероба в собствената си стая и гледаше роклите, които Джеърд ѝ беше подарил. Бялата копринена рокля беше красива. Беше обточена с дантела покрай врата. Беше от този тип рокли, които лейди Каръдайн би одобрила и които бяха подходящи за скромни млади момичета. Каси я извади от гардероба.

„Той е така далеч от черните вдовишки одежди, както нашият остров е далеч от тази студена Англия.“

Думите на Лани не ѝ излизаха от ума. Но този остров и тези хора не бяха нейните. Тя много харесваше Жозет, но Жозет все пак не беше Лани. Те двете с Жозет не бяха страдали заедно, не ги свързваше дългогодишно приятелство. Искаше само най-доброто за Жозет, но ако трябваше да застане на нечия страна, щеше да застане на страната на Лани.

Върна бялата рокля обратно в гардероба и извади яркочервената.

— Мили Боже! — очите на Брадфорд се отвориха широко, когато тя заслиза по стълбите. — Изглеждаш великолепно. — Не мисля обаче, че твоят избор ще се понара на Джеърд.

— Тогава защо ми е подарил рокля в такъв цвят? — Тя се огледа из фоайето. — Къде е той?

— Той тръгна по-рано за Каръдайн Хол, за да се увери, че всичко ще бъде наред. Помоли ме аз да ви заведа. Лани и Жозет чакат в каретата. — Той се намръщи. — Не вярвам да ти е подарил роклята, за да я облечеш по такъв повод.

Тя много добре знаеше защо той ѝ е подарил роклята. Искаше да я облича, когато отива в леглото му. Въпреки че линиите на дрехата бяха изчистени и тя имаше царствена осанка, това беше рокля, подходяща за изкусителка.

Червеният цвят говореше за чувственост, а дълбокото деколте разкриваше гънката на гърдите ѝ.

— Ще дойда в тази рокля.

— Лани видя ли те?

— Не.

Тя нарочно се беше забавила с обличането, защото не искаше да даде на Лани да я види предварително.

— Тя мисли, че ще облека бялата копринена рокля. Промених решението си в последната минута.

Той взе черната пелерина от кадифе, която тя беше преметнала през ръката си, и зави с нея раменете ѝ, като внимателно закопча копчетата, които стигаха до врата ѝ.

— Е, нека спестим на Джеърд първия шок, когато те види да влизаш в балната зала.

— Не мога да стоя с пелерина цялата вечер.

И все пак тя не искаше Лани да види роклята, докато не стигнат в Каръдайн Хол. Лани можеше да настоява Каси да се върне и да се преоблече. Тя се загърна плътно в пелерината и тръгна към входната врата.

— Тръгваме ли?

— Напоследък беше много покорна. — Той я хвана за лакътя и двамата заслизаха по стъпалата към каретата. — Любопитен съм защо си избрала точно този случай, за да проявиш упорството си.

Лакеят отвори вратата на каретата. Брадфорд погледна Лани, която светеше в своята жълта рокля и бяла кадифена пелерина, а после се усмихна.

— А, сетих се. Вие сте се приготвили за битка. Много съм привързан към вас, обичам ви и двете — каза той на ухото на Каси. —

Надявам се, че до битка няма да се стигне, но никой не заслужава повече от Лани да се биеш заради него.

Помогна ѝ да се качи в каретата, а после и самият се пхна вътре.

— Тази вечер май ще се окаже доста интересна.

Лани се усмихна и потърси ръката на Каси.

— Закъсня. Всичко наред ли е?

Каси нервно стисна ръката ѝ. Не знаеше дали изборът ѝ на рокля е мъдър ход. Джеърд щеше да се ядоса, а можеше да навреди и на Жозет. Можеше и всичко да се окаже съвсем напразно. Може би Лани изобщо няма да се нуждае от съюзник в битката. О, и преди беше правила грешки. Няма да отстъпи и сега. Усмихна се на Лани, но не отговори на въпроса и направо:

— Тази вечер изглеждаш великолепно. Като кралица. — И добави някак напрегнато: — Ти си кралица, Лани.

Лани тихичко се засмя.

— Сигурно си разговаряла с Брадфорд. Той твърди, че бих могла да управлявам Англия.

— Ако ти я управляваше, тя би била много по-интересна страна — усмихна се Жозет. — Не можеш да си представиш колко скучен може да бъде този бал. — Тя се облегна назад и въздъхна. — Той никак няма да прилича на събиранията, които устройват Джеърд и Брадфорд.

— Които ти уж никога не си виждала — каза Брадфорд.

Жозет се изкикоти и каза на Каси:

— Моята бавачка обикновено заспиваше и аз тихичко слизах долу и наблюдавах от площадката. Но една вечер Джеърд ме залови. Беше много ядосан.

— Щеше да бъде още по-ядосан, ако не те беше заловил точно в този момент. Тези партита не бяха за невинни момичета като теб.

— Оргии — призна с облекчение Жозет на Каси. — Разюздани, пиянски угощения. И всички като че ли си прекарваха чудесно.

— Може ли да говорим за нещо друго? — жаловито помоли Брадфорд. — Темата за моето порочно минало ме кара да се чувствам малко неудобно. Язди ли Моргана днес?

Жозет започна да бърби за любимите си коне.

Каръдайн Хол беше ярко осветен. Фенери висяха и по дърветата от двете страни на алеята, която водеше до огромната четвъртита

тухлена къща. Пред нея бяха спрели карети с най-различна външност. Кочияши в ливреи ги охраняваха или просто разговаряха със слугите.

— Ето го Джеърд. — Брадфорд погледна към вратата още със слизането му от каретата. — И нашата мила домакиня.

Когато икономът им помогна да слязат от каретата. Каси неволно беше обзета от напрежение. Тя също беше видяла двамата, които стояха на най-горното стъпало. Керълайн Каръдайн беше обърнала лицето си към Джеърд и весело се смееше. Беше облечена в светлосиня рокля. Джеърд, в тъмни вечерни дрехи, не беше различен от онзи Джеърд, когото тя виждаше всяка вечер. Той винаги изглеждаше строен и грациозен, малко опасен и така красив — като езически бог. Никак не беше чудно защо Горгоната е вперила поглед в него, все едно иска да го изяде за вечеря, помисли си Каси със силно раздражение.

— Каси? — каза Брадфорд.

Тя бързо отстъпи, за да може икономът да помогне на Лани и Жозет да слязат от каретата. После загледа Лани, която приближаваше към домакинята. Вървеше грациозно и дори походката ѝ издаваше достойнство.

— Добър вечер, лейди Каръдайн — усмихна се Лани. — Колко мило, че ме поканихте във вашия дом.

Лейди Каръдайн показва безупречните си зъби.

— За мен е удоволствие.

Погледът ѝ пробяга по роклята на Лани, която се откри, когато икономът свали пелерината от раменете ѝ и я отнесе някъде.

— И каква прекрасна рокля! Прилича на слънчевите избухвания.

Думите можеха да бъдат разбрани като комплимент, а ѝ тонът на дамата беше сърдечен. Може би вечерта нямаше да е толкова лоша, колкото се опасяваше Каси. Лейди Каръдайн се обърна към Жозет.

— Заведи своята компаньонка да се запознае с лейди Хънтли. Помолих я да заеме мястото ми, докато посрещам гостите. Нейната дъщеря, Джоан, тъкмо казваше колко много ѝ липсваш в училище.

Жозет измърмори под носа си думи, които не бяха твърде благоприятни и се освободи от пелерината си.

— Липсва ѝ възглавничка, на която да забожда топлийките си.

След като срещна предупредителния поглед на Джеърд, тя залепи усмивка на лицето си и хвана Лани за ръката.

— Ела. Лейди Хънтли не е така зла като дъщеря си.

Каси гледаше как Лани се движи из претъпканата бална зала. Всички се обръщаха след нея. Е, кой ли би устоял да не я погледне? Тя беше най-красивата от всички жени.

— Не бъди срамежлива, мила моя. Съблечи пелерината си и се присъедини към тях.

Каси се обърна и видя Керълайн Каръдайн, която мило ѝ се усмихваше, докато скромно държеше Джеърд за ръкава.

— Ние ще дойдем при теб и твоята втора майка след малко.

— Много добре.

Тя изправи гордо рамене и свали пелерината си. Чу възклицанието на лейди Каръдайн. Чу как Джеърд рязко си пое дъх. След като подаде пелерината на иконома, тя се обърна и видя на бузите на лейди Каръдайн две червени петна.

— Тази рокля е съвсем неподходяща за младо момиче. Тя е... тя е...

— Като залеза? — Каси предизвикателно вирна брадичка.

— Ако роклята на Лани е като слънчево избухване, моята пък е като залеза.

— Твоята рокля е много по-смела — каза Джеърд мрачно. — Искам да поговоря с теб, Каси.

— Но лейди Каръдайн каза, че трябва да отида при другите. — Тя сви рамене. — Ако искаш да говорим, предполагам, че можеш да дойдеш с мен.

И тя тръгна към балната зала. Джеърд вървеше до нея и гледаше право напред.

— Защо, по дяволите?

— Е, поне не съм облечена в саронг. И това ми хрумна.

— Всичко, което трябваше да направиш, беше да спазиш благоприличието поне за една вечер. Нима това беше прекалено много? Нима Жозет иска толкова много?

— Ще се държа благоприлично дотогава, докато тези хора се държат любезно с Лани.

— Нима Керълайн е дала повод да мислиш, че това няма да бъде така?

— Не, още не. — Тя го погледна. — Но ние току-що дойдохме. Аз ѝ нямам доверие.

— И така, ти дойде на най-благоприличния бал в Англия с вид на...

— На проститутка?

— Не съм казал това. Дори не съм си го помислил.

— Нали точно заради това ми даде тази рокля. Искаше да изглеждам като една от твоите „калинки“. Е, ето ме.

— И всеки един от мъжете в стаята се пита дали ще има възможност да те съблазни и да те вкара в леглото си.

Изведнъж тя се почувства уморена да се защитава. Не искаше да бъде в позицията на оправдаваща се. Усмихна се кисело.

— И това е възможно. Доста отдавна не съм била с мъж, а ти беше превъзходен учител.

Обърна се към него и иронично му каза:

— Хайде, Джеърд, запознай ме с твоите приятели. Позволи ми да си избира мъж, който да ми достави удоволствие.

Той пребледня. Само преди минута беше ядосан. Сега направи крачка назад. Започна да отстъпва.

— Дяволите да те отмъкнат в ада!

Никога досега не го беше виждала така опасен. Но не я интересуваше. Чувстваше се така, както се чувстваше, когато с Капу плуваха през прекалено бързи и опасни води. Трябваше да продължи.

— Защо си така ядосан? Би легнал с своята Керълайн, без да се замислиш. Може би дори вече си го направил. Нима аз нямам право да си избира най...

— Не, нямаш това право. — Гласът му беше дрезгав и напрегнат. — Ти нямаш никакви права вече. Не можеш нищо да избираш. Току-що загуби всичките си права.

— Защото облякох роклята, която ти избра за мен? Защото ти казвам, че жената не е робиня? Мисля, че не. Върни се при лейди Каръдайн. Тя ще ти каже всичко онова, което искаш да чуеш.

Тя ускори крачка, защото беше почти стигнала до лейди Хънтли.

— Уверявам те, че не ми пука дали ще ме изоставиш. Аз ще се справя с тези хора.

— Изкушавам се да те изоставя. Всяка една от тези жени може да те нарани само с една забележка.

— И защо теб те интересува дали това ще стане?

— О, интересува ме. — Той ѝ се усмихна жестоко. — Това е привилегия, която искам да запазя за себе си.

Той спря пред лейди Хънтли, Лани и Жозет. Взе ръката на лейди Хънтли, а усмивката му стана възможно най-учтвa.

— Ах, колко си прекрасна тази вечер, Аманда. Този цвят много ти отива. Мога ли да ти представя моята роднина, Касандра Девил? Вие вече се срещнахте с нейната мащеха.

— Нещо не е наред. — Каси с тревога гледаше как лейди Хънтли води Лани от една групичка към друга. Беше оставила Каси и Жозет да се оправят сами. — Това не ми харесва.

— Какво? — попита Жозет.

— Не знам.

Лани се усмихваше, но на лицето ѝ беше изписано онова изражение, което показваше колко много страда, когато Клара я обиждаше.

— Ще можеш ли да разбереш?

— Ще ми отнеме време. Тези хора не ме обичат. Не можеш ли ти да я попиташ?

Лани беше приела да дойде на бала, за да помогне на Жозет. Каси знаеше, че тя няма да започне да се оплаква сега.

— Не.

Жозет вдигна рамене.

— Тогава аз ще разбера.

И тя се смеси с тълпата. Без успокояващото я присъствие на Жозет, Каси се почувства самотна и изоставена. Беше заобиколена от непознати. Добре облечени чужденци. Искаше да избяга. Погледите на жените издаваха, че са шокирани, че я презират. Мъжете се срамуваха да срещнат погледа ѝ. Тя търсеше с очи Бранфорд, но той беше погълнат от разговора си с един златокос младеж.

А Джеърд отново стоеше до лейди Каръдайн във фоайето.

Тя срещна погледа му и потрепери. Как се осмеляваше той да я гледа с такава страст, с такова желание?! Да я гледа така, все едно му принадлежи и то когато бе застанал до друга жена?! Отчаянието ѝ беше задушено от пламъците на гнева. Тези префърцунени дами не искаха да я приемат, но мъжете им нямаше да оказат силна съпротива.

Мъжете рядко се ръководеха от нещо друго, освен от телата си. Самата тя нямаше опит в тази игра, но дълги години беше наблюдавала как Лихуа се възползва от предимствата си. Тя нарочно извърна очи от Джеърд и започна да търси златокосия мъж, който беше разговарял с Брадфорд. Почака, докато срещне погледа му, и му се усмихна.

Младият Адонис прекъсна разговора си с Брадфорд.

Добре. Тя притвори очи и запърха с клепки, а после прокара език по долната си устна.

Младият мъж вече идваше към нея.

Тя хвърли бърз поглед към Джеърд. Да, нямаше никакво съмнение, той беше свидетел на размяната на погледи между двамата и беше разгневен. А тя изпита силно задоволство. Нямаше да му навреди, ако го ядосаше още малко.

И тя се огледа из залата, за да избере друг подходящ обект.

— Престани да я гледаш, Джеърд — каза му тихо Брадфорд и му подаде чаша пунш. — Ти предизвикваш много по-голямо вълнение от нея. Все пак, това е само една рокля.

— Ти знаеш по-добре.

Тя беше като червено знаме, което всеки мъж в стаята искаше да притежава. И тази кучка нарочно развяваше знамето в знак на покана към всички мъже. Нито тя, нито Лани умееха да танцуват, но това не пречеше на мъжете да ги преследват. Двете жени стояха в двата срещуположни ъгъла на стаята, но и двете бяха заобиколени от мъже, които молеха за внимание.

„Позволи ми да си избира мъж, който да ми достави удоволствие.“

— Кристалната чаша ще се счупи, ако я стиснеш още по-силно — забеляза Брадфорд. — И ще се порежеш доста дълбоко.

— Тогава вземи това проклето нещо — и той пхна чашата обратно в ръката на Брадфорд. — Аз и без това не искам пунш.

— По-добре да държиш чаша, отколкото сабя.

— Аз нямам сабя.

— Това не означава, че няма да можеш да се сдобиеш с една. — Той отпи от пунша си. — Кажи ми кого ще извикаш на дуел? Младия Фред Монтейт? Той доста усилено я ухажда. Или граф Темкър? Не, той няма да бъде достоен противник. Сигурно е вече на седемдесет години.

Джеърд му хвърли убийствен поглед.

— Ти като че ли си в прекрасно настроение.

— Всъщност не съм щастлив. Никак не ми харесва как се развиват нещата — каза той. — Но не заради тези вълци, които напразно вият към Луната. Те вероятно само си търсят развлечението, а и помагат на нашите дами да се забавляват. Не ми харесва как Лани е стиснала устни.

— Какво?

— Когато е ядосана, тя държи устните си плътно стиснати и се накланя с едно особено, рязко движение. — Той се намръщи — Нещата не вървят на добре.

— Не виждам никакъв знак...

— Това означава, че не мислиш за нищо друго, освен за червената рокля и своята собствена страст. Може би за тебе ще бъде по-добре да използваш главата си, отколкото по-долните части на тялото си, когато се опитваш да разбереш нещо — обърна се и го погледна. — Попита ли Каси защо е облякла тази рокля?

— Няма нужда да я питам. Предизвикателството си има свой собствен глас.

— И тя сигурно не ти е казала истината. — Той кимна към Лани. — Каси няма да разреши Лани да се почувства самотна дори това да означава отлъчване от обществото и за нея.

— Много благородно.

— Но на теб не ти се иска да повярваш.

— Вярвам, че тя обича Лани.

— Омръзна ми вече да споря с теб — предаде се Брадфорд. Сложи чашата си на масата. — Трябва да отида при Лани. Тя определено е ядосана.

— И мислиш, че ще ти каже защо е ядосана?

— Вероятно няма. Но ще знае, че съм до нея и я подкрепям. Моля те, въздържай се и не се втренчвай в Каси през останалата част от вечерта. Някои от гостите тук вярват, че съм те възпитал добре и че маниерите ти са прекрасни. И ще трябва да поправиш онова, което стори, като отново се посветиш на нашата чаровна домакия. Ако съм сгрешил и всичко върви чудесно за Лани, ще искаме това да продължи, нали?

И той тръгна към ъгъла, в който беше Лани. Джеърд отправи поглед към Керълайн. Нямаше настроение. Всъщност той страдаше силно. Каръдайн си имаше своя кръг от обожатели, усмихваше се лъчезарно и говореше бързо, прекалено бързо. Явно и тя беше ядосана. Трябваше да последва инструкциите на Брадфорд и да отиде при нея.

„Ти няма дори да се замислиш дали да легнеш с нея.“

Почувства нов прилив на гняв, когато си спомни думите на Каси. Истина беше: беше обмислял необходимостта да легне с Керълайн, за да запази доброто ѝ разположение към Лани и това нямаше да означава нищо за него. И защо би трябвало да бъде другояче? Каръдайн знаеше правилата. Но беше надценила влиянието си над Джеърд.

Неговото сексуално желание към нея беше траяло само миг. Беше изчезнало почти едновременно с появата си. Така беше и с всички жени преди нея.

Докато не се появи Каси. Докато тази проклета малка дивачка не влезе в живота му и не му каза, че ще си вземе друг мъж със същата лекота, с която беше взела него.

Господи.

Искаше му се да я убие. Не, искаше да убие всеки един от тези глупаци, които се събираха около нея като пчели около медна пита. Ако останеше още малко на мястото си и продължеше да я наблюдава, нямаше да може да се въздържи. Щеше да отиде там и... Обърна се рязко на пети и прекоси балната зала в посока към Керълайн Каръдайн.

Вечерта му изглеждаше като разделено на сегменти бойно поле. Сега щеше да му се наложи да отстъпи и да търси примирие, за да спаси онова, което все още може да се спаси. Щеше да му се наложи да бъде чаровен, да успокои вълненията на Каръдайн и може би всичко щеше да мине добре.

Ако въобще нещо можеше да бъде добре в тази проклета нощ.

Трябва да говоря с теб — прошепна Жозет в ухото на Каси, след като с труд успя да си проправи път до нея. — Измъкни се от тях и ела при купата с пунша.

— Вече повече от час се опитвам да им се изплъзна — отговори Каси, силно ядосана. Когато беше започнала тази игра, не беше си и

представяла за колко досадна ще я намери само след няколко минути. — Но те винаги ми предлагат да донесат онова, което искам. Как въобще ще се помръдна оттук? Чувствам, че... че... се задушavam.

Жозет тихичко се изкикоти.

— Аз ще ти помогна.

И тя извиси глас:

— Ще припаднеш? О, мила, трябва да излезеш да глътнеш малко свеж въздух.

Тя обвини ръка около кръста на Каси и заби лакът в стомаха на един от младите мъже, който беше направил загрижено крачка напред.

— Извинете.

Успя да избути Каси до френския прозорец, който беше само на няколко метра и двете най-после излязоха в градината. Тя победоносно затвори прозореца.

— Готово. Вероятно ще бъдем в безопасност няколко минути. — Тя потрепери. — Ако не измръзнем до смърт преди това.

Каси дълбоко и жадно пое студения въздух.

— Не ми пука. Тъкмо няма да ми се наложи да се върна там вътре. Какви странни ритуали за чифтосване имате тук. Мъжете нищо не правят. Само се купчат около тебе и те гледат втренчено и приказват сладки приказки. Те дори не те слушат. Всеки път, когато се опитвах да кажа нещо, което ме интересува, те просто се изсмиваха.

— Капу?

— Граф Темкър каза, че трябва да си купя някоя кротка малка кобила, за да не ми причини нещо лошо. — Тя презрително изсумтя. — Те всички са идиоти.

— Не са, но мислят нас за идиотки — отговори Жозет. — И всеки момент могат да ни последват тук, навън. Трябва да говоря бързо.

— Лани?

Тя кимна.

— Лейди Каръдайн е натоварила лейди Хънтли със задачата, която не може да изпълни сама.

— Което означава?

— Недоловими обиди, малки рани, от които не се умира, но кървят силно. Лейди Каръдайн очевидно отдавна се е подготвила, за да приведе в действие плана си. Външно, за пред хората, тя изразява

подкрепата си към Лани, но позволява на онази кучка да я обижда, като самата тя, естествено, е освободена от отговорност. Ако Лани се оплаче, тя ще каже на Джеърд, че е направила всичко възможно, но че някои хора просто са ужасно нетактични.

И мрачно добави:

— По същия начин тя наказва и мен. В лицето на лейди Хънтли е намерила достоен заместник. Тя е почти толкова жестока, колкото е и дъщеря ѝ.

Каси се вцепени.

— Сигурна ли си в това?

— Чух лейди Хънтли да казва на Лани, че дори не е сънувала, че един ден в Каръдайн Хол ще бъдат допускани диваци. Но лейди Каръдайн била много добра християнка. Тя дори наемала негри и индуси за слуги в домакинството. А тонът ѝ беше сладък като мед, макар да ронеше отровни думи.

Каси здраво стисна юмруци. Завладя я толкова силен гняв, че кръвта замъгли погледа ѝ. Как се осмеляваха да нараняват Лани? Нима тези чужденци не можеха да видят каква е тя всъщност? Щеше да ги унищожи, да ги сравни със земята.

— И какво отговори Лани?

— Нищо. Просто ѝ отвърна с поглед, който можеше да я убие на място, ако душата ѝ не беше вече мъртва. — Тя вдигна вежди. — Е, какво ще правим?

— Ти нищо няма да правиш. Това не е твоя грижа. — Тя рязко се обърна и тръгна към френския прозорец. — Стой настрани.

— Разбира се, че е моя грижа. Всичко това стана заради мен.

— Тогава, не му позволявай да отиде на вятъра.

Тя рязко отвори прозореца и влезе в балната зала.

— А, ти се чувстваш по-добре — каза Фреди и започва да се приближава към нея. — Какъв прекрасен румен цвят имат бузите ти. Малко свеж въздух е...

Тя бързо мина покрай него. Заобиколи групата хора и най-после стигна до Брадфорд и Лани. Лани хвърли само един поглед към лицето ѝ и каза:

— Не, Каси.

— Жозет ми каза.

— Само още няколко часа и всичко ще свърши.

— Няма да чакам толкова.
— Не се забърквай в това. Аз сама ще избирам и вода битките си.
— Ти не се биеш, ти просто търпиш.
— Не е виновна лейди Хънтли. Тя е само папагал. Остави я на мира, Каси.
— По дяволите, няма да оставя нещата така.
Тя се обърна на пети и тръгна към ъгъла, в който стояха един до друг Джеърд и Карълайн Карълайн. Лани имаше право, тя беше тази, от която трябваше да търсят отговорност. Спря пред жената.
— Излез навън с мен.
— Моля?
— Излез навън с мен, или ще съжаляваш.
— Мили Боже, нима ме заплашваш?
— Не още. Просто те предупреждавам.
— Какво искаш да кажеш? — попита Джеърд със смръщени вежди.
Тя не му обърна никакво внимание.
— Ела!
Обърна се и наперено излезе от стаята. Керълайн Карълайн се появи след миг, следвана от Джеърд.
— Тук е ужасно студено. Това е лудост.
Каси не чувстваше студа.
— Знам какво си наредила на лейди Хънтли.
Тревога премина по изящното лице на дамата.
— Джеърд, не знам за какво става дума. Наредих на Аманда да запознае мадам Девил с нашите приятели, докато аз изпълнявам ролята си на домакиня.
— Наредила си й да се преструва на мила и сърдечна, но да покаже на Лани, че не е добре дошла тук.
— Не можеш да обвиняваш мен за злобата на друга жена.
— Мога, и те обвинявам. Обвинявам те в лицемерие, обвинявам те за твоята дребнава душа, обвинявам те в жестокост. — Тя започна да се приближава към нея и спря едва на няколко сантиметра. — Ти я наричаш дивачка, но ти самата си дивачка.
— Керълайн? — попита Джеърд.
— Лъже! Тя няма доказателства.

— Не, нямам доказателства — каза Каси. — Само думите на Жозет и изражението на твоето лице, когато разбра за какво става въпрос.

Керълайн се усмихна.

— Тук е много студено, замръзвам, а и не желая повече да слушам твоите нападки. Ще го обсъдим по-късно, Джеърд. — Тя понечи да тръгне към къщата.

— Не — спря я Каси. — Не и докато не изкупиш вината си. Не можеш да нараниш Лани и просто да отминеш.

Устните ѝ се изкривиха в усмивка.

— И какво ще направиш, ако откажа?

— Ще се превърна в това, за което смяташ нея. Лани не е дивачка, но аз мога да бъда. Тя вярва в достойнството и любезността и във всички ония глупости за обръщането на другата буза. Тя се опита да ме научи на всичко това, но не успя. — Каси се приближи още повече, погледът ѝ не се отделяше от лицето на дамата. — Тя така и не разбра воините от Каланиопу, но аз прекрасно ги разбирам.

— Каланиопу? — повтори Керълайн. — Каква скоропоговорка е това?

— Вашият капитан Кук се опитал да вземе вожда им за заложник. Знаеш ли какво са му сторили?

— Всички знаят, че този смел човек е бил убит от диваците.

— Те отделили месото от костите му и го върнали на моряците в чувал. Точно така ще постъпя и аз с теб.

Керълайн потрепери.

— Ти наистина си дивачка.

— Да и няма да размислям два пъти, а направо ще допълзя в стаята ти и ще те заколя. — Свирепите думи излизаха от устата ѝ в неспирен, страшен поток. — Нищо няма да може да те спаси. Ще чакам и ще дебна, и когато най-малко очакваш, ще те ударя.

Керълайн пребледня.

— Джеърд! Спри я.

— Не съм сигурен, че ще успея — бавно рече Джеърд. — Тя наистина е много страшна, нали? Може да всели ужас у всеки го.

Каси не му обърна никакво внимание.

— Ще отидеш при Лани и ще ѝ се извиниш. Ще ѝ кажеш, че ти е известно, че тя е много по-добра и по-прекрасна, отколкото ти някога

ще бъдеш. Ще направиш реверанс пред нея и...

— Реверанс?

— Ти би трябвало да бъдеш закопана в пръстта и да целуваш краката ѝ — свирепо рече Каси. — Щях да те накарам да го направиш, ако това нямаше да е прекалено неудобно за Лани.

Керълайн вдигна гордо глава.

— Всичко това са глупости. Аз не се страхувам от теб.

— Погледни ме! — Каси задържа погледа ѝ. — Би трябвало да се страхуваш. Вашият свят не е мой. Аз не се ръководя от вашите правила. Всяка нощ, когато си лягаш, ще се чудиш дали ще видиш отново слънцето.

Керълайн отново потрепери и навлажни устни.

— Тя е луда. Помогни ми, Джеърд.

— И да я предизвикам да отдели месото ми от костите? Предпочитам да запазя и двете.

— Тръгвай! — Каси започна да я бута към вратата. — Сега! Ще те гледам от прага.

Керълайн отвори вратата и ѝ хвърли злобен поглед през рамо.

— Никога няма да ти простя, че я остави да постъпи така с мен, Джеърд. — Тя вирна брадичка. — Добре, ще го направя, но тази малка победа няма да ви бъде от полза. Аз имам положение тук. Към мен изпитват уважение, дори се страхуват от мен. А вие сте нищо.

Тя тръгна към Лани. Спря пред нея, поколеба се, а после набързо направи реверанс. Лани я погледна изненадано.

Керълайн тихо измърмори думите, които те не чуха, но трябва да са били онези, които Каси смяташе за подходящи, защото по лицата на гостите, които заобикаляха двете жени, се четеше объркване.

— Доволна ли си? — прошепна Джеърд в ухото на Каси.

— Не, но ще трябва да се задоволя с това. — Тя се завъртя на пети. — Отивам си. Не искам повече да бъда тук дори и секунда.

— И никакви предизвикателства повече? — Той улови погледа на Бранфорд и му направи знак. — Тъй като аз, също като теб, вече не съм желан тук, ще те отведа. Изчакай ме отвън, докато поговоря с Бранфорд.

Той се присъедини към нея миг по-късно и намести пелерината около раменете ѝ.

— Вероятно нямаш нужда от това. Съмнявам се, че усещаш колко е студено.

— Къде е Брадфорд? — попита го тя, докато той ѝ помагаше да слезе по стъпалата.

— Идва. Аз ще те върна в замъка в моята карета, а той ще доведе Лани и Жозет. — Той даде знак на кочияша. — Вярвам, че е най-добре да си тръгнем веднага.

Тя не оспори решението му. Той ѝ помогна да се качи в каретата, а после зае мястото срещу нея. Сега, когато беше свършила работата си, Каси не искаше нищо по-силно от това да напусне мястото. Загърна се плътно в пелерината.

Джеърд беше прав: въобще не усещаше студа, но трепереше — като последица от прекалено силния гняв.

Въздъхна облекчено, когато светлините на Каръдайн Хол се скриха в далечината.

— Щеше ли да го направиш? — внезапно я попита Джеърд.

— Дали щях да я заколя? Не ставай смешен. Дори животът на тази... тази Горгона има известна стойност. Но трябваше да я изплаша така силно, че вече никога да не се почувства в безопасност.

— Не съм сигурен, че дори сега би се почувствала отново в безопасност.

— Добре.

Каси се облегна и затвори очи. Треперенето стана още по-силно. Може би ако се престореше на заспала, Джеърд нямаше да го забележи. Той дълго време не проговори и тя помисли, че е успяла да го заблуди. Но после той грубо каза:

— Престани да трепериш, по дяволите.

— Студено е.

— Престани!

Тя отвори очи и каза ядосано:

— Не мога да престана. Щом не искаш да ме гледаш как треперя, затвори си очите. То не е като...

— Млъкни.

Той се премести до нея, ръцете му се плъзнаха под пелерината и здраво я притиснаха.

— Просто замълчи.

Той ѝ даваше сила и подкрепа. Прегръдката му замайваше главата ѝ. Трябваше да го отблъсне, да му покаже, че няма нужда от него. Мили Боже, но тя имаше нужда от него. Може би беше правилно да приеме утехата му поне за кратко време. Тя се отпусна в ръцете му.

— Скоро ще бъда по-добре. Беше... трудна вечер.

— За всички нас. — Ръцете му я прегърнаха още по-здраво. — А и ти направи всичко възможно, за да стане още по-трудна.

Тя усети, че той не говори нито за Керълайн, нито за Лани.

— Ти не беше справедлив.

Той не отговори.

Изглежда, нямаше да спори с нея. Каси почувства силно облекчение. Тази вечер и без това имаше много конфликти и предизвикателства. Усещаше раздразнение, но не и гняв. По-рано, по време на вечерта, той беше ядосан и нейната атака срещу лейди Каръдайн трябваше да налее масло в огъня, но не беше станало така. Защо ли? Вниманието ѝ беше погълнато от лейди Каръдайн и не беше забелязала реакциите на Джеърд, но сега, когато размишляваше над случилото се, тя си спомни, че той не ѝ се беше противопоставил. Каси беше съсипала всичките му планове, но той не беше я изоставил. Подкрепата му я объркваше.

— Защо не... Лейди Каръдайн ти беше много ядосана.

— Да.

— Тя ще намери начин да ти отмъсти.

— Ти ѝ даде достатъчно възможности.

— Жозет.

— Не вярвам, че Жозет ще се върне в училището за млади дами на лейди Каръдайн.

— А това няма ли да я ядоса? Ти каза, че нейното влияние може да подкопае положението на Жозет в обществото.

— Ще намеря начин да се справя с нея.

— Как?

— Ще я унищожа. — Това беше първото, което му дойде наум. Думите бяха произнесени съвсем безстрастно. — Тя се смята за образец за добродетел и добър вкус. Няколко намека, направени в подходящо време и на подходящо място, и с нея е свършено... Няма да е трудно да се разруши образът, който е изградила.

Беше шокирана от безмилостните му думи, но не трябваше да бъде. Тази същата безмилостност беше накарала баща ѝ да напусне острова и да бяга от преследване.

— Ще постъпиш така с нея?

Изведнъж той се засмя.

— Поне не съм казал, че ще я заколя и ще сложа месото ѝ в чувал. Да, ще го направя, ако тя навреди на Жозет. Може да го направя, дори и тя да се държи както трябва.

— Защо?

— Тя ме излъга и не игра честно.

Не биваше да задава този въпрос. Справедливостта беше важна за него. Лейди Каръдайн беше извършила предателство, което той не можеше да прости.

— Ти си ми повярвал?

— Видях лицето ѝ. Но, така или иначе, щях да ти повярвам. За голямо мое нещастие, открих, че ти си болезнено честна.

Тя замълча за миг, а когато проговори, думите ѝ бяха приглушени:

— Съжалявам, че причиних тревоги на теб и на Жозет. Трябваше да го направя.

— Знам. Каноа беше тази, която действаше.

Тя неуверено каза:

— Благодаря за разбирането. Не можех...

— Разбирането?

Той я отдалечи от себе си и я погледна в очите, а после грубо я попита:

— Защо, по дяволите, ми благодариш? Нима не мислиш, че аз разбирам вината си? Аз съм виновен за всичко, което се случи тази вечер. Аз се доверих на Каръдайн и поради моята неправилна преценка Лани беше наранена, а ти — разтревожена. Не ми дължиш никаква благодарност за това, че се проявих като глупак.

— Не, ти не си глупак. Тя действаше много хитро и...

— Аз направих грешка, а други платиха за нея. Което означава, че трябва да поправа стореното.

— Лейди Каръдайн вече го поправи.

— Не, тя не плати за моята грешка. — Тонът му беше остър, но издаваше силното му разочарование. — Господи, не знаеш ли, че не

искам нищо да ти дължа? Ти ме ядоса толкова силно, че забравих колко си уязвима. Ако това не се беше случило, ти щеше да бъдеш в леглото ми довечера.

— Не!

— Да!

Очите му просветваха в тъмното.

— Ти го искаше. Може да си облякла тази рокля заради Лани, но всичко, което извърши след това, беше заради мен. Искаше да ме ядосаш. Но аз ще се справя с онази жена и колкото по-скоро, толкова по-добре.

Нима това беше истина? Преднамерените провокации бяха нещо, което по принцип ѝ беше чуждо. Тя не приличаше на себе си тази вечер. Беше го видяла с Каръдайн и позволи на гнева да я завладее? Гняв или ревност?

Тя го беше пожелала и се беше опитала да го има. Беше действала сяпко, инстинктивно. Това я уплаши. Как можеше да бъде сигурна, че няма отново да го допусне?

— Остави ме да си отида — прошепна тя.

Ръцете му стиснаха здраво раменете ѝ, но в следващия миг я пуснаха.

— Не за дълго. — Той отново зае мястото от другата страна. — Кълна ти се, няма да е за дълго, Каси.

Тя отново се облегна и затвори очи. Опита се да изгони образа му от съзнанието си. Усещаше неговия поглед, чувстваше неговото присъствие, струваше ѝ се, че той все още я докосва.

Мили Боже, не можеше да се освободи от него. Може би никога нямаше да успее.

ГЛАВА 13

— Будна ли си? — прошепна Лани от прага.

— Да.

Каси се обърна о лице към вратата. Лани все още беше с балната си рокля. Сигурно току-що бяха пристигнали.

— Тъкмо си легнах. Ще стана.

— Не, ще говорим утре сутринта. Ще остана само минута.

Лани леко влезе в стаята, остави свещника на масата до леглото и седна в края на леглото.

— Просто искам да знам как успя да го направиш.

— Заплаших я, че ще умре от смъртта на капитан Кук.

Лани отметна глава назад и звънко се засмя.

— И тя ти повярва?

— Жозет ми каза, че тя е страхлива. Бях ядосана. Ти също щеше да ми повярваш.

Усмивката все още беше на устните на Лани.

— Може би. — Тя се наведе и целуна Каси по челото. — Не биваше да го правиш, но съм ти благодарна. Хубаво е да имаш приятелка, която те обича.

Тя взе свещника и тръгна към вратата.

— Лека нощ, Каноа. Приятни сънища.

Джеърд беше казал, че този път е действала Каноа, а сега и Лани се обръщаше към нея с хавайското ѝ име. Може би беше доста по-войнствена, отколкото мислеше самата тя. Лани се спря на прага и я погледна.

— Наистина ли я заплаши с Каланиопу?

— Изглеждаше ми съвсем подходяща заплаха.

— О, да, извънредно подходяща.

Лани излезе с усмивка на уста.

Брадфорд отлепи гръб от стената.

— Разбра ли как нашата тигрица е накарала онази кучка да се извини?

— Само я е заплашила — усмихна се Лани. — Но заплахата е била извънредно жестока. — Тя продължи да върви по коридора. — Какво правиш тук? Мислех, че вече си, си легнал.

— Не можех да си легна, преди да се уверя, че всичко с теб е наред. Знаех, че първо ще отидеш при Каси. — Той изравни крачката си с нейната. — Ще те придружа до стаята ти.

— Не е необходимо. Знам пътя.

Той каза с изненадваща жар:

— За Бога, позволи ми да направя нещо за теб!

Тя го погледна силно изненадана. Никога не беше виждала сдържания, присмехулен Бранфорд така ядосан. Той вървеше до нея, а дланите му ту се свиваха в юмруци, ту се отпускаха.

— И не ме гледай така, като че ли в желанието ми да те защита има нещо нередно! Искан ми се здравата да те разтърся.

— Не виждам как можеш да имаш две толкова противоречиви желания.

— Не и когато човек е така неудовлетворен, както съм аз в момента. Знаеш ли как завиждах на Каси тази вечер? Стоях там и гледах как тя те защитава, без дори да знам каква е била обидата. Тя не ми позволи да узная. Ти нямаше да ми позволиш да ти помогна. Ти никога не ми разрешаваш да се доближа достатъчно до...

— Аз нямам нужда от защита — прекъсна го тя. — Щеше да бъде по-добре, ако Каси също беше оставила нещата такива, каквито бяха. Може би е навредила на Жозет.

— А това, че те нараниха, няма никакво значение, така ли?

— Тези хора не могат да ме наранят, ако аз не им позволя.

— Но те те нараниха. Видях те. Разбрах по лицето ти.

— Значи, си сбъркал. — Бяха стигнали до вратата ѝ и тя здраво сграбчи бравата. — Ти не ме познаваш достатъчно добре, за да можеш да четеш по лицето ми.

— Достатъчно добре те познавам!

Той сложи ръцете си на раменете ѝ и я обърна с лице към себе си. Очите му гневно просветваха.

— Познавам те по-добре от всички на този свят. Познавам твоята гордост и твоето великодушие, твоята интелигентност и твоята

упоритост. Знам, че можеш да преминеш през пламъците на ада заради някого, когото обичаш и искам да бъда един от тези хора. Искam го толкова силно, че желанието ми причинява болка.

Устата му хищно завладя нейната.

Чувственост и страст я обгърнаха отвсякъде, отнеха дъха ѝ и по тялото ѝ плъзна топлина. Действието му беше толкова неочаквано, че тя нямаше време да издигне преграда между себе си и него. Устата ѝ инстинктивно се отвори и езикът му навлезе в нея. Гърдите ѝ се надигаха и опираха в широкия му гръден кош. Тя почувства между краката си познатата топлина и неизменния копнеж.

Той вдигна глава и дрезгаво каза:

— Виждаш ли, можем да имаме всичко това. Ти имаш нужда от мен.

Замаяна, тя вдигна очи към него. В този момент той излъчваше само мъжественост и чувственост, и тя беше така безпомощна, както когато беше още младо момиче и се целуваше за първи път. По лицето му се четеше триумф. Ръцете ѝ го погалиха по врата, а главата ѝ с готовност се наклони назад.

„Да, ела при мен. Нека тялото ми пее. Нека се съединим в танца на...“

— Не!

Тя се отскубна от него и отстъпи назад толкова бързо, че се блъсна във вратата. Потрепери, когато осъзна, че без малко не беше отстъпила.

— Не отказвай. Ти имаш нужда от мен.

Тя си пое дъх, за да се успокои, но не успя.

— Нямам нужда от теб. — Трябваше на всяка цена да издигне преграда между тях. — Просто имам нужда от мъж.

Грубите му черти се изкривиха от болка, но той се насили да се усмихне.

— Тогава вземи мен. Аз съм на твое разположение.

Тя поклати глава.

— Това не би се харесало на Шарл.

— Няма защо да му казваш. — Усмивката му стана присмехулна. — Виждаш ли колко ниско съм паднал? Ще бъда доволен да те споделя с него. Ще те взема, независимо по какъв начин ще се добера до теб. В каква жалка твар съм се превърнал.

Заболя я от горчивината в гласа му.

— Не, ти не си за съжаление. Ти си прекрасен мъж. — Тя направи пауза, а после каза, като изговаряше думите много бързо: — Дори на света да не съществуваше Шарл, не виждаш ли, че между нас нищо не би се получило? Ти беше там онази нощ. Твоите приятели ме мислят за дивачка. Те никога няма да ме приемат.

— Тогава те няма да бъдат повече мои приятели.

— Аз не харесвам твоята страна.

— Тогава ще отида където ти пожелаеш.

Тя поклати отчаяно глава.

— Ще съжаляваш, ако се ожениш за мен.

— Нека го направим, а после ще видим. Отиди си вземи пелерината и тръгваме за Гретна Грийн. До сутринта вече ще сме женени. — Момчешката му усмивка издаваше нетърпение. — Нека ти покажа колко силно мога да обичам, Лани. Ще се грижа за теб, ще задоволявам тялото ти. Не те моля за нищо друго, само ми разреши да те обичам.

Тя затвори очи. Можеше да си представи какво би било да си позволи да бъде обичана от Брадфорд. Страстен, топъл и все пак криещ доста предизвикателства. Той щеше да я пази и да я цени. Не беше познала досега такава любов. През целия си живот тя беше тази, която даваше. Колко прекрасен би бил животът...

Когато разбра накъде я водят мислите ѝ, тя отвори очи. Не можеше да повярва, че е била толкова силно изкушена. Честта и предаността ѝ забраняваха дори да обмисля молбата на Брадфорд.

— Невъзможно. — Изведнъж очите ѝ се изпълниха със сълзи. Тя му обърна гръб и отново хвана бравата. — И преди ти казах, че дори не бива да слушам думите ти. Обичам само Шарл.

— Не, не го обичаш — каза той през зъби. — Може и да се интересуваш от съдбата на Девил, но, за Бога, ти се интересуваш и от мен. Всеки ден твоите чувства стават по-силни. След месец просто няма да знаеш какво да правиш без мен.

Тя бързо влезе в стаята и тръшна вратата.

Нещо я стягаше в гърдите. Не можеше да диша, без да подсмърча. Последните няколко минути бяха много по-напрегнати от часовете, прекарани в Каръдайн Хол. Господи, не искаше да наранява

Брадфорд. Най-малко би искала да му причини мъка и разочарование. Би дала всичко, за да го избегне.

„Би дала всичко...“

Опасна мисъл. Страшна истина.

Тя отиде с несигурна крачка до леглото и седна. Чувстваше се разнебитена, изтощена, като че ли беше на хиляда години.

„Всеки ден чувствата ти към мен стават все по-силни.“

Ако е истина, значи на това трябва да бъде сложен край. А тя имаше ужасяващото чувство, че беше истина.

Когато на другия ден Каси влезе в конюшната, Жозет стоеше до яслата на Капу и го милваше по муцуната. Момичето се обърна към Каси с победоносна усмивка.

— Оседлах го за теб. Той започва да ме харесва. Трябва му още малко време и ще мога да го яздя. Ако ми разрешиш, разбира се.

Може би не разполагаха с толкова време, помисли си Каси с болка в сърцето. Скоро щяха да се случат събития, които щяха да я отведат далеко от замъка и то завинаги. Завладя я силна, много силна мъка. Разбира се, че трябваше да изпитва тъга. Жозет се беше превърнала в нейна приятелка, а винаги е тъжно да напуснеш приятел. И каза импулсивно:

— Искаш ли да го пояздиш днес?

Лицето на Жозет грейна от радост.

— Може ли? Мислиш, че е готов за това?

— Можем да опитаме. Ще остана до главата му, докато се качиш, в случай че реши да прави номера.

— Знаеш, че това ще ми хареса, нали? Искам да го яздя още от онази първа нощ, в която го видях. — Част от радостта ѝ се стопи. — Сигурна ли си? Ти не позволяваш на никого да го язди. Дори на Джеърд.

— Значи е време да се поотърся от егоизма си. — Тя отвори вратата на яслата. — Лани казва, че да направиш подарък означава да получиш по-голям в бъдеще. В това вярват всички на острова, но на мен ми е трудно да повярвам, когато се стигне до Капу. Но не съм напълно лишена от великодушие... Имам причини да внимавам. Капу наистина е опасен. Изведи го навън.

Жозет сграбчи юздите.

— Ела, момче — помоли го тя. — Ще бъда много добра с теб.

Тя го поведе към онази врата в оградата, която водеше към пасището. Изведнъж Каси видя, че яслата на Моргана е празна.

— Къде е Моргана?

— Сигурно Джеърд я е извел навън. Нямах я, когато влязох тук.

— Ще поемем по пътеката през гората.

Джеърд винаги яздеше по пътеката, която се виеше край скалите. Ако те навлезе в гората, нямаше да го срещне.

— Ще отида да взема някои неща. Не се опитвай да се качваш на гърба на Капу, докато не се върна.

— Ти не искаш да видиш Джеърд, нали? — Каси утвърдително кимна. — Беше ли много ядосан снощи?

— Не беше особено доволен, но беше изненадващо справедлив.

— Джеърд винаги е справедлив.

— Той обвинява себе си. Казва, че не е преценил правилно лейди Каръдайн.

— Какъв късмет имаме. Страхувах се, че ще ме накара да се извиня на Горгоната.

— И няма да те изпрати обратно в училището.

— Наистина ли? — Очите ѝ възбудено горяха. — Мога да остана тук?

— Вероятно.

Тя пусна юздите на Капу, хвърли се към Каси и двете започнаха да подскачат и да се въртят в кръг.

— Още когато те видях, усетих, че ще се случат хубави неща.

— И затова ли ме събори на земята? — попита Каси сухо.

Жозет махна с ръка.

— Е, това беше грешка, но не голяма.

— Голяма беше, защото много ме заболя. — Тя направи пауза. — Джеърд каза, че няма да позволи да бъдеш наранена по някакъв начин заради онова, което направих снощи. Надявам се думите му да са истина. Не можех да оставя Лани...

— Тихо, знам. Ти ме предупреди, че това може да се случи. Аз бих направила същото. — Изведнъж стана сериозна. — Не мога да убедя Джеърд, че за мене тези хора не са от значение. Ще умра, ако

трябва само да сервирам чай и да чакам някой джентълмен да ми предложи брак. Искам повече от живота.

— И какво искаш? — попита я Каси мило.

— Искам да се грижа за стотици коне. Искам да преживея големи приключения. Искам да видя твоя остров. Искам да отида в Седикхан и да си намеря свои собствени Капу и Моргана. Искам да правя всичко, да опитам всичко, да помириша всичко. Искам да...

— Чакай! — Усмихната, Каси протегна ръка, за да я накара да замълчи. — Мисля, че е по-добре да сложиш някакви граници на желанията си. Цял живот няма да ти стигне да направиш всичко това.

— Ще успея! — Тя се усмихна. — Виж ме, днес ще яздя Капу!

Беше толкова млада и изпълнена с живот и мечти. Каси имаше само една мечта, която би направила живота много по-прост. Жозет щеше да ѝ липсва.

— Да, днес ще яздиш Капу — каза тя нежно. — Хайде, хвани отново юздите, преди да е решил да се втурне нанякъде.

— Каси! — Джеърд блъскаше силно по вратата. — Пусни ме да вляза!

Каси тъкмо събличаше роклята си. Беше прекъсната по средата от ударите по вратата. Нямахше намерение да го пусне в спалнята си. Още от предишната вечер го избягваше напълно съзнателно. Дори не беше отишла да вечеря.

— Не искам да те виждам. Отивай да си лягаш.

— Отвори вратата.

— Не съм облечена.

— Тогава се облечи! — Той натисна по-силно и отвори вратата.

Беше без жакет, а ризата му не беше закопчана догоре. Косата му беше рошава. Усмихваше се дръзко. Видът му ѝ напомняше за онази нощ на кораба, когато имаше буря и той беше отишъл при нея, за да ѝ помогне да обуздаят Капу. Тогава изпита облекчение при появата му, но тази вечер — не.

— Не съм те поканила да идваш в спалнята ми.

— Но не си необлечена. Какво разочарование.

— Казах ти истината. Тъкмо се събличах. Тъкмо започвах да разкопчавам роклята си.

— Значи ще трябва да ти помогна отново да я закопчееш.

Той я обърна с гръб към себе си, пръстите му бяха сръчни и бързо закопчаваха копчетата. Тя стоеше объркана. Не беше очаквала помощ при обличането на дрехите си.

— Готово. — Той я потупа отзад, грабна пелерината ѝ от стола до леглото и я хвана за ръката. — Хайде, идвай.

— Не искам да...

Но той вече я беше извел от стаята и я буташе по коридора към стълбището.

— Къде отиваме?

— Да поправим едно зло. — Той отново се усмихна дръзко. — И да прочистим пътя.

— Говориш глупости. Искам да се върна в стаята си.

Той не отговори.

— Кажете ми какво става!

Джеърд беше отворил входната врата и сега я буташе надолу по няколкото стъпала, които водеха към двора.

— Къде отиваме?

— В конюшната.

Изведнъж я обзе паника.

— Да не е станало нещо с Капу?

— Не. Всъщност на Капу и на теб ще се случи нещо много хубаво. — Той пусна ръката ѝ и я загърна в пелерината. — Хайде, ще престанеш ли да спориш и най-после да дойдеш с мен.

Тя се колебаеше, но бавно тръгна да пресича двора.

— Не виждам по каква причина е необходимо да отидем в конюшната посред нощ.

— Нощта ми се струва по-подходяща. През деня прекалено много хора се навъртат насам.

Объркването ѝ нарастваше.

— По-подходяща?

— Е, реших, че ти ще си помислиш така. Лично аз не бих възразил, ако имаше зрители. — Отвори вратата на конюшната. — Но ти мислиш за този кон като за човек.

— Не е човек, но има душа. — Вървяха към яслата на Капу. — Ако отиваме да яздим, трябваше да ме оставиш да се преоблека.

— Не отиваме на езда. — Спряха пред яслата на Капу и Джеърд го помилва по муцуната. — Но той отива на разходка. Изведи го от яслата и го заведи до южната ливада.

Тя се намръщи.

— Защо?

Той срещна погледа ѝ.

— Защото Моргана го чака там.

Тя замръзна на мястото си.

— Какво говориш?

— Моргана е в брачния си период.

— Искаш жребче от Капу?

— И аз искам да спечеля нещо от всичко това.

— Ще имаш прекалено много — Моргана и жребчето на Капу.

Той поклати глава.

— Ще взема жребчето. Моргана ще бъде твоя веднага след като роди.

Шокирана, тя го погледна недоверчиво.

— Какво!

— Поправка на стореното зло — простичко каза той. — Нали това искаш най-много на света? Сбъдването на твоята мечта: кобила, достойна за Капу?

— Да — прошепна тя. — О, да.

— Тогава Моргана е твоя.

Тя все още не можеше да повярва.

— Наистина ли?

— Аз не лъжа. Каси — Той стисна здраво устни. — И не се опитвам да те измамя, за да взема жребчето на Капу.

Тя дори не се беше сетила за тази възможност.

— Знам, че не би го направил. Просто е... Дори не съм сънувала... — Моргана беше изключително скъп кон и подаръкът му беше повече от щедър. — Сигурен ли си?

— Обезщетение — отново каза той. — Ти не си единствената, която вярва, че греховете трябва да бъдат изкупени. Ще трябва да намеря друг начин, по който да обезщетя Лани, но знам, че този подарък вероятно ще задоволи теб. — Направи крачка назад и ѝ отвори вратата на конюшната. — Заведи го при нея.

Тя просто стоеше там и го гледаше втренчено. Спомни си думите на Жозет.

„Понякога прави прекрасни неща и тогава забравяш всичко останало.“

Той ѝ се усмихна.

— Никога не съм си представял, че ще те видя неспособна да говориш.

— Не знам... Прекалено е... — Тя преглътна, защото гърлото ѝ беше пресъхнало, и хвана юздите на Капу. — Идваш ли?

— Не бих го пропуснал. — Той я последва и двамата минаха край празната ясла на Моргана. — Ако си спомняш, аз живо се интересувам от резултата.

Моргана беше в далечния край на пасището. Лунната светлина разкриваше красивите извивки на нейното тяло. Каси почувства истинска радост. Нейната мечта, нейният кон. Моргана щеше да бъде нейна.

Капу я подуши отдалеч и ушите му се изпънаха.

Тя тихичко се засмя, защото разбра, че Капу се наслаждава на миризмата, която издава кобилата. Каси махна оглавника на коня.

— Отвори вратата.

Джеърд отвори вратата и отстъпи назад. Капу се спусна към пасището. Моргана застина на място, но само за миг. После се втурна в обратната посока.

— Ти не си я спънал — каза Каси.

Беше обичайно да се спъва кобилата, за да може конят по-лесно да се качи върху нея.

— Не обичам въжетата — каза Джеърд. — Както, може би, си спомняш. Капу ще трябва да се потруди за удоволствието си.

Изглежда, Моргана споделяше неговото мнение. Тя тича из пасището цели десет минути, а Капу я следваше по петите. Тя не му позволи да се приближи много. Когато тази игра ѝ омръзна, започна друга. Приближаваше се към него и го дразнеше, а когато той се опиташе да я наближи, тя махаше презрително с опашка и го избягваше. Джеърд се засмя и поклати глава.

— Бедният Капу!

Наистина беше смешно. Капу беше напълно объркан, достойнството му беше наранено. Той беше съвсем безпомощен. А

после изведнъж всичко се промени. Моргана спря и се обърна с лице към Капу.

— Тя е готова — прошепна Джеърд.

Каси беше обзета от напрежение. Гледаше как двата коня стоят един срещу друг. Нещо ставаше между тях, нещо едновременно загадъчно и примитивно. Общуване, древно като света, красиво, тайнствено и загадъчно.

Всичко загадъчно изчезна още при следващото поемане на дъх. Капу се изправи на задни крака и триумфално изцвили. Моргана се обърна и се придвижи към него.

Каси чу тихото възклицание на Джеърд. Нейното гърло беше пресъхнало и тя дори не можеше да говори. Като че ли всичко друго беше изчезнало в нощта и бяха останали само двата коня на ливадата.

Не, Джеърд беше там, но по някакъв начин той се беше превърнал в част от всичко това.

Капу се качи върху Моргана. Мили Боже, как тези нежни крака удържаха теглото му?! Тя стоеше твърдо и спокойно, докато той влизаше в нея. Груба, стремителна сила. Жребец и кобила, танцуващи танца на живота.

По тялото на Каси преминаха тръпки. Тя изпитваше непоносима горещина. Да, познаваше този примитивен танц на кръвта. Искаше го.

Ръката на Джеърд докосна нейната, подпряна на оградата. Тя потрепери, но не отдели поглед от конете на ливадата. Зъбите на Капу потъваха във врата на Моргана. Тя не чувстваше болка, Каси знаеше това. В този момент не се усеща нищо друго, освен желанието, освен нуждата да бъде запълнена празнината, освен горещия похитител, който е допуснат в тялото. Тя стискаше перилата на оградата толкова здраво, че нарани дланите си.

— Каси! — повика я Джеърд с дрезгав глас.

Тя се обърна и го погледна. Кахуна. Страст. Жребец. Затвори очи, но усещаше миризмата на тялото му. Изстена, когато ръцете му обхванаха гърдите ѝ, които веднага настръхнаха в отговор на докосването. Клепачите ѝ рязко се вдигнаха нагоре. Ноздрите му бяха широко отворени и жадно поемаха въздух. Той дишаше тежко.

— Господи, не казвай „не“.

Не? Тя не можеше да му откаже. Беше безпомощна също като Моргана. Поклати глава.

— Благодаря на Бога.

Той я взе на ръце и я понесе.

— Къде отиваш? — прошепна тя.

— Не тук — отговори той, също шепнешком. — Не мисля, че ние бихме обърнали внимание на онова, което ни заобикаля, но не искам да замръзнеш. — Яслата на Моргана е най-наблизо...

Меко сено под нея... Джеърд над нея... ръцете му бясно разкъсваха роклята ѝ. Тя му помагаше, пръстите ѝ трепереха, цялото ѝ тяло трепереше от силното желание.

Лежеше гола на леглото от слама. Джеърд разтваряше бедрата ѝ, пръстите му опипваха, търсеха.

Не, това не беше правилно...

Тя го отблъсна и застана на колене и лакти. Той веднага разбра.

— Като Моргана? — прошепна той. — Както искаш... Влезе в нея. Каси очакваше усещането да бъде като онова, което беше изпитала онази нощ в каютата, но то не беше. Не беше като нищо познато, беше различно от всичко досега. Тя стенеше и правеше движения назад, за да го поеме. Ръцете му обгръщаха гърдите ѝ, докато той влизаше в нея силно, все по-силно...

Той диво стенеше, дишането му беше бързо и дълбоко. Внезапно се отдръпна и я обърна по гръб. Тя го погледна. Беше замаяна, виеше ѝ се свят.

— Защо...

— Защото не си кобила, по дяволите. — Той се задъхваше. Влезе отново в нея. — Ти си жена. И си моя... — Влизаше все по-надълбоко, все по-силно... — Моя!

Тя прехапа долната си устна, но не усети болка. Не усещаше нищо, освен него. Не искаше нищо, само него. Завинаги...

Оргазъм. Този път различен. Облекчение, тръпки, които нямаха край...

Той извика и се изви в дъга, когато достигна края. Тя видя как измъченото и напрегнато изражение бавно изчезва от лицето му. Погледна към нея и погледите им се срещнаха.

Загадка. Живот. Съдба. Колко странно, че този миг на откровение беше дошъл след акта, а не преди него, както беше с Моргана и Капу...

— Каси... — Нотка на почуда, на объркване.

— Не.

Тя не искаше той да говори. Придърпа го към себе си и го прегърна, докато отшумяваха и последните тръпки на страстта. Тя му беше дала това удоволствие. Разкъсваше се от неописуема радост, толкова силна, че дори плътското облекчение бледнееше пред нея. Той беше неин, както Капу беше неин, както Лани беше нейна.

Не, повече. Много повече. Истината се вряза в съзнанието ѝ и я върна към действителността.

Мили Боже, как се беше стигнало дотук?

Лежеше изненадана, вцепенена, неспособна да повярва, че проумява това едва сега. Не беше внимавала достатъчно и Джеърд, господарят на подземното царство, се беше слял с Джеърд, господаря на дневната светлина. И сега тя нямаше да може да ги раздели.

— Не съм го планирал. — Гласът му беше приглушен от косата ѝ. — Не исках да се случи по този начин. Исках Моргана да бъде подарък.

— Сигурна съм, че не си — каза тя унило.

Вече го познаваше толкова добре. Познаваше чувството му за хумор и нетърпението му, страстта му и чувствеността му, нежността му към Жозет и Брадфорд. Познаваше силното му чувство за справедливост и решителността му, която граничеше с безразсъдство. С цялото си сърце желаше да знае за него по-малко.

— Грешката не беше твоя.

Да, грешката беше нейна. Беше направила непростимото. Той вдигна глава и погледна дълбоко в очите ѝ.

— Какво не е наред?

Тя поклати глава, но не отговори.

Той тихичко изруга, отмести се от нея и оправя дрехите си.

— Ти го искаше, по дяволите! Аз не съм те изнасилил.

— Не си.

Тя седна и отметна косите, които покриваха очите ѝ.

— Тогава защо се държиш така, като че ли съм?

— Искам да се прибера в стаята си. — Тя не го погледна, докато оправяше дрехите си. — Капу и Моргана ще бъдат ли добре навън, на пасището?

— Да. Ще ги оставим заедно цяла нощ. Ще се съешат няколко пъти до сутринта.

— И ти ще имаш твоето жребче. — Тя се изправи и изгупа сламата от полата си. — Всичко се развива така, както го искаше.

— Не, по дяволите. — Той също се изправи. — Кажи ми какво има!

— Нищо. — Гласът ѝ беше неуверен. — Благодарна съм ти за великодушието, с което ми даваш Моргана. Много мило от твоя страна.

— Мило? Сигурно си болна. Никога преди не си ме смятала за мил.

— Можеш да бъдеш мил.

Мил и безмилостен. Нежен и дяволски чувствен. Мрак и светлина. Сълзите изпълваха очите ѝ, трябваше да се махне от него.

— Лека нощ...

Обърна се и се спусна към вратата. Той я настигна на двора и я завъртя рязко с лице към себе си.

— Говори ми — процеди той през зъби. — За Бога, кажи ми какво...

Не довърши, защото видя, че по бузите ѝ се стичат сълзи.

— Трябва да се върна в стаята си. — Тя опита да се отскубне от хватката му. — Трябва...

— Не и докато... Добре, на всичко съм съгласен, само, за Бога, престани да плачеш. — Пусна я и направи крачка назад. — Но не всичко е приключено. Утре ще ми кажеш защо си разтревожена.

Никога нямаше да му каже.

Обърна се и се затича през двора. Чувстваше озадачения му поглед, но бързо изтича по стъпалата, а после и през коридора. Никога няма да извърши това последно предателство.

Никога, никога няма да каже на Джеърд, че го обича.

— Каси?

Жозет стоеше в подножието на стълбите, облечена в нощница и наметнала отгоре домашна роба, босонога. Очите ѝ бяха широко отворени и издаваха силната ѝ тревога.

— Ти плачеш. Какво ти направи той?

Тя избърса мокрите си бузи с опакото на дланта си.

— Какво правиш тук?

— Чух ви, когато с Джеърд спорехте в коридора. Тревожих се... Не можах да заспя. — Тя поклати глава. — Ти каза, че той не е ядосан.

— Не беше. — Каси тръгна по стъпалата. — Отиди да си легнеш. Жозет я последва.

— Тогава защо плачеш? Ти никога не плачеш.

— Понякога плача.

— Защо?

Сълзите не искаха да престанат. Изглежда и въпросите на Жозет нямаше да престанат. Изведнъж Каси избухна.

— Това си е моя грижа. Остави ме на мира!

После, като видя изненадата на Жозет, тя беше обзета от разкаяние.

— Не е... Всичко е... Дойде ми прекалено много.

— Джеърд ли е виновен? Искаш ли да говоря с него?

— Не! — Опита се да се успокои и да не говори така остро. — Всичко е наред. Джеърд не ме е наранил. Всъщност той беше много мил. Подари ми Моргана.

— Трябва да си луда от радост — прошепна Жозет.

Тя поклати глава.

— Той ще вземе жребчето на Моргана и Капу. Така че, както виждаш, всичко е наред.

— Тогава защо плачеш?

— Защото не мога... Защото е време да напусна Морланд. Не мога да остана тук повече.

Думите ѝ изненадаха и самата нея. Но след като веднъж ги произнесе, тя разбра, че това е единственият възможен отговор на любовта ѝ към Джеърд. Ако не го напуснеше сега, никога нямаше да може да го направи.

— Не! — извика Жозет, разочарована. — Защо трябва да заминаваш? Всичко е наред сега, всичко е прекрасно. Аз не трябва да се връщам в училището, а и Джеърд ти е дал Моргана. Ще си прекарваме чудесно.

— Жозет, мястото ми не е тук. Забрави ли за баща ми?

Жозет замълча за миг.

— Бих искала и ти да можеш да го забравиш.

Когато Каси отвори уста да възрази, тя протегна ръка и продължи.

— Знам, че не можеш. — Тя поклати глава. — Джеърд няма да ти разреши да заминеш.

Каси се насили да се усмихне.

— Значи ще трябва да замина, без той да знае за това, нали?

— Имаш ли пари?

— Около стотина лири, които баща ми остави на мен и на Лани.

— И Лани ли ще замине с теб? — Жозет сама отговори на въпроса си. — Разбира се, че ще дойде с теб. — Гласът ѝ се изпълни с тъга. — Така свикнах с вас двете. Ще ми липсвате...

— И ти ще ни липсваш.

— Наистина ли?

Каси закима.

— Наистина. Но трябва да замина.

— Трудно е да се влезе във френските пристанища. Малко са корабите, които с готовност поемат риска. — Жозет се намръщи. — А и как ще успеете да уредите заминаването си? Съмнявам се, че ще можете да напуснете дори Морланд без разрешението на Джеърд.

Каси загрижено поклати глава. И без това ѝ беше трудно да свикне с мисълта, че обича Джеърд. Нямаше да може да се справи с нищо друго.

— Ще мисля за това по-късно. А сега ще си легна. — Тя отново тръгна по стълбите. — Ти също трябва да си легнеш.

— Ами паспорти? — Жозет я последва. — Мисля, че трябва да останете тук.

Каси поклати глава.

— В такъв случай и аз трябва да дойда с вас.

— Какво!

Каси се обърна и я погледна изненадано.

— Е, аз ще мога да ви прекарам през Ламанша в моята лодка. Ако не влезем в някое голямо пристанище, няма да ви се наложи да си вадите паспорти веднага.

— Ще направиш това за нас?

Жозет се усмихна.

— Вие имате нужда от мен. Аз съм бягала много пъти и имам богат опит. Бягам поне два пъти годишно, откакто Джеърд ме изпрати в Каръдайн Хол. Да не мислиш, че ми е било много лесно да се измъквам от надзора на Горгоната?

— Каръдайн Хол не е Морланд — Първата искра надежда се беше стопила. — Не мога да ти позволя да направиш това за нас.

Жозет започна да я увещава.

— Аз съм много добър моряк. Няма да бъде чак толкова опасно да ви заведе до някой пуст бряг в близост до някое малко селце и да се върна.

— Джеърд ще ти бъде много ядосан.

— Не за дълго. Освен това с готовност ще се изправя срещу гнева на Джеърд. Но не мога да се тревожа непрекъснато за вашата безопасност.

Предложението силно я изкушаваше. То беше разрешение на повечето от пречките, които щяха да срещнат.

— Ще помисля.

Жозет бързо кимна.

— Ще видиш, че моето предложение е най-доброто. — Тръгна към крилото, в което се намираше нейната стая. Хвърли на Каси дяволит поглед през рамо. — А междувременно ще започна да правя планове. Трябва да се обмисли всичко, ако искаш бягството да е успешно.

Мъката и разочарованието на Жозет отстъпиха място на радостно очакване. Каси искаше и нейните чувства да се сменят толкова бързо. Струваше й се, че е ограбена и изоставена, целият свят й се виждаше тъмен и мрачен. Искеше да изтича при Лани и да чуе от нейните уста, че всичко ще бъде наред.

Но този път не можеше да изтича при Лани. Беше влязла в територия, която беше забранена за нея. Как можеше Лани да разбере любовта й към човека, който беше смъртен враг на баща й? Как самата тя можеше да проумее това? Тя беше лишена дори от утехата да знае, че любовта й е споделена. Той я желаше, но страстта и плътското желание не са любов. Той изпитваше омраза към баща й от много години и беше лудост да се надява, че той ще я обикне някога. Не, горчивината беше прекалено силна, водите — прекалено дълбоки.

Мили Боже, сълзите отново напиха в очите й. Трябва да престане с това глупаво подсмърчане. Нямахте какво да се направи, освен да се довърши започнатото. Трябва да спаси баща си и да се върне у дома.

Трябва да уреди живота си и да бъде щастлива далеч от Джеърд,
почти на цял свят разстояние...

ГЛАВА 14

— Идеята не ми харесва. Не бих искала да използвам Жозет по този начин — каза Лани, седнала в обичайното си кресло в библиотеката. — Може да бъде опасно за нея.

— Имаме ли някакъв избор? — попита Каси. И на нея предложението не ѝ се нравеше, но като че ли нямаха друга алтернатива. — Ако тя веднага обърне лодката и тръгне за Англия, рискът ще бъде по-малък.

Лани бавно кимна.

— Това е вярно. А и пътуването ще бъде само около двайсет мили. Моите хора изминават много по-дълги разстояния с канутата си. Имаш ли някакъв план, как ще намерим Шарл? Може би той още не е пристигнал в Париж. Казах ти, че Джеърд е получил съобщение от своя човек, че Шарл още не се е появил. — Тя сви рамене. — Предполагам, че е възможно Джеърд да е получил и друго, в което да се казва точно обратното. Той беше подозрително нехаен с първото съобщение и въобще не се опита да го скрие. Мисля, че искаше аз да го намеря.

Да, но вероятно баща ѝ не беше пристигнал още, защото в противен случай Джеърд щеше веднага да замине за континента, помисли си Каси.

— Надявам се, че още не е пристигнал Когато пристигне, той веднага ще отиде при Жак-Луи Давид, за да попита за Раул Камбре.

— И ти мислиш, че това ще бъде един опасен ход?

Тя потрепери.

— Виждала съм Камбре само веднъж, но той никак не ми хареса.

— Децата не са способни да направят вярна преценка.

— Но имат отлични инстинкти. Не искам татко да е прекалено близо до него.

— И ние ще отидем при този Давид и ще го помолим да ни свърже с Шарл, когато самият той установи контакт с него?

Каси кимна.

— Може да намерим подслон в някой пансион близо до дома на Давид, докато татко пристигне.

— Ние сме чужденци. Ще ни задават въпроси.

Каси глухо се засмя.

— Може и да се чувствам като чужденка, но съм родена във Франция, помниш ли? Вярвам, че няма да имам трудности и ще ме приемат веднага. Ще кажем, че ти си... — Замисли се, златистата кожа на Лани беше нещо екзотично и забележително. — Египтянка. Вдовица на един от Наполеоновите офицери. Той те е срещнал при едно от нападенията и те е взел със себе си.

Лани сухо каза:

— Прекарваш прекалено много време с Жозет. Започваш да лъжеш много умело.

— Разбира се, ще бъде по-добре, ако Давид може да ни каже къде се намира Камбре, в случай че татко го намери по някакъв друг начин. — Тя сви рамене. — Ще трябва да видим кое е най-доброто, като пристигнем.

Лани се загледа в огъня.

— И кога ще предприемем това пътуване?

— Довечера, след като всички си легнат. Жозет казва, че ще можем да се промъкнем в конюшната, а после през вратата на задното пасище. Ще вървим само миля и ще стигнем до пътеката, която води надолу към брега. А там ни чака лодката. Тя ще заблуди стражата в конюшната, а после ще се присъедини към нас в лодката.

— Ще оставиш Моргана и Капу тук, при Джеърд. Разбираш ли, че той много ще се ядоса? И какво ще стане, ако откаже да ги върне, когато всичко приключи?

— Няма да го направи.

— Изглеждаш много сигурна.

— Той спазва дадените обещания — Тя уморено поклати глава. — А дори и да не удържи на дадената дума, не мога да направя нищо друго. Време е да напуснем Морланд.

Лани замълча за миг, а после кимна.

— Мисля, че си права. Тук сме вече прекалено дълго. Започваме да се... объркваме.

В гласа на Лани се долавяха странни нотки, което накара Каси да отвори широко очи от изненада. Нима Лани бе подложена на същото

изкушение, на което бе подложена и Каси? Изглеждаше невъзможно. Лани винаги беше уверена в себе си, беше напълно предана, никога не се отклоняваше от целта.

— Лани?

Лани я погледна и се усмихна.

— Но когато намерим Шарл, вече няма да бъдем объркани. Всичко ще бъде ясно. Както преди. Нали, Каноа?

За Каси нищо нямаше да бъде както преди, но може би щеше да бъде поне по-малко болезнено. Тя рязко кимна и се изправи.

— Ще трябва да вземем само по една пътна чанта. Сложи само три рокли и костюма си за езда. Жозет ще ги занесе в конюшните и ще ги скрие под сламата в някоя празна ясла. О, и си сложи топъл шал под пелерината. Жозет казва, че по това време на годината в морето е много студено.

Лани направи гримаса.

— Жозет, изглежда, е поела командването.

Каси кимна.

— И се радва на всяка минута. — Тръгна към вратата. — Ще се видим на вечеря. Опитай се да си починеш този следобед. Лодката на Жозет е много малка и няма каюти. Пътуването няма да бъде нито удобно, нито приятно.

Лани отново отвори книгата си.

— Тогава последвай собствения си съвет.

— Трябва да разходя Капу. След като замина, той... Ах, забравих, Жозет може да го язди. Тя се справи прекрасно онзи ден.

— Но ти, така или иначе, искаш да го пояздиш. — Лани кимна. — Отивай, много по-важно е да си вземеш „довиждане“, отколкото да си починеш.

Каси затвори вратата и закрачи бързо по коридора.

Ездата всъщност нямаше да бъде сбогуване с Капу, а с Морланд. Тя щеше да се върне при Капу и Моргана, но никога повече нямаше да живее между тези стени, никога нямаше да язди с Джеърд по пътеката, която се виеше край скалите, никога вече нямаше да наблюдава играта между Джеърд и Брандфорд на вечеря...

— Каси!

Джеърд. Тя ускори крачка, когато чу стъпките му след себе си. Ръката му се спусна върху рамото ѝ. С едно движение я завъртя към

себе си.

— Не бягай от мен, по дяволите.

— Аз не бягам.

— Избягваш ме през целия ден.

— Точно сега нямам време да разговарям с теб. Отивам да яздя.

— Ще дойда с теб.

— Не! — Тя навлажни устни. — Не и днес.

Той си пое дъх, за да се успокои. Беше много ядосан.

— Опитвам се да бъда търпелив, но не може да продължава така.

Ще те видя ли на вечеря?

— Да, да, разбира се.

Последна вечеря. Още едно „сбогом“.

— Обещавах ли?

Тя кимна.

— Но сега трябва да вървя.

— Каси... — Ръцете му нежно я погалиха по раменете. —

Чувствам... Нараних ли те по някакъв начин?

— Не.

— Никога не съм искал да те нараня. Никога не бих... По дяволите, погледни ме.

Ако го погледнеше, той можеше да узнае истината. Тя беше така изпълнена с любов и мъка, че те сигурно бяха изписани на лицето ѝ. Преглътна.

— Ще говорим за това друг път.

— Довечера?

Тя отново поклати глава.

— Утре? Ще го обсъдим ли утре?

Утре тя вече ще е заминала. Ще бъде във Франция, на път за Париж, далеч от него.

— Да, утре ще приключим с този въпрос.

Той я пусна и тя прекоси тичешком двора.

Жозет издърпа лодката на брега. Бяха само на две мили от малко френско селце. Беше преди зазоряване на следващия ден.

— Не съм ли страхотна? — попита тя възторжено. — Казах ви, че мога да го направя. — Грабна една от пътните чанти, скочи от

лодката и стъпи на земята. — Сега всичко, което трябва да направите, е да отидете до селото и да попитате кой е пътят за Париж.

— Нима това е всичко, което трябва да направим? — Лани тихичко се засмя, грабна другата чанта и скочи от лодката. — Мисля, че има и някои други дребни препятствия, които трябва да преодолеем.

— Е, може би има — призна Жозет. — Но аз ви доведох тук.

— Да, ти успя да направиш това. — Каси последва Лани на брега. — И сме ти много благодарни.

— О, няма за какво. — Жозет махна пренебрежително с ръка. — Аз съм прекрасен моряк.

— И късметът няма нищо общо с това? — попита Лани.

— Абсолютно нищо. — Тя пхна ръка в джоба на палтото си. — Взех тези франкове от бюрото на Джеърд. Той винаги има френска валута подръка, защото често пътува до Франция. — Тя пхна парите в ръката на Каси. — Може да имате нужда от тях, докато успеете да обмените лирите си.

— Ти си ги откраднала?

— Взех ги назаем — поправи я тя. — Вие се нуждаете от тях повече, отколкото той — Тя пхна ръка в другия си джоб и извади нещо, което ярко заблестя. — Рубинената огърлица, която Джеърд ми даде за моя последен рожден ден. Ако имате нужда от пари, продайте я. Ако нямате, изпратете ми я обратно.

Каси почувства сълзи да напират в очите ѝ.

— Жозет, не мога да я приема...

— Тихо, никакви възражения. — Тя напъха огърлицата в джоба на Каси и отново пхна ръка в своите бездънни джобове. — Още едно нещо. То беше в бюрото, което е в библиотеката. — Подаде на Лани малка кама с инкрустирани бижута, в калъф от марокан. — Тъй като аз няма да дойда с вас, ще имате нужда и от средства за самозащита. — Каси понечи да възрази, но Жозет протегна ръка и каза: — Нямам време за спорове. — Прегърна Каси с думите: — Вървете и нека Бог да бъде с вас. — А след това се обърна и прегърна и Лани: — Ще ми липсвате.

Преди да успеят да кажат и дума, Жозет вече буташе лодката обратно във водата. Тя стигна до по-дълбоките води и се качи на борда ѝ. Извика:

— И аз ще ви липсвам. Наистина, трябваше да дойда с вас. Виждате колко добре върви всичко, когато аз се грижа за нещата.

— Ще успеем и без теб — извика Лани. — Макар че ще бъде трудно. Джеърд ще се ядоса много повече, ако те вземем с нас.

Жозет мрачно кимна.

— Той и сега няма да бъде доволен. — Погледна към развиделяващото се небе. — Той скоро ще прочете бележката ми.

— Бележка? — каза Каси. — Оставила си бележка?

— Разбира се. Аз обичам Джеърд. Не бих го тревожила повече, отколкото е необходимо. Оставих бележка на вратата на яслата на Капу, в която му казвам, че съм заминала и че ще се върна с падането на нощта.

— Не биваше да правиш това — каза Каси.

— Защо? Сега, като знае, че ще се върна, той ще чака, за да ме попита, къде отивате вие. А това ще ви даде време да стигнете до Париж. — Жозет се усмихна. — Не съм ли постъпила умно?

Не можеха да намерят грешка на Жозет.

— Е, предполагам, че няма да ни навредиш много.

Жозет беше заета с обръщането на малката лодка.

— По-добре се преоблечете тук, където дърветата са гъсти. Полите ви са мокри и могат да привлекат вниманието на хората. И измислете добра история, за да оправдаете присъствието си. Трябваше самата аз да я измисля, докато идвахме насам. И мисля, че е по-добре...

Тя все още говореше, когато вятърът изду платната и лодката се плъзна по вълните. Не я чуваха вече. Жозет въздъхна и вдигна ръка за сбогом, а после посвети цялото си внимание на платната.

Каси продължи да маха с ръка чак докато малката крехка фигура на Жозет се скри от погледа им. Пътуването беше дълго, а Жозет беше понесла главната тежест. А сега трябваше отново да преживее същото пътуване и то съвсем сама.

— Дали ще се справи? — прошепна тя.

— Разбира се. Всичко ще бъде наред с нея. Ще се върне благополучно. Морето е спокойно. — Лани нежно хвана Каси за ръката. — Хайде, ела. Трябва да се преоблечем.

— Те са заминали! — Джеърд смачка бележката в ръката си. — Господи, мога да удуша Жозет.

Брадфорд взе смачканата бележка и с трепереща ръка я опъна отново.

— Кога заминаваме?

— Изпрати съобщение да подготвят „Джоузефин“. — Той погледна с невиждащи очи. — Ще заминем веднага след като говорим с Жозет.

— Ако това малко дяволче въобще се върне — каза Брадфорд. — Може да реши да остане с тях.

— Ще се върне. Обещала е. Освен това Каси няма да ѝ разреши да се излага на по-големи опасности, отколкото е необходимо.

Но щеше да има много опасности за Каси и Лани. Две жени, съвсем сами във вражеска земя, без паспорти и без приятели. Джеърд беше обзет от паника, когато разбра, че те вече може би са изложени на опасност, докато той стои там безпомощен. Как въобще щеше да ги намери, дори да стигне до Франция?

Жозет. Тя трябва да знае нещо и той щеше да я принуди да го каже.

Но беше възможно тя да не успее да се прибере до падането на нощта, а може би и до по-късно, ако вятърът не беше попътен. И така, той щеше да бъде принуден да чака и щеше да полудее от тревога.

Трябваше да се занимава с нещо. Обърна се и тръгна към вратата на конюшнията.

— Ще наредя да приготвят багажа ни. Ще кажа на мисис Блейкли да опакова дрехи за Каси и Лани. Не може да са взели много багаж на онази лодка.

Джеърд гневно крачеше из двора. Беше малко след осем сутринта, но слънцето весело грееше. По небето нямаше нито едно облаче. Дано вятърът да бъде попътен. Господи, нека те всички бъдат в безопасност.

— Знаеше, че това ще се случи — каза Брадфорд тихо.

— Не знаех, че ще стане по този начин.

Сега разбра, че нарочно е избягвал да си спомня поради каква причина Каси беше тук. Времето в Морланд като че ли беше спряло. Не искаше да си спомня за Девил, защото това би означавало да си спомня, че Каси не би му принадлежала никога.

Но тя му принадлежеше. Тя беше негова.

— Те са умни жени — каза Брандфорд — Ще внимават много.

— Това утеха ли трябва да бъде? — Джейрд го изгледа свирепо.

— Не, мъча се сам себе си да утеша. Наистина, в този момент не давам пукната пара за твоите чувства.

Джейрд погледна Брандфорд в очите. За първи път забеляза колко изпито и бледо е лицето му. По всяко друго време би изпитал съчувствие към него, но не и сега.

— Защото мислиш, че вината е моя?

— Не, ти не можеш да престанеш да преследваш Девил. Но и те не могат да се откажат от спасяването му. — Той се усмихна горчиво. — Съдба, моето момче.

Съдба. Джейрд нямаше да спори с него, както беше постъпил последния път. За първи път в живота си почувства, че няма никаква власт над събитията. Като че ли беше увлечен от силен водовъртеж и беше съвсем безпомощен.

— Моля за извинение, ваше благородие — мисис Блейкли излезе да ги посрещне на вратата, — но преди няколко минути се получи съобщение. Ето го. — Тя им подаде един плик. — Пратеникът каза да ви го предам незабавно.

— Благодаря, мисис Блейкли. — Той взе плика и я освободи. — Имам няколко задачи за вас. Моля ви, елате в библиотеката след четвърт час.

— Разбира се, ваше благородие.

Той счупи печата, разкъса плика и набързо прегледа писмото. Когато свърши, беше пребледнял.

— Какво има? — Разтревоженият поглед на Брандфорд не се отделяше от лицето му. — За Бога, от кого е писмото?

— От нашия човек.

Когато се спусна мракът, лодката на Жозет влезе в малкото пристанище. Джейрд вече беше на дока и чакаше завръщането ѝ. Лицето ѝ издаваше силна умора.

— Трябваше да го направя. Те имаха нужда от мен — извика тя, когато видя Джейрд с фенер в ръка.

Скочи от лодката и я завърза. Едва тогава се обърна към него.

— Няма нужда да ми се караш.
— Нямам намерение да ти се карам.
— Нямах ли? — попита тя недоверчиво. — Значи проявяваш много голямо разбиране. Не мислех, че си способен...
— Къде са те?
— Във Франция.
Джеърд си пое дълбоко дъх.
— Жозет, опитвам се да бъда търпелив с теб. Къде по-точно във Франция?
— Знаеш, че не мога да ти кажа това. Те ми се довериха. Няма да бъде честно.
— Нима ще бъде честно да позволиш да им прережат гърлата и да ги хвърлят в Сена?
Очите ѝ широко се разтвориха.
— Какво!
— Ще бъде ли честно?
— Не, разбира се, че не, но те няма... — Тя се намръщи. — Опитваш се да ме изиграеш ли?
— Опитвам се да ти кажа, че може би си ги отвела на място, където ще намерят смъртта си.
— Знам, че съществува опасност, но Каси трябва да намери баща си — и добави предизвикателно: — Преди да си го намерил ти.
— Шарл Девил е мъртъв.
Тя го погледна шокирана.
— Откъде знаеш?
— Получих съобщение от моя човек в Париж тази сутрин. — Усмихна се горчиво. — Тази сутрин кореспонденцията ми е изпълнена само от лоши новини.
— Тази новина не би трябвало да бъде неприятна за теб. Ти го искаше мъртъв, нали?
— Не исках да бъде убит от Раул Камбре. Исках той да ме заведе до Камбре.
— А нима не го е направил? Откъде тогава твоят човек ще знае, че Камбре го е убил?
— Като е проследил Камбре. Той наблюдаваше един художник, Жак-Луи Давид, който изтичал направо при Раул Бонил, след като бил посетен от мъж, когото моят човек е сметнал за Шарл Девил. Бонил се

срещнал с Девил една вечер в някакво кафене близо до Сена. Тази е била последната среща на Девил на земята.

Жозет потрепери.

— Сигурен ли си?

— Моят човек е сигурен.

— И този Давид има нещо общо с това?

— Той познава Раул Бонил. А моят човек почти е сигурен, че Бонил е Камбре. Прекалено много се интересува от този Давид.

Жозет го погледна в очите.

— Истината ли ми казваш? Не се ли опитваш да ме измамиш, за да предам Каси и Лани?

— Нима съм те лъгал някога?

— Не. — Тя навлажни устни. — Но този път е различно. Знам, че винаги си мразил Девил.

— Искаш ли да видиш писмото, което пристигна от Франция тази сутрин?

Тя срещна погледа му и бавно поклати глава.

— Не, но трябва да бъде сигурна.

— Те споменаха ли за този Давид?

Тя кимна.

— Говориха за него на лодката. Каси каза, че баща ѝ ще отиде първо при него. Тя също искаше да се срещне първо с него, когато стигнат в Париж.

— Господи!

— Мислиш, че той ще каже на Камбре?

— Няма никакво съмнение. — Той стисна здраво устни. — А Камбре не иска да бъде открит. Той вече е убил един човек, за да предотврати това.

— Но Каси не иска да намери никого другогото, освен баща си.

После, когато обмисли нещата, Жозет бавно кимна.

— Но едното следва другото.

— Както след деня идва нощта. Знаеш ли къде имат намерение да отседнат?

— Те самите нямат представа. Пансион близо до жилището на Давид...

Той се обърна и закри по дока. Жозет подтичваше след него.

— Къде отиваш?

— Къде мислиш, че отивам? В Париж. Брадфорд вече ме чака на кораба.

— Искам да дойда с теб.

— Оставаш тук.

— Обвиняваш мен за това, че те са в опасност. Е, може би си прав и вината е моя, но на мен цялата тази омраза ми се вижда особено погрешна. Не знаех, че ще се случи така...

— Знам, че не си знаела. — Той я погледна уморено. — Не те обвинявам. Може би Брадфорд е прав и просто такава е съдбата ни. Но не искам ти да бъдеш изложена на опасност в Париж. Ще останеш тук и ще се грижиш за Капу и Моргана. Каси няма да ти благодари затова, че си оставила конете ѝ на грижите на момчетата от конюшните, нали?

— Не, предполагам, че няма да ми е благодарна. — Бръчки набраздиха челото ѝ. — Но не обичам да ме изоставят. Ще се страхувам за теб.

— Добре. Значи, отсега нататък, може би първо ще размислиш, а после ще действаш.

— Не си особено мил.

— Точно сега не съм способен на това. — Крачките му станаха по-широки, когато наближиха конюшните. — Много се страхувам. Да не дава Господ някога през живота си да бъдеш толкова уплашена, колкото съм аз сега.

— Ти се страхуваш? — Тя се отказа от опитите си да върви в крак с него и извика иззад гърба му: — Не знаех, че има неща, от които се страхуваш, Джеърд.

— Тогава се наслаждавай на новото за теб преживяване. Аз със сигурност не съм във възторг от него.

И той изчезна в конюшните.

— Съжалявам, мадмоазел. — Давид дари Каси с една наистина очарователна усмивка. — Съжалявам, но не съм имал удоволствието да подновя запознанството си с вашия баща. Всъщност това не е изненадващо, тъй като ние двамата и без това не се познавахме достатъчно добре.

— Но затова пък познавате много добре Раул Камбре — каза Лани. — А ние имаме причина да вярваме, че Шарл иска да намери

Раул Камбре.

— Невъзможно — въздъхна Давид. — Уви, аз и Раул се разделихме и се отдалечихме един от друг, след като баща ви замина за Таити. Раул винаги е бил саможив.

— Значи нямате никаква представа къде може да е той? — попита Каси.

— Ни най-малка. — Погледът му бързо се отмести към Лани и той промени темата. — Вие сте много красива. Рисувал ли ви е Шарл някога?

— Не, Шарл рисуваше само пейзажи.

— Много голяма грешка. През цялата си кариера съм нарисувал само един пейзаж. Дълг на художника към самия него, както и към обществото, е да отразява живота. Всички държавници във Франция искат да нарисувам портретите им.

— Това е голям късмет за вас — каза Лани с безизразно лице и сух глас.

— Не късмет, а гений. Или поне така ми казват. Дори Наполеон оценява моя...

— Щом баща ми все още не е влязъл в контакт с вас, значи скоро ще го направи — прекъсна го Каси. — Ще ни съобщите, когато това стане.

— Моля ви — намеси се Лани, като по този начин превърна нареждането в молба. — Това е много важно за нас, мосю.

— Той няма да дойде при мен — каза Давид. Беше станал раздражителен. — Вече ви казах, че няма да дойде при мен. Аз съм много зает човек. Защо вие всички ме безпокоите... — Той не довърши. С усилие успя да наподоби усмивка. — Щом сте живели с приятеля ми Шарл, трябва да разберете моето нетърпение. Художниците обръщат внимание единствено на нуждите на душата. Те не се интересуват от света.

— Освен ако Наполеон не ви помоли да се върнете в същия този свят — сухо отбеляза Каси, Изправи се и тръгна гордо към вратата. — Ще чакаме съобщение от вас.

Лани последва Каси и я настигна при вратата.

— Благодарим ви, че ни отделихте от ценното си време, мосю.

— Да, наистина, времето ми е много ценно — подчерта той. — Нямам никакво желание да го пиляя.

Лани го дари с още една ослепителна усмивка.

— Ще се опитаме да не ви безпокоим повече.

Той недоволно изсумтя. Обърна им гръб още преди да затворят вратата.

— Предлагам отсега нататък аз да водя разговорите — каза Лани. — Ти никак не беше учтива.

— Той лъжеше. — Каси се отправи към наетата карета. — Разбрах го.

— Е, затова не беше нужна голяма проникателност — каза Лани. — Той не умее да лъже.

— Мисля, че татко вече е бил при него.

Лани кимна и седна в каретата.

— Което означава, че Давид лъже, защото го е помолил самият Шарл... или пък някой друг.

Каси разсеяно даде знак на кочияша да потегли.

— Имаш предвид Раул Камбре.

— Вероятно.

Леден страх стисна Каси за гърлото.

— Мили Боже, надявам се, че не се е случило най-лошото. — Тя подаде глава през прозорчето и извика на кочияша: — Завий зад ъгъла и спри.

— Какво правиш? — попита я Лани.

— Давид може да отиде при татко, за да го предупреди, че сме разпитвали за него. — Не искаше да изказва на глас другата възможност. — Ще чакаме тук и ще видим дали ще го направи.

— И след това ще го последваме?

Каси скочи от каретата.

— Ще седна в кафенето, което се намира срещу къщата на Давид, и ще наблюдавам предната врата. Ти остани тук, в каретата. Когато той излезе, аз ще се присъединя към теб.

Тя не изчака отговора на Лани, а бързо зави зад ъгъла.

— Забравил съм какъв отвратителен вкус има твоя човек по отношение на местата, където си пие питиетата — каза Брадфорд, след като огледа препълнената кръчма. — Тук е толкова задимено, че не се вижда таванът.

— Нито пък мъжете на съседната маса — каза Джеърд. — Кое е предимство, когато не искаш да бъдеш забелязан. — Той огледа посетителите. — Къде, по дяволите, е той? В бележката му пише, че ще бъде тук всяка вечер, докато вляза в контакт с него.

— Тогава сигурно ще дойде Наистина, той е малко груб и невъзпитан, но на него може да се разчита.

— Груб? Вие ме наричате груб?

Джеърд се извърна и видя мъжа, застанал на няколко метра от тях. Той беше французин, имаше доста голямо шкембе и нарочно говореше високо.

— Аз не съм груб. Просто съм прекалено честен и не мога да овладеея изисканите ви английски маниери.

— Къде беше? — Джеърд едва сдържаше нетърпението и гнева си.

— Да търся информация от моите също толкова груби другари.

— Каква информация?

Мъжът чакаше с поглед, прикован в Брадфорд.

— Моите извинения — каза Брадфорд с въздишка.

Мъжът сви рамене.

— Това е единственото, което може да се очаква от англичаните.

— Също така от тях се очаква да плащат солидни суми за получената информация — каза Джеърд. — Какви са новините за Камбре?

— Днес отново е бил посетен от Давид. Според моя човек, Валбо, той е бил много ядосан.

— Давид единственият му посетител ли е бил?

Мъжът кимна.

— И е останал само няколко минути, след което се върнал в дома си. Камбре излязъл от дома си и посетил малък пансион на улица „Лион“.

— Защо?

— Разпитвал за мадмоазел Девил.

Джеърд беше обзет от силно напрежение.

— И?

— Тя не била там и той си тръгнал.

Джеърд облекчено въздъхна.

— Слава Богу!

Мъжът тихо се засмя.

— Щял е да ги открие, ако се е сетил да се върне. Валбо ми каза, че две дами проследили Камбре от дома му до пансиона, изчакали го да си тръгне и влезли в стаите си.

— Господи! — възкликна Брадфорд.

— Вие познавате дамите? — попита мъжът.

— Познаваме ги — каза Джеърд. — Върнал ли се е Камбре по-късно в пансиона?

— Не и преди аз да дойда тук, за да ви предам информацията. — Той погледна Брадфорд и се оригна високо. — Разбира се, аз първо се отбих да си хапна хляб и сирене. Знам, че не искате да умра от глад.

Джеърд не чу нищо, освен първото изречение.

— Кога е станало това?

— Преди два часа може би.

Той бутна стола си назад.

— Заведи ме там.

— Сега? — Мъжът сви рамене. — Мислех, че ще искате да посетите Камбре. Убеден съм, че мъжът е ваш стар враг. Той отговаря на даденото от вас описание, приятел е на Давид и...

— По-късно.

Първо трябваше да се увери, че Каси и Лани са въвн от опасност. Едва тогава можеше да се заеме с Камбре. По време на пътуването от Морланд до Франция си беше представял Каси ранена, дори мъртва. Не искаше да допусне дори малка възможност това наистина да се случи. Французинът го погледна с нескрито любопитство.

— След като го търсихте толкова много години? Не бих повярвал... О, добре, това не е моя работа. — Той също се изправи. — Елате. Пансионът е само на десет минути оттук с карета.

Каси беше само на някакви си десет минути разстояние, а този човек ги беше накарал да чакат цели два часа! Силен гняв замъгли разсъдъка на Джеърд. Изкушаваше се да разбие главата на мъжа в стената.

— Той не е знаел, че те са толкова важни за нас — каза Брадфорд тихо. — Не си губи времето с него, Джеърд.

Важни? В целия свят нямаше нищо по-важно от Каси, а заради този човек тя беше изложена на опасност. Камбре е бил толкова близо до нея, а него го е нямало, за да я защити. И все още няма кой да я

защити. Гневът му беше изместен от паниката. Брадфорд беше прав. Нямаше време за губене. Той взе шапката и ръкавиците си от масата и последва мъжа.

— Не искам просто да седя тук и да чакам. — Каси възбудено крачеше напред-назад из малката стаичка. — Да се върнем в къщата на Камбре и да говорим с него.

— По-безопасно е да го оставим той да дойде при нас.

— Татко може да е в онази къща.

— Да не мислиш, че Камбре му е предложил гостоприемството си? — Лани поклати глава. — Не и ако е толкова зъл, колкото ти вярваш, че е.

— Може би татко е затворник в къщата му.

— А може би е проявил достатъчно ум и не се е оставил Камбре да го изиграе. Шарл не е глупав. Ние дори не сме сигурни, че той е посетил Камбре в дома му.

— Защо спориш с мен? — Дланите на Каси се свиха в юмруци. — Всичко би могло да се случи. Джеърд сигурно вече е в Париж. Ако Камбре не намери татко, Джеърд ще го намери.

— Аз не споря с теб. Просто се опитвам да ти помогна да разсъждаваш правилно.

— Трябваше да пресрещнем Камбре, когато той излизаше от пансиона. Не биваше да ти позволявам да ме спреш.

— И какво щеше да направиш? Глупаво щеше да бъде да му се изпречим на пътя, без да имаме план. Та ние дори нямаме оръжие. Очевидно нашето присъствие тук му създава грижи, иначе нямаше веднага да тръгне към нашия пансион. Когато се върне, ще го разпитаме тук, където сме в безопасност и ще видим какво ще научим.

Тя седеше на перваза на прозореца. Уморено облегна глава на рамката.

— Е, ще престанеш ли да крачиш насам-натам? Главата ме заболя да те гледам.

— Съжалявам. — Тя спря в средата на стаята. — Просто... Толкова сме близо... Страхувам се за татко.

— Няма да можем нищо да направим, ако самите ние се изложим на опасност.

Каси знаеше, че Лани е права, но все още изпитваше тревога и нетърпение. Още от самото им пристигане в Париж тя непрекъснато беше завладяна от паника. Като че ли живееха под някакъв заплашителен облак, който затъмняваше света. С всяка изминала минута светът ставаше все по-черен. Тя прекоси стаята и се отпусна в краката на Лани.

— И какво ще стане, ако не намерим татко преди Джеърд? — прошепна тя. — Не бих могла да го понеса, Лани.

Лани хвърли изпитателен поглед към лицето на Каси.

— О, не!

Каси разбра че Лани знае. Искаше да отрече, да каже на Лани, че е загрижена единствено за баща си. Но не можеше да го направи.

— Няма значение какви са чувствата ми към Джеърд. Ако им бях разрешила да вземат надмощие, въобще нямаше да съм тук сега.

— Бедна Каноа. — Тя нежно докосна Каси по бузата. — Съдбата е жестока към теб.

— Аз не мога да избирам съдбата си. Не исках това да се случи. — Тя затвори очи. — Не е честно, че ги обичам и двамата. Господ не биваше да допуска това да ми се случва. Какво ще правя, ако не успея да попреча на Джеърд да убие татко?

— Ще го преживееш.

Каси отвори очи, но започна често, често да премигва, за да не заплаче.

— Не ме ли мразиш?

— Заради нещо, което не зависи от теб? — Тя поклати глава. — Как можа да си помислиш, че ще те намразя?

— Защото понякога аз самата се мразя. — Тя седна на петите си и се усмихна с треперещи устни. — Но се радвам, че ти не ме мразиш. Мисля, че това би разбило сърцето ми.

Лицето на Лани изразяваше мъка и тревога.

— Ако Камбре не се върне тук тази нощ, ще отидем при него на сутринта.

Каси кимна и се изправи.

— Както сметнеш за най-добре. Не искам да...

На вратата се почука силно. Каси почувства облекчение. Камбре. Най-после чакането беше свършило и тя можеше да предприеме нещо. Бързо прекоси стаята и рязко отвори вратата.

— Иска ми се да те удуша — каза Джеърд сърдито.
Тя се втренчи в него изненадана.
— Как.
— Не можеше да чакаш повече, нали?
Той отвори широко вратата и я избута обратно в стаята.
— Да чакам какво? Ти да го намериш преди мен?
Братфорд влезе след Джеърд и затвори вратата.
— Разбираме ви, но бързането ви не беше разумно и беше нелюбезно по отношение на нас.
Погледът му се прехвърли на Лани и той неодобрително каза:
— Изплаши ме.
За голяма изненада на Каси, по бузите на Лани плъзна червенина.
— Не съм ти дала право да се тревожиш за мен.
Той се усмихна.
— Ах, аз отдавна се мъча да заслужи това право.
— Луда ли си? — Очите на Джеърд гневно просветнаха. — Защо последвахте Давид до дома на Камбре?
— Откъде... Камбре е бил наблюдаван?
— От наш човек, Валбо. — Той я сграбчи за раменете. — Трябва да стоите по-далече от Камбре, чуваш ли ме?
— Чувам те — Тя кимна, за да подчертае, че го е чула. — Това не означава, че ще ти се подчиня.
— Валбо може и да му е казал къде да я намери, но откъде знаеше, че са проследили художника?
— Откъде знаеше, че ще отидем при Давид?
— Жозет.
Тя го погледна недоверчиво.
— Това не е вярно. Тя не би ни предала.
— Направи го, за да спаси живота ви.
Тя отново поклати глава.
— Не ти вярвам. Нищо не би могло да я накара...
— Тя знаеше, че това повече няма значение.
Изражението на лицето му се промени. Вместо да стискат раменете ѝ, ръцете ѝ започнаха да ги галят.
— Знаеше, че вие няма какво повече да търсите тук.
— Какво говориш? Татко ми е тук.

— Не, вече не. По дяволите, аз съм последният човек на земята, който би искал да ти съобщи това.

Тя се вцепени.

— Да ми каже какво?

— Той е мъртъв.

Тя продължи да го гледа втренчено и недоверчиво. Той рязко каза:

— Баща ти е мъртъв, Каси.

Завладяха я едновременно и болка, и ужас. Залюля се, все едно попадна в силна буря Затвори очи.

— Ти си го убил? — прошепна тя.

— Не! — Той я притисна до гърдите си, като внимателно придържаше главата ѝ. — Камбре го е убил.

Болката беше толкова силна!

— Откъде знаеш?

— Получих писмо от моя човек, преди да тръгна от Морланд. Камбре се срещнал с баща ти преди около седмица в едно кафене близо до Сена. Останали в кафенето повече от два часа и разговаряли. Отначало изглеждало, че разговорът е сърдечен. Когато излезли от кафенето, Валбо ги последвал. Било много късно, а те вървели по една безлюдна улица, която следвала извивките на Сена... — Той направи пауза. — Не би искала да чуеш останалото.

— Напротив, искам.

Трябваше да отстъпи назад, да се отдалечи от него, но ръцете му предлагаха единствената утеха, която можеше да намери.

— Искам да чуя всичко.

— Завили зад ъгъла и за малко се скрили от погледа на Валбо. Когато той завил зад ъгъла, видял как Камбре мъкне тялото на баща ти към реката.

Тя потрепери, бяха прекосили много пъти тази река, откакто бяха в Париж.

— Било ли е тялото му... намерено?

— Не, още не са го намерили. Казват, че това не е нещо необичайно.

Татко — загубен... Само тази река би могла да му бъде гроб...

— И няма да ти се наложи ти самият да извършиш убийството — каза тя. — Сигурно за теб е било голямо разочарование.

— Каси... — Гласът му беше станал дрезгав от болката, която изпитваше.

— Гласът ти звучи така, като че ли си ядосан. Не знам защо. Точно това искаше, нали? — Най-сетне събра сили да го отблъсне. — Той е мъртъв.

— Какво искаш да кажа? — Лицето му изразяваше силно страдание. — Господи, не искам да те наранявам още повече.

— Той е мъртъв, а точно това искаше ти.

— Престани да го повтаряш.

— Защо да престана да говоря истината? — Думите излизаха на пресекулки от устата ѝ, а по бузите ѝ се стичаха сълзи. — Затова беше всичко. За смъртта. — Ужасни, страшни думи. Тя отново каза: — Смърт.

Той направи крачка към нея.

— Не ме докосвай. Откъде да знам дали Камбре го е убил? Може и ти да си го направил.

Той пребледня.

— Искаш ли да видиш писмото на моя човек?

— Писмо, което и ти самият може да си написал. Каза, че искаш пак да ме имаш в леглото си. Ако си убил баща ми, това никога не би се случило и ти добре го знаеш.

— Не съм го убил. Не мога да отрека, че когато те видях за първи път, имах това намерение. Не мога да отрека, че можех да го извърша дори сега, ако го бях намерил преди Камбре. От дълго време го мразя и не знам какво бих могъл да направя. — Произнасяше думите много отчетливо. — Но не съм го убил, Каси.

Тя искаше да му вярва. Разбра го и се отврати от себе си. Той беше мразил баща ѝ, а тя все още го обичаше и искаше да му вярва. Беше готова да се разболеє при мисълта, че дори след като баща ѝ е мъртъв, тя продължава да извършва предателство спрямо него.

— Върви си.

Тя се втурна покрай Брандфорд към мястото до прозореца, където седеше Лани. В очите на Лани светеха сълзи. Тя протегна ръце към Каси, Каси се хвърли в прегръдките ѝ. Двете едновременно даваха и получаваха утеха. Лани беше обичала баща ѝ. Разбираше болката ѝ. Чуха тихия глас на Брандфорд да казва над главите им:

— Той казва истината, Каси.

Но Брадфорд обичаше Джеърд, следователно на него също не можеше да се вярва.

— Ще се върнем сутринта — каза Джеърд. — Надявам се дотогава да си разбрала, че не бих могъл да те лъжа. Не се тревожете за безопасността си. Моите хора ще стоят на пост пред пансиона и ще чакат Камбре. Той е нисък и има шкембе. Ако някой непознат се приближи към вас, изтичайте при Валбо.

Каси не отговори. Джеърд изруга тихо и извика Брадфорд:

— Хайде, да тръгваме.

— Чакайте — каза Лани. — Къде отивате?

Джеърд не отговори веднага.

— Валбо ще ни осигури легла в пансиона, където живее.

— Но вие няма да ги използвате. Вие отивате да убиете Камбре — каза Лани — Не тази вечер. Не искаме смърт тази вечер. Имаме си достатъчно мъка вече.

Джеърд мълчеше.

— Чуваш ли ме? Никакъв ужас повече. Никакво насилие. Нека тази вечер оплачем Шарл.

— Добре — съгласи се Джеърд. — Но не давам обещания за след тази нощ.

— Ако този звяр е убил Шарл, няма да те моля да сдържаш ръката си. Оставете ни сега.

— Лани, ще остана, ако имаш нужда от мен — каза Брадфорд.

— Нямаме нужда от вас — каза Лани студено. — Вие няма да оплаквате Шарл.

Брадфорд въздъхна. Чуха как тежко прекоси стаята. Вратата се затвори след двамата мъже.

— Лани... — прошепна Каси.

— Шшш, знам. — Лани я прегърна здраво. — Първо ще оплачем загубата си, а после ще си спомним Шарл.

— Ще си спомним?

Нима Лани можеше да мисли за нещо друго в този момент?!

— Не, не това искам да кажа. Ще си спомним хубавите мигове, които сме преживели с него и моментите, когато сме го обичали най-силно. — Лани я целуна по челото. — Това ще ни помогне да преодолеем болката.

— Аз не мога... да говоря точно сега.

— Да, можеш. Аз ще започна първа, а ти ще се включиш после.
— Сълзите се стичаха по бузите ѝ, а гласът ѝ трепереше. — Но не веднага. И аз не мога да говоря точно сега.

Едва няколко часа по-късно сълзите пресъхнаха и Лани започна да говори.

— Знаеш ли, че срещнах Шарл на брега в деня, когато умряха майка ми и баща ми?

— Не.

Каси никога не беше задавала въпроси за обстоятелствата, при които Лани беше свързала живота си с неговия. Отначало беше много разгневена, а после се чувстваше така, като че ли Лани беше с нея от самото ѝ раждане.

— Твоите родители са умрели заедно?

— Бяха убити по време на урагана. Един клон падна върху колибата ни. Ние много се обичахме и аз бях изпълнена със силна мъка — такава, каквато изпитваме и сега. — Тя погледна през прозореца, но очите ѝ нищо не виждаха. — Шарл беше чул за тяхната смърт и дойде при мен. Той не познаваше нито мен, нито тях, но видя, че оплаквам някого. Остана при мен целия ден и ми говореше нежно. Държеше ръката ми, за да ме утеши. Клара непрекъснато твърдеше, че той желае само тялото ми, но онзи ден той искаше да ми даде нежност и утеха. Идваше при мен всеки ден в продължение на месец и постепенно излекува мъката ми. Винаги съм била благодарна, че ме дари с онези дни. Реших да му дам нещо в замяна. Беше шокиран, беше изпълнен със срам, когато го съблазних. Все мърмореше, че съм само едно дете. А всъщност той беше дете. Той се нуждаеше от любов и грижи. — И простичко завърши: — Той имаше нужда от мен.

— Да, винаги е имал нужда от теб.

— Той беше нежен и с теб — подхвана Лани.

Каси не се нуждаеше от повече окуражаване. Изведнъж осъзна, че иска да говори за татко си. И все пак нямаше определена случка, която да изпъква в съзнанието ѝ. Просто си спомняше различни моменти, в които той беше особено нежен, спомняше си малките подаръци, които ѝ беше правил. Спомни си колко много пъти я беше спасявал от злобата на Клара.

— Той ми даде Капу. Спомняш ли си онази нощ, Лани? Щяха да го убият, но аз нямаше да позволя това да се случи. Щях да го открадна

и да избягам. Татко се опита да ме утеши, но аз не можех да престана да плача. Беше много ядосан, когато тръгна от къщи. Но когато се върна, водеше Капу. Беше дал на краля четири от най-любимите си рисунки и беше платил на шестима от воините на Камеха-меха, за да доведат Капу до конюшните. — Спомените се надпреварваха, миговете се връщаха. — Спомням си сутринта, когато мама умря. Тогава ти не беше при нас, но мисля, че щеше да харесаш мама. Тя винаги беше нежна и мила и обичаше татко повече от всичко на света. Татко плака, когато тя умря, но после дойде при мен, взе ме на ръце и ми каза, че тя е на небето при ангелите. Аз му повярвах, защото тя самата беше като ангел...

Спомените течаха като безкрайна река и за двете. Часовете минаваха. Когато най-после вече нямаше какво да си кажат, те се съблякоха и си легнаха на голямото двойно легло. Бяха изтощени.

— По-добре ли се чувстваш? — попита Лани след дълго мълчание.

Каси се чувстваше много уморена, сълзите ѝ бяха пресъхнали, но може би и мъката беше понамаляла.

— Да.

— Ти беше много жестока към Джеърд тази вечер.

— Не искам да говоря за Джеърд.

— Наистина ли се съмняваш в него?

Трябваше да се съмнява в него. А така отчаяно искаше да му вярва. Сега, когато първоначалната разкъсваща я болка беше станала по-тиха, тя си спомни, че Джеърд никога не лъже. Но може би този път беше направил изключение?

— Няма доказателство, че не е убил татко.

— Но няма доказателство и че го е извършил. Може би утре ще знаем повече. — Лани затвори очи, думите започнаха да стават неясни. — Всичко това е много странно... Няма да е честно да го съдим без...

Лани беше заспала. Каси лежеше, втренчена в мрака. Мислеше, че е достатъчно изтощена, за да заспи веднага, но все още беше напълно будна.

„Няма доказателство.“

Нямаше доказателство, че Джеърд е убиец, нямаше доказателство, че Камбре е извършил убийството, нямаше доказателство дори за смъртта на баща ѝ. Един мъж е умрял и е бил

хвърлен в реката като боклук. Изчезнал е, все едно че никога не е живял. Тази мисъл отново извика сълзи в очите ѝ, а тя не желаше да плаче повече. Времето за сълзи беше отминало. Те нямаше да съживят баща ѝ, нито щяха да отмъстят за смъртта му.

Отмъщение.

Мисълта се появи като че ли от нищото, но не я изненада. Баща ѝ е бил убит и захвърлен като нещо непотребно. Тя почувства силен гняв и за първи път разбра порива на Джеърд за възмездие. Непоносима болка я завладя и се смеси с гнева. Тя се запита дали самото това преследване не беше отнело живота на баща ѝ.

Но нямаше доказателство. Джеърд можеше и да казва истината. Може бе наистина Камбре го беше убил.

Но ако Джеърд убие Камбре, тя никога няма да узнае.

Застина, когато проумя, че без съмнение Джеърд ще убие Камбре утре. Той го беше търсил, беше го намерил и сега щеше да извърши екзекуцията. Тя ще трябва да стои тук и да чака, докато той сложи край на живота на Раул. Тогава тя ще бъде лишена от възможността да узнае какво се е случило онази нощ край Сена.

Не можеше да му позволи да го направи. Тя трябваше първо да говори с Камбре. Трябваше да му се противопостави, да го обвини и да следи за външни признаци, които биха го издали. Може би тогава щеше да бъде сигурна във вината му.

Ако той беше виновен, тази среща би била много опасна.

Защо ли се колебаеше? Рискът изглеждаше съвсем незначителен, сравнен с вероятността да изживее живота си, без да е сигурна дали Джеърд не е убил баща ѝ.

Тя хвърли поглед към Лани, а после внимателно отметна завивките и стана от леглото.

Лани не се помръдна.

Съвсем тихичко. Каси облече панталоните си за езда, ризата и жакета си. Лани беше заспала толкова дълбоко, че едва ли щеше да я чуе, дори да не пазеше тишина. Тръгна към прозореца, но се спря и се върна към пътната си чанта.

Взе камата, която ѝ беше дала Жозет. Острието проблесна смъртоносно на лунната светлина.

Каси го гледа вцепенена и очарована дълго време. После пхна камата в джоба на панталоните си. Отново тръгна към прозореца,

който гледаше към алеята. Липсата на достатъчно пари ги беше принудила да наемат тази стая на втория етаж, която гледаше към алеята, където се намираха кофите за боклук. Но сега разположението на стаята можеше да се окаже удобно за целта.

Човекът на Джеърд щеше да наблюдава входа, който се намирал на главната улица. Никой няма да си направи труда да си завре носа в тази воняща дупка долу.

Тя стъпи на перваза на прозореца, а после се спусна на малкото покривче, което се спускаше над алеята. Ботушите ѝ скърцаха и тя застина на място, с поглед, вперен в прозореца, откъдето беше излязла. Дали звукът не беше събудил Лани? Въздъхна облекчено, когато никой не се появи на прозореца.

Бавно, внимателно, тя легна по корем и се плъзна заднишком по покрива, като забиваше пръстите си в процепите между керемидите. Трябваше ѝ четвърт час, за да стигне до ръба.

Тя се спря и си пое дъх, преди да надникне надолу към алеята. От земята я деляха три метра. В мрака проблясваха безброй червени очи.

Плъхове.

Потрепери, когато видя гадините да шават под нея. Дали щяха да я нападнат така, както нападаха хранителните останки, които бяха изхвърлени там заедно с другия боклук?

Е, не можеше да остане така цяла нощ. Напрягна се, увисна от ръба в цял ръст, но... Чу как плъховете долу се раздвижиха и се вледени от страх. Нямаше какво да направи, освен да скочи на земята. Когато стъпалата ѝ докоснаха земята, коленете ѝ се подгънаха и тя падна.

Кал. Мръсотия. Един плъх пробяга по ръката ѝ, докато тя отчаяно се опитваше да се изправи на крака. Всички плъхове се бяха събрали около нея!

Затича се, без да гледа към края на алеята. Тъмният коридор изглеждаше дълъг цели мили, а бягането по него — безкрайно като плаването през Ламанша. Сърцето ѝ започна да се блъска в гърдите, дишането ѝ стана болезнено. Подхлъзна се, почти падна, но успя да се задържи.

Изведнъж усети под краката си павата. Край на мръсотията. Слава Богу! Беше стигнала до една странична уличка. Спря под

уличния стълб, за да си поеме дъх. Гърдите ѝ се вдигаха и спускаха бързо. Мили Боже, тя самата миришеше почти толкова отвратително, колкото и онази мръсна алея. Изведнъж в съзнанието ѝ изплуваха мисли за техния остров, където всичко беше чисто, където морето и небето бяха ясни и сини. Как ли въобще баща ѝ беше живял години наред в тази мръсотия?!

Но сега баща ѝ вече не беше между живите.

Потисна болката, която се съживи при тази мисъл. Губеше ценно време, след няколко часа щеше да се съмне. Жилището на Камбре не беше близо — налагаше се да прекоси почти целия град. А трябваше да стигне там, преди Джеърд да се е събудил.

ГЛАВА 15

Зората още не беше изгряла, когато Каси стигна до импозантната къща на Камбре. Прозорците бяха тъмни. Дори слугите не бяха още станали от леглата си. И двете обстоятелства бяха в нейна полза... Ако успееше да влезе.

Опита предната врата. Заключена.

Е, какво друго можеше да очаква?! Задачата не беше лесна. А когато влезе вътре, ще трябва да намери спалнята на Камбре, преди някой да е открил нахлуването ѝ.

Ако счупи някой от прозорците, ще я чуят. Градината? Тя беше заградена с висока каменна стена. Точно заради непристъпната стена беше възможно някой да прояви небрежност и да остави задната врата или някой прозорец отворени.

Изглежда, тази нощ щеше само да се катери, помисли си тя мрачно. Сега щеше да ѝ помогне това, че като деца с Лихуа прекарваха безкрайни часове в катерене по дърветата, за да берат кокосови орехи. Но тези прави и високи стени не бяха така удобни като наведените и разклонени дървета. Успя да достигне върха на стената след три опита.

Там се спря. Погледът ѝ обхващаше сенчестите храсти и правилния четириъгълник на басейна. Никакъв звук. Никой не се виждаше. Пътеката, която водеше към задната врата на къщата, се намираше отляво и се виеше между групички от дървета.

Както винаги, слизането беше по-лесно от изкачването. Тя скочи от два метра височина и започна да тича по пътеката.

Някакви неясни очертания вляво.

Каси се спря, обзета от напрежение. Може би това, което беше усетила, въобще не беше движение. Беше доловила с крайчеца на окото си само някакво...

— Ако бях на твое място, не бих направил опит да се помръдна. В гърба ти е насочен пистолет.

Камбре. Не беше чувала този плътен дълбок глас от детството си, но не беше го забравила.

— Чаках те, мосю Валбо. Надявах се да дойде самото негово благородие, но той, изглежда, предпочита да изпраща подчинените си. — Камбре презрително изсумтя. — Аз бих предпочел някой пратеник, който не мирише така.

Валбо? Очевидно мъжките й дрехи го бяха заблудили, но откъде той знаеше за Валбо?

— Запали фенера — нареди Камбре на някого, който се намираше зад рамото му. — Нека да го разгледаме. Макар да се досещам, че не е особено приятен на вид.

Мили Боже, защо беше допуснала такава непредпазливост? Трябваше да изчака, след като се беше покатерила на стената. Трябваше да дебне и да се оглежда. Може би тогава щеше да забележи Камбре.

Но Каси не беше очаквала, че ще попадне в капан. Мислеше, че тя е нападателят.

Зад нея се запали светлина и освети храстите.

— Е, какво имаме тук? — прошепна Камбре.

Той бързо и сръчно я претърси и взе камата. — Какво изящно оръжие. Много по-безшумно от моя пистолет — Ръката му докосна дългата опашка коса, която стигаше до кръста ѝ. — Не си спомням да са ми казвали, че Валбо има такива копринени къдрици. Обърни се.

Тя не се помръдна. Пистолетът се заби в плътта ѝ.

— Съветвам те да ми се подчиниш. Имам причини да запазя живота на Валбо, но ти си никой за мен.

Тя се обърна с лице към него.

— Жена? Така си и помислих. Така, коя може да си ти? — Той се престори, че мисли. — Напоследък само две жени са се изпречвали на пътя ми. Мадмоазел Девил?

Тя не обърна внимание на насмешката в гласа му и остро каза:

— Искам да говоря с теб.

— И аз искам да говоря с теб. — Той отново изсумтя. — От разстояние. Спомням си те като прелестно малко момиченце, но ще трябва да проверя дали жената е станала така прекрасна, както детето обещавахе.

Той извика на мъжете, които все още се криеха в храстите.

— Донесете фенера.

Светлината я заслепи за миг, но не това причини вцепенението ѝ. Градината се завъртя пред очите ѝ, когато видя мъжа, който носеше фенера.

— Мили Боже, не! — прошепна тя.

— Ти ли си Валбо? — попита Лани и погледна неуверено мъжа, който се беше облегнал на прозореца на кафенето. — Заведи ме при дука на Морланд.

Той се изправи.

— Нямам такива нареждания.

— Имаш нареждания. Аз ти ги давам.

— Не се подчинявам на жени. Трябва да наблюдавам пансиона и да се грижа за безопасността на двете ви.

— Значи вече си се провалил с изпълнението на задачата. Каси е изчезнала.

— Невъзможно. Очите ми са като очите на ястреб. Никой не се е доближавал до сградата.

— Но някой е излязъл от нея. Заведи ме при негово благородие.

Той поклати глава.

— Ти се опитваш да ме направиш на глупак.

Лани беше силно ядосана. Едва сдържаше чувствата си. Искаше да го хване за яката и да го разтърси.

— Тогава иди и сам се увери. Изчезнала е!

Той се втренчи в нея, смръщи вежди, а после пресече улицата.

— Побързай!

Валбо ускори малко крачка и изчезна във входа на пансиона.

Лани искаше да има в ръцете си копие, за да го мушка в гърба и да го накара да се движи по-бързо. Беше изпълнена с лоши предчувствия още от момента, когато се събуди и видя, че Каси не е в стаята. Не искаше да губи време в напразни спорове.

— Татко? — прошепна Каси.

— Нима ме мислиш за призрак?

Шарл Девил се усмихна на Каси и пхна фенера в ръцете на Камбре. Пристъпи напред и я прегърна.

— Виждаш ли, аз не съм призрак.

Каси се притисна в него. Той беше силен, топъл и... жив.

— Ти... Той не те е убил.

Камбре каза:

— Мое мило дете, нима мога да убия стария си приятел? Ние сме се съюзили, за да победим общия си враг.

Каси беше объркана. Виеше й се свят.

— Не разбирам.

Баща й я бутна напред.

— Капанът не беше приготвен за теб. Нямах представа, че си в Париж, докато Давид не дойде да ни каже, че си разпитвала за мен. — Той се намръщи. — Трябваше да си останеш вкъщи, както ти казах.

— Ти си бил тук, когато е дошъл Давид?

Той се усмихна.

— Разбира се Имам си стая тук още от... нощта, когато умрях. Чувствах се като затворник, тъй като не ми бе разрешено да напускам стаята си, но Раул ме снабди с платна и бои и започнах да рисувам тази прекрасна градина.

— Но защо? Как?

— Дукът на Морланд се приближаваше опасно близо — каза Камбре. — Неговият човек, Жулом, разпитва Давид преди две години, а Жак-Луи го изпрати да гони дивите гъски в Таити. — Той сграбчи Девил за рамото. — Без моето разрешение, разбира се. Аз му бях много ядосан, че те е поставил в опасност, приятелю мой. Но трябваше да се досетя, че ти си прекалено умен, за да паднеш в лапите на врага.

Тя беше готова да се обзаложи, че за всички превратности на съдбата й е отговорен самият Камбре, но за нейна изненада, баща й се усмихваше.

— Справих се с него с помощта на Каси — каза той.

— Но когато Жулом отново дойде да види Давид преди две седмици, аз разбрах, че той подозира за връзката между нас двамата — каза Раул. — И когато Давид дойде в моята къща веднага след визитата на Жулом при него, Жулом го последва. Тъй като аз бях сменил името си, посещението на Давид нищо не доказва. Ние обаче смятаме Жулом за отвратителен. Тъй като се надяваше, че аз съм някаква брънка във веригата, той изпрати човек да ме наблюдава. — Той стисна здраво

устни. — А аз не съм човек, който обича да бъде наблюдаван. Не обичам да ми се пречат в краката.

— Раул, ужасно е студено тук, в градината — каза баща ѝ и поведе Каси към къщата. — А и моето възкръсване се оказа голям шок за дъщеря ми. Нека да влезем вътре.

— Разбира се. Как може да съм толкова недосетлив? — Раул тръгна до тях по тясната пътека — Е, когато се появи Шарл и започна да разпитва за мен, аз видях в това нашия добър шанс. Защото, предвид на това, с което се занимавам и положението ми в обществото, както и поради деликатността на задачата — да се отърва от Данемон — аз не можех да оставя работите в ръцете на хора от подземния свят. Тези хора винаги се връщат да искат допълнително пари. А и дукът е много опасен мъж. Може да имам нужда от помощ. И какво е разрешението на проблема?

— Нямам представа — отговори Каси.

— Тогава аз ще ти кажа. Да му поставим капан. Да потвърдя подозренията на дука и да се сдобия със съюзник, който да се посвети на унищожаването на дука така, както съм се посветил аз. И така, аз разреших на дука да шпионира и да стане свидетел на „убийството“ на баща ти. Шарл плува под вода и когато реши, че е безопасно, излезе от реката. Върна се в моята къща, както бяхме решили предварително. — Той се усмихна на баща ѝ. — Водите на Сена са много по-студени от водите на вашето море, нали?

Баща ѝ кимна.

— Но дрехите, които ми даде, когато се върнах тук, бяха много по-хубави от онези, които съм носил през всичките тези години.

— За мен беше удоволствие. — Той се обърна към Каси. — Така че, както виждаш, когато дукът дойде тук да ме търси, той ще се срещне с още един, неочакван враг. А неочакваното винаги е смъртоносно опасно. Не мислиш ли, че планът ми е извънредно добър?

Тя потрепери.

— Наистина, много хитро.

— Достатъчно — каза баща ѝ. — Тези приказки за убийства и смърт я разстройват.

— Простете ми, забравих колко чувствителни са дамите. Но признавам, че съм любопитен откъде тя е узнала за твоята „смърт“. Всъщност дори присъствието ѝ тук, в Париж, ме удивлява. Ти ми каза,

че си я оставил у дома си на Хаваите, където била в безопасност. А ето че тя изведнъж се появява и започва да задава въпроси. — Той се усмихна на Каси. — И двамата — и аз, и баща ти — бяхме много объркани. Отбих се във вашия апартамент в пансиона, за да ви уверя, че всичко е наред с баща ти, но трябва да сме се разминали по пътя.

Да ги увери? Чудеше се какво друго би могло да им се случи в онзи пансион. Като гледаше Камбре, се чувстваше така, все едно до нея се плъзгаше кобра.

— Не разбирам защо това те изненадва. Последвах баща си от Хаваите, защото съм загрижена за него.

— Но това, че знаеш за нашето малко представление край Сена, ме тревожи. Сигурен съм, че има някакво разумно обяснение, но само човекът на дука ме видя като бутнах Шарл във водата. Само ако имаш връзка с негово благородие, е възможно да предположиш, че баща ти е мъртъв.

— Престани да я разпитваш, Раул. — Баща ѝ я прегърна през раменете, за да я защити. — Както каза и ти, сигурно има някакво разумно обяснение. Тя обаче не е длъжна веднага да дава обяснения. Има нужда от баня и от почивка.

Раул я изгледа втренчено и внимателно, а после сви рамене.

— Ти, разбира се, си прав, приятелю мой. Ще събудя прислугата и ще им наредя да ѝ занесат вана и гореща вода. Мисля, че тук някъде имам и женски дрехи, с които да смени тези вонящи панталони. — Той отвори френската врата и се поклони на Каси. — Но настоявам да закусите с мен след един час. Ако се наложи да чакам по-дълго, ще умра от любопитство.

Той запали една свещ, която взе от шкафа до вратата и се отдалечи. Баща ѝ не си направи труда да пали свещ. Хвана я за ръката и я поведе през тъмната къща. Чувстваше се много удобно и се движеше безпрепятствено из къщата на Камбре, помисли си тя, изпълнена с отчаяние. Толкова удобно, колкото се чувстваше и в присъствието на самия Камбре.

— Казах ти, че сам ще се погрижа за себе си. Ти трябваше да си останеш у дома. Бих желал поне веднъж да ми се подчиниш.

— Не можех да постъпя така. Трябваше да ти помогна. — И тя избухна: — Не разбирам нищо, татко. Защо чакахте в градината? Защо си мислехте, че някой ще дойде.

— Раул постави шпионин, който да следи. Той знаеше, че най-накрая самият дук ще дойде в Париж. Когато Жюлом се срещна с дука и чичо му в кръчмата, човекът на Камбре се върна бързо, за да ни съобщи новината. — Той се спря и отвори една врата. — Раул си помисли, че след като го е търсил толкова години, Данемон ще предпочете веднага да нанесе удара.

Той беше прав. Ако Лани не беше накарала Джеърд да почака, той щеше да падне в капана.

— И вие щяхте да го убиеете?

— Ще говорим за това по-късно. — Той запали свещта, която се намираще на масичката до вратата, а после прекоси стаята и отметна сините завеси, които покриваха прозореца. — Не е ли красива къщата на Раул? Много любезно от негова страна, че ми даде такава удобна стая.

Тя огледа стаята. Мебелите бяха от слонова кост. Цялата стая беше декорирана в студен бледосин цвят. Тук-там се срещаше и бежово. Мебелите бяха изящно изработени и много красиви. В стаята обаче имаше малко цвят и малко топлина.

— На мен не ми харесва. И той не ми харесва.

Той като че ли не я чу, погледът му не се отделяше от небето.

— Започва да се развиделява. Зората е различна тук, в Париж — по-бледа, по-деликатна. Всички цветове са по-малко жизнени тук. Градината на Раул е прекрасна, но ми липсват нашите овошки и нашият цъфнал джинджирил.

— Тогава да се връщаме у дома — нетърпеливо рече тя. — Да напуснем това място веднага.

— Не мога да замина. — Очите му не се отделяха от градината. — Има нещо, което трябва да свърша.

— Не можеш да убиеш Джеърд. Аз няма да ти позволя да го направиш. — Тя прекоси стаята и застана до баща си. — Знам, че се страхуваш от него, но не искам той да бъде убит.

— Боже мой, не съм чувал гласа ти да звучи толкова развълнувано от онази нощ, когато кралят заповяда да убият Капу.

— Погледни ме. — Дланта ѝ се вкопчи в ръката му. — Не можеш да го направиш. Не виждаш ли, че Камбре само те използва? Ти не си като него. Ти не си убиец.

— Но аз всъщност съм убиец. — Гласът му беше тъжен. — Разполагах с много време за мислене, докато бях на борда на онзи американски кораб. През всичките тези години се опитвах да убедя сам себе си, че не съм виновен, защото не беше в моята власт да реша дали онези хора ще умрат, или ще живеят, но това беше лъжа. Аз ги убих.

Тя го погледна ужасена.

— Не може ти да си ги предал. Джеърд каза, че баща му се е обърнал към теб, защото ти си спасил семейството на някакъв друг аристократ.

— Това беше, преди да ме завладее треската. Ти не знаеш какво беше това. Беше... опияняващо. Всички мъже носеха на шапките си кокардата на революционерите. Всички имаха какво да разказват. Ние седяхме по кръчмите и говорехме само за новата република, за Марат и Дантон. Рисувахме героите и пеехме Марсилезата. Тогава, една нощ, Раул дойде и ми каза, че трябва да помогна на републиката. А това беше дълг на всички революционери. Комитетът по Обществената безопасност бил открил, че съм помогнал на семейство аристократи да избяга, но щели да ми простят. Трябваше само да докажа своята преданост към републиката, като им съобщя, когато отново ме помолят за помощ. — Той се усмихна тъжно. — Имах съпруга и дете. Това изглеждаше единственото правилно решение. Раул беше много убедителен. Обеща ми, че всички аристократи, за които ще съобщя, ще бъдат съдени честно и ако ги сметнат за невинни — ако те не са навредили на републиката, — само ще ги лишат от именията им.

Тя го погледна недоверчиво. Не можеше да повярва, че баща ѝ е толкова наивен.

— И ти му повярва?

Той протичко каза:

— Бях млад и бях завладян от опиянението на онези дни.

— Но не само дукът и неговата съпруга са били изпратени на гилотината. Бащата на Джеърд е бил убит от хората на Камбре.

— Раул ми каза, че е изпратил Джеърд, баща му и бебето на дука на кораба, придружени от охрана. За нещастие, по пътя те били нападнати от разбойници и бащата на Джеърд бил убит. — Той най-после се обърна и я погледна. — Знам, трябваше да подложам на съмнение думите му, но ми беше по-удобно да не го правя. И двамата

знаем, че обикновено се нося по течението и че не обичам да предприемам каквото и да било.

Тя се почувства зле. Как отчаяно се беше вкопчила в надеждата, че Джеърд е сбъркал. И все пак не беше изненадана, което означаваше, че някъде дълбоко в себе си е знаела, че и тази вероятност съществува.

— Надявах се никога да не видя този твой поглед — каза той тъжно. — Не ме мрази, Каси.

Не, той не беше лош. Беше само слабоволев и заблуден. Искаше му се да загърби злото, което беше сторил.

— Не те мразя.

Тя се сгуши в прегръдката му и отпусна глава на гърдите му. Въпреки онова, което бе сторил преди толкова много години, той беше неин баща. Скъпите спомени, които тя и Лани бяха съживили само преди няколко часа, ясно ѝ показваха, че той си остава неин баща.

— Дори не мога да те мразя.

Ръцете му я стиснаха по-здраво, а после той я пусна и дори я отблъсна от себе си. Усмихна се.

— Наистина се радвам на този жест, който показва привързаността ти към мен, но не мога нито миг повече да понасям тази отвратителна миризма. Трябва да видя защо слугите още не са донесли ваната. — Той тръгна към вратата. — А когато се върна, ще трябва да измислим разумна причина за твоето идване тук и особено за това, че знаеш за онова малко представление. Не трябва да оставяме Раул да си мисли, че си предател.

Когато стигна до вратата, той се спря и я погледна през рамо.

— С Данемон ли дойде до Париж?

— Не, дойдох с Лани.

— Тогава ще ми кажеш ли откъде знаеш?

Тя прехапа долната си устна. Какво можеше да му каже? Можеше ли да му разкаже за онези нощи на борда на „Джоузефин“? Можеше ли да му каже, че страстта беше прераснала в любов? Можеше ли да признае, че е влюбена в неговия враг?

— Не мога да ти позволя да го убиеш.

Той я погледна изпитателно.

— А, ето значи какво е станало. Съдбата приготвя чудесни изненади за нас, смъртните. Камбре може би има по-голям късмет,

отколкото му се струва. Ако Данемон също е влюбен в теб, той ще падне в капана.

Завладя я паника.

— Той няма да ме последва. Не знае, че съм тук. Освен това пет пари не дава за мен.

— Невъзможно. — Той ѝ се усмихна нежно. — Ти си рядко срещана и прекрасна жена, Каси. Един мъж трябва да бъде глупак, за да не те обича. А Данемон не е глупак.

— Татко, не се опитвай да ме използваш — прошепна тя. — Не бих могла да го понеса.

— Но ти каза, че не би могла да ме намразиш, Каси. — Той отвори вратата. — А, ето ги ваната и водата.

Той отстъпи, за да направи път на слугите.

— Побързай, мила. Раул е нетърпелив.

Удар, силен като гръм, събуди Джеърд.

— Позволете ми да вляза, ваше благородие.

Въпреки че беше сънен, Джеърд позна гласа на Жулом. Какво, по дяволите... Жулом охраняваше пансиона на Каси! Той скочи от леглото и веднага отвори вратата.

— Какво има? Какво се слу...

— Имаме проблем. — Лани избута Жулом и влезе в стаята.

— Къде е Брадфорд?

— В съседната стая. — Огледа пространството зад нея. — Къде е тя?

Жулом бързо каза:

— Не исках да я водя тук, ваше благородие. Стоях от другата страна на улицата и наблюдавах пансиона, а тя дойде при мен и ми нареди да я доведа. Искала да ви види.

Той направи нетърпелив жест, погледът му не се отделяше от лицето на Лани.

— Каси в пансиона ли е?

— Не.

— Къде е?

— Кълна се, че не е минала покрай мен. Кой би си помислил, че една дама може да скочи през прозореца и да върви из оная мръсотия?

Не е моя вината. Вие ми наредихте да я пазя от Камбре, а аз това й правех.

Джеърд измърмори едно проклятие и отново се обърна към Лани.

— Какво, по дяволите, ми мънка той?

— Може би дамата трябва да почака отвън, докато се облечете, ваше благородие — продължи Жулом, който явно се чувстваше неудобно.

— И преди съм виждала голи мъже — сръза го Лани. — Но въпреки това облечи се. Може би не разполагаме с много време. Отвън чака карета.

— Иди да събудиш Брадфорд, Жулом. — Джеърд грабна ризата си и бързо пхна ръцете си в ръкавите. — Къде е отишла?

— Къде мислиш, че е отишла? — Лани седна върху една малка масичка. — Вината е моя. Не мога да престана да се обвинявам. Трябваше да се досетя, че това ще се случи.

— Камбре! — каза Джеърд. — Господи, отишла е при Камбре. Той ще я убие.

— Тя има кама.

Той обу ботушите си с треперещи ръце.

— Защо не почака? Защо не остави на мен? Тя знаеше, че аз ще го убия.

— Мислиш, че Каси иска да убие Камбре, за да те изпревари — Лани поклати глава. — Тя не е способна да убие човек. Побързай.

— Бързам колкото мога. — Той навлече жакета си. — Тогава защо е отишла при него?

— Вина. Надява се да се освободи от вината.

— Говориш глупости. — Той отвори пътната си чанта и извади от нея пистолет. — Тя нищо не е направила.

— Но тя мисли, че е. — Погледите им се срещнаха. — Вярва, че обича човека, който е убил баща й.

Той замръзна на място.

— Какво?

— И се надява, че Камбре ще я увери, че ти не си убил баща й. — Тя се усмихна мрачно. — Но той може да я убие, преди да е успяла да му зададе въпроса си.

— Какво има, Джеърд? — попита Брадфорд, когато влезе в стаята, последван от Жулом. Беше напълно облечен, само косата му беше рошава. — Лани?

— Камбре. Ще ти разкажа по пътя. — Той се отправи към вратата. — Лани, остани тук с Жулом.

— Не, няма да остана. — Тя се изправи. — Каси е моя приятелка и сестра. Може би ще мога да ви помогна.

— А може да се окажеш и пречка, ако през цялото време ще трябва да се грижим и за твоята безопасност. — Той се обърна към Жулом. — Тя ще остане тук. Няма да ти простя, ако и тя се изплъзне от ръцете ти.

Лани се завъртя към Брадфорд.

— Искам да дойда с вас.

Той поклати глава. Очите ѝ гневно просветнаха.

— Няма да ти го простя.

— Така да бъде — каза той тъжно. — Не мога да рискувам да те загубя.

— Ти никога не си ме имал. А ако направиш това, никога няма да ме имаш. Позволи ми да дойда с теб. Ти имаш нужда от мен.

Агония изкриви чертите на лицето му.

— Нима мислиш, че ще те изложи на риск? Ако сега отстъпя пред молбата ти, може би ще успея да заема мястото на Девил в твоя живот. Ще ти разреша да се грижиш за мен и да вземаш решенията вместо мен. Ще мога да разчитам на твоята сила и да се опаням на твоята привързаност. — Той си пое рязко дъх. — Но аз не съм Девил, Лани. Аз искам да знам, че си жива и че си добре някъде по света, дори да не си до мен.

Той последва Джеърд навън от стаята. Нито един от двамата не проговори, докато не стигнаха до наетата кола, която чакаше отвън.

— Имаме ли някакъв план? — попита Брадфорд. — Или задавам прекалено много въпроси?

— Ще трябва да си я вземем обратно.

— Чудесен план. Как?

Господи, той не знаеше. Знаеше само, че тя не трябва да умре.

— Ние сме на вражеска територия. Не бива да привличаме вниманието върху себе си — каза Брадфорд. — От друга страна, очевидно е, че Камбре също не иска да бъде наблюдаван. После, ние

предполагаме, че трябва да спасим Каси, а това може и да не е така. Тя е необикновена жена.

— Колко спокойно ми казваш всичко това.

— Поне един от нас трябва да разсъждава. — Той отвори вратата на каретата. — Не съм сигурен, че ти можеш да мислиш в този момент.

Джеърд се опита да потисне паниката.

— Ще видим какво е положението и ще...

— Вие ли сте господин дукът?

Джеърд се вцепени и бавно се обърна, за да види мъжа, който изпълзя от сянката.

— Колко очарователно изглеждаш. — Раул ѝ се усмихна, седнал начело на масата, докато баща ѝ заемаше мястото си до нея — Дамата, която последна облече тази рокля, не беше и наполовина толкова хубава.

— Не, аз въобще не съм очарователна. — Каси погледна с безразличие морско зелената рокля, която слугите бяха внесли в стаята ѝ ведно с ваната. — Защо твоята гостенка не е взела и роклята си със себе си?

— Аз бях недоволен от нея. Когато тя си тръгна, ѝ позволих да вземе само дрехите, които са на гърба ѝ. — Той посочи към купата с отбрани плодове. — Предполагам, че нямате нищо против да си сервирате сами? Наредих на слугите да се приберат по стаите си и да останат там.

— Защо? — попита баща ѝ. Беше изненадан.

Камбре не обърна внимание на въпроса му, а отново се обърна към Каси.

— Знаех, че роклята ще ми потърбва някой ден. Човек никога не знае кога ще бъде посетен от друга дама, която ще се окаже поговорчива. — Той се усмихна. — Кажи ми, негово благородие намира ли те за сговорчива?

— Раул! — намръщи се баща ѝ — Това е моята дъщеря.

— Всяка дъщеря може да бъде курва.

Язвителната грубост на думите му вледени Каси. Камбре продължаваше да се усмихва, но очите му бяха студени и гледаха

особено внимателно. Играта на котка и мишка беше свършила. Той атакуваше и Каси с облекчение разбра, че точно това беше очаквала.

— Аз не съм курва. — Тя срещна погледа му. — И мисля, че негово благородие не би казал, че съм сговорчива.

— Но той ти е казал...

— Че баща ми е мъртъв — довърши тя. — Да.

— И те е изпратил да търсиш отмъщение?

— Той не може да ме изпрати никъде. Дойдох, защото така пожелах аз.

— Може и да вярваш, че си постъпила според волята си, но един умен мъж може да дърпа конците толкова умело и недоловимо, че куклата дори да не усети това.

— Както правите вие?

Той кимна.

— Аз съм истински майстор на изкуството. — Той пхна резенче портокал в устата си. — Е, щеше ли да ме промушиш с онази красива кама?

— Вероятно.

Той се засмя приглушено и се обърна към баща й.

— Тя е доста смела. — Усмивката му изчезна. — Мисля, че ти имаш още една причина да искаш да унищожиш нашия стар враг. Очевидно, той е отнел честта на дъщеря ти.

— За мен не е очевидно — отговори баща й.

— Е, защо не попитаме самия него? — Той се изправи на крака. — Той чака в библиотеката.

Сърцето на Каси подскочи в гърлото й. Погледът на Камбре не се отделяше от лицето й.

— Какъв ясен отговор — каза той нежно. — Мисля, че ти лъжеш. Мисля, че негово благородие те смята за особено сговорчива.

Тя отчаяно се опита да изтрие всякакъв израз от лицето си.

— Това е номер. Той не може да е тук.

— Разбира се, че може. Изпратих да го повикат, когато ви оставих тази сутрин.

— Но не ми каза — отговори баща й и бавно се изправи. — Не бива да имаш тайни от мен, Раул.

— За нещастие, ти обичаш това малко нежно същество, а аз се уморих да чакам в осветената от луната градина появянето на мъжа.

Помислих, че ще стане много по-бързо, ако привлеча мухата в паяжината. — Той се обърна към Каси. — Казах му да дойде веднага и то невъоръжен, или ще ти прережа гърлото. Не бях сигурен дали е достатъчно влюбен в теб, за да дойде тук, но бях приятно изненадан.

Гърлото ѝ беше пресъхнало.

— Невъоръжен? Той не би го направил. Аз не означавам нищо за него. Той би предпочел да запази живота си.

— Тогава той е необикновено галантен. — Камбре тръгна към вратата. — Искам да приключим с всичко това. Доведи я, Шарл.

— Аз сама ще дойда. — Тя бутна стола си назад и го догони.

Все едно сънуваше кошмар. Джеърд беше паднал в капана и вината беше нейна. Той щеше да умре. Не, тя нямаше да позволи това да се случи.

Камбре отвори вратата на библиотеката и отстъпи настрана.

— След вас, мадмоазел. Не искаме негово благородие да се тревожи за вашата безопасност по-дълго, отколкото е необходимо. Ще бъде твърде нелюбезно от наша страна.

Джеърд беше седнал на един стол с лице към вратата. Застина, когато я видя на прага.

— Добре ли си? Той не те е наранил?

— Не биваше да идваш — прошепна тя. — Защо дойде?

— Нямах избор. — Джеърд се усмихна. — Той имаше нещо, без което аз не бих могъл да живея.

— Ти си глупак. Той ще те убие.

— Това не са последните нежни думи, от които един мъж има нужда на прага на смъртта — каза Камбре и я бутна в стаята. — И след като е пожертвал живота си заради дамата на сърцето си. Много неблагодарни думи.

— Тук съм — каза Джеърд студено — Пусни я.

Той се обърна към Каси:

— Брадфорд те чака в каретата отвън. Той ще те заведе при Лани.

— Не мога да те оставя тук.

— Тя е права, не може да те остави.

Камбре извади пистолет изпод жакета си.

— Какви ги приказваш, Раул? — Баща ѝ също влезе в библиотеката. — Каси няма нищо общо с това.

Очите на Джеърд се отвориха широко от изненада, когато позна баща ѝ.

— Девил?

Баща ѝ не му обърна никакво внимание.

— Капанът беше за Данемон. Никой друг не бива да бъде нараняван.

— Понякога невинните също страдат заедно с виновните — каза Раул и заключи вратата. — Но тя далеч не е невинна. Дъщеря ти беше готова да те предаде. Тя е курва и е спала с нашия враг.

— Никога не би те предала — каза Джеърд. — За Бога, нима не познаваш дъщеря си? Каси прекоси половината свят, за да се опита да те спаси.

— Нямам нужда ти да ми казваш каква е дъщеря ми.

— Тогава кажи на Камбре да върви по дяволите и я изведи от тук.

Баща ѝ се извъртя рязко към Камбре.

— Първо ще се отървем от Данемон, а после ще говорим за Каси. Дай ми оръжието. Аз ще го застрелям.

Раул го погледна с присвити очи.

— Колко смел си станал. Но ще трябва сам да го извърша.

— От доста дълго време бягам и се крия, Раул. Искам да сложа край на това. Дори да ми дадеш нов старт в живота, той ще ме последва.

— Не! — Каси застана между Джеърд и Камбре. — Ще трябва да застреляте първо мен.

— По дяволите, махни се оттам, Каси — извика Джеърд.

— Виждаш ли, Шарл? — Камбре се усмихна. — Не мога да ти дам пистолета. Ти няма да имаш смелостта да застреляш дъщеря си, за да стигнеш до Данемон.

Той вдигна пистолета и го насочи към гърдите на Каси.

— Докато аз няма да имам угризения на съвестта.

Тя щеше да умре. Куршумът щеше да прониже плътта ѝ и да сложи край на живота ѝ.

— Раул, ти не искаш да направиш това. — Баща ѝ тръгна към нея. — Дай ми пистолета.

— Дръпни се назад. — Камбре не отмести оръжието, но гласът му стана по-остър. — Точно това искам да направя. Както виждаш,

взел съм предпазни мерки — въоръжен съм с двуцевен пистолет. Той е много по-точен от обикновените оръжия. Давам ти една минута да отстраниш тази кучка от пътя на куршумите. След това ще натисна спусъка.

Внезапно Джеърд се изправи и застана до нея. Каза с дрезгав глас.

— Махни се оттук, Каси.

— Не ставай глупав. Не мога да постъпя така.

Тя отново застана пред него. Този път се обърна с лице към него и го прегърна. Той изруга и се опита да раздели ръцете ѝ, но тя го стискаше с всички сили.

— Колко трогателно — каза Камбре. — Точно като Ромео и Жулиета, нали, ваше благородие? Мисля, че и тази драматична ситуация ще има същия изход.

Тя се стегна, готова да посрещне куршума.

— Ти ми каза, че мога да отведа Каси — каза баща ѝ. — Трябва да сдържиш обещанието си.

— О, много добре. Но ще е жалко да... Ах, ти, кучи сине!

Каси се обърна и видя, че баща ѝ се е хвърлил към Камбре. Секунда по-късно те бяха на пода и се бореха за пистолета. Джеърд я отблъсна и се спусна към двамата мъже.

Изстрел.

Кръвта попиваше в дебелия персийски килим.

Чия беше кръвта? Майко Божия, чия беше кръвта?

— Глупак!

Камбре отмести от себе си тялото на баща ѝ. Девил несръчно се претърколи, ръцете му все още стискаха пистолета, чийто изстрел го беше убил. Камбре се опита да му отнеме пистолета, но Джеърд се спусна към него и го стисна за гърлото.

— Пусни... ме. — Камбре впи нокти в ръцете на Джеърд. — Може... да... се споразумеем. Аз имам власт. Мога...

Джеърд щеше да го удуши. Каси никога преди не беше ставала свидетел на убийство. Предполагаше, че ще изпита някакво ужасно чувство. Но не почувства нищо, освен диво задоволство и съжаление, че това не беше станало по-рано. Преди изстрелът да беше отнел живота на баща ѝ. Бавно се запъти към мъртвото му тяло.

— Спри... — задъхваше се Камбре.

После ръцете на Джеърд стиснаха още по-здраво гърлото му и той вече не можеше да говори.

Тя падна на колене до баща си. Кожата му беше бледа, а ризата — изцапана с кръв.

— О, татко, не...

Той отвори очи. Тя рязко си пое дъх, не можеше да повярва. Беше още жив!

— Не исках... да умреш...

— И ти няма да умреш. — Тя го прегърна. — Аз няма да ти позволя.

— Мъртъв ли е Раул? Убих ли го?

— Тихо. Да.

— Трябваше... да го направя. Знаех, че той... няма да... ме остави... да живея. Не можех... да убия... Данемон. Дължа му го... Изкупление...

Той докосна бузата ѝ.

— Лани.

— Тя не е тук. Ще можеш да я видиш по-късно.

— Грижи се... за Лани. Аз... никога не съм го правил. Сбърках. Толкова много... пъти... грехих.

— Шшш... Лани те обича. И аз те обичам.

— Щастлив съм...

Очите му се затвориха и тялото му потръпна.

Тя го люлееше нежно, а по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Каси... — Ръката на Джеърд беше на рамото ѝ. — Трябва да тръгваме. Някой може да е чул изстрела.

Тя прегърна по-здраво тялото на баща си.

— Аз няма да замина без него. Неговото място не е тук.

— Не съм искал да го правиш — каза той нежно. — Остани тук. Аз ще кажа на Бранфорд да изпрати тук някое купе.

— Губя го вече за втори път — прошепна тя.

Ръката на Джеърд стисна по-здраво рамото ѝ.

— Ще се върна веднага — каза той.

Тя го гледа, докато излезе от библиотеката, а после втренчи очи в сгърченото тяло на Раул Камбре. Очите му бяха широко отворени и изхвъркнали от орбитите си. Смъртта не е била милостива към него, помисли си Каси.

Добре.

Обърна се отново към баща си. Неговата смърт също не беше лека, но лицето му беше спокойно. Изкупление, беше казал той. Нима беше получил опрощение? Надяваше се наистина да е така. Нека почива в мир, помоли се тя.

Прости му. Господи. Прости греховете му.

ГЛАВА 16

Джеърд уреди погребението на Шарл Девил, което се състоя на следващата сутрин. Беше погребан в едно селце в околностите на Париж. Той дори осигури свещеник, който да оплаче мъртвия.

Каси не плака на погребението. Стоеше вцепенена. Не можеше нито да говори, нито да мисли.

— Можем да останем тук, в селото, тази вечер — каза Джеърд, докато ѝ помагаше да се качи в каретата. — Не е нужно да заминем веднага.

Тя предположи, че той се опитва да бъде мил. Не беше разбрал, че мъжът в гроба вече не е неин баща. Баща ѝ беше някъде другаде сега. Тя уморено се отпусна на седалката до Лани.

— Искам да напусна това място.

Той я погледна изпитателно и кимна.

— Добре. Веднага тръгваме към крайбрежието. Обърна се и се качи на коня си. Каретата потегли и Лани постави ръката си върху ръката на Каси.

— Права си. По-мъдро е да продължим пътя си. Когато човек каже „сбогом“, не бива да се обръща с тъга назад.

Каси се усмихна тъжно.

— Те не разбират нашия начин на мислене и нашата вяра. Англичаните мислят, че трябва да се обличаме в черно и да плачем месеци наред.

— Може би Джеърд разбира повече, отколкото ти мислиш.

— Не ме интересува какво мисли той.

— Искаш да го държиш на разстояние. — Лани кимна. Както винаги, тя прекрасно знаеше какво става в душата на Каси. — Ти мислиш, че той няма да ти прости заради миналото и заради горчивината. Но вината беше на баща ти. Не твоя.

Но щеше ли той да може да я гледа, без да си спомня за баща ѝ и за онази сцена в Данжо? Сега, когато тя беше приела, че баща ѝ е

виновен, ѝ изглеждаше невероятно, че Джеърд ще може дори да я докосне.

— Дори той да забрави, за нас пак няма да има бъдеще. Аз не мога... Ще бъде... — Тя замълча, а после прошепна: — Аз не съм великодушна като теб, Лани. Не мога да заемам леглото му и да бъда вън от живота му. Искам всичко. Не бих могла да бъда любовницата на дука.

— Не, не можеш. — Лани стисна ръката ѝ. — Ще кажа на Джеърд, че искаш да се приберем у дома.

Тя знаеше, че той няма да е съгласен с това. Не трябваше да застава на пътя му, а да стои по-далеко от него, да не му се мярка пред очите. Това нямаше да е толкова трудно. Както самата беше казала, английските обичаи изискваха дълго време за жалеене. Джеърд имаше репутация на човек, който не зачита мнението на обществото, но тези традиции им бяха втълпявани още от раждането им.

— Искам да замина незабавно.

Лани кимна.

— Така ще е най-добре и за двете ни. Нашето място не е сред тези хора.

Жозет ги посрещна, когато влязоха в двора на Морланд.

— Наред ли е всичко? Сърдите ли ми се? Трябваше да му кажа, Каси. Той каза, че ти си в опасност, а аз си помислих, че след като баща ти е мъртъв, трябва да се погрижим за теб...

— Не ти се сърдя.

Каси протегна ръка, за да спре потока от думи, който се лееше от устата на Жозет.

— Разбирам. Но съм много уморена и искам да си почина сега.

— Тя тръгна по стъпалата. — Добре ли е Капу?

— Да.

Жозет започна да се изкачва по стълбите след нея, озадачена.

— Няма ли да отидеш да го видиш?

— По-късно.

Тя изчезна във вътрешността на замъка.

— Остави я сама известно време, Жозет — каза Лани. — Тя все още оплаква баща си. Погребахме го едва вчера.

Тя се обърна към Джеърд.

— Каси и аз говорихме след погребението. Време е да се върнем у дома. Ще се погрижиш ли да ни осигуриш билети за някой кораб?

— Не бъдете глупави — каза той грубо. — Аз самият ще ви заведа.

— Това не е необходимо.

— За мен е много важно.

— Тогава да не губим време. Тя има нужда да бъде заобиколена от познати неща и позната среда.

— Ще ми трябва поне седмица да уредя нещата си тук и да подготвя „Джоузефин“ за такова дълго пътуване.

— Тогава заеми се веднага.

Тя се обърна и последва Каси в замъка.

Джеърд остана загледан след тях, ръцете му здраво стискаха юздите. Не можеше да остави нещата така. Искаше той да утеши Каси. Искаше да я държи в прегръдките си и да ѝ каже, че всичко отново ще бъде наред. Трябваше да направи нещо за нея.

— Размисли пак, момче — каза Брадфорд и скочи от коня си. — Търпение. Тя не е готова.

— Знам. — Той се плъзна долу от коня и даде юздите на Джо. — Не съм луд. — И той тръгна към конюшните.

Жозет изтича след него.

— Къде отиваш?

— На езда.

— Може ли да дойда с теб?

Джеърд не искаше ничия компания. Чувстваше се така несигурен и раздразнен, както беше Капу, когато го вдигаха на борда на „Джоузефин“.

— Моля те — прошепна Жозет.

Той кимна недоволно. Жозет нямаше никаква вина за случилото се. А той познаваше болката, която изпитваш, когато останеш сам. Каси не го беше погледнала нито веднъж, откакто излязоха от библиотеката на Камбре.

— Хайде, ела.

— Мислиш ли, че Каси ще има нещо против, ако яздя Капу? Аз го извеждах на разходка, докато нея я нямаше.

Той поклати глава.

— Няма да има нищо против.

Господи, той завиждаше дори на Жозет. Каси не му беше позволила нито веднъж да язди жребеца. Нито веднъж не го беше допускала толкова близо до себе си, колкото допускаше Жозет. Между тях винаги съществуваше напрежение и недоверие. Дори когато двамата се изправиха срещу Камбре, между тях пак съществуваше недоверие.

— Ти каза, че ще отведеш Каси у дома ѝ. Може ли и аз да дойда с теб?

Той поклати глава.

— Пътуването е прекалено дълго.

— Помислих си, че така ще ми отговориш. — Тя прехапа долната си устна. — Не искам те да си заминават. Не искам нито един от вас да заминава.

— Трябва да заминем. Нали чу какво каза Лани. — Тя изглеждаше толкова натъжена, че той я прегърна. — Ти ще имаш достатъчно работа тук. Ще трябва да помагаш на мисис Блейкли и на моите хора да се грижат за Морланд.

— Те ще се справят много добре и сами. Наистина искам да дойда с вас, Джеърд.

Той отново поклати глава. Тя въздъхна.

— Не бих могла да те убедя, нали?

Той докосна косите ѝ с устни.

— Този път няма да можеш.

Тя сви рамене.

— Тогава няма и да се опитвам. — Отвори вратата на конюшната и лицето ѝ изведнъж грейна. — Поне не се налага да се връщам в училището. Сигурна съм, че ще намеря с какво да се забавлявам тук.

Джеърд също се усмихна.

— И аз съм сигурен в това. Господ да е на помощ на всички ни.

Миризмите, които се усещаха в тъмната конюшня, бяха до болка познати на Каси. Обикновено те ѝ носеха успокоение. И сега облекчиха болката, която не стихваше в душата ѝ, въпреки че от завръщането им в Морланд беше изтекла една седмица. Когато тя се приближи, Капу изцвили тихо.

— Здравей, момче — прошепна Каси и погали Капу по муцуната. — Радвам се да те видя. Не исках да те оставям сам толкова дълго време. Липсвах ли ти?

— Липсваш ми и сега — каза Джеърд.

Тя замръзна на място, когато се обърна и го видя да излиза от сянката.

— Какво правиш тук?

— Чакам те. — Той спря пред нея. — Минаха осем дни, но знаех, че най-накрая ще дойдеш тук. Чаках те всяка вечер. Ти можеш да избягваш мен, но не можеш вечно да страниш от Капу. Сигурно наистина си много отчаяна, за да не идваш дори при него.

Тя не отговори на укора му.

— Тъй като утре заминаваме, исках той да знае, че ще бъде с него.

— Той ще се чувства прекрасно. Този път с него в трюма ще бъде и Моргана. Каси, аз...

Тя бързо се обърна към жребеца.

— Толкова отдавна не съм била с него. Толкова много неща се случиха...

— Да. — Той замълча за миг, а после каза: — Аз убих човек, а твоят баща е мъртъв.

Направи крачка към нея. Гласът му преливаше от чувства, когато каза:

— Но сега ти знаеш, че аз не съм убил баща ти. Защо не искаш да разговаряш с мен?

— Нямам какво да ти кажа.

— Има много неща, които трябва да си кажем. Ти искаше да умреш, за да ме спасиш, а сега мислиш, че не заслужавам нито дума?!

— Трябваше да ти върна дълга. Ти не беше длъжен да идваш, когато Камбре те повика.

— Разбира се, че трябваше да дойда. Не можех да не дойда, също както не можех да спра да дишам. — Той я обърна с лице към себе си. — Престани да говориш на жребеца. Опитвам се да ти кажа нещо.

— Не искам да го чуя.

— Така или иначе, ще го чуеш. Този път няма да ти позволя да си тръгнеш от мен. Отидохме прекалено далеч. — Очите му задържаха нейните — Знам, че времето не е подходящо, но не мога да не говоря.

Дойдох при теб, когато Камбре ме извика, защото е предопределено да бъдем заедно, защото сме създадени един за друг. Не исках да живея без теб. По същата причина ти застана между мен и дулото на пистолета. Ние си принадлежим и аз няма да те оставя да си отидеш заради миналото. Въпреки че може би баща ти ми спаси живота, аз никога няма да мога да споделям с теб спомените за него. Но никога няма да ме чуеш да приказвам против него. Всичко свърши, започваме на чисто. — Той си пое дълбоко дъх. — Това е всичко, което исках да ти кажа. Няма да те насилвам да вземаш бързо решение. Знам, че трябва да ти дам време да излекуваш душата си. Просто искам да... Само не ме избягвай. Не мога да го понеса, дявол да го вземе. — Той я пусна и тръгна към вратата.

— Това не е възможно — избухна и тя. — Мислех, че съм като Лихуа и Лани, но съм много по-голяма егоистка. Не мога да живея...

— В Морланд? — прекъсна я той. — Тогава ще живеем половин година на твоя остров.

— Не това исках да кажа. — Всичко това беше особено болезнено и тя неуверено рече: — Аз... не мога да бъда твоя любовница.

Той я погледна изненадано, недоверчиво.

— Господи, нима не си чула нито дума от онова, което казах? Аз не искам любовница, искам съпруга!

Той излезе от конюшната и тръшна вратата.

Тя гледа след него. Беше шокирана, в главата ѝ се въртяха думите, които беше произнесъл.

„Ние сме създадени един за друг.“

„Никога вече няма да ти позволя да си отидеш.“

„Съпруга.“

Беше казал всичко, освен думите, които най-много искаше да чуе. Думите, които им бяха забранени още от онази тяхна първа среща на брега.

Нямаше право да го съди, след като и тя не ги беше казала нито веднъж.

Обърна се към Капу и облегна глава на врата му. По вените ѝ запълзя топлина и разпръсна студа и болката. Ново начало... Мили Боже, как искаше да започне всичко отначало с Джеърд. Още сега, още в тази минута.

Не, не още. За англичаните тя беше в траур. Беше благодарна на този обичай, докато странеше от Джеърд, но сега трябваше да намери начин да го победи.

„Джоузефин“.

Усмихна се и нежно помилва жребеца.

О, да, „Джоузефин“ определено щеше да ѝ помогне.

На следващия ден Жозет изглеждаше толкова нещастна, застанала в двора, докато те изкарваха конете през вратата, че сърцето на Каси щеше да се пръсне от мъка. Като премигна, за да прогони сълзите, Каси махна с ръка на момичето.

— Тя ще ми липсва.

Лани кимна.

— Но може би Джеърд ще ѝ разреши да ни посещава понякога.

Погледът на Каси се премести върху изправения гръб на Джеърд, който яздеше начело заедно с Брадфорд. Само видът му беше достатъчен да я изпълни с неопишуема радост.

— Какво има?

Тя се обърна и видя, че Лани я гледа замислено и изпитателно.

— Изведнъж стана много весела.

— Щастлива съм, че се връщаме у дома.

— Не, това не е всичко. Кажи ми.

Каси се усмихна.

— Няма нищо за казване.

Но скоро щеше да има. Мисълта я накара отново да изпита силно задоволство. Тя се почувства по-лека и от въздуха. Обърна се към Лани.

— Казах ли ти, че татко ми нареди да се грижа за теб?

— Не. — Мисълта определено се стори много изненадваща на Лани. — Каза ми само, че е говорил с любов за мен. Аз нямам нужда някой да се грижи за мен.

— Нямах нужда, но го заслужавах. — Тя се усмихна. — Както и да е, тази задача може да се окаже непосилна за мен. Мисля, че трябва да изберем някой друг на моето място. — Погледът ѝ се спря на Брадфорд. — Мисля, че онзи момък там е подходящ.

— Едва ли може да се нарече момък.

— Но винаги ще бъде около теб.

— Той пие прекалено много.

— Вече не. Не съм го виждала да пие повече от чаша вино напоследък.

— Упорит е и обича да противоречи.

— Значи ще бъде предизвикателство за теб.

Лани се намръщи.

— Той ме накара да остана в пансиона, когато аз толкова много исках да дойда при теб. Има нужда от мен, а не приема помощта ми. Казах му, че няма да му го простя.

— Ах, какво ужасно престъпление наистина — съвсем сериозно каза Каси. — Нищо чудно, че не си му проговорила нито веднъж от смъртта на татко.

Лани мълча дълго време.

— Аз съм полинезийка. Ти видя как се държаха хората с мен на онзи бал. Няма да стана причина да страда и той.

Каси разбра, че са стигнали до същността на нещата. Всички други извинения бяха само бариери, които трябваше да спрат Брадфорд.

— Ти винаги си ме учила да бъда вярна на себе си и да не обръщам внимание на мнението на хората. Нима си ме лъгала?

— Не, не съм те лъгала — каза Лани. — Но не мога да го карам да страда.

— Ще го накараш да страда, ако го принудиш да се откаже от теб.

Устните на Лани затрепериха, но тя овладя трепета им.

— Не искам да говоря за това.

— Тогава не говори, направи нещо. Ти не си жена, която може да се затвори, да се изолира от живота. Иди при него.

— Ще си помисля.

Каси не каза нищо повече. Беше пуснала семето, а и Лани не би позволила по-голяма намеса. Е, може би една съвсем лека намеса...

— Каси ми каза, че си искала да ме видиш.

Лани се обърна и видя, че Каси и Джеърд качват конете на борда, а Брадфорд стои до нея. Лицето му изразяваше нетърпение и светеше

като на момче. Тя почувства у нея да се надига топлина. Искаше ѝ се да удуши Каси.

— Сбъркала е.

Лицето му помръкна разочаровано. Тя искаше да го прегърне и да изтрие болката от душата му. Той направи усилие и се усмихна.

— Знаех си, че още е прекалено рано. Ти все още скърбиш за загубата на Шарл.

— Не — каза тя. — Шарл винаги ще бъде с мен, но времето за скръб отмина.

— Но ти не ме искаш.

Тя поклати глава.

— Тогава ще чакам. Винаги ще чакам.

Щеше да го направи. Тя го гледаше безпомощна.

— Как бих могла да те убедя, че това не би било добре за теб?

— Това е най-доброто за мен. Най-прекрасното нещо, което би могло някога да ми се случи.

— Ние живеем в два различни свята.

— Вярно е. Няма ли това да бъде интересно?

— Не, ще бъде трудно и жестоко...

— Ти плачеш — каза той учудено.

— Изпитвам съчувствие към болката ти.

— И към твоята собствена.

Тя не отговори веднага, а когато го направи, думите ѝ бяха едва доловими.

— Да, и към моята собствена.

Лицето му се озари от лъчезарна усмивка.

— Ти ме обичаш.

— Аз... наистина съм привързана към теб.

— Ти ме обичаш.

— Е, добре, обичам те — каза тя. — Доволен ли си сега?

Когато той протегна ръка да я докосне, Лани бързо отстъпи назад.

— Не!

Ръцете му се отпуснаха до тялото.

— Няма да бързам, щом ти не искаш.

Тя отчаяно искаше да я докосне. Страхуваше се, че ще се хвърли в прегръдките му и тогава всичко ще бъде загубено. Трябваше да

контролира положението или той щеше да погуби сам себе си.

— Не мога ли да те убедя да ме оставиш?

— Не и през следващите стотина години.

— Отлично. — Тя навлажни устни. — Ще живеем заедно, но при поставени от мен условия. Няма да сключим брак.

Той я погледна. Чакаше.

— Ще разговаряме. Ще се разхождаме. Ще играем на карти и шах.

— Ще правим всичко, което пожелаеш. Това ли са условията ти?

— Ще правим и секс.

Широка усмивка озари лицето му.

— Нещо друго?

— Бебета. Обичам бебетата. Когато ме напуснеш...

— Аз също обичам бебетата.

— Но не бива да се чувстваш длъжен да останеш при мен, защото имам деца. Моите хора обичат бебетата заради тях самите, а не заради думите, които попът произнася при кръщаването им.

— Няма да се чувствам длъжен — обеща той. — Още нещо?

Тя поклати глава.

— И не трябва да ми говориш за брак.

— О, няма! — Той ѝ се усмихна и ѝ протегна ръката си. — Дълго, дълго време дори няма да споменавам за това. Може би чак след раждането на третото ни дете.

Тя го погледна с отчаяние. Какво ли може да постигне с мъж като Брадфорд? *Можеш да го обичаш, да се грижиш за него, да се любиш с него.*

Можеш да протегнеш ръка към него и към живота.

Тя взе ръката му в своята.

На изток проблесна светкавица.

Не тази вечер, помоли се Каси. Конете бяха удобно настанени в трюма, но една буря би означавало, че тя трябва да остане цяла нощ при тях.

Бурята беше далеч. А можеше и да ги заобиколи.

Тя спря пред каютата на Джеърд и пусна пелерината си на палубата. Пое си дълбоко дъх и отвори вратата.

Той седеше до бюрото, напълно облечен, с гръб към нея.

— Ти не си готов за мен — каза тя.

Той застина, гръбът му се изпъна. Бавно се обърна заедно със стола към нея.

Погледът му обходи босите ѝ крака, загърнатите в саронга бедра и голите ѝ гърди. Той каза с дрезгав глас:

— Не знаех, че трябва да бъда готов.

Тя затвори вратата след себе си.

— Всичко е наред. Сега нещата са малко по-различни. Дори си облякох пелерината.

— За мен е чест. — Тонът му издаваше, че той е предпазлив.

— Е, навън е доста студено. — Тя поклати глава. — Не, това не е вярно. Все още ми е трудно да не издигам бариери между себе си и теб. Облякох си пелерината, защото знаех, че ще се ядосаш, ако моряците ме видят гола.

— Оценявам твоето благоприличие. Тези дни съм особено раздразнителен.

— Значи ще трябва да направим нещо по този въпрос. — Тя се приближи до него, спря и взе ръката му. — Обикновено си много щастлив и отпуснат след това.

Сложи ръката му върху гърдите си. Дълга тръпка прониза тялото му.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Не мисля, че бих могла да ти обясня. — Ръцете ѝ започнаха да развързват възела на саронга. — Но ще се опитам.

Той стисна ръцете ѝ.

— Престани. Времето не е подходящо... Господи, какви ги приказвам? — Той прекара пръсти през косите си. — Трябва да протегна ръка и да те взема... Не, по дяволите, не знам...

Той я накара да коленичи в краката му и я прегърна.

— Това страстта ли е? Дойде при мен, защото сме на борда на „Джоузефин“ и ти си свикнала да го правиш тук? Защото, когато слезем от кораба, ще можеш да си отидеш...

— Страстта ни ще е вечно жива. — Усмивката ѝ изчезна. — Но не за това съм тук.

Време беше. Думите трябваше да бъдат изречени. Но не можеше да го гледа в очите, докато ги казва. Положи бузата си на коляното му.

— Аз... те обичам. Ще се радвам, ако се ожениш за мен. Искам да прекарам целия си живот с теб и децата ни. — Гърлото ѝ беше стегнато. В очите ѝ напиреха сълзи, затова тя се опита да се пошегува: — Ако обещаеш, ще ти позволявам да яздиш Капу.

— Тогава как бих могъл да устоя?

Изведнъж тя се озова в скута му, а лицето му се скри между гърдите ѝ.

— Господи, обичам те. Страхувах се, че ще минат месеци, докато... Не знаех какво да правя.

Тя силно го притисна до гърдите си. Нямаше да му позволи да си отиде. И каза с треперещ глас.

— Ти се справи отлично.

Той повдигна глава. Сините му очи дяволито светеха.

— Мога да се справя и по-добре.

Изведнъж вратата на каютата се отвори.

— Трябва да дойдете бързо!

Те и двамата се обърнаха изненадани и видяха Жозет, застанала на прага.

— Бурята идва. Не чувствате ли как се тресе палубата? — каза Жозет — Опитах се да ги успокоя, но имам нужда от вас.

Изведнъж забеляза оскъдното облекло на Каси.

— О, оргия? Колко интересно! Е, може да почака. Това ли е твоят саронг? Ти си права, той е много по-шокиращ от моите панталони. Трябва някой път да ми позволиш да го облека. Но сега не стойте там. Трябва ми помощ, за да се справя с конете.

В следващия миг беше изчезнала от прага.

— Ще я хвърля през борда — процеди Джеърд през зъби.

Каси все още беше замаяна.

— Тя се е вмъкнала тук?

— Сигурно е стигнала до кораба с лодката си и се е скрила в трюма още преди ние да се качим.

Джеърд стана и помогна на Каси да се изправи на крака.

— Господи, какво да правя с нея?

Каси започна да се смее. Не можеше да спре. Винаги щеше да има обрати, бури и ярка слънчева светлина. Е, и какво от това? Спокойствието би отегчило до смърт и двамата.

— Ще направим точно онова, което тя ни каза. Ще ѝ помогнем да успокои конете. — Тя го хвана за ръката и му се усмихна с любов: — А оргията ще оставим за по-късно.

Издание:

Айрис Йохансен. Мургавия ездач

ИК „Калпазанов“, Габрово, 1999

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Мариета Суванджиева

Технически редактор: Никола Христов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.